A múlt játéka veszélyes; a tiéd nélkülözhetetlen.

FELHŐSZAKADÁS

trilógia

III. Rész

ORGOVÁN RAMÓNA

[E L S Ő R É S Z]

A csendes, nyugodt utcát tökéletes mértékben megzavarta Clayton Williams, ahogyan a világ legszánalmasabb módján leparkolt a kórház előtt és kipattant belőle velem együtt. Ismét sikerült megállapítanom, hogy egyenesen gyűlölöm a magas sarkút és kértem az isteneket, hogy ha esetleg több gyereke lenne Charlottenak és a bátyámnak, az lehetőleg ne a munkaidőnk közben legyen, mert már harmadjára köpöm ki a tüdőmet, mire felérek a szülészeti osztályra. Mert természetesen mindig felcsigázom magam Clayton felcsigázódásán és jövök vele, meg amúgy szentül hiszem, hogy ha nem lenne mellette valaki az anyósülésen, aki rászól, hogy lehetőleg ne üssön el senkit, nagy gondok keletkeznének.

- Be fognak egyáltalán még engedni? – lihegtem, mikor sikerült felmásznom a lépcsőn, majd karomat kinyújtva megtartottam magamnak a bejárati ajtót, amit nyilvánvalóan kedves testvérem nem tudott nekem megtartani. Tipikus.

- Persze, hogy be, az előző kettőnél is elkéstem, már ismernek – hadarta, miközben a lifthez futott anélkül, hogy köszönt volna a recepciósnak. Türelmetlenül nyomkodta a gombokat, nyakkendője zilálva állt a nyakában, zakóját pedig nem is érkezte felvenni. – Nem fogok lemaradni a harmadik kölyköm születéséről.

- Nem fogsz – nyugtattam, ő pedig nyelt egyet az izgalomtól és végigsimított a tarkóján. Mikor felém fordult, nem volt képes eltakarni örömét, vigyorogva csillogtak a szemei, amik alig várták, hogy végre saját szemükkel lássák az újabb kis jövevényt.

Clayton tökéletes apuka. Amennyire félt az elején, olyannyira hibátlanul teljesíti a szerepét a nap minden egyes órájában. Az biztos, hogy óriási karikák lettek a szemei alatt és a tipikus rosszfiú imidzsét a kinézetén kívül már semmi sem erősíti, de boldogabb, mint valaha.

A lift végre megérkezett, és miután kivonult belőle az a kis helyhez képest nevetségesen nagy mennyiségű orvos, beszálltunk és a negyediket megnyomva felvitettük magunkat az osztályra. Mr és Mrs Blanchard már ott ültek a nagy, kék ajtó előtt – mosolyogva köszöntöttem őket és leültem velük szembe, mialatt Clayton elkapott egy nővérkét, akitől egy kis kérve kérlelés után megkapta a védőruhát és az engedélyt, miszerint bemehet a szülőszobára. Abban a pillanatban, ahogyan eltűnt, csatlakozott a társasághoz anya és Millie is, én pedig sóhajtva kérleltem az isteneket, hogy a történelem ne ismételje önmagát.

Nem akarom azt mondani, hogy anya nem nyugodott le az öt év alatt és ugyanolyan színpadra illően dramatikus, mint volt, de a legutolsó szülészeti osztályos esetnél egy olyan kis jelentéktelen dologból csapott perpatvart, mint a büfé igénytelen kínálata. Természetesen Mrs Blanchard igen erősen támogatta, amíg én – aki persze mindig idekeveredik valahogy, csak hogy érezzem, hogy a kínosságtól nem szabadulok – Millievel, apával és Mr. Blancharddal azon gondolkoztam, hogy hogyan kellene letagadnunk őket.

- Sziasztok – köszöntem mosolyogva, Millie pedig szemeit meresztve leült mellém és a fülembe suttogta, hogy anya iszonyú dühös hangulatában van. Csodálatos.

- Hihetetlen, hogy ebben a kórházban még egy működő kávé automatát sem tudnak beszerezni – *mondtam én.*

Az igen kínos csend kialakult, miután anya helyet foglalt Millie mellett – csak egy-egy újszülött látványa vagy csupán felsírása nem hagyta, hogy teljes némaságba burkolózzunk. Egy bő tíz perc után apa is befutott, csak hogy még kellemetlenebb legyen a szituáció és a Sors még jobban pofán vágjon, miszerint ilyen fura családja senkinek nincs, mint amelyikben én élek.

Millie sóhajtva keresztbe tette a lábait, majd a vállamra dőlve előhúzta a telefonját, én pedig megismételve tettét, megnyitottam a névjegyeket a sajátomon és írtam Freyának egy üzenetet, hogy Charlotte szülőszobán van és én is később fogok hazaérni. Tudtam, hogy nem kell aggódnom Maddi miatt; ha kell, Freya meg is vacsoráztatja és el is altatja. Tulajdonképpen úgy viselkednek, mint a testvérek, ami teljesen természetes, tekintve, hogy úgy is nevelkednek.

Három teljes órán keresztül ültem ebben a nyomottságban – időközben kihoztak a mi ajtónk előtt egy kisbabát és mindannyiunk izgatott lett, de teljesen feleslegesen; körülbelül ennyi reakció is volt ebben a három órában. Igazán megbékélt egymással a két család már amúgy, elfogadták, hogy Charlotte és Clayton akkor is együtt maradnak, ha belepusztulnak, és az örökös vitázás helyett inkább boldog nagyszüleik az unokáiknak, de attól még érezhető a feszültség. Maga a némaság is azt mutatja, ami esküszöm, szó szerint nem tört meg köztünk egyszer sem. Az ablakon keresztül már a sárga fények helyett a rózsaszínűre színezett égbolt látszott, jelezve a délutáni órák végezetét, mikor újra nyitódott az műtőajtó, egy teljesen új hangulatot hozva magával.

Clayton óvatos léptekkel közelített meg minket kék sapkában és műtőköpenyben, meg egy leheletnyi méretű csodával a kezében. A többiekkel együtt álltam fel, izgatottan néztem a rózsaszín plédbe bugyolált kislányt, ami elveszett a bátyám hatalmas karjaiban.

- Ő itt Michelle Williams – mondta halkan a bátyám, arcán megjelent az összes boldogság, amit tárolt ez a kegyetlenül kegyes világ. Szemében elterülő könnyek az enyémbe is átkerültek a látványra. – Teljesen egészséges.

A nővérke megérkezett és türelmesen megvárta, amíg Clayton odaadta neki Michellet, aztán eltűnt vele egy másik szobába, ahová már senki nem követhette. Apa öleléssel gratulált a fiának, anya puszival, én pedig mint egy felelősségteljes felnőtt, hagytam, hogy Blanchardék szorongatása után visszamenjen még arra a pár percre Charlottehoz, amíg őt is el nem viszik.

Ilyenkor jövök rá mindig, milyen gyönyörű is az élet – mikor egy ilyen varázslatos dolog történik, valahogy elfelejtődik az a dráma, ami ebben a családban megy. Persze, nem nyugszik le senki sem, hanem megbeszélik, hogy ki mikor jön látogatni és babafotókat csinálni. Emlékszem, mikor én voltam Charlotte helyében, anya még akkor is fogta azt az átkozott telefont a kezében, mikor éppen etettem. Borzasztó, de tényleg.

A hangulat természetesen feloldódott, röpködtek a hívások a rokonok felé. Lassacskán hazavitettem magam apával, mikor már minden érzelem letisztult, majd sóhajtva kivergődtem a levegőre és nagy megkönnyebbüléssel néztem Freya kék kis Suzukija mellett a metálszürke autót. Hála az égnek,

hogy most nem húzódott el az értekezlet a suliban!

Mosolyogva lépkedtem fel az udvaron, majd lenyomtam az ajtó kilincsét és kabátom levételével párhuzamosan levetkőztem magamról a mai nap nehézségeit. A Charlotte szülése okozta adrenalin elmúlt, a fáradtság ismét megtalált és hatalmas súlyként nehezedett a vállamra. Legalább péntek van.

A nappaliba lépve megtaláltam a kanapén Freyát; lábát az azelőtt lévő asztalon pihentette, ölében a laptopja világította meg az arcát a lámpafény mellett. Még csak nyolc óra volt, de ajkai elé emelte mutatóujját, jelezve, Maddi már alszik. Hát igen, ilyen az élet egy alig három évessel. Az a jó benne, hogy minden nap tök hamar el lehet aludni és ráfoghatjuk arra, hogy csak azért, mert nem akarjuk felkelteni a kicsit.

- Megszületett?

- Meg, minden rendben. Gyönyörű kisbaba! – örvendtem, Freya pedig nagy vigyorra húzta meggyszínű ajkait. — Christopher? – kérdeztem a férfi holléte után egyből, húga pedig a gyerekszoba ajtaja felé mutatott. Lehajtotta a laptopját, majd felállt és felhúzta a kanapé mellett lévő bakancsát. Már megint mi lesz? – Hova mész?

- Jade bulijára. Beírtam a naptárba – magyarázta a lány, én pedig gondterhelten sóhajtottam, mert teljesen kiment a fejemből. Igen, Jade bulija. Mondta tegnap. – Kettőre itthon leszek.

- Ne igyál sokat. És legyél Mark mellett, hogy legyen, aki vigyáz rád! – Freya elmosolyodott óva intésemre, gödröcskéiben felfedeztem azt a hét éves kislányt, akivel először találkoztam még Chicagóban.

Azóta már felnőtt: magasabb, csinosabb, hosszabb a haja és vészesen átformálódott az arca – még jobban emlékeztet nem csak testvérére, hanem édesanyjára is. A ruházata sötétebb, a szókincse legfőképpen Claytonnak köszönhetően tele van káromkodással, az ideje felét pedig barátjával tölti, akiről meg van bizonyosodva, hogy élete szerelme. Az előző kettőnél is ezt mondta, de idézem: *ez most más.*

Freya elhagyta a házat, én pedig óvatosan a gyerekszoba elé lépkedtem és

lenyomtam a kilincset, hogy meg tudjam lesni, mit működnek odabent; éppen akkor kapcsolta le Christopher az éjjeli lámpát, mikor rámosolyogtam és beljebb léptem.

A kiságyon már igazak álmát aludta Maddi. Lassan arcocskájához nyúltam és füle mögé fűrtem rakoncátlan szőke tincseit, majd egy lágy puszit adtam neki. Azt hiszem, nem tudom kifejezni azt az ijesztően, a legnagyobb mélységeket is megmozgató hatalmas szeretetet, ami felé irányul. Szó szerint nincs olyan dolog, amit ne tennék meg érte.

Christopher ujjai gyengéden jelezték, hogy menjünk, fel ne keltsük; halkan vonultunk ki a sötétségből a világosságra, ami lehetővé tette, hogy ismét végigmustráljam azt az embert, akit tulajdonképpen már tíz éve mustrálok és négy éve a férjemnek nevezek. Kirajzolódtak az izmai a fekete ing alól, miközben behúzta Maddi ajtaját, majd égszínkéken csillogó szemei végre megtaláltak és úgy mosolyogtak rám, mintha egy egész univerzumot találtak volna az én zöldjeimben.

- Szia – suttogtam, Christopher pedig átkarolta a derekamat és kegyes csókot lehelt az ajkaimra. Olyat, amitől elfelejtettem azt is, milyen megterhelő is volt a mai napom a munkában, pont, mint minden egyes alkalommal.

Védőügyvédként igen szembevágóan közlik velem, hogy milyen észveszejtően borzasztó is a világ. Nehéz hozzászokni, és nagyon szükségem van arra, hogy kibillentsenek a mindennapokból, Christopher Burns ajkai pedig tökéletesen elvégzik ezt a feladatot.

- Szia – mormolta a köszöntést a férfi, én pedig mosolyogva átkaroltam a nyakát és a homlokának döntöttem az enyémet. Fűszeres parfüme beszökött az orromba, lenyugtatták fürge szívverésemet és megteremtették a hőn áhított harmóniámat. – Milyen napod volt? Hogy van Charlotte és a baba?

- Jól vannak, mindketten egészségesek, a napom pedig fárasztó volt. Nagyon-nagyon fárasztó – mondtam sóhajtva, átlépkedtem a konyhába és kinyitottam a hűtőt. Volt még tegnapról megmaradt sült csirke, azt vettem elő és tettem be a mikróba. – Neked? Mi volt az értekezleten?

- Az értekezlet ismét éreztette velem, hogy a tanári gárda még mindig

végtelenül kezelhetetlen, és rájöttem arra, hogy nem csak a diákok kérdőjeleztetik meg velem sokszor, hogy miért vagyok ebben a szakmában – elnevettem magam és megforgattam a szemem a szellemes beszólásra. Christopher Burns szokásos flegmaságát hallgatni minden nap azért nem semmi, halál komolyan mondom. Levergődtem magamról a magas sarkút végre és megmozgattam fájó lábujjaimat a hideg csempén. Utálom a magas sarkút. – Nagy vita volt, mert Vinston lemondott és hétfőtől új igazgató jön.

A férfi csak simán nekidőlt a pultnak, míg én teljesen meglepődtem a híren. A lázadó éveim tulajdonképpen Vinstonhoz kötődtek, nem emlékszem arra az időre, mikor még nem ismertem őt. Christophert láthatóan nem érintette meg annyira az eset, ami egyébként teljesen normális; már bőven benne van a nő a korban, csak én élem meg ennyire furán ezt.

A téma végén elhisztiztem Christophernek, miközben felpattantam a pult tetejére és csipegetni kezdtem a forróra melegedett csirkéből, hogy mennyire fájnak a lábaim és utálom a magas sarkúkat és nem is értem, hogy miért ez az elengancia védjegye – egyáltalán nem kényelmes, és olyanok, mintha ilyen energiaszívók lennének, amik elveszik tőled az utolsó csepp életkedvedet is, amíg már a végén semmi mást nem akarsz, csak egy forró zuhanyt, ami lemossa rólad a nap szennyeit.

- Mindig olyan teátrálisan hisztis maga, Mrs Burns – oltott be Christopher, én pedig megforgattam szemeimet és mosolyogva fogadtam, ahogyan elém fordul és átöleli fehér blúzba bújtatott derekamat. Nevetve viszonoztam a csókot, mikor ajkaimra tapadtak ajkai, arcát két kezem közé vettem, hogy jelezni tudjam neki, mennyire szeretem. – Hogy is volt az a forró zuhany?

Perceken belül már az említett zuhany alatt álltam nem csak én, hanem Christopher is – elvesztem valahol a gőz és a csókjai között, érintései végig barangolták a testemet és egy erős szorítással ki is húztak hajamból a gumit, amivel még annak érdekében kontyoltam fel hosszúra nőtt tincseimet, hogy ne legyenek vizesek. Fejemet csóválva csókunkba nevettem, majd még közelebb húztam magamhoz őt és úgy rajzolgattam végig ujjaimmal a hátát, mintha most tenném először. Elkerekedtek ajkaim, még mindig bódultan fogadtam minden egyes kegyes kínzást, amit fogai műveltek a bőrömön és biztos voltam benne, hogy tulajdonképpen *tényleg* semmi nem választhat el tőle.

Nem hiszem, hogy képes lennék bármikor is betelni vele és azzal a tökéletes élettel, amit ő maga, Christopher Burns ad nekem.

[M Á S O D I K R É S Z]

- Maddi, az Isten szerelmére! - esküszöm, éreztem az agyvizemet felforrósodni, mikor megláttam, ahogyan a vajszínű pult oldalán a piros filctoll kirívóan szinesíti az összhangot. Miért nem értik meg a gyerekek, ha azt mondják nekik valamire, hogy nem szabad csinálni? Komolyan, olyan nehéz leszedni ezt az átkozott filctollat! - Hányszor mondtam már neked, hogy papírra rajzolunk?

- Vedd lejjebb a hangerőt, Nancy Williams - meg tudnám fojtani Christophert ilyenkor, de tényleg! Az egyik szemem nevet a megszólítása miatt, amit azután is megtartott, hogy konkrétan kicserélte a vezetéknevemet a sajátjára, a másik szemem meg könnyes, de nem a szomorúságtól, hanem a dühtől. Mi az, hogy vegyem halkabbra a hangerőt? - Majd én letakarítom.

Úgy fordultam a férfi felé, hogy valószínűleg tűzgolyókat vetettem felé a tekintetemmel a reakcióiból adódóan.

- Nem arról van szó, hogy ki takarítja le, hanem hogy meg kell tanulnia, hogy ilyeneket nem csinálunk - magyaráztam, Christopher pedig begombolta sötétkék zakójának két gombját. Sóhajtva pakoltam bele a táskámba a mára szükséges iratokat, amiket kikészítettem a pultra, majd eltettem az ebédemet is.

- Szerintem meg arról van szó, hogy feszült vagy - mondta a férfi, majd megéreztem, ahogy mögém lépett és két erős tenyerét a vállaimra tette. - Minden rendben lesz.

Volt igazság abban, amit Christopher mondott: tényleg feszült voltam. Mivel Clayton Michelle megszületése miatt önkényes szabadságra megy, hogy besegítsen a kicsikkel Charlottenak, teljesen egyedül leszek az irodában vagy két hétig, mellesleg az egyik védettemnek ma lesz a tárgyalása. Persze, a fő ok nem ez volt - tegnap este kaptam egy telefont, amiben egy igen zaklatott

nő kérte a segítségemet a fiának, akit őrizetbe vettek, mivel első számú gyanúsított valamiben. Kiéreztem a hangjából, hogy itt nagy dologról van szó, ezért ahelyett, hogy telefonon beszéltük volna meg, adtam neki egy időpontot mára.

Nem mondom azt, hogy félek a nagy ügyektől; vittem már egy párat, vesztettem is el őket, de annál többet nyertem meg. Egyszerűen csak vannak olyan témák, amik felkapottá válnak a sajtóban és éppen emiatt kamerák tüzébe kerülsz, mire felmész a lépcsőn a bíróságon. Nem tudom, hogy Claytonnal hogy tettünk akkora figyelemre szert, mint amekkora övez minket most - minden bizonnyal anya miatt is -, de rettenetesen komoly problémákkal keresnek fel minket az emberek és akkora bizalmat fektetnek belénk, hogy igazából óriási teher. Nem is gondoltam még az egyetemen, hogy mekkora.

Nehéz, mikor mondjuk egy ártatlan élet forog kockán és elveszti miattad a szabadságát, akármennyire is szeretnéd, hogy ne úgy legyen. Azt hiszem, ez a legnehezebb. Sosem vállaltunk jogos gyanúsítottakat; a bűnösöket nem védjük, ezért is olyan fontos, hogy minden klienst felszabadítsunk a vád alól.

- Ne már, Maddi, haló! Add vissza! - vágtatott ki a szobából Freya egyenesen Maddi után futkorászva, akinek az előbbi telefonja virított a kezében. Játékosan bújt az apja lábához, de Freya nyilván megtalálta és kitépte a kezéből a mobilját. - Ez az enyém.

- Akkor sem kell kitépni a kezéből - természetesen megszólal Christopher Burns!

Ha már véletlenül ráförmedünk féltve őrzött kislányára, átmegy védekező szerepbe és esernyőt tart Maddi felé, mert ő nyilván cukorból van és bármikor elolvadhat. Kettőnk közül én vagyok a szigorúbb szülő és ez nem hiszem, hogy meg fog változni. Ha Maddi valamit elront, vagy olyat csinál, amit nem szabad neki, én vagyok az az antihős, aki elmagyarázza neki, hogy mit nem szabad és miért, Christopher meg Superman, aki egyből a védelmébe veszi. Persze, mikor ketten vagyunk este és megbeszéljük a történteket, tökéletes egyetértésben vagyunk, csak úgy gondolja, hogy nem szabad mindkettő szülőnek a gyerekre állni egyszerre, mert az nem jót tesz a lelki világának. Sajnos osztanom kell ebben a véleményét, de ezt az Istenért sem

mondanám meg neki.

Mielőtt beleszólhattam volna, hogy habár tényleg nem kell kitépni a gyerek kezéből ilyen durván semmit, de a gyereknek sem szabadna elvennie más cuccát, nyitódott végre a bejárati ajtó és megérkezett a Clayton hiányát pótló önkéntes sofőröm. Fekete haja nagy kontyba volt kötve a feje tetején, bőrkabátja szétteresztve védte a januári hidegtől és tökéletes összhangot képzett fekete farmerjával és magas sarkú csizmájával.

- Mikeila! - Maddi azonnal gyerekkori barátnőm ölébe ugrott, aki nagy puszikkal árasztotta el őt és valamit hadovált a fülébe. Mikor Clayton Charlottetal együtt szülési szabadságra vonul, mindig ő ugrik be helyette és nem is tudnék jobb embert elképzelni erre a szerepre. - Úgy vártalak!

- Én is vártam, hogy lássalak! - örült Mikeila együtt a lányommal, én pedig szememet forgatva ültem le Freya mellé, hogy felhúzzam a cipőmet. Még mindig mérges voltam az ezelőtti perpatvar miatt. - Édesanyád viszont idegesnek tűnik.

- Nem az, csak végtelenül erős dühkezelési problémái vannak, ha feszült - szólt be Christopher, én pedig szúrós szemekkel néztem rá és inkább úgy döntöttem, hogy a csend büntetését adom neki. Makacsul elfordítottam tőle a fejemet, úgy léptem a fogashoz és vettem fel barna szövetkabátomat.

- Mindig emlékeztetsz rá, Christopher, hogy miért is voltam úgy oda érted a gimiben - na, tessék! Mikeila is az ő oldalára állt.

- Na, jól van akkor, menjünk - csaptam össze két tenyerem, aztán durcásan a férfi mellé léptem a pulthoz, hogy magamhoz vegyem a táskámat. Emelt fővel terveztem a távozást, de természetesen utánam nyúlt a férfi és derekamnál fogva visszahúzott magához. Nagyon szórakoztatónak találta a nyilvánvalóan nem szórakoztató helyzetet.

- Szeretem a dühkezelési problémáidat - mondta, én pedig megforgattam a szemem, ahogyan adott a homlokomra egy puszit.

- A dühkezelési problémáim is szeretnek téged - motyogtam sértetten, de minden bizonnyal túlságosan nevettek már a szemeim ahhoz, hogy

Christopher komolyan vegye a haragomat.

Jó, hát így könnyű!

- Komolyan mondom neked, Mikeila - kezdte a kanapén Freya, miután keresztbe fonta bakancsba bújtatott lábait -, ezekkel együtt élni olyan, mintha a cirkuszi mutatványok közepén vergődnék. Drámai, látványos, de bármikor eltaposhatnak, ha kicsúszik a kezük közül az irányítás.

Nos, nem mondhatom azt, hogy nem találó hasonlat.

Nehezen, de sikerült végre elindulnunk és miután kidobtuk az ovinál Maddit, rávettem Mikeilát, hogy kávézzon meg az irodámban, hogy ne legyek addig sem egyedül. Nem, mintha nem szerettem volna egyedül lenni, de a kelleténél jobban izgultam a mai találkozó miatt az új kliens anyjával, és mikor izgulok, borzasztóan élem meg az egyedülletet. Így hát Mikeila velem maradt és végig hallgatta a félelmemet, a kiakadásomat Christopherre és a sóhajaimat, amik leginkább Clayton üres széke miatt szóltak.

- Képzeld, Vinston lemondott az igazgatói posztról pénteken. Nyugdíjba vonul - kezdtem el pletykálkodni, Mikeila pedig előre dőlt a székben, amiken amúgy a kliensek foglalnak helyet és kivett egy marék cukorkát az asztalon lévő tálból. Egyébként az az esetleg a szülővel betévedő gyerekeknek van fenntartva, de teljesen lényegtelen.

- Te jó ég, miért? - kérdezte, én meg elmeséltem neki mindent, amit megtudtam Christophertől, meg azt is, hogy a férfi lelkére kötöttem, hogy avasson majd be mindenbe, ami történik a mai napon. Szerintem jobban érdekelt engem annak a giminek a sorsa, mint mondjuk Freyát vagy Milliet, akik tényleg oda járnak.

Végül Mikeila magamra hagyott fél tíz körül, így még volt egy órám teljesen elrendezkedni és eltakarítani a cukorpapírkákat, amiket barátnőm hagyott szét. A megbeszélt időpont előtt tíz perccel esett be a várt vendég - barna haja szigorú lófarokban állt, de kisírt szemei olyan elesetten néztek már az első pillantástól fogva, hogy azonnal megesett rajta a szívem. Ötvenes éveiben járó nő lehetett, akinek első rálátásra a minden bizonnyal egyke fia élete értelme.

Ez a legérdekesebb az egész szakmában: megtanítottak az egyetemen, hogy hogyan és miként olvassak az emberekből. Ahhoz, hogy jó ügyvéd legyél és kiszúrj mindent, amit ki kell szúrni, elengedhetetlen.

- A nevem Nancy - mutatkoztam be, miután kezet fogtunk és leültünk. Talán nem volt igen hivatalos kezdés, de szerintem irtó fontos egy biztonságos hely és környezet kialakítása. Igen bizalmasan beszélnek velem és Claytonnal, meg persze minden ügyvéddel a segítséget kérők és egy rideg fogadtatás ehhez nem helyénvaló. - Hogyan segíthetek, Ms Taylor?

- Kérem, Mrs Burns - vezetéknéven való szólítás bemutatkozás után is? Vészjósló, csakúgy, mint a teljesen elveszett tekintet. Nem csak simán elveszett, már-már a helyzetbe teljesen belebetegedő volt ez. Abban a pillanatban, hogy rádöbbentem erre, éreztem a feszültséget, ami elhessegette a nyugalmat és a harmóniát a szépen berendezett irodában. - Segítsen... segítsen a fiamnak!

- Ahhoz, hogy ezt megtegyem, tudnom kell néhány részletet, asszonyom - sokan teljesen szétszórtan jönnek be ebbe az irodába, főleg, ha egy nagy dologról van szó. Rosszabb, ha az esetleges védett rokona jön és kér segítséget, mert ők egyenesen rettegnek. Persze, maguk a védettek is rettegnek, de ők összeszedik magukat, hogy jó benyomást keltsenek bennem vagy éppen Claytonban.

Ms Taylor fogta és az asztalra tette fehér táskáját, majd remegő ujjakkal csatolta azt ki, hogy kivegye a pénztárcáját. Összehúzott szemekkel néztem a cselekedetét, és már készültem a visszautasításra, miszerint nem fogadok el pénzt azelőtt, hogy megállapodtunk volna, de bankjegyek helyett egy fotót húzott elő és esetlenül átadta nekem.

- Ő a fiam, Kyle - mondta, én pedig ránéztem a képre és szembesültem egy tőlem talán egy csöppnyit fiatalabb szőke hajú fiúval.

Nem tudtam, mit kezdjek ezzel, csak ránéztem Ms Taylorra és mosolyogtam rá, annyira nem tudtam kezelni a viselkedését. Tulajdonképpen négy éve dolgozom ügyvédként, ebből három évet a szakvizsgám lerakására szántam anya mellett, így mondhatnánk azt, hogy megtanultam már lereagálni egyesféle reakciókat, de ez nem igaz. Sokkal komplexebb és nehezebb ez,

mint az egyetemen tanultak.

- Megtudhatom, mivel vádolják Kylet, Ms Taylor? - tereltem vissza a témát a medrébe, de a nő megrázta a fejét és sírni kezdett. Ó, te jó ég, mi történik itt?

- Kyle egy nagyon jó gyerek - mondta, én pedig bólintottam és előrenyúltam az asztalon, hogy megfogjam Ms Taylor mindkét kezét. A poklok poklát élheti át éppen.

- Ms Taylor, elhiszem ezt - kezdtem, ő pedig felnézett rám és letörölte arcáról a könnyeit. Az az igazság, hogy az ilyen megnyilvánulásokkal Clayton jobban bánik. Mindig is jobban ment neki a megnyugtatás meg az olyan dolgok, mint az empátia. Persze, belőlem sem hiányzik egyáltalán, de Clayton más. Ő segített túl az egész életemen, bőven tudja hogy kell kezelni a nehéz eseteket. Valljuk be, elég nehéz eset voltam. -, de tudom kell, hogy mivel vádolják őt.

A nő hirtelen abba hagyta a sírást, és teljesen az elméjébe burkolózott. Szinte láttam cikázni a szavait és gondolatait, ahogyan engem nézett. Fekete szempillaspirálja gyönge vonalat húzott az arcán a könnyeivel, kicsit sem nézett ki úgy, mint egy ötvenes éveiben járó felnőtt, hanem mint egy elveszett tinédzser, aki nem tudja, mit kezdjen az életével. Nyeltem egyet, mikor kirázott a hideg, libabőrös karomat az ölembe ejtettem az asztalról és keresztbe fontam a lábaimat - nem csak érdeklődést teremtett bennem, hanem egy csöppnyi izgalmat is, amiről még nem tudtam eldönteni, hogy negatív értelemben jött elő, vagy éppen pozitívban.

- Gyermekmolesztálás - *nem.*

A válaszom egyértelműen nem, gondolkoznom sem kell rajta és részleteket sem akarok hallani, mégsem vágtam rá egyből. Ha bármilyen ügy jön, ami gyerekekkel kapcsolatos, annyit sem törődünk vele, hogy megbizonyosodjak a vádlott bűnösségével vagy éppen ártatlanságával. Mindig, mindig ezzel kezdjük Claytonnal, és ha tudjuk, hogy a vád nem támasztja alá a valóságot, segítünk az illetékesnek - a gyermekekkel való bűncselekményeket viszont annyira sem vállaljuk, hogy ezt kiderítsük. Nem azért, mert érdektelenek vagyunk, hanem éppen azért, mert kicsit sem vagyunk azok. Én még sosem kaptam ilyen felkérést, de a bátyám igen; azon a napon átbeszéltük töviről

hegyire ezt a témát és rájöttünk, hogy több okból képtelenek lennénk teljes profizmussal kezelni az ügyet. A gyerekekkel való történések megterhelőek, túl sok érzelmet kevernénk bele, Clayton is és én is. Mellesleg nem csak a lelki nehézség létezik, mint érv, hanem az ilyen helyzetek nagysága. Ezeken él a média, szétszedné a védettünket is, magát az ügyet is és minket is, ráadásul ízekre. Már csak a tény is nagy lenne, hogy Antonette Williams, az anyatigris gyerekei egy gyermekmolesztálással vádolt embert próbálnak felmenteni. Maga a védőügyvéd egy olyan szakma, ami könnyen felemésztheti az embert - meg kell húzni egy reális határt ahhoz mérten, hogy mennyit bír el a lelkünk, ezek után pedig az első számú szabály, hogy sose lépjük át ezt a határt.

- Sajnálom, Ms Taylor, de nem foglalkozom ilyen ügyekkel - mondtam ki végül, és habár biztos voltam magamban és stabil talajon álltak a gondolataim, mégis nyeltem egyet. A rossz érzés teljesen leterített, amit az okozott, hogy átvizsgálás nélkül visszautasítottam a segítségadást. Sosem tettem még ilyet és nem hangzik annyira hatalmas dolognak, de igenis az; emlékszem, Claytont is megviselte ez anno és akkor nem tudtam teljesen átérezni, de megértettem. A nő fájdalmas grimaszba vágta az arcát a könnyek feltörése miatt, lehajtotta a fejét és hangos zokogásban tört ki.

- De ártatlan, esküszöm, ártatlan! - győzködött, én pedig sóhajtottam egyet és próbáltam a lehető legszakszerűbb eljárást alkalmazni. Kétségkívül nehezen ment; nehéz visszautasítani egy nőt, aki talán az utolsó reményét benned látta. - Kérem szépen, Mrs Burns, kérem szépen!

- Ms Taylor, nagyon sajnálom - csak ismételtem a szavaimat, mert nem tudtam mást mondani. Nem szabad átlépni a határomat, ha ez csúnyán hangzik még saját magam számára is, akkor sem. Tisztában kell lenni a saját képességeinkkel és tudom, hogy képtelen lennék végigvinni ezt az ügyet, akkor is ha ártatlan a nő fia. Amit egyébként kétlek, mert ha őrizetbe vették egy olyan esetnél, ami gyermekmolesztálással kapcsolatos, akkor valószínűleg nyomós okot, ha nem bizonyítékot találtak a hatóságok. - Ha nem talál védőügyvédet, az állam ki fog rendelni mellé egyet, nem lesz Kyle egyedül.

- Maga is tudja, hogy a kirendelt ügyvédek nem a legjobbak - igen, tudom. Nem is az, hogy nem a legjobbak, egyszerűen csak nem feltétlenül törődnek a

védettel, mivel kirendelték őket és nem az ő döntésük volt, hogy nyújtanak-e segítséget, vagy nem.

- Nem foglalkozom ilyen ügyekkel - csak ezt hajtogattam, és nem voltam biztos abban, hogy Ms Taylor vagy magam miatt. Sosem utasítottam még vissza úgy ügyet, hogy nem vizsgáltam meg, és ez sokkal-sokkal jobban babrált a lelkemmel, mint gondoltam volna.

Sokszor nehéz megtartani az érzelemmentességet. Anya, az egyetem, más ügyvédek is mindig azt emelték ki, ha feljött ez a téma, hogy hideg fejjel kell hozzáfogni egy esethez és tudom, hogy ez ebben a témában nem történne meg. Nem léphetem át a határaimat, és ezt akkor is tartottam, mikor Ms Taylor letörölte a könnyeit, bólintott egyet és az orra alatt morogva elköszönt. Sokkal jobban kezeltem volna, ha dühöngni kezd, az asztalra csap és elmondja, mennyire lelketlen vagyok; nézni azt, ahogyan egy ember reménnyel telve jön be hozzád, de üresen távozik, a világ egyik legrosszabb dolga.

Szó szerint elvettem a reményét.

Az asztalra könyököltem, mikor egyedül maradtam, majd beletemettem az arcomat két tenyerembe. Mélyet sóhajtottam a tehetetlenség miatt és próbáltam megfejteni, hogy miért ilyen nehéz az élet. Miért létezik egyáltalán gyermekmolesztálás? Már itt kezdődik a baj, tessék! El sem vállaltam az ügyet, de azon agyalok, hogy az az ártatlan gyerek miken mehetett keresztül - lényegtelen, hogy a vádlott által, vagy nem.

Viszont ha nem, akkor az a beteg elme még mindig szabadlábon van. Mi van, ha újra lecsap? Ó, jaj...

Nancy, az Isten áldjon meg! Nem szabad átlépni a határomat. Nem szabad, és kész.

El kellett, hogy engedjem ezt a témát, de a nap hátralévő részében is ezen gondolkoztam. Az órák iszonyú lassan teltek Clayton nélkül, teljesen egyedül. Még volt két megbeszélésem és egy találkozóm ma az egyik védettemmel; utóbbira már futva siettem, mert természetesen késésben voltam, de hogy mégis hogyan, fogalmam sincs. A helyi rendőrségen már

meg sem lepődtek, hogy szedem a lábaimat, egyből ajtót nyitottak nekem és a lehető leghamarabb beengedtek Max Gaerrenhez. A fiú alig töltötte be a huszat, azzal vádolják, hogy a karácsonyi bálon a tömegbe lőtt - a fegyver súlyosan megsebesített egy fiatalkorú lányt. Ezer százalékban biztos vagyok, hogy nem Max a bűnös; általában ezt látni lehet abban, hogy hogyan viszonyul az ember az ügyvédjéhez, mi van az arcán és a szemeiben. Max Gaerren nem bűnös, éppen ezért fontos, hogy felmentsék a következő órában. Az őrizetbevétel mindössze három napig tart, addig el kell döntenie a hatóságoknak, hogy indítanak-e eljárást, vagy nem. Nos, indítottak.

Max ugyanolyan szétesetten jött be a terembe, mint a legutolsó alkalommal. Piros cipzáros felsője széteresztve lógott rajta, haja össze-vissza állva hirdette rendezetlenségét. Habár szemei kétségbeesettek voltak, maga a fiú teljes zárkózottságot és már-már nyugalmat mutatott.

- Szia, Max - köszöntem neki, ő pedig halkan visszamotyogott valamit és leült elém. Eddig semmit nem mondott az esetről, semmit az égvilágon, és ma szükséges lenne megtörnöm a tárgyalás előtt. - Hogy vagy?

- Jól - válaszolt, én pedig rámosolyogtam, majd elővettem a táskámból az aktáját és a műanyag, szürke színű asztalra csaptam. Többször átolvastam már, nem azért tettem meg, hogy újra megtegyem.

Maxnek éreznie kell, hogy ha nem kezd el beszélni, súlyos következmények jelenhetnek meg, amik az életére is kiterjedhetnek. Az egyetlen dolog, amit sikerült eddig nála elérnem, hogy ne valljon be semmit; ha ezt megtette volna, az égtől a földig is pattoghatnék már.

- Tudod, mi az az előzetes letartóztatás, Max? - kezdtem, ő pedig még a szemkontaktust is megszüntette velem. Csodálatos. - Az őrizetbevétel utáni szakasz, mikor súlyos szabadságvesztésre ítélnek, amíg kézzel fogható bizonyítékot nem találnak ellened. Azután jön a letartóztatás. A börtön, Max.

- De hát már a fegyveren megtalálták az ujjlenyomatomat, ennél kézzel foghatóbb bizonyíték hova kell? - meglepett a kérdés és az a nagy hevesség, ahogyan feltette nekem azt Max, mégis teljesen várható volt, ha belegondolok. Nagy, kimeresztett szemekkel nézett rám, amíg én összehúztam a sajátjaimat, úgy vizslattam őt.

- A fegyver a háztartásotokban legálisan, engedéllyel tartott tárgy volt édesapád által. Az, hogy rajta volt az ujjlenyomatod, tulajdonképpen semmi - mondtam, Max pedig nyelt egyet és ismét lenézett inkább az asztalra. Szája belsejét rágta idegességében, szinte láttam az agyában lévő gondolatokat cikázni, olyan erősen próbálta magához csalogatni azt az irányítást, amit elvettem tőle. - Ami viszont érdekes, hogy letörölted a fegyvert és csak utána fogtad meg, hiszen semmi mást nem találtak rajta, csak a te ujjlenyomatodat. Fura, elvégre édesapád szeret vadászni és minden hétvégén végzi is. Ha te húztad meg a ravaszt a karácsonyi bálon, miért nem az elsütése után törölted le a pisztolyt? - a kérdések égetőek, de nem nekem, hanem Maxnek, mert nem tud alóluk kibújni. Ha valaki szét van esve, el kell érni, hogy még jobban szétessen és beszélni fog. Csúnyán hangzik, de Max a fejébe vett valamit és teljesen biztos vagyok benne, hogy ha nem tenném fel a kérdéseket, amik lyukakként szerepelnek a történetében, ha nem zökkenteném ki saját magából, nem állna velem szóba. - A tanúk szavai és leírásai alapján a fegyveres fiú piros cipzáros felsőt viselt a bűncselekmény alatt. Miért vetted fel ugyanezt a piros cipzáros felsőt? A karácsonyi bálon volt vagy száz ember, tudtad, hogy ha a sokk miatt az arcodra nem is, az élénk ruháidra emlékezni fog valaki. Tudtad, hiszen másodéves vagy pszichológia szakon - a fiú nem mert rám nézni, olyan szigorúan bámulta az asztalt, mintha lenne ott valami. Mindketten tudjuk, hogy nem ő a bűnös; tudja, hogy én is tudom, és ez zavarta a legjobban. - Nem szeretnéd elmondani, kit védesz, Max?

- Nem nagyon - vágta rá egyből, én pedig sóhajtottam és a falra szerelt órára néztem. Hat perc múlva el kell indulnunk a tárgyalásra és ez nem lesz így jó.

- Akkor, nézzük! - mondtam, majd fordítottam egy lapot az aktában a hozzátartozókhoz. Nem olyan nehéz kitalálni, ki lehet az, aki miatt bevállalná a börtönt. - Tudomásunk szerint heteró vagy és amúgy is egyedülálló, szóval az a lehetőség, hogy a párodat véded, ki van lőve - kezdtem, de azért felpillantottam Maxre, aki most igen meglepően végre engem nézett. - Vagy téves infó?

- Lehet - szóval, nem. Vagy ha igen, akkor sem fontos, mert ha mégis meleg lenne és védené a barátját, azonnal rávágta volna, hogy heteró és három éve kapcsolatban él egy lánnyal, csak hogy ne is gondoljunk a srácra.

- Ahogy mondtam, ez a lehetőség kilőve - erősítettem meg saját magam,

majd újra az aktára összpontosítottam. Nincs erre időnk. - Kétlem, hogy legjobb barát szóba jöhetne. Ha lenne egy ember, akihez annyira közel állsz, hogy börtönt vállalsz érte, tudnának a hatóságok a létezéséről, mellesleg ha lenne is, nem engedné, hogy megtedd - Max nagyon önzetlen, ha ilyenre képes; nem engedné a személyisége, hogy egy olyan önző emberrel barátkozzon ilyen szintű mélységben, aki engedné neki ezt az őrültséget. - Marad az örök gyengénk, a család. Édesapád nem lehet, hiszen ha ő lett volna, miért törölted volna le a puskát? Heti szinten használja, nem tudta volna ráfogni senki sem az ujjlenyomatok miatt. Anyukád ismét kilőve, tekintve, hogy egy nő. Nővéred szintén. Marad az öcséd - szinte éreztem a kétségbeesés energiáját, mikor megtalálta a tekintetem Max riadt barna szemeit. Célba is értünk. - Ben.

- Nem mondhatja el senkinek, Mrs Burns - hajolt közelebb az asztal felett Max, én pedig sóhajtottam egyet és megint a faliórára pillantottam. Négy perc és jeleznek az őrök, hogy indulás van.

- Tényleg nem mondhatom el senkinek, köti a kezemet a titoktartás, Max - habár értem a lényegét és támogatom is ezt, ilyenkor kicsit feldühít ez az egész titoktartás. Az ügyvédek nem döntenek; téved mindenki, aki ezt hiszi. Mi csak segítünk és mankót nyújtunk a vádlottaknak. Nem mi irányítjuk az eseményeket, csak a védett döntéséből próbáljuk kihozni a lehető legjobbat. - Neked kell elmondanod. Ártatlan vagy, nem mehetsz börtönbe egy olyan dolog miatt, amit nem követtél el. Nem hónapokról, hanem évekről beszélünk. Nyolc évet is kaphatsz. Az öcséd viszont még kiskorú. És nem felejthetjük el, hogy bűncselekményt követett el, aminek egy ártatlan súlyos megsebesülése lett a következménye.

- Csak rossz társaságba keveredett. Nem engedem, hogy elítéljék azért, mert könnyen befolyásolták azok az emberek, akik tényleg veszélyések - istenem...

- Ha ti ketten fogjátok és helyet cseréltek, elmondhatja ezeknek a veszélyes embereknek a neveit. Ezer meg ezer enyhítő körülményt lehet keresni, mert mint mondtam, kiskorú - meg kell győznöm Maxet, hogy a gondolatai bőven rosszak. Egyszerűen nem érti meg, hogy az öccse könnyebben kijöhet ebből, ha ő ülne most abban a székben. Ha kiderül, hogy hazudott és nem is bűnös, a hatóságok félrevezetéséért be is zárhatják két évre.

- Nem adhatom fel a saját öcsémet. Még csak tizenhat éves. Csak félrecsúszott, és...

- És majdnem megölt egy embert.

- De nem így lett! - hogy saját magát hergelte Max vagy miattam lett ideges, nem tudom, de kétségkívül feszült lett még a levegő is tőle. Mély levegőt véve nyugtatta magát, lecsukta szemeit egy másodpercre és kialakította belül azt a felszínes harmóniát, ami tulajdonképpen nem is létezett. Ismét hátradőlt a széken, aztán rám nézett. - Ha feladnám mégis, védené?

- Nem védek bűnösöket - mondtam ki egyből, miközben a szívem ismét elkezdett hevesebben verni egy aprócskát. Másodjára jön fel valamilyen szinten a határaim feszegetése, mint téma, és egyre nehezebb kezelni.

Max mélyen, belenyugvóan bólintott egyet. Felhúzta a vállait, mint aki már nem tud mit tenni, szemei olyan üresek voltak, mint az üveggolyók. Tudtam, hogy bármit mondhatok, ez már nem lesz jobb.

- Akkor én tettem - mondta ki, én pedig lecsuktam a szemeimet és arra sem reagáltam pár másodpercig, hogy bejöttek szólni.

Az előzetes letartóztatásról szóló tárgyalás nem éppen úgy megy, mint ahogyan a filmekben látjuk. Hozzátartozók, kívülállók nélkül zajlik, ahol a helyi rendőrség felhozza a vádakat az ügyészségnek, ami dönt arról, hogy korlátozza-e ilyen módon az illetékes szabadságát, vagy elengedi őt. Az előzetesből még van kiút; egy igazi, kézzel fogható bizonyítékot kell találniuk, hogy abból börtön legyen - akár négy évig is ott tarthatják a gyanúsítottat. Persze, igazából a börtönből is van kiút, mindenből van, csak onnan egy egérajtón keresztül kell átpréselni magunkat és az kicsit sem egyszerű.

Mikor felvázolták a vádakat, én következtem a meggyőzésben; el akartam mondani az enyhítő körülményeket. Fel akartam hozni, hogy tulajdonképpen a család fegyverén lévő ujjlenyomat nem lehetne elegendő egy előzetes letartóztatáshoz, mellesleg megálltak egy lehetőségnél és a vizsgálás teljesen Maxre szakosodott, holott könnyen lehet, hogy ártatlan. Nem mondhattam ki, hogy az, és félszavakat sem adhattam, miszerint szét kéne szedni kicsit a

testvérét, hogy kitalálják az igazságot. Nem tehettem semmit, mert fontos: a védett mellett állok, nem felette.

Mindent meg akartam fogni, amit csak tudtam, de csak egy bevezető mondat tudta elhagyni a számat, mielőtt Max kicsit sem a tervezettek szerint megszólalt volna:

- Én tettem - pontosan azt jelentette ki, mint nekem privátban, ez pedig a nulla alá lökött mind reakcióadásban, mind az esetleges tettlegességben, hiszen ha az égtől a földig pattogok, szinte semmit nem érek már. Bevallotta a bűncselekményt, a francba már! - Nem akarok végig menni ezen a folyamaton, essünk túl rajta minél hamarabb. Én tettem, én lőttem a tömegbe és én lőttem le azt a lányt. Fogtam apám puskáját és megtettem.

Csak megcsóváltam a fejem, mert tudtam, hogy rontanám a helyzetet, ha megszólalnék. Nagyon gyorsan vett egy nagyon nagy fordulatot az egész tárgyalás; pontosan kikérdezték az esetről Maxet, ő pedig hibátlanul elmesélt mindent, hiszen ezer százalék, hogy kifaggatta az öccsét már erről. A veszteség nagy súllyal nehezedett a vállamra, mikor Max elé tették a lapot, hogy írja le a vallomását, miközben monotonon elmondták neki az alapvető jogait és a tettének a következményeit. A következő tárgyalás nem előzetes letartóztatás, hanem börtön miatt lesz. Nincs nagyobb bizonyíték annál, mint a vádlott vallomása.

- Szeretnék beszélni az ügyfelemmel - mondtam, mikor visszatértünk a privát terembe a tárgyalás után. Max elutasítóan viselkedett velem, és tudtam, hogy ez ma már nem fog változni. Levegőnek nézett, ahogyan ült előttem, és talán ez volt a legborzasztóbb; gyűlölöm, gyűlölöm, ha levegőnek néznek. - Ez egy óriási hiba volt, Max.

Itt már nem a börtöntől mentek meg valakit, hanem enyhítő körülményeket keresek, hogy minél kevesebb évet üljön. Borzasztó ez az egész, borzasztó még úgy is, hogy Max akarta így. Meg tudtam volna győzni a tárgyalás előtt, hogy ez rossz ötlet? Meg tudtam volna akadályozni? Még akkor is ezen gondolkoztam, mikor a délutáni órákban visszatértem az irodámba és Mikeila értem jött. Olyan lehangolt voltam, amilyennek nem szabadna lenni, elvégre érzések nélkül játszunk.

- Na, mesélj - szólalt meg barátnőm, mikor megálltunk a zebránál és felém tudott fordulni. - Nagyon lehangolóan búval baszott vagy. Mi történt?

Elvesztettem egy ügyet még úgy is, hogy vége sincs. Ha elvállaltam volna az öccse ügyét, Max már a családjával lenne. Most vajon a szülei mit gondolnak róla? Elítélik, amiért bűncselekményt követett el, vagy ez már egy megbeszélt dolog volt otthon, hogy ő viszi el a balhét? Ezen kívül megszegtem egy szabályomat annak érdekében, hogy ne szegjek meg egy nagyobbat. Megszegtem a szabályomat, miszerint mindig ellenőrzöm, hogy ártatlan-e egy segítségkérő, és ha ártatlan, nem hagyom egyedül - megszegtem ezt azért, hogy ne szegjem meg azt, hogy nem foglalkozom gyermekmolesztálással. Ennek köszönhetően pedig minden bizonnyal megfosztottam egy nőt az emberiség egyik legcsodálatosabb érzésétől: remény.

- Csak nehezebb volt a napom a kelleténél - mondtam végül, majd az ablaknak döntöttem a fejem és néztem Hinsdale esős utcáit. A januári hideg csak kívülről látszott, Mikeila gondoskodott arról, hogy a kocsin belül ne érezzünk semmi mást, csak a fűtést.

Nem vágytam semmire, csak hogy végre magamhoz öleljem Maddit, aztán este Christopher mellkasára feküdve hallhassam ismét a férfi szívverését, ami olyan nyugtatóan hat rám minden egyes alkalommal hosszú-hosszú évek óta. Már most elegem volt a hétből, pedig még éppenhogy elkezdődött.

Mikor megálltunk a ház előtt, megkérdeztem Mikeilát, hogy benéz-e, de felesleges volt, hiszen az estéit általában azzal tölti, hogy Seannal vagy vitáznak olyan igazi Sean és Mikeila módra, vagy halál szerelmetesen kibékülnek a huszonnégy órával ezelőtt lezajlott vitából - azt is olyan Sean és Mikeila módra. Így hát egyedül sétáltam fel az udvaron végre, sóhajtva nyomtam le az ajtókilincset és nagy nehézséggel húztam le a magas sarkút a lábamról. Teljes csend volt a házban, ami egyébként hétfő délután igen fura, mert Maddi már alapjáraton képtelen csendben maradni igazából, mellesleg ilyenkor áttalál mindig Millie is, hogy Freya korrepetálja matekból. Minden kedden dolgozatot ír és habár Freya a világ legprimitívebb módján magyarázza kedves húgomnak az anyagot, ő akkor is épphogy átcsúszik. Nincs mit tenni, a Williams gyerekek nincsenek kibékülve a számokkal.

A nappaliba lépve viszont most nem találtam meg Milliet. Freya Maddivel ült a kanapén a falra szerelt tévé előtt, de ő a kisebbel ellentétben kicsit sem figyelt a mesére - nem is telefonozott, a gondolataiba volt mélyedve és mikor rám nézett, azonnal a pult felé pillantott a bátyja felé. Hogy mondani szeretett volna valamit Freya vagy nem, teljesen mindegy; Christophernek adtam a tekintetem és olyan rossz érzés fogott el, mintha nem is a szeretetteljes, boldog otthonomba jöttem volna haza. A férfi fekete ingének két gombja most is kigombolva pihent, az égszínkék szemek megtaláltak és semmi mást nem hirdettek, csak azt az igen erős boldogtalanságot és vészjelzést, ami miatt végigszaladt a hideg a testemen. A pulton megtalálta tekintetem a négy évfolyamnak szóló tanári történelem könyveket, amiket Christopher sosem hoz haza, a bögrét, amit egyből bevitt magának a suliba, miután anya megvette születésnapjára.

Ó, istenem...

- Christopher - kezdtem, ahogy lassan közelebb sétáltan a férfihez és leültem mellé. Dobolt az ujjaival a pulton, ideges, feszült és tehetetlen volt.

- Kirúgtak - mindent akartam hallani, csak ezt nem.

Égetett ez a probléma, de az az igazság, hogy jobban égetett a kérdés, amire nem találtam választ - illetve, ez hülyeség. Mindig fogok rá választ találni a fejemben, még ötven év múlva is, mert belém vésődött kilenc évvel ezelőtt az a félelem, ami tönkretett akkoriban. Azt az érzést, azt a kegyetlen rettegést sosem fogom elfelejteni, mert nem tudom.

- Miért?

Miért? Christopher egy kiváló tanár, fiatal és energikus, nagyon is felkészíti a diákokat és átadja nekik a kellő tudást; még azt sem lehet mondani, hogy nem szeretik. Szóval, miért?

Miért?

- Mert új igazgató úr van az iskolában - kezdte -, aki Vinstonnal ellentétben nem tud átlépni azon, hogy kapcsolatba léptem kilenc évvel ezelőtt egy diákommal.

Tessék?

[H A R M A D I K R É S Z]

A vacsora után az asztalnál ültem, előttem a laptopommal és a fülemen a telefonommal, miközben hallgattam Clayton kiborulását, ami legfőképpen arra irányult, hogy Sam leverte Charlotte kedvenc virágát a helyéről és most nincs több belőle, mint föld és kettétört levelek. Habár igen hasznos tanácsokat adtam a bátyámnak, hogy mit tegyen és hogyan, meg hogy miként adja majd elő Charlottenak ezt az igen nagy tragédiát, kicsit sem voltam jelen. Teljesen beleolvadtam a laptopomba és az azon olvasott hírekbe, ami a hinsdale-i gyermekmolesztálásról adott információt. Egy ilyen ügy óriási port kavar mindenhol igazából, nagyon könnyen megtalálhatunk bizonyos részleteket manapság már mindenről, mellesleg a városi rendőrkapitányság hivatalos weblapjának titkos részlegére is van jelszavam.

- Clayton, nem volt olyan különleges az a virág, holnap kocsikázz el a virágárushoz és vegyél egy újat - mondtam egyszerűen, mire Clayton teljesen kiborult és tulajdonképpen úgy kezdett el viselkedni, mint egy tizenkét éves, aki véletlenül kettétörte az édesanyja kedvenc bögréjét.

Hunyorítva olvastam a fekete betűket a laptopon, ami elhadarta nekem a történteket. Mostanra, csütörtökre már igen nagy hangja lett a dolognak, biztos vagyok benne, hogy úgy is találkoztam volna vele, ha Kyle anyukája nem jön el hozzám és kéri a segítségemet.

- Te ezt nem értheted, Charlotte ismeri a faszom virágait. Vágod, ő a növények istennője körülbelül - ezt könnyen el is tudtam hinni, ugyanis ha bárki belép Clayton és Charlotte Williams rezidenciájába, lényegében egy dzsungelben találja magát, ahol a hű védelmező maga Charlotte Williams. Akkora gonddal figyel a növényei egészségére, mintha nem is három gyereke lenne, hanem a virágaival együtt vagy ötven. - Miért kell mindig nehezíteni az életemet?

- Te, Clayton, hallottál a gyermekmolesztálós ügyről? - váltottam gyorsan

témát, de nem azért, mert nem volt kedvem megvitatni Clayton depressziós drámakirálynős énjének megjelenését, hanem mert össze akartam egyeztetni a fejemben lévő gondolatokat a telefonbeszélgetéssel, hogy mindkettőre tudjak figyelni.

- Te nem?

- Hát, ember, ha felhozom, akkor nyilván hallottam róla. - komolyan mondom, Clayton sosem fog megváltozni. - Tudsz valami részletet?

- Jó, na, nem kell leszólni - nyávogott, én pedig fejben azon elmélkedtem, hogy mégis hogyan lehet ő olyan jó szülő, amilyen, tekintve, hogy magát sem tudja nevelni. - Tegnap anya bejött amúgy a kórházba Charlottehoz, ott beszélgettem vele egy kicsit erről. Azt mondta, hogy elég nyakatekert az ügy, mert a kislány nem beszél semmit az esetről. Nyilvan érthető, csak vágod, ő tudná a legkézzelfoghatóbb bizonyítékot adni. De miért érdekel ez téged? Nem vállalunk ilyen ügyeket.

- De itt én azt olvasom, hogy nem látta a támadóját - a fogalmazás egyszerűen és feketén-fehéren leírja, mi történt.

Persze, csak annyira, amennyire kiadhatják a történetet, nagyon belefolyó részletek nélkül. Még a kislány neve sincs meg, mert kiskorú és nem hozhatják nyilvánosságra. Mindössze annyit lehet tudni, hogy egy tizenkét éves gyerek szexuális erőszak áldozata lett; a féléves iskolai vizsgálatnál fedezték fel a testén a sérüléseket, az iskolaorvos kötelessége szerint bevonta a gyermekvédelmi szolgálatot, miután megállapították a lány zárkózottságát és a hasonló jeleket. Az orvosok kimondták a vizsgálatok után, hogy nemi erőszak történt, ezzel pedig megkezdődött az a folyamat, aminek még csak az elején járnak. Rendőrök, nyomozók, pszichológusok. Egy életre szóló lelki trauma. Feldolgozatlan szintű fájdalom.

Ez egyszerűen borzasztó.

- Hát, necces azért ez - kezdte Clayton a válaszát. - Anya többet tud erről. A pszichológusok szerint tudja a kislány, hogy ki az elkövető, csak nem akarja megmondani.

- De már elfogtak egy gyanúsítottat - mondtam, miközben sóhajtva lecsuktam a szemeimet és megmasszíroztam az orrnyergemet. Kegyetlen még olvasni is, hogy miken mehetett keresztül és még miken fog keresztül menni az a kislány. - Az anyukája bejött hozzám és megkérte, hogy képviseljem.

- Nem jó ötlet - *tudom*. - Ez az ügy nem csak simán nagy, hanem megterhelő is, Nancy.

Claytonnak teljesen igaza volt és nem is akartam átlépni a határomat, nem is gondolkoztam ezen tulajdonképpen, csak egyszerűen zavart, hogy fennáll az az eshetőség, hogy nem is Kyle az elkövető; ha pedig tényleg ez a helyzet, akkor nem csak egy ártatlant zárnak el, de szabadon hagyják az igazi ragadozót.

Ragadozó. Szexuális ragadozó, így nevezzük az olyasféle embereket, akik olyanok, mint ennek a kislány életének a megrontója. Ők azok, akiket az igazi kőszívű, kizárólag a pénzre menő ügyvédek tudnak képviselni, a vérbeli profik, akik kötegekben számolják a dollárt otthon és akiknek csak ez számít. Ezeket az elkövetőket még a gyilkosoknál is jobban megvetik. Ők, a gyermekeket szexuálisan bántalmazók érzik a legjobban a vétküket, legtöbbször a saját börtöntársaiktól, és nem mondom azt, hogy jogtalanul. Már csak a gondolatba is beleremegek, hogy gyerekek milliói élnek át olyan szörnyűségeket, amiket felnőtt emberek tesznek velük.

- Nancy - szólított meg ismét a bátyám, én pedig feleszméltem és egy jó mély, hallható sóhajtással jeleztem neki, hogy vonalban vagyok és csak úgy mellékesen, szenvedek a gondolataimtól. - Dobd ezt az egészet minél hamarabb. Tudom, hogy nehéz, tényleg, de ne bonyolódj bele.

- Nem fogok, isten ments - nem fogom átlépni a határomat. Akkor sem, ha megpusztulok.

Még tartottunk egy kis bájcsevejt Claytonnal, ismét próbáltam megnyugtatni, hogy Charlotte nem fogja leszedni a fejét - annyira - a virág miatt, aztán hagytam, hadd szakadjon el tőlem a nem kicsit hangos csemetéihez. Habár itt volt az ideje nekem is elmosogatni a vacsi után, képtelen voltam elszakadni a laptoptól. Ki akartam deríteni, ki ez a kislány, tudni akartam, hogy mennyire törték szét azt az ártatlan lelket, amit hordoz magában, és biztosra akartam

menni, hogy tényleg Kyle a bűnös.

Biztosra akartam menni, hogy a ragadozó el lesz zárva. Az igazi ragadozó.

- Nancy! - felnéztem a gépemből, ahogyan Freya erőteljesebben megszólított. Nem is hallottam, mikor csatlakozott hozzám a lány, fekete bakancsát húzta lefelé éppen, majd felakasztotta szintén fekete bőrkabátját a fogasra, amiről körülbelül már százszor kifejtettem a véleményem. Tavasszal és ősszel még okés, de télen egyszerűen kiborít, mikor meglátom abban a vékony semmiben. - El vagy kalandozva. Minden oké?

- Persze - mosolyogtam rá a lányra, aztán le is csaptam a laptop fedelét. Dobni kell a témát és kész. Felálltam az asztaltól, aztán a pult mögé lépve megnyitottam a mosogatóra szerelt csapot és kezembe vettem az első piszkos tányért. - Hogy telt a napod?

Freya nem beszélget mélyen. Különösen ügyel arra, hogy senkivel se másszon bele olyan témákba, amik őt vagy a környezetét foglalják magukba, így mikor én vagy Christopher megérdezzük, hogy mi volt a suliban, vagy hogy hogyan telt a napja, letudja egy igen rövid és semmitmondó válasszal. Sokat szenvedett Adaline halála után, évekig sírva járt haza az iskolából és borzasztóan nehezen telt minden napja, de szépen lassan ha nem is lemorzsolódott, de eltemetődött benne a fájdalom és egy olyan gyönyörűen erős személyiséget épített fel magának, aminek falát senki az égvilágon nem tudja lerombolni. Nem kíváncsi a drámára és nem engedi, hogy a dráma kíváncsi legyen rá.

Azt hiszem, ezért is lepődtem meg, mikor nem hallottam a szokásos *minden okés volt* válaszát, hanem helyette megláttam az oldalamon, ahogyan felpattan a mosogató mellé a konyhaszekrényre és sóhajt egyet.

- Szakítottam Markkal - mondta ki a lány, én pedig elzártam a vizet és felé fordultam. Ez aztán váratlanul érintett. Nem igazán szokta bejelenteni az ilyeneket; általában úgy tudjuk meg, hogy szakítottak a barátjával, hogy rákérdezünk és ő mellékesen megemlíti azt, hogy szétmentek. A tévé zaja a hálószobából kihallatszott hozzánk, Christopher és Maddi csendben meséztek bent és ez volt az egyetlen hanghatás, ami megzavarta Freya feszültségét.

- Miért? - nem nagyon voltam hozzászokva ehhez a megnyilvánuláshoz, amit most Freya művelt, és kicsit így a sötétben tapogatóztam azt illetően, hogy miket és hogyan kellene kérdeznem.

Freya sóhajtott egyet, tenyerét beljebb téve dőlt hátrébb a konyhaszekrényen és lassan megcsóválta a fejét, mintha saját gondolataira reagált volna. Meggyszínű ajkait csücsörítve elmélkedett azon, hogy hogyan is kéne megszólalnia és szavakba öntenie mindazt, ami most jár a fejében.

- Nem bírta ki a kapcsolat a pletykákat - *milyen pletykákat?* - Tudod, én mint Christopher húga... és most Christophert kirúgták és a pletykák durván elszélesedtek, meg minden, Mark pedig... nos, egy nyomorult a haveraival együtt. Úgyhogy... hát, igen.

Nem kellett megneveznie és elmesélnie a pletykákat Freyának ahhoz, hogy beinduljanak az agytekervényeim és előjöjjenek a rég eltemetett titkok. A gimnázium egy kegyetlen hely, ha pletykákról van szó, a saját bőrömön tapasztaltam és éppen ezért pontosan tudom, hogy elég, ha egyetlen egy gyerek hallja azt, hogy két tanár miről beszél, miközben elhaladnak együtt a folyosón. Minden bizonnyal az egész iskola tudja már a miértjét Christopher kirúgásának, sőt lehet, hogy tovább is szőtték páran az igazságot és már az is elterjedt, ami meg sem történt.

- Zaklatnak téged emiatt?

- Nem, engem nem zaklat senki, mert tudják, hogy végtelenül érdektelen vagyok és ha meg is érintene bármi is, amit hozzám vágnak, örömmel gáncsolnám ki őket - Freya olyan monoton és nyugodt hangon mondta ki az egyébként igazságot, hogy le sem tagadhatta volna, hogy Christopher Burns testvére. - Amiért felhoztam ezt az egészet, az nem az én problémáim miatt történt, hanem Millie miatt.

A testvérem említésére megállt a vér az ereimben, letettem a félig elmosott tányért a kezemből és minden létező figyelmemet Freyának adtam. Nyeltem egyet, úgy próbáltam stabilizálni saját magam érzéseit és felhevült állapotomat. Ha Milliet zaklatják emiatt, akkor nagyon durván meglesz ennek a hangja eredményeként, és nem feltétlenül tőlem, hanem inkább anyától. Sőt, isten ments, hogy Clayton megtudja. Ő bemegy és minden beszélgetés nélkül

szétcsap az egész iskolában.

- Mi van Millievel? - kérdeztem rá a témára, Freya pedig ismét csücsörítette az ajkait, ahogyan formálta a fejében a szavakat. Szokása ezt csinálni, mikor nem akar bunkó lenni vagy nem szeretne túl nyersen fogalmazni, ami nem kicsit a lételeme, tehát moderálnia kell magát és ki kell találnia, hogy hogyan kommunikáljon.

- Millie osztálya igazi seggfejekből áll - kezdte -, mármint, én aztán seggfej vagyok, de tudod, én a csendesebb, magamban ítélkezős csoportba tartozom, aki nem köt bele senkibe, ha békén hagynak - nos, ez teljesen tökéletes leírás. - És ők, na ők az igazi, undorító seggfejek. És nem tudom, aggódom Millie miatt egy kicsit. Nem nagyon merik csesztetni, ha vele vagyok, mert valamiért félnek tőlem a gólyák - nincs is ötletem, miért, de komolyan. Mégis miért félnének a morcos, végzős, feketébe járó Freya Burnstől, aki miatt Vinston többször adagolta az idegét Christophernek, mint Clayton Williams idején? -, de szerintem elég szépen nyomják a seggfej dumáikat neki, mikor egyedül kapják.

Nem számítottam erre, az az igazság. A történés, hogy kirúgták Christophert, igazán lehengerlő és a kelleténél jobban felszakította a sebeinket, de nem vártam, hogy másokat is megvéreztet. Mélyet sóhajtottam, két tenyeremmel támasztottam a mosogatót és lehajtottam a fejemet, annyira tehetetlennek éreztem magam.

- Beszélek majd Millievel - mondtam ki végül, aztán ránéztem Freyára. - Figyelj oda rá a suliban és egyenlőre ne mondd ezt el Claytonnak.

Clayton az évek során védelmezőbb lett, mint volt. Azt hiszem, az apai énje csak sokkal jobban felerősítette ezt a tulajdonságát és biztos vagyok benne, hogy ha megtudná, hogy Milliet csesztetik egy ilyen ügy miatt, nem hogy nem hagyná szó nélkül, de a világ legigényesebb és legcsendesebb módján olyan perpatvart csinálna az egész gimiben, amire nincs szükség. Legalább is most.

Freya lassan levált tőlem, én pedig rendbe raktam a konyhát, majd megfürdettem Maddit és rövidesen ágyba dugtam. Tízre már Christopher mellett feküdtem az ágyban, ismét az ölemben a laptopommal, amitől

valahogyan ma képtelen vagyok elszakadni. A férfi kikapcsolta a tévét, ami szerinte igazából még mindig szánalmas és az lenne a legjobb, ha egy sem lenne a házban, mert az idióta reklámokkal csak megbénít minket a média, ráadásul még a filmek is igénytelenek. A mesékről ne is beszéljünk.

- Zavar a kezedben az a nyavalya, Nancy Williams - szólalt meg Christopher, majd nyakamba hajolt és apró csókokkal kezdte elvonni a figyelmemet a rendőrkapitányság weboldaláról. Működött a technikája, mit ne mondjak.

- Mindjárt leteszem - ígértem, aztán bejelentkeztem a rendszerbe, hogy hozzáférjek a titkos fájlokhoz is. A huszonegyedik század ezen felében már hála az égnek mindent digitálisan tárolnak, így egy kis kutatással hozzáfértem az aktához, amire szükségem volt, majd megnyitottam azt. Sadie, Sadie Addington. - Sadie Addington.

- Ki az? - búgta Christopher a fülembe, miközben tenyerei túlméretezett pizsamapólóm alá tévedtek. Forrósága hamar átragadt rám, de folyamatosan lehűtöttek a mondatok, amik feketén-fehéren, körítés nélkül elém tárultak Sadie Addington esetét illetően.

- Egy tizenkét éves kislány, akit megerőszakoltak - ahogy ezt kimondtam, Christopher ajkai megálltak a bőrömön, felegyenesedett a vállamból és sóhajtva rám emelte égszínkék szemeit.

- Te aztán mindig le tudod hozni a hangulatot, Nancy Williams - *hát, na ő kérdezte.*

- Ne haragudj, csak... - mély levegőt véve hajtottam a fejem Christopherére, minden egyes szó után, amit olvastam, nehezebb és nehezebb lett a lelkem és az egész testem. Éreztem, ahogyan rárakódnak a kövek a vállamra, amik csakis kizárólag fájdalmat hordoznak. - A gyanusított anyja megkeresett engem, hogy védjem a fiát, mert szerinte ártatlan. És itt van ez a kislány, aki a poklok poklát élhette át, és mi van akkor, ha tényleg nem Kyle miatt élte át? Mi van, ha a bűnelkövető még kint rohangál és nem lesz soha elzárva, mert elzárják helyette Kylet és lezárják az ügyet és aztán az igazi vadállat több kislánnyal át fogja éltetni ugyanazt a poklok poklát, amit Sadie Addingtonnal, és...

- Na, jól van, Nancy Williams, állj meg egy percre - vágott igen zaklatott gondolatmenetem közé Christopher, majd lecsukta helyettem a laptopot és nagy kezébe vette az arcomat, hogy ránézzek. - Ha ez még így is lenne, ha ez a Kyle ártatlan és mégis elítélik, a bűnös pedig szabadlábon fog járkálni valamerre ebben az idétlen világban, az nem a te hibád. Védőügyvéd vagy, nem nyomozó. Te védesz, nem nyomozol. Az, hogy mások szarul végzik a munkájukat, nem a te válladat kell, hogy nyomja.

Christophernek teljes mértékben igaza volt, de ez a tény még nem nyugtatta le hevesen dobogó szívemet. Nem tök mindegy, kinek a hibája, ha ilyen eredményekkel kell szembenéznünk?

- Teljesen mindegy, ki végzi szarul a munkáját, ha közben életek mennek tönkre - mondtam aztán vissza felnyitottam a laptopot és tovább olvastam az aktát. Fizikálisan rossz volt az a lelki zavar, amit keltett bennem, de végig kellett olvasnom. Tudni akartam mindent.

Christopher sóhajtva elszakadt tőlem, majd feloldotta a telefonját és félszemmel láttam, ahogyan felmegy a munkakereső portálra. Teljesen beleolvadtam ismét az ügybe; Kyle Sadie Addington, nos lényegében bébiszittere. A család régi ismerőse, az anyuka éjszakai állásban dolgozik és Kyle marad a lánnyal mindig, mivel a szülők elváltak és nincs kire hagyni a gyereket. Az indíték, ami miatt elfogták, egyszerű: Kyle már keveredett egyszer gyerekkel kapcsolatos ügybe, emellett megtalálták a kislány felsőjét a fiú lakásán úgy, hogy Sadie sosem járt ott - az anyuka szerint hónapok óta nem találták a ruhadarabot.

Rámentem Kyle Taylor adatlapjára és elolvastam a priuszát tartalmazó részt: három évvel ezelőtt túl sok érdeklődést mutatott egy nyolc éves kislány felé, a szülők pedig távoltartási végzést kértek ellene. Teljesen megértem, hogy miért rakták előzetesbe; ezek alapján elég alapos a gyanú, de kézzelfogható bizonyíték nélkül nem ítélhetik el. A kézzelfogható bizonyíték pedig leginkább olyan mértékű, mint mondjuk egy vallomás Sadie Addingtontól.

Ideges voltam, de nem is tudom, hogy miért. Ha Kyle ténylegesen bűnös, az csak jót jelent, hiszen a megfelelő embert zárják el, és lecsökkentjük ezzel a szexuális ragadozók számát eggyel kevesebbre. Nem mintha érne bármit is, hiszen olyan sok gonoszság van a világban, amennyit nem tudunk sajnos

megszüntetni. Remek, hogy csökkentjük a számot, de abban a pillanatban, hogy megtörténik a csökkentés, jön egy új bántalmazó.

Kegyetlen, a világ kegyetlen.

Ezzel a gondolattal kapcsoltam végül ki a gépet. Christopher minden bizonnyal besértődött, mert egy szájrapuszin kívül, amit a jó éjt kimondása után kaptam, nem adott többet. Sóhajtva kapcsoltam le az éjjeli lámpánkat és hátat fordítva a férfinek aludtam el. Egész éjjel forgolódtam, nem hagyott nyugodni a sok gondolat és az a tehetetlenség, ami szétfeszítette az egész testemet. Másnap reggel úgy keltem, mint a mosott szar és sajnos még a két pohárka kávé sem segített rajtam. Még csak reggel hat óra volt, ami kicsit sem megszokott a személyemben, tekintve, hogy körülbelül húsz éve elkések mindenhonnan.

Úgy látszik, Christopher sem tudott aludni annyira; a harmadik adag feketémnél már csatlakozott hozzám és letett az én csészém mellé egy másikat is, jelezve, hogy ő is kér kávét. Fáradt arca mutatta megviseltségét a munkája elvesztése miatt, égszínkék szemei megtörve jelezték, hogy tulajdonképpen sosem volt munkanélküli. Kilépett anno az egyetemről és munkába is állt, azóta pedig szilárd hely várta minden nap abban a bizonyos tanáriban. Nos, mostanáig.

- Ma anyánál alszik Maddi Sammel és Lunával - emlékeztettem Christophert, ő pedig bólogatott, hogy tudja. Anya minden második hét péntek délutánján magához ragadja az unokáit és szombat estig velük tölti az idejét. Nem mondom, hogy ez számomra nem üdítő azért.

- Tudom. Freya pedig Codynál - mondta hozzá képest is röviden a férfi, ahogyan kortyolt egyet a kávéból és rámutatott a hűtőn lévő naptárra, amibe beleírjuk a programjainkat. Cody az egyetlen fiúismerőse Freyának, akit nem gyűlöl Christopher, ugyanis meleg és még a lehetősége sem áll fent, hogy a Freyával való barátsága átalakuljon. - Maddi nélkül több időd lesz így olyan ügyeket boncolgatni, amiket nem vállalsz el és amiken végtelenül felesleges így gondolkoznod. Irigylem a kalandos időtöltéseidet.

- Nem lehetsz rám ideges azért, mert érdekel egy ügy - nem is értem, mi a helyzet most. Rengetegszer érdekelt már ügy úgy, mint mint most, semmi

különleges nincs ebben az egészben. - Úgy csinálsz, mintha bele lennék bolondulva és nem foglalkoznék veled.

- Mert teljes mértékben ez történik - olyan nyugodtan ejtette ki Christopher ezt a mondatát, hogy közben egy arcizma sem mozdult. Meg sem rándult meztelen felsőteste, úgy cáfolta meg az én gondolataimat, mintha teljesen természetes lenne. Mármint, az elég természetes, hogy megcáfolja a gondolataimat, de hát, na! - Hétfő óta azt a végtelenül szánalmas laptopot bújod. Nem bántja a szemedet?

Hahaha, de vicces! Hahaha!

- Na, jól van, nagyon örülök, hogy a hétfőn történtek miatt kialakult feszültségedet, ami benned van, a felém irányuló beszólásaiddal adod ki - szinte saját magamnak bólintottam, majd kortyoltam egyet a nyugtatóként használt koffeinemből. Lehet, már azért nem hat, mert tizenöt éves korom óta kávézom és a megszokott adagtól egy aprócskával több mennyiséget iszom a kezdetektől. - Nagyon változatos vagy.

- Nancy, nem én vagyok feszült, hanem te - nos, kikérem magamnak, ugyanis lehet, hogy feszült vagyok, de ismét abban a szituációban állunk, hogy ő elnyomja a nyilvánvaló érzelmeit és mindenben én vagyok a hibás. - Megint nem tudod kezelni a dühkezelési problémáidat.

- Nincsenek dühkezelési problémáim! - kicsit hangosabban adtam ismét a tudtára ezt, sóhajtva próbáltam legyűrni az idegességemet és letettem a kezemből a csészémet.

Jobbnak találtam, hogy bementem a szobába és felöltöztem, hogy el tudjam kezdeni a mai napomat. Reggel hétig szinte nem is találkoztunk Christopherrel, ami hozzánk méltóan szánalmas volt, tekintve, hogy egy házban élünk. Nehezen felébresztettem Maddit is, csak azután kereszteződött az utam a férfivel, mivel már szinte hagyomány, hogy ő öltözteti reggelenként. Némán teltek a percek akkor is, mikor már egyszerre tartózkodtunk a konyhában; csendben gyártottam a mai kajámat és Freyáét - az utóbbi törte meg a kínos hangulatot azzal, hogy a megszokott öltözetével ellentétben egy szűk fekete szoknyában és fekete nejlonharisnyában lépett közénk. Szerintem tizennégy éves kora óta nem láttam szoknyában, és nem

túloztam most.

- Te meg ki a fészkes fene akarsz lenni éppen? - szólalt meg először Christopher, Freya pedig unottan eldalolta, hogy ma van az első táncpróbájuk a szalagavatóra és megkérte őket Ms Blankly, hogy szoknyába és magas sarkúba menjenek a lányok.

Ó, emlékszem ám arra a napra, mikor én voltam a helyében! Borzasztó volt. Nem akartam elmondani Freyának, hogy csak azért kellett felöltözni így, mert Blankly csinálni szeretne a végzős osztályról egy képet, ami azt hirdeti, hogy elkezdték a táncpróbákat. Ha elmondtam volna neki, levette volna a szoknyát.

Lassan megérkezett Mikeila és elhagytam vele a házat. Pár napja Christopher viszi óvodába Maddit, így ketten utaztunk az autóban és ki tudtam fejteni barátnőmnek a mai reggelem nehézségeit, ő pedig megjegyezte, hogy habár vannak jogos kijelentéseim, azért Christophernek is igazat tud adni. Óvatosan fogalmazott, hogy egyikünk oldalát se erősítse, így letudta annyival, hogy rosszul kezeljük a szituációt, mert egyikünk sem fogja fel, hogy a másik félnek is nehéz volt ez a hét és mindketten olyan helyzetbe keveredtünk, ami kicsit sem egyszerű.

Az iroda helyett a városi rendőrkapitányságra vitettem magam Max Gaerrenhez, ahhoz a védettemhez, aki a testvére helyett bevállalta a börtönt. Mivel vallomást adott, az előzetes letartóztatás kimarad és csak addig hagyják itt, amíg meg nem hozzák az ítéletet. Ez egy hosszú folyamat, de nem annyira, amennyire szükségem lenne Max esetében. Biztos, hogy börtönbe megy, ha nem mondja el, hogy mi az igazság. Hétfőn lesz a tárgyalás, amiben megszabják, hogy pontosan hány évről is beszélünk.

A fiú jobban megtörtnek tűnt, mint amilyen legutóbb volt, mikor behozták a szobába. Sóhajtva néztem, ahogy leül elém, csuklóját már bilincs szorította és az egész beszélgetésünk alatt szorítani fogja. Ez egy kötelesség a rendőrök részéről, ha a vádlott - vagyis, Max esetében már elkövető - a celláján kívül kerül.

- Hogy vagy, Max? - a szokásos kérdés, és a szokásosan unott válasz, ami egy jól ismert vállhúzás. Ismét sóhajtva hajoltam előre az asztalon és elég

ideig néztem ahhoz a fiút, hogy ő is rám emelje a tekintetét. A barna szemek elárultak mindent; Max Gaerren kegyetlenül félt. - Hétfőn délután, az ítélethozás után át fognak szállítani téged a Chicagóban található Állami Büntetés-végrehajtási Intézetbe.

- A börtönbe - mondta röviden Max, majd nyelt egyet és bólintott, inkább saját magának. Lassan ismételtem meg a tettét, éreztem a rettegését és akármilyen hülyének is tartom, amiért bevállalta ezt az őrültséget, sajnálom is. Itt ül előttem egy ártatlan gyerek, aki vakon védi a testvérét. Hiába mondom neki, hogy az öccse jobban járna, mint ő, nem hallgat. Egyszerűen olyan, mintha nem is jutna el a füléig az, amit fecsérelek. - Hogyhogy nem vagyok még ott? Ön tett valamit, amiért nem vagyok ott, Mrs Burns?

- Nem - *pedig szeretném, hogy én legyek, Max.* - Miután bűnösnek találnak valakit, elkezdődik egy hosszú folyamat. Számos tényező határozza azt meg, hogy mi lesz az elkövető ítélete. Például a brutalitás maga és annak a jellege. Az állami és a szövetségi ítéleti eljárások. A nyilvántartásod, a bíró bírálata. Megvizsgálják az igazoló körülményeket, vagy akár az enyhítőket. Az esküdtszék...

- Hány évet kaphatok? - vágott a szavamba zaklatottan, aztán a szürke asztalra szegezte pillantásait. - A múltkor azt mondta a tárgyalás előtt, hogy akár nyolc évre is bezárhatnak. Az a maximum egy ilyen esetnél?

Nem. A maximum huszonöt év, de ha ezt megosztanám Maxszel, lefordulna a székéről. Ő nem kaphat huszonöt évet, hiszen a támadás nem járt halállal, mellesleg ez az ítélet tényleg a skála vége. Sok fontos dolgot figyelembe vesznek, amik évtizedekkel lerövidítik ezt a számot; például megbánás, beismerés, felelősségteljesség, az elkövető kora, az áldozat kora és a kettejük esetleges kapcsolati státusza, a sérülés mértéke, maga a szituáció, a fegyver típusa és még sorolhatnám.

- Számodra körülbelül igen - mondtam ki végül, Max pedig fújtatva lehajtotta a fejét. Nem, ez nem az a megkönnyebbült fújtatás volt, ez az ijedt, tehetetlen fújtatás volt, ami kiált a segítségért. - Fontos, hogy a bíró hogy jár el a mérlegelési jogkörével és hogy milyen védekezési megnyilvánulásokat ad a védőügyvéd. Tehát én. Ha megbántad a tettedet, ha vállalod a felelősséget, az szintén segít. Mivel ezek megjelennek benned, körülbelül hat-nyolc évre

számíthatunk.

A csend hangosan kiáltott közöttünk. Nehéz lehet azt elképzelni egy húsz éves, pszichológia karos fiúnak, aki alig lépett ki a nagyvilágba, hogy a húszas évei nagy részét egy aprócska, rácsokkal elzárt helyen fogja tölteni úgy, hogy nem is követett el semmit. Még mindig hülyének tartom, de azzal is tisztában vagyok, hogy én már nem tudom megváltoztatni a véleményét - csakis ő veheti rá saját magát erre.

- Félek - Max olyan érzelemmegnyilvánulást mutatott, amire nem számítottam. Ilyenkor látszik meg rajta, hogy még mindig olyan, mint egy kisfiú, aki egyenesen reszket a jövőtől. Az ő döntése alapján történik, de mégis éppen az összeomlás szélén áll a kis világa, gyökerestül felfordult az élete és teljesen mindegy ilyenkor, hogy az ő tettei miatt, vagy nem. Teljesen mindegy, hogy vállaltad-e azt, hogy kettétörik mindened, vagy nem. A lényeg, hogy kettétörik és nem tudod kezelni.

Aggódtam Maxért és kevésnek éreztem azt, amit nyújtani tudok neki. A börtön egy kicsit sem kellemes hely és Max túlságosan gyenge lelkű hozzá. Egy légynek sem tudna ártani, már az is megviseli, hogy itt kell ülnie és tudom, hogy három hét múlva teljesen szét fog esni. Annyira elesettnek tűnt már most is, annyira tehetetlennek, hogy úgy éreztem, az az igazi bűn, ha elítélik. Ha belegondolunk, tényleg az, hiszen ő ártatlan.

- Max, ha... - *ne csináld ezt, Nancy. Ne csináld ezt!* - ha elvállalnám az öcséd védelmét, feladnád őt?

A fiú úgy kapta rám ismét a tekintetét, mintha a lehetetlent jelentettem volna ki neki. Éreztem a szakadást a határomban, esküszöm, már éreztem, hogy elvesztem az irányítást, pedig még semmi nem történt. Amennyire gyorsan felcsillant a kérdésemnél Max barna szempárja, olyan hirtelen gondolkozott el magában. Tudtam, hogy itt is problémák lesznek már, mert nyilván miért menne bármi is egyszerűen és simán?

- De ő ugyanúgy börtönbe kerülne hétfő délután - állapította meg, én pedig nyeltem egyet és legszívesebben belevertem volna a fejem az asztalba.

- Nos, elhúzódna a dolog a vizsgálatok miatt. Inkább péntek délután, és a

kiskorúak börtönébe, de igen - Max megfeszült az asztal túloldalán és megcsóválta a fejét. Nekem is van kisebb testvérem és a végsőkig védeném őt, talán még börtönt is bevállalnék érte, de ha Millie valamilyen oknál fogva lelőne valakit és tudnám, hogy befolyásolták, hogy kiskorú, hogy ezer enyhítő körülmény lebeg körülötte és a felét kellene ülnie az én esetleges éveimnek, az ő érdekében is engedném, hogy helyesen járjon el a törvény. - Körülbelül négy évről beszélünk. Négy év az életéből, húsz évesen kint lenne és előtte állna minden lehetőség még.

- Nem, a szüleink... - Maxnek megfagytak a szavai, mert az elméje hangosabban zakatolt, mint pár szó, amit kiejthetett volna nekem. Meglepődve fogadtam azt a kezdeti magyarázatot is, amit adott, és hirtelen minden üres hely kitöltődött ezzel a hülyeséggel kapcsolatban. - Nem lehet, nem engedhetem, hogy börtönbe kerüljön.

- A szüleitek miatt - mondtam, ő pedig nyelt egyet és nemet intett, de felesleges volt. Már értek mindent. - A szüleitek akarják így, hogy vállald be helyette ezt az egészet. Max... - átnyúltam az asztalon és megfogtam a fiú hideg, összekulcsolt kezeit. Lendületesen hajoltam előre, értelmet nyert minden értelmetlenség és tudom, hogy egyetlen hajszál választ el innen attól az eredménytől, ami helyes. - Fel kell adnod a testvéredet! Én segítek neki és neked is. Segítek a szüleiddel szemben. Hétfőn, a tárgyaláson fel kell adnod Bent és ígérem neked, minden a legnagyobb rendben lesz - Max szemeiben könnyek csücsültek, mikor belenézett az enyéimbe. Már előre láttam, hogy ismét a rendőrség weboldalának titkos részlegén fogok kikötni, hogy lecsekkoljam a Gaerren házaspárt. Kétlem, hogy olyan cuki családi vacsorán, sírva könyörögtek Maxnek, hogy vállalja ezt be a kistestvéréért, nem. Itt sokkal több van annál és ki fogom deríteni, ezt pedig a legbiztatóbb pillantással adtam Max tudtára. - Minden egyes lépésnél ott leszek veled. Megígérem, Max.

A fiú bátortalanul bólintott és megszorította az ujjaimat, én pedig rájöttem, hogy neki tett ígéretemmel magamnak is megígértem, hogy egyetlen ártatlan ember sem fog börtönbe menni a tudomásom alatt.

Váltottam pár szót a rendőrkapitányságon tartózkodó apával, aztán visszavergődtem magam az irodámba és azonnal megkerestem a Gaerren szülők aktáját. Semmit nem találtam róluk igazából, mármint szó szerint,

gyanúsan semmit - még gyorshajtási priuszt sem. Lehetetlenségnek tartottam, és éppen ezért az internet és a titkos részlegek olyan mély sarkaiba úsztam le, amilyenbe minden bizonnyal szükségtelen lenne egy egyszerű ügyvédnek. Egy rossz szó sem volt feltüntetve róluk, pedig biztos, hogy kell lennie, mert Max tekintete elárulta őket úgy is, hogy a fiú nem szerette volna. A telefonom rezgése zökkentett ki és az azon megjelent üzenet anyától, miszerint felvette Maddit az oviból. Az órára néztem, fél négyet mutatott; fáradtan lezártam a laptopot, hátradőltem a székemben és az a lelkesedés, ami Maxnél jött elő bennem, szépen lassan lecsillapodott. A képernyő bámulásától éreztem szemeim kiszáradását és fájdalmát, ásítva lecsuktam őket és vettem egy mély levegőt.

Mikor felnyitottam a pilláimat, szemeim az asztalomon álló képekre terelődtek. Mosolyogtam Maddi és a családom többi tagja láttán, de mosolyom lehervadt, ahogyan a Christopherrel közös fotómra néztem. Nyeltem egyet a férfi gondolatára, a hiánya megtalált és azzal együtt újra feltöltődtem energiával, ami csak arra bíztat, hogy rájöjjek minden idiótaságunkra, amik előhozták a hetünk borzasztó kezelését.

Nem fogok összeveszni vele a karrierünkben ért nehézségek miatt, hagyjuk már!

Igyekvően felálltam a székemből, összepakoltam a cuccomat és ahelyett, hogy Mikeilát hívtam és vártam volna, útnak indultam és tömegközlekedéssel rohantam haza. A házat kulccsal kellett nyitnom, teljesen üres volt belül - sóhajtva olvastam a hűtőre ragasztott cetlit, amit Christopher hagyott fent ki tudja mikor, miszerint egy állásinterjúra ment.

Még egy sóhajtás.

Ezért aztán siethettem.

Megragadtam a hűtő fogantyúját, de mielőtt meghúzhattam volna, meghallottam azt a hangot, amiért annyira esedeztem hosszú-hosszú idő óta.

- Hát, te már hogyhogy itthon vagy? - Christopher felé fordultam, éppen hogy érkezett lehúzni fekete kabátja cipzárját, megindultam felé és nagyot nyeltem, mielőtt megcsókoltam. Ajkai édesen tapadtak az enyéimre körülfontam

karjaimat a nyakánál és ismét biztosítottam magamat és őt is arról, hogy mennyire szüksége van az én szerencsétlen személyemnek az övére. Lassan nézett fel hosszú pillái alól, miután eltávolodtam tőle, égszínkék szemei lágyan figyeltek engem és két tenyere végre közrefogta derekamat. - Olyan sokat lettünk volna külön, hogy ennyire örülsz az érkezésemnek?

- Tulajdonképpen, igen - a szellemes kérdésére őszinte választ kapott, arcáról eltűnt a sejtelmes vigyor és fogalmam sincs, mi játszódhatott le a fejében, de aprót intett, majd ismét csókra mozdult, én pedig a lehető legnagyobb örömmel adtam meg neki ezt. Élénkebben éreztem minden kegyes érzést, amit érzek iránta, szájára mosolyogtam és barna tincseibe vezettem ujjaimat. - Annyira sajnálom a reggelit, meg az egész hetit igazából, borzasztóan kezeltem és minden bizonnyal...

- Nancy Williams - szakította félbe a szavaimat Christopher, mire én ráemeltem a tekintetemet és izgatottan néztem az övéit, amik szakadatlanul bámultak engem. Két kezébe vette arcomat, rámosolyogtam és nem hagytam, hogy folytassa a gondolatmenetét.

Nem volt szükség arra, hogy folytassa.

Hosszas csókolózást kezdeményeztem, lehámoztam róla nagy téli kabátját és minden porcikámmal érzékeltettem vele, hogy mindenhogy akarom őt; lelkileg és testileg is. Végig nevettem azt a bukdácsolást, amit levégeztünk, mire a hálószobánkig értünk. Az ágyra esve foglalt helyet, az ölébe ültem és ahogy levette rólam a felsőt, úgy dőltem vele hátra. Libabőrt okozott minden érintésével, amit puha ujjai végeztek a hátamon, sosem akartam elszakadni az ajkaitól, nyelvünk az ismerős táncot járták mindenféle buktató nélkül, miközben kikapcsolta a melltartómat és maga alá fordított. A vágy éberebb nem is lehetett volna, ahogyan rám nehezedett, a ruháinktól egyről a kettőre megszabadultunk és a hiányuk fokozatos megjelenésével párhuzamban tűnt el a világ is körülöttünk. Csókjai mindenemet beborították, két kezem ismerősként köszöntötte testét és olyan alaposan jártak azon, hogy egyetlen izmot sem hagytak ki. Beharaptam az ajkaimat, ahogyan megéreztem Christopher száját a melleimnél, hajába túrva érzékeltettem magam, hogy a Földön vagyok még és a férfire nevettem, mikor általam összeborzolt tincseivel felnézett rám.

Lecsukódtak szemeim, ahogyan végre megtette a következő lépést. Vállánál fogva magamhoz szorítottam, de csak addig, míg el nem kapta ujjaimat és össze nem kulcsolta azokat a fejünk fölött sajátjaival. Érzelmeim intenzitása a plafont verdeste, minden létező gondolatom kitörlődött a fejemből és csak az maradt benne, ami Christopher Burns tökéletes mozgásával kapcsolatos. Tenyere elszakadt az enyémektől, úgy markolt a lepedőbe, ahogyan a nyakam hajlatába hajolt, miközben én teljesen magamhoz öleltem.

Hogy kívánhat és szerethet valaki valakit úgy, ahogyan én kívánom és szeretem őt?

- Christopher - suttogtam nevét, ajkaim érintették a fülét, miközben megszólítottam, neki pedig esze ágában sem volt leállni vagy felnézni rám. - Christopher, ígérd meg, hogy semmi és senki nem választhat szét minket, soha!

- Ígérem - búgta a fülembe én pedig nyeltem egyet és átadtam magam vállamra és nyakamra nyomott csókjainak.

Ígérem.

[N E G Y E D I K R É S Z]

Egy sötétvörös ruhát húztam magamra hétfő reggel, közben pedig imádkoztam azért, hogy ne szakítsam ki fekete nejlonharisnyámat. Ahogy ránéztem a szoba sarkában pihenő fekete magas sarkúra, egyenesen éreztem a fájdalmat, amit órákkal később okozni fog nekem, de azzal együtt igazából az egész napnak a nehézségeiből is kaptam egy kis előretekintést. Ma van Maxnek a tárgyalása, amivel kapcsolatban megbeszéltem a fiúval, hogy vallania kell; remélem, most az egyszer hallgat rám és megteszi ezt a saját érdekében, mert ha kikerüli, akkor a börtön tárt karokkal fogja várni késő délután, arra pedig semmi szükség nincsen. Ha minden a terveim szerint alakul, csinálunk egy kolosszális felfordulást a bíróságon, aztán ugyanezt megtesszük ennek fényében majd az őrsön, behívatják Bent és őt is előzetesbe rakják az alapos gyanú megléte miatt, beszélek vele, kikérdezik, felveszik a vallomását, megvizsgálják újra az ügyet és alátámasztják a történetet, tehát rájönnek, hogy Benre kell rakni a bilincset, Maxet pedig elengedik és kész. Számításaim szerint ennek leforgása körülbelül két nap.

Átszaladtam a fürdőszobába, majd begöndörítettem, aztán feltűztem egy laza kontyba szőke tincseimet. Az első dolog, amire anya megtanított, hogy mindig legyek igényes, mutassak tiszteletet saját magam felé, hogy a környezetemben lévők is ezt tegyék. Így hát a szolid sminkelésen túl felvittem ajkaimra a ruhám színéhez hasonlító rúzst és sóhajtva levetkőztem minden bizonytalanságomat, amit nem vihetek be ma a bíróságra. Egy ügyvéd legnagyobb gyengéje a bizonytalanság; hiszen ha nem vagy határozott, ugyan mégis kit győzhetnél meg?

A konyhába lépve gyorsan megcsináltam saját magamnak a szendvicset, aztán a táskámba téve ellenőriztem az aktákat, amikre szükségem lehet a mai nap folyamán. Felnéztem, mikor kinyílt a bejárati ajtó és hazaérkezett az oviból Christopher, de annyira siettem, hogy egy mosolyon kívül nem adtam neki hosszasabb reakciót hazatérésére. Jó, tíz perce láttam utoljára és öt éve vele élek, szerintem annyira nincs ennek nagy jelentősége.

- Ha minden jól alakul, illetve az én perspektívámból nézve jól alakul, ami azt jelenti, hogy ha minden borzalmasan alakul, ma még a tárgyalás után, ami a perspektívámban lerövidül a felére körülbelül, beszélnem kell Bennel és valószínűleg a szülei is elkapnak, mert kiskorú és elkísérik, szóval találkozni fogok velük, és van egy olyan érzésem, hogy beszélni akarnak majd velem, mert túlságosan gyanúsak ahhoz, hogy ne tegyék. Ennek nincs értelme, de csak van egy olyan érzésem, hogy így lesz, a lényeg az, hogy körülbelül ötre érek haza – hadartam a férfinek, miközben a karommal már olyan mélyen jártam a táskámban, hogy akár el is veszhettem volna benne. Komolyan mondom, ha elhagytam a szerencsehozó tollamat, nagyon ki fogok borulni. – Nagyon ideges vagyok.

- Ötletem sem volt erről a novellaszintű kerítésedből – mondta szarkasztikusan Christopher, én pedig le nem tagadható mosollyal felnéztem rá és megcsóváltam a fejemet. – Ott a tollad a táskád mellett – meglepődtem, ahogyan ezt közölte velem a férfi, de nem azért, mert tényleg a pulton pihent békésen az én kis szerencsehozó tollam, hanem azért, mert mindig ledöbbent a tény, hogy Christopher mennyire kegyetlenül ismer engem. A pult mögé sétált hozzám, majd átölelte a derekamat, én pedig lecsuktam a szemeimet és elvesztem abban a harmóniában, amit érintéseivel teremt meg csakis kizárólag nekem. Újra mosolyra húzódott a szám, ahogyan megéreztem fülemnél apró puszijait, meleg lehelete változatlanul fűtött és libabőrt okozott úgy, mint a legelső olyan alkalomkor, mikor belépett a magánszférámba legeslegnagyobb örömömre. – Még mindig végtelenül megőrjít azzal a vörös rúzzsal, Nancy Williams.

Szeretnék választ találni arra, hogy hogyan rázhat ki a hideg egyetlen mondat hallatán úgy, mint tizenhét éves koromban most, tíz évvel később egy egygyerekes anyukaként.

Megfordultam Christopher karjaiban, szembekerültem vele és körülfontam a nyakát, úgy néztem le hívogató ajkaira. Tudtam, hogy egyenesen tönkre vágja majd a rúzsomat, mégis megcsókoltam a férfit, nem tudtam nem megállni, hogy szánk közé mosolyogjak, mert túlságosan boldoggá tett a mi kis világunk, amibe néhányszor elmenekülünk a mindennapos rohanásunktól.

- Engem meg te – suttogtam, majd újra csókba hívtam. A rúzsnak már amúgy is tök mindegy, nem? – Szeretlek.

- Én is szeretlek – búgta vissza a férfi, majd egy aprócskát eltávolodott tőlem, így lehetőségem volt észrevenni az ajkain fénylő pirosságot, amit vigyorogva le is töröltem neki az ujjammal. Mindig ez van, komolyan.

- Én is szeretlek titeket – hallottam meg Freya hangját a bejárattól, ami egyébként nem lett volna furcsa, ha a lány nem lépett volna de körülbelül húsz perce az iskolába. Az ajtófélfának támaszkodva nézett minket, de amíg ő nyugodtan tette ezt, mi kérdően pillantottuk felé, hogy mi a baj. – Lerobbant a kocsim.

- Csodálatos – reagálta le Christopher a tipikus christopherféle stílusában, majd elengedte a derekamat és magához kapta időközben pultra rakott kocsikulcsát.

Ennek a vége az lett, hogy Christopher elfurikázta Freyát és a vele utazgató Milliet a gimihez, én pedig csapódtam hozzájuk, mert Mikeila tegnap írt, hogy nem jó neki a reggel és egy csöppet sem volt kedvem tömegközlekedni, így kaptam a lehetőségen. Az iroda helyett a bíróságon rakott ki Christopher, villámsebességgel kerestem fel Maxet és pontosan ugyanolyan villámsebességgel beszéltem át vele a következő lépést.

Habár rábólintott minden szavamra, még akkor is rettegtem, hogy mi lesz, mikor már a bíró a felvezető beszédet mondta és ismertette a tárgyalás célját és jellegét. Egyszerűen nem tudtam, hogy mit fog tenni Max, mivel szó szerint csak a saját feje után megy, ennek köszönhetően csupán kedves tanácsokként fogja fel az én döntéseimet – ami tulajdonképpen jogos is, hiszen ezért vagyok, de reménykedtem még ettől függetlenül abban, hogy a megbeszéltekhez tartja magát. Fájna, ha börtönbe menne ez a fiú, ez járt a fejemben abban a pillanatban is, mikor felszólítottak engem és már bőven beszéltem.

- Szeretnék mondani valamit, ha lehet – vette át tőlem a szót Max, mikor befejeztem, pontosan a megbeszéltek alapján cselekedve. Ránéztem a fiúra és nyeltem egyet, mert láttam a hezitálást az arcán. Akármennyire is tuszkoltam belé a helyes döntést, most úgy éreztem, az égvilágon semmi nem biztos és fogalmam sem volt, mit fog mondani. Nyelt egyet, én is nyeltem egyet és a bizonytalanságával szinkronba kerültem, pedig nem is éppen rajtam volt a világ szeme. – N-nem én vagyok a tettes, bíró úr – bökte ki végül a fiú, én

pedig felsóhajtottam a megkönnyebbültségtől, párhuzamban a teremben megjelenő feszültség növekedésével. – Ártatlan vagyok, uram!

A percek felgyorsultak: Max vallott, innen már nem volt visszaút. Elmondott mindent töviről hegyire, a tárgyalást berekesztették, minket pedig visszaküldtek a rendőrkapitányságra. Felvették az új vallomást, elindították a vizsgálatokat, de – habár igaz, a bilincs lekerült a kezéről –, nem engedték ki az előzetes letartóztatásból a fiút. Ez teljesen a protokoll szerint történt. Meg kell bizonyosodni a sztorijáról, új szemszögből kell körbetapogatni az egész ügyet és nem mellesleg be kell hozni Ben Gaerrent szintén előzetesbe. Több okból is izgultam a képviselete miatt; az egyik ilyen ok, hogy átléptem a határomat, miszerint nem védek bűnöst, a másik pedig, hogy kiskorú.

Nem szeretek kiskorút védeni, mert rengetegszer belekotnyeleskedik a szülő a dolgokba. Sajnos van is joguk hozzá, úgyhogy egyáltalán nem küldhetem ki őket, csak kedvesen megemlíthetem, hogy sokkal hatásosabb lenne, ha kettesben beszélhetnék a csemetéjükkel. Teljesen megértem, hogy aggódnak a gyerekért, de sokszor csak rosszat tesznek, ha bent vannak, mellesleg a kiskorúak nem annyira szeretnek megnyílni a szüleik előtt. Legtöbbször egyébként le lehet velük beszélni, hogy várjanak meg kint, de léteznek igen érdekes anyukák és apukák, akik egy percre sem eresztenék el a vádlott kezét. Van egy sanda gyanúm, hogy Natalie és James Gaerren sem másmilyenek.

Mire megkaptam a hírt Max mellett, hogy megérkeztek Benék, már becélozta őket a nyomozó is; mikor odaértem a kihallgató teremhez, éppen befelé vezette őt és a szüleit abba, reménykedve, hogy lesz egy kis ideje az ügyvéd nélkül. A rendőrség nem nagyon szeret minket, mert a kihallgatáson limitált mennyiségű és minőségű kérdést tehetnek fel, ha mi is jelen vagyunk – egy kiskorú interjúvolása két szülővel és egy védőügyvéddel az oldalán finoman fogalmazva is kellemetlen.

- Fogja az ajtót nekem, kérem – szóltam a nyomozónak, mielőtt kizárt volna, majd gyorsítottam a lépéseimen és gúnyos mosollyal beléptem Gaerrenékhez a szobába. Majdnem, Grayson ügynök, majdnem. Szerintem az egész őrsön ő gyűlöl engem a legjobban.

Egy-egy gyors kézfogással köszöntem Natalienak és Jamesnek, majd leültem Ben mellé és amíg Grayson hozatott két plusz széket a szülőknek,

bemutatkoztam a fiúnak és elhadartam neki, hogy én vagyok az ügyvédje és a beleegyezésem nélkül ne mondjon senkinek semmit, amíg négyszemközt meg nem beszéltük a szituációt. Általában van egy kis időm az ügyfelekkel, de annyira pörögnek most az események, hogy fel sem merem hozni. Különösen nem Oliver Graysonnak. Nos, a tervem ezen szakasza egy csöppet összekeveredett, de semmi baj.

- Mrs Burns – biccentett egyet a nyomozó, ahogyan leült elénk jéggé fagyott, szigorú tekintetével. Nem ilyen tisztelettudó ám velem a színfalak mögött.

- Grayson ügynök – köszöntem hozzá hasonlóan, ő pedig inkább elfordult tőlem és a mellettem ülőnek adta a pillantásait.

Ben tulajdonképpen nagyon is hasonlított a bátyjára – nem hiszem, hogy képesek lennének letagadni egymást, még a testtartásuk is egyforma. Talán a nyugtalansága volt az, ami egy kicsit eltért a testvére tökéletes érzelmi rejtegetéseitől.

- Ben, ahogyan kint elkezdtem, a nevem Oliver Grayson, én vezetem a karácsonyi bálon történt lövöldözés ügyét. Egy kicsit összezavarodtak a szálak veled és a testvéreddel, úgyhogy szeretnék feltenni neked pár kérdést, ha az rendben van – kezdte kimérten Oliver, pontosan tudva, hogy hogyan és miként kell beszélni egy ilyen helyzetben. Sajnos akármennyire is ellenszenves ez a szemét, tökéletesen végzi a dolgát.

Ben rám nézett és a beleegyezésemet várta. Komolyan vette az utasításomat, mit ne mondjak. Bólintottam neki, majd büszkén Oliverre néztem, amire természetesen csak egy idétlen szemforgatást kaptam. Idősebb nálam egy-két évvel, de a visszavágásai rosszabbak, mint egy gyereknek. Azt hiszem, ő az egyetlen, akit képes lennék lefejelni ebben az épületben, mert úgy viselkedik, mintha ellenségek lennénk, ami egy óriási badarság. Az igazságszolgáltatás szerteágazó skálájának két végletén pihenünk, igen, de igenis mindketten ott foglaljuk el a helyünket és ezt nem szabadna elfelejtenünk.

- Rendben van – mondta Ben, Oliver pedig el is szakadt gyűlöletét hirdető tekintetének életbe hozásától és visszazökkent abba a pozícióba, amiből csak én láttam, hogy kilépett egy rövidke pillanatra, hogy közvetítse felém a negatív érzéseit.

- Remek. Meg tudnád mondani, hol voltál december huszonnegyedikén, este kilenc óra tízkor? – tette fel első kérdését a nyomozó, miközben felcsapta fekete noteszét és megkattogtatta türkizkék tollát, ami pontosan ment színben a nyilván tökéletesen levasalt ingéhez. Ha nem tűrte volna fel a karján, talán ugyanúgy tökéletesen levasalt maradt volna a nap végén is. Cöh.

- A karácsonyi bálon. Én lőttem a tömegbe – Oliver olyan gyorsan kapta fel a fejét a vallomásra, amilyen gyorsan én fordultam Ben felé. Ezek a Gaerren gyerekek miért vallanak egyből? De most komolyan!

Tisztában voltam vele, hogy vallania kell, hiszen csak úgy engedik el Maxet, de reménykedtem, hogy kapok időt bele átbeszélni a dolgokat előtte. Sóhajtottam, legszívesebben az asztalba vertem volna a fejem, annyi ideg keringett az ereimben. Egy marókígyókkal teli verembe ugrott Ben anélkül, hogy adtam volna rá védőfelszerelést.

- Oké. A bátyád is ezt mondta – reagálta le a vallomást Oliver, majd széttárta eddig összekulcsolt ujjait az asztalon. – Melyikőtöknek kéne, hogy higgyek?

- Én voltam az, Max csak engem védett, mert... – Ben szava úgy akadt meg, mint a testvérének pár nappal ezelőtt. A fiatal fiú nyelt egyet, láthatóan zavarba jött és talán családi vonásként ő is kopogtatni kezdett az asztalon a körmeivel, mint a bátyja. – Mindegy, miért. A lényeg, hogy engem védett.

- Nem hiszem, hogy mindegy a miértje ennek, Ben...

- Tulajdonképpen az elkövető meghatározásában és annak beismerő vallomása terén teljesen irreleváns – nem akartam leállítani Oliver faggatózását, mert kegyetlenül tudni akartam én is, hogy mi az igazság. Viszont éreztem Ben feltörekvő pánikját, és teljesen biztos vagyok benne, hogy a már amúgy is hirtelen jött kihallgatásnak nem kell még egy ennél is zaklatottabb tizenhat éves fiú, aki nem mellesleg még Isten tudja miért, fegyvert rántott elő egy száz fős tömegre.

- Oké – egyezett bele sóhajtva a mondandómba Oliver, majd firkált valamit fekete noteszébe. – Miért lőttél a tömegbe?

- Nem kell semmit mondanod, drágám – szólalt meg kicsit távolabbról az

anyukája, én pedig hátrafordultam, hogy megbizonyosodjon a szemem is arról, hogy jól hallok.

Azért szerintem kéne valamit mondania, de mindegy. A hölgy biztosan jobban tudja.

- Ezt meg kell cáfolnom, Mrs Gaerren. Ben tett egy beismerő vallomást, ahogyan Ön is hallotta – kezdte Oliver tisztelettel –, a gond ebben csak az, hogy ugyanezt a beismerő vallomást Maxtől is megkaptuk. Tudnunk kell, hogy ki véd kit, éppen ezért hallanunk kell a történteket Bentől is, hogy tovább tudjuk folytatni a munkánkat.

- Ő véd engem – szólalt meg egyből Ben, magabiztossága csak úgy burjánzott ebben a rohadt teremben. A feszültséget vágni lehetett volna szinte minden ember között már: a szülők és Grayson között, köztem és Grayson között, Ben és mindenki között, valamint ha őszinte akarok lenni, eléggé zavart engem a Gaerren házaspár jelenléte is. – Ő véd engem, esküszöm.

- El tudnád mondani részletesen, mi vezetett téged a tett végrehajtásához? – miután feltette Oliver a kérdést, kellemetlenül és hívatlanul berágta a csend magát a területünkre.

Ben nyelt egyet és mindkét könyökét felrakta a szürke asztalra, láthatóan félt, de nem feltétlenül attól, hogy el kell neki mondania az esetet, hanem a visszaemlékezéstől.

- Nem akartam, hogy bármiféle tett legyen belőle – kezdte végül el, mire Oliver váltott velem egy igen jelentőségteljes pillantást, ami hirdeti, hogy ez még ha nem is mutatjuk, meglepően ért mindkettőnket. Tulajdonképpen elég kínos így, hogy nem tudtam beszélni Bennel a kihallgatás előtt, mert semmit nem tudok. – Azt mondták a srácok, hogy vaktöltény. Csak meg akartunk ijeszteni pár embert a hanggal.

- Milyen srácok? – faggatózott tovább a nyomozó, ami közben nekem kezdett összeállni az a nagy kavar, amit Max hadovált nekem jobbra-balra, hogy csak behúzták az öccsét. Az ember azt hiszi sokszor, hogy egyszerű minden, mint az egy meg egy, aztán szépen és lassan, a részletek folyamatos kiderülésével válik bonyolultabbá az egész élet.

- Két végzős fiú – válaszolt kertelés nélkül Ben, majd vett egy mély, gondterhelt sóhajt. Nem tudott senki szemébe nézni, az asztalra szegezte tekintetét, mintha látna ott valami megváltást, amiért minden bizonnyal könyörög most. – Jóban lettem velük és felvetették ezt az ötletet. Azt mondták, megveszik a vaktöltényt, csak szerezzem meg apám egyik vadászpuskáját.

- Meg tudod adni a nevét ennek a két végzős fiúnak?

- Sosem vallanák be, hogy ez így történt – Ben még izgatott vagy dühös sem lett, ahogyan ezt mondta. Nem is nézett fel, azt hiszem, hogy elveszett már valamerre a gondolataiban.

- Azt bízd Grayson nyomozóra – szólaltam meg, Ben pedig végre nekem adta könnyes pillantásait. A lehető legnyugtatóbb nézésemet próbáltam közvetíteni felé, de nem hiszem, hogy ez egy ilyen helyzetben ér valamit. A hülye kis játszadozásaiból egy örök nyom maradt a lelkén. Pont úgy, ahogyan egy másik ember testén. – Mondd el neki a neveket, Ben!

Szerencsémre Ben tényleg hallgatott rám, úgyhogy teljesítette a kérésem és még a vallomását is leírta, mikor Oliver az orra alá dugott egy papírt és egy tollat. Mikor ott hagyott minket, hogy tegye a dolgát és leellenőrizze a két fiút, megbeszéltem Bennel a helyzetet és kerek-perec kimondtam neki, hogy a börtöntől semmiképp sem tud elmenekülni, de az enyhítő körülmény rengeteg és le fog faragni pár évet.

- Semmi esély nincs arra, hogy felmentsék Bent, Mrs Burns? – szólalt meg Mr Gaerren a fia mellett és immár velem szemben ülve. Meglepődtem a kérdésen, de nem azért, mert nem kaptam meg soha a szülőktől, hanem azért, mert kiemelten a Gaerren házaspártól nem, úgy sem, hogy hetek óta védem már az idősebbik fiukat. Maxszel kapcsolatban miért nem aggódtak ennyire?

- Ben bűncselekményt követett el, Mr Gaerren – mondtam, a férfi pedig lesütötte mogyoróbarna szemeit. Nem, nem a szégyentől, hanem a dühtől. – Maxszel ellentétben. Megkérdezhetem a miértjét annak, hogy kishíján az ártatlan került börtönbe a bűnös helyett?

- Ó, Mrs Burns – kezdte Natalie, majd csontos öklében szorongatott

zsebkendőjét ismét megtört arcához emelte –, ha tudtuk volna, nem engedtük volna. A két fiú rendezte ezt le egyedül!

Meg akartam tartani a szigorú szemkontaktust a nővel, de nem ment, ugyanis idő előtt elfordította a tekintetét rólam. Hamarabb megtalálta az asztalt, mint az én szemeimet, így a leggyengébb láncszemre néztem és pislogás nélkül meredtem a nem kicsit félénk Benre. Nem más ez, mint egy majdnem tökéletes színjáték a szülők részéről.

- Igaz ez, Ben? – tudtam, hogy nem igaz, hiszen Max elszólta magát, mégis kiváncsian vártam a választ.

Nem azért, hogy teszteljem, hogy Ben hazudik-e nekem – tudtam, hogy hazudni fog –, hanem azért, hogy lássam hogyan teszi az anyja és az apja társaságában. Látni akartam, hogy ő is ugyanúgy retteg-e, mint a testvére.

- Igen – mondta, de olyan könnyen elárulta saját magát, hogy még gondolkoznom sem kellett semmin. Fogva tartottam a fiatal srác tekintetét, nem tudott félrenézni és egyenesen a lelkéig láttam helyeslése közben.

Azt is tudtam, hogy ő is tudja ezt; tudja, hogy sejtem, mi van itt, éppen ezért csak nyelt egyet és ki tudja, talán értette is a néma szavaimat, amik közölték vele, hogy nincsen semmi baj, mert kezelni fogom a szituációt. Talán értette, hogy a testvére végre megmutatta nekem, mennyire kényszerhelyzetben élnek ők ketten, talán értette, hogy Maxnek teljes szívemből ígértem, hogy segítek nekik. Talán értette. Talán nem.

A megbeszélésnek egy igen bő húsz perc után vége szakadt. Hamar eltűntek a szülők anélkül, hogy egyáltalán megkérdeztek volna valakit, hogy ránézhetnek-e Maxre. Nem mintha sajnáltam volna, sőt szerintem Maxnek is jobb így, egyszerűen csak nem értem, hogy ez mégis milyen szülőség. A gyerek előzetesben van és ártatlan, de rá sem nézek. Mi ez?

Valami nagyon erősen bűzlik ebben az esetben és a szag a legerősebben a Gaerren házaspár körül kering.

Mielőtt elindultam volna haza, azt tettem, amit kicsit sem akartam: odaálltam Oliver Grayson asztalához.

Fú!

Értetlenül nézett fel rám az aktákból, én pedig anélkül helyet foglaltam előtte, hogy megadta volna az engedélyt. Nem vagyok nyomozó. Nem tudom kideríteni, mi megy Gaerrenéknél, de úgy érzem, létfontosságú – ha nem is a mi létünk, de Max és Ben létének fontossága.

- Szeretném, ha utána néznél Gaerrenéknek – mondtam higgadtan, mire Oliver végre letette a tollát a kezéből és összehúzta kék szemeit, amit már-már éppen hogy beárnyékoltak mogyoróbarna tincsei.

- Ne haragudj, mikor is lettél a főnököm? – kérdezte, én pedig esküszöm, már megbántam az egész életemet. Mindig, mikor kiderül egy ügyemnél, hogy rendőrségi szempontból ő viszi, képes lennék leugrani egy szikláról. Egyszerűen nem lehet vele kommunikálni, mert kicsapongónak és szabályszegőnek tart, ami egyáltalán nem igaz, csupán vele ellentétben én képes vagyok vizsgálni a környezetet is a törvények mellett. – Ha nem tisztelném apádat, már régen szétmocskoltalak volna az őrsön fánkevések közben.

- Ha nem tisztelnéd apámat, nem hiszem, hogy még itt lennél – semmilyen túlzás nem bújt meg ebben a kijelentésben. Apa az évek során igen magas rangot ért el és rettenetesen meghatározó ember az egész őrsön, nem csak a gyilkossági osztályon. – Azt hiszem, a szülők miatt cserélt helyet Max és Ben. Szerintem valahogyan kényszerítették őket arra, hogy Max vallja be a bűnösséget.

- Nem mondod?

- De igen, ugyanis mikor szó volt erről, Max véletlenül elszólta magát, mellesleg most az előbb Ben... – tisztára nagy hévvel meséltem a felfedezésemet Olivernek, de eljutott az agyamig a nem kicsit gúnyolódó hangneme és mikor ránéztem, egyből rájöttem, hogy tök feleslegesen papolok itt neki erről, ugyanis kicsit sem lepem meg vele. – Te már tudod ezt az egészet.

- Persze, hogy tudom. Nem vagy akkora zseni – oltott be a férfi, én pedig a birtokában lévő információ végett úgy döntöttem, hogy leküzdöm a

Christopher szerint dühkezelési problémáimat és visszanyeltem a káromkodást, amit Oliver Grayson fejéhez vágtam volna. Azt hittem, felrobbanok. – Gyanúsak nagyon, de tiszták mint a fehér hó. Szerintem a két fiú mondandóin kívül nincs bizonyíték semmire sem ellenük.

- Azért kérlek megosztanád velem, ha valami kiderül? – tettem fel a kérdést sóhajtva, teljesen a gondolataimba burkolódzva. Fogalmam sincs, mi a helyzet azzal a családdal, de komolyan mondom, teljesen elcseszett az egész.

- Nem. Miért tenném? – *a bunkó!* – Nincs szükséged erre az infóra. Mellesleg ha lenne is, egy ügyön dolgozunk, de nem egy oldalon állunk.

- Ez a leghülyébb mondat, amit hallottam – igen, itt is vannak a dühkezelési problémáim. – Nem azért vagyok, hogy hátráltassam a munkádat.

- Szó szerint mindig hátráltatod a munkámat – gondolkozás nélkül vágta rá a kijelentésemre ezt Oliver, én pedig megráztam a fejemet, mert ez nem igaz. Mármint, jó, a kihallgatásoknál igaz, hiszen ha egy gyanúsított ügyvédje jelen van, tulajdonképpen szerez magának az említett egy páncélt, amelyiken nem minden kérdés hatolhat át. – Szó szerint.

- De nem azért hátráltatom, mert ezt akarom tenni. Egy ügyvéd nem a rendőrökkel és a nyomozókkal harcol, hanem az esküdtbírósággal az ítélethozáskor. Igenis egy oldalon állunk, én nem védek bűnösöket, és...

- Ben Gaerren elég bűnösnek tűnik azért, gyorsan megjegyzem akkor neked – sóhajtottam és inkább felálltam a székről, mert halál komolyan mondom, hogy képtelen voltam elviselni tovább Oliver Grayson képét. Hallhatóan fújtattam, ahogyan karomra hajtott barna szövetkabátomat magamra vettem, majd köszönés nélkül elsétáltam a férfi asztalától, és akármennyire is hihetetlen, ezt csakis kizárólag a béke, vagy legalább annak látszatának fenntartása érdekében tettem. – Bocs a spoilerért!

Ha nem egy rendőrörs közepén lettünk volna, élből bemutattam volna ennek a tuskónak, de inkább csak kisétáltam az egész épületből. Azt hiszem, az zavart a legjobban, hogy találtam igazságot abban, amit mondott – mármint, nem abban, hogy nem egy oldalon állunk, az hülyeség.

Inkább abban, hogy tulajdonképpen átléptem ma a határomat, amit megígértem magamnak, hogy nem lépek át. Nehéz helyzet, borzasztó nehéz helyzet, mivel alapvetően Ben nem rossz ember. Rossz az, amit tett és hibás, ráadásul borzasztóan, mert már élből vissza kellett volna utasítania a felvetést is, hogy vaktölténnyel frászt hoz egy egész tömegre, aminek felét gyerekek tették ki. Viszont nem akart senkit sem bántani és még gondolatában sem volt a megsebesítés – én hiszem ezt, hiszek neki és őszintén remélem, hogy tényleg így is van és pontosan ezt találja meg majd az a hülye Grayson is.

- Nancy! – meghallottam a nevemet az utcán, válltáskám pántját fogva fordultam a hang irányába és mosolyogva néztem anya egyik munkatársát. Az ötvenes nő sietett, hogy beérjen, készségesen megvártam. Mindig, mikor meglát, megkérdezi, hogy vagyok és mi a helyzet velem annak ellenére, hogy nem is ismerjük annyira egymást; anyával egy irodában dolgozik. Ennyi az összeköttetés. – Szia! Az őrsről jössz?

- Igen, onnan – bólogattam, Zora pedig kifulladva ismételte meg a tettem és kérdezte meg, hogy vagyok.

Röviden válaszoltam és visszakérdeztem, beszélgettem vele egy pár percet felhőtlenül, mielőtt bizalmasan közelebb hajolt hozzám barátaian megérintve alkaromat.

- És hogy bírod? – egyből a Gaerren ügyre gondoltam. Tudtam, hogy el fog terjedni, tekintve, hogy elég nagy galiba lett belőle, de azért nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan. Még csak fél négy van!

- Nos, jól, köszönöm szépen – válaszoltam egy csöppet meglepődve, majd bíztató mosolyt adtam Zoranak. – Vannak nehéz pillanatok, mint minden ügynél, nyilván.

- Persze, persze. Meg hát, gondolom nehéz hogy ennyi idő után feljött, mint téma – mondta teljesen természetesen, az összeszedettségemet pedig gyorsan fel is falta az összezavarodottságom. Zora gombszerű szemeit néztem, amik olyan kedvesen és sajnálkozóan vizslattak engem a januári hideg közepén. Egy dologról beszélünk még? – Annyira sajnálom, hogy át kellett élned azt az időszakot. Nehéz túllendülni azon, hogy egyszer olyat kellett tenned, amit nem akartál.

Tessék?

- Ne haragudj, Zora, nem követlek – jegyeztem meg óvatosan, majd zavaromban elnevettem magam és már olyan ügyeket kezdtem felidézni, amikre esetleg kényszerítettek, de nem találtam egy ilyet sem. Mármint, volt egy garázdaság, amit rám sóztak, de annyira nem hatotta meg a lelki világomat.

- Jaj, milyen összevissza vagyok, ne haragudj. Julian a férjem, onnan értesültem – bólintottam, várva a további részletet, amelyekből hátha kiderül, ki az a Julian. Mit is csinálok én itt? – Arról a tanáros esetről beszélek, tudod – suttogva magyarázta Zora, belőlem pedig egy az egyben kifutott minden csepp vérem, amik egy erős fonallá összeállva a szürke betonhoz tapasztottak. Zora arcát néztem, de teljesen mást láttam; lepergett előttem a csaknem tíz évvel ezelőtt történt esetek egyvelege és mikor a végére értek, újra és újra kezdődtek. – Nem a te hibád volt, kedvesem, túlságosan befolyásolható voltál. De nem baj, Julian kirúgta. Megkapta, amit érdemel az a Christian.

- Christopher – szinte tudatom alatt javítottam ki a nevet. Annyira kétségbe estem, hogy ki sem tudtam mutatni; nyugodtan álltam Zora előtt, de közben pontosan azon a szent helyen, ahol nyomta a talajt a kényelmetlen magas sarkú cipőm, pontosan ott semmisültem meg. Remegés nélkül felmutattam neki a tenyeremet, felé fordítottam kézfejemet, hogy még véletlenül se kerülje el a figyelmét a gyűrűs ujjamon lévő gyémánt. – És magabiztosan állíthatom, hogy nagyon is akartam négy évvel ezelőtt ezt az eljegyzési gyűrűt tőle – tényleg magabiztosan állítottam az igazságot még arra a feltételezésére, hogy olyat tettem, amit nem akartam, de ez a magabiztosság csak felszínesen jelent meg bennem. Teljesen lezsibbadt a testem és olyan sokkos állapotba kerültem, hogy azt sem tudtam, miket mondok. – És hidd el, saját akaratomból szültem meg a gyerekét is három éve – Zora teljesen lesápadt, falfehérré vált, de nem csak ő; biztos vagyok benne, hogy a színünk most megegyező árnyalatban pompázott. A torkomban és a gyomromban egyre nagyobbá vált a görcs, elszorította mindenemet és a nagy szél hatására nem csak hajszálaim találták meg az arcomat, hanem a könnyeim is a szememet. El kell tűnnöm innen. – Bocsáss meg, de sietek.

Sarkon fordultam és heves sétába kezdtem. Úgy cikáztak a gondolataim,

hogy azt sem figyeltem, merre megyek, csak azon agyaltam, hogy mégis mi történt most itt – Julian, Julian mint a St. Eliott új igazgatója? Julian, mint aki kirúgta Christophert? Julian, mint aki azt mondta a feleségének, hogy Christopher Burns tulajdonképpen kihasznált engem?

Istenem!

Az elméletek olyan messzire mentek a fejemben, hogy a hűvös időben egyenesen fűtöttek arcomra hullott forró könnycseppjeim. Még arra is kiszállt belőlem az erő, hogy jobban kimutassam az aggodalmamat – robotszerűen vettem elő a telefonomat, a névjegyzékbe lépve automatikusan mentem rá egy névre és minden egyes kicsengést jelző hang vészjelzővé alakulva jutott a fejembe, ami azt jelzi, hogy vihar lesz.

- Mondd – szólt bele a bátyám a telefonba, én pedig zsebre dugtam szabad kezemet. Ez volt az egyetlen mozdulat, amit el tudtam végezni.

- Gyere értem – mondtam halkan, majd nyeltem egyet, mintha azzal akarnám lelassítani az elmémet. – Kérlek.

- Hol vagy? – miért kísért a múlt? Hogy történhetett most az, hogy annyi év után újra feljön ez az egész? – Nancy, mi a baj? Hol vagy, hova menjek?

Hogy történhetett az, hogy éreztem minden porcikámban a véget?

[Ö T Ö D I K R É S Z]

A hétvégék pár évvel ezelőttig tulajdonképpen a kedvenc napjaim voltak az egész hétben; nem mondom azt, hogy most már utálom őket, de már akkor rettegek az itthoni lármától, mikor kinyitom a szemeimet. Valahogy ha családod van, a szombat és a vasárnap megterhelőbb, mint a munkahelyeden a hétköznapok. Még nem jöttem rá, hogy ez miért és hogyan történik, és biztos, hogy nem is fogok az elkövetkezendő pár percben, ugyanis a mellettem alvó Christopher Burns tökéletes és túlságosan harmonikus látványt nyújtott ahhoz, hogy egyáltalán gondolkozzak.

Mosolyogtam a férfire, és eszembe jutott, miért is a kedvenceim a nyugodt reggelek. Ilyenkor van időm újra és újra végigmustrálni az arcát, minden aprócska szegletét, minden porcikáját. És mindig, mindig rájövök, mennyire szeretem.

- Bámulsz, Nancy Williams – szólalt meg rekedtes hangján anélkül, hogy kinyitotta volna a szemeit.

Mosolyom még nagyobbra húzódott, közelebb fészkelődtem a férfihez és arcát óvatosan megsimítva egy aprócska puszit nyomtam a szájára, aztán az állára, orrára, még a szemeire is. Végül kinyitotta azokat, az egész gyönyörűséges eget elém vetítették és érzékeltették velem a külön kis univerzumunkat.

- Jó reggelt – suttogtam a szájára, ő pedig megadta nekem az igazi reggeli csókját. – Várod a mai napot?

- Persze, hogy nem – válaszolt tipikus chrisopheres módra, majd nyújtózkodva a hátára fordult és fejére ejtette fehér párnáját, mintha meg tudna szökni tőlem. – Mi lenne, ha én csak elvinnélek titeket és értetek is mennék majd?

Nem volt időm válaszolni, ugyanis a szobaajtónkat résnyire nyitotta egy

göndör hajú kislány, hogy megnézze: alszunk-e még. Intettem Maddinek, hogy bújjon ide, nagy vigyorral az ágyunkhoz szaladt és közénk ugorva hagyta, hogy elhalmozódjon azzal a milliónyi puszival, amit én és Christopher adtunk neki.

- Apa, várod már a vándorcirkuszt? – kérdezte, ahogyan ráfeküdt a karomra, nagy kék szemeivel olyan izgatottsággal nézett az apjára, amilyen izgatottsággal csak egy gyerek tud nézni.

Fogalmam sincs, milyen lesz ez a vándorcirkusz – tulajdonképpen a létezéséről sem tudnék, ha Maddi nem látta volna meg a plakátot a villanyoszlopra ragasztva valamelyik nap az óvódából hazafelé jövet. Elvileg a szabadban lesz és hasonló lesz egy városnaphoz, ami arról szól, hogy lezárnak egy utcát és nevetségesen magas árakért vattacukrot meg grillezett csirkét árulnak.

- Egész héten ezt vártam – füllentett Christopher, én pedig csukott szemmel elnevettem magam arra a tényre, hogy egy három éves kislány mennyire le tudja gyengíteni egyetlen pillantással. Nincs mit köríteni, Christopher Burns gyenge lelkű apuka. – Vigyázz, Maddi, mert... – kezdte a férfi, ahogyan ujjai közeledtek a lány hasához –... jön a csikizős háború!

Maddi nagy és felhőtlen nevetéssel reagált édesapja csikizésére, hozzám bújva kereste a páncélt és szerepemet teljesítve a karjaim közé zártam, úgy védtem, miközben törékeny testét magamhoz szorítottam. A másik oldalra fordultam vele, hogy közte és Christopher között egy pajzs legyek, éreztem szíve dobbanásait a mellkasomnál, ahogyan még jobban átölelt és csak arra tudtam gondolni, hogy szó szerint nincs jobb dolog ennél és nincs olyan, amit ne tennék meg ezért az aprócska kislányért.

Hogy lehet ennyire szeretni valakit?

Christopher nyilván lecsapott ránk, győztesen került ki a csatából, aminek jutalmaként a gyermeke jókedvét kapta – ez bőven elég is volt neki. Még egy ideig játszadoztak, én feláálltam az ágyból és a konyhába lépve megadtam magamnak a hőn áhított csésze kávémat. Aztán ittam még egyet, a biztonság kedvéért.

- Jó reggelt – lépett ki a szobájából Freya is, már fel volt öltözve teljes készenlétben. Tegnap Christopher a lelkére kötötte, hogy ne délben álljon ki az ágyból, ha jönni akar velünk, de amúgy szerintem nem akar, csak közben a vizsgáira sincs kedve tanulni és megragad minden lehetséges kibúvót.

- Jó reggelt – bólintottam neki, ő pedig mellém állt és öntött magának egy pohár kávét. Jaj, de lendületes. – Mi ez a frissesség?

- Ki fogom deríteni, ki zaklatja Milliet – kezdett bele kerítés nélkül, aztán leült elém és elmagyarázta nekem a tervét, annak előzményét és majd a folytatását is. – Van pár osztálytársa, akik egyszerűen nem hagyják békén, de nem hajlandó megadni a nevüket – *nem is tudom, miért. Talán azért, mert fél, hogy kizsigereled őket?* – Szóval rávezetem. És aztán rendezem a helyzetet.

- Remélem, nem úgy akarod rendezni a helyzetet, hogy távoltartási végzést nyersz rajta – figyelmeztettem a lányt, ő pedig biztosított arról, hogy nem így lesz.

Milliet Freya elmondása szerint elég szépen betámadták az iskolában. Kilencedikesként teljesen új gimnazista és éppen az ilyen támadások miatt már most gyűlöli a gimit. Eredetileg én ezt nem tudhatnám, de Freya közölte velem, és az az igazság, hogy Freyáról tudni kell, hogy ő nem ad ki könnyen másokat. Mai napig olyan titkokat őriz a húgomról, amiket soha senki nem fog megtudni, ezért is gondolom, hogy nagy dolog folyik most az iskolában, ha már beavatott engem. Megkért, hogy hadd próbálja elintézni ő, és ha nem megy neki, akkor szólunk anyának és ő majd egy magasabb szintre emeli.

Végül szándékozott a család többi tagja is kijönni a szobából, Maddi leült a tévé elé, Christopher pedig be is kapcsolta neki azt, majd csatlakozott a kétfős társaságunkhoz és lehúzta a maradék kávét. A hűtőre akasztott naptárra nézett, amibe a vándorcirkusz után holnapra a szüleimmel való ebéd is be volt jegyezve – mélyen sóhajtva itta inkább a kávéját, én pedig ironikus mosollyal tetőztem tovább a gondolatát, amivel abszolút egyetértettem.

Nyilvánvalóan ahogyan szétszéledt a Williams család, a vasárnapi ebédek is megszűntek, de azért néhanapján, havonta egyszer anya összedob egy nagy találkát, ahol természetesen apa is megjelenik, valamint Claytonék is és mi is. Nem lehet hibáztatni anyát azért, mert ilyeneket szervez – egy öt fős család

voltunk, most jelenleg ő egyetlen tizennyolc év alatti lányával él kettesben. Szóval nem, nem hibáztatom, de azért azt nem kell kifejtenem, milyen káosz teremtődik meg ezeken a vasárnap délutánokon.

- Anya, benne vagy a tévében! – sikította el magát meglepődve Maddi, ahogy hátrafordult a kanapén hozzánk, én pedig teljesen értetlen tekintettel mögé léptem. Mi az, hogy benne vagyok a tévében? Mégis mi a jó eget csináltam, hogy benne legyek a tévében?

Aztán persze leesett: a reggeli hírek közvetítették, ahogyan tegnap kiengedték az előzetesből Max Gaerrent, a karácsonyi lövöldözés első számú gyanúsítottját, aki bevallotta, majd tagadta bűnösségét. Megígértem Maxnek, hogy minden lépésnél ott leszek vele, és ezt szó szerint is értettem – akkor sem hagytam magára, mikor a rendőrök kikésérték az idióta kamerák elé. Maga az ügy is elég nagy, tehát a média már amúgy is csámcsogott volna rajta, de a nagy felfordulás miatt egyenesen péppé rágják. Az a bunkó Oliver Grayson tökéletesen végezte a dolgát és teljes mértékben tisztázódott Max neve; Bené annál inkább mocskolódott.

Pszichológusok pszichológusai vizsgálják körülbelül, hogy miért tette amit tett és mennyire beszámítható, hazugságvizsgálók alá vetik és információt gyűjtenek tőle azokról a srácokról, akikkel összebandázott. Egyébként teljesen egészséges mentálisan – nem azért lőtt a tömegbe, mert ezt akarta, egyszerűen csak egy hülye és naiv tizenhat éves, aki ment az idősebb és veszélyesebb emberek után. Ezt tulajdonképpen az ügyet vezető nyomozó, a becses Oliver Grayson is tudja, mégis akkora nyomást gyakorol a gyerekre a kihallgatásokon, hogy szegény alig bírja már el – tudom, miért csinálja és azt is, hogy jól csinálja; egyszerűen csak meg akarja teljes mértékben törni, hogy mindent mondjon el. De attól még az idegeimre megy vele.

- *Grayson ügynök, mondana valamit a történtekről?* – az interjúért epekedő tévés szinte Oliver képébe tolta a mikrofont, a férfi elhárította és némán sétált előre, hogy biztonságban kijuttassa Maxet. Nem volt egy kellemes élmény; legszívesebben elfutottam volna, annyira brutálisan rosszul éreztem magam. Nem értem, mi értelme van beleszólni a médiának egy rendőrségi ügybe. – *Max, mit gondolsz arról, hogy ártatlanul előzetesbe raktak?* – faggatták Maxet, aki mellettem lehajtott fejjel sétált. Egyszerűen nem hagyták békén, pedig még tévén keresztül is látszott, mennyire zavart volt. – *Be fogod*

perelni az ügyet vezető nyomozókat? Vagy direkt szeretted volna így? Miért akartad védeni az öcsédet?

- *Az ügyfelem ártatlan, többé nem kapcsolódik ehhez az ügyhöz, ezáltal nem köteles válaszolni egyetlen kérdésre sem* – szólaltam meg én a fiú helyett, majd kivágtam a tömegből.

Persze, a tévé azt a részét nem mutatja, hogy majdnem ellökték Olivert, annyira szerezni akartak egy kis infót. Szánalmas.

Mindegy is.

Egy igazán kaotikus két óra után, ami tartalmazta a reggelizést, a felöltözést, a kitakarítást és egy tányér összetörését az én jóvoltamból – úgy felvágtam vele a tenyerem, hogy Christophernek be kellett fásliznia –, sikerült beülnünk a kocsiba és elindulni. Hinsdale egy kisváros, ilyenkor kapnak az emberek az eseményre, főleg a kisgyerekes családok. A cirkusz egy elkerített, hatalmas placcon volt, természetesen nem egy világhírű előadást dobtak a szemünk elé, de volt elefánt és tigris, piros orrú bohóc és még zsonglőr is. A gyerekeknek hatalmas élményt adtak, na.

A városnapon már többen voltak, sőt egyenesen kígyózott a sor minden létező árusnál. A kürtöskalácsra várva leguggoltam Maddihez és újra feltekertem a nyakára és a szájára a sálat, hogy meg ne fázzon ebben a hidegben – nem kedvemre való, hogy itt vagyunk, elvégre a bacik úgy terjednek ennyi ember között, hogy az valami borzasztó, mellesleg olyan erős a szél, hogy azt sem tudom, hogy védjem tőle Maddit.

- Jelentkeztél már az egyetemre? – kérdezte Christopher a húgát, aki felhúzta a vállait a világ leghanyagabb módján és lépett egy újabb centit előrébb.

Emlékszem, én mennyire el voltam csúszva a jelentkezésemmel. Pont abban az időszakban került kórházba Clayton az autóbalesetezése végett és teljes mértékben a földre lökött. Akkoriban erősödtek fel a legjobban a pletykák rólam és Christopherről, gyűlöltem bemenni az iskolába és úgy éreztem, hogy sehol nincs helyem.

A pletykák gondolatára újra eszembe jutott az a nő, Zora és a kis vádja,

miszerint Christopher kényszerített engem diákként arra, hogy vele legyek. A gyomorgörcsöm ismét megjelent, majd felcsúszott a torkomig, mint egy kényelmetlen gombóc, ami nem hagy nyelni sem. Még nem beszéltem senkinek róla, csakis Claytonnak, aki finoman szólva is fel volt háborodva a zaklatásommal. Hétfő délután majdnem felhívta Zorát, de nem engedtem neki; kétlem, hogy ebből bármilyen dráma is lesz. Az összeköttetései végett tudta meg a történteket – azt is hibásan –, nem hiszem, hogy fog kapni nagyobb hangot.

- Még nem döntöttem el, miket akarok megjelölni – válaszolt Freya, aztán előhúzta a telefonját és bepötyögte szerintem túlságosan hosszú jelszavát. – Cody itt van valahol, megyek és megkeresem.

Ahogyan eltűnt a sorból, Christopher kiborult, hogy képtelen nevelni ezt a lányt, mert nem is hallgat rá és ha egy komolyabb témát akar vele boncolgatni, egyszerűen lelép, ami végtelenül felháborító; nem értettem most őt tulajdonképpen, mert Freya irtó jó gyerek. Kicsit zárkózott, ez igaz, és sokszor volt vele gond a suliban, de sosem kezd ő veszekedni és igen nyugodt természete van. Christopher remekül felnevelte, akármit is mond.

- Úgy tesz, mintha ez az egy hónap örökké tartana – mondta a férfi –, nem is értem, mit gondol. Tisztában van vele, hogy február végéig le kell adni a jelentkezést? Miért kell szánalmaskodni?

- Szerintem meg fogja oldani. Én az utolsó napokban adtam le az enyémet – frissítettem Christopher emlékezetét, mire ő csak fújtatott egyet és elfordult. A lehető legjobb jövőt szeretné a húgának, nem vitatható ez a tény. Ez teljesen természetes, de egy csöppet túlreagálja. – Freya talpraesett lány. Mellesleg, feleslegesen töröd magad, úgysem hallgat rád. Semmilyen témában nem tudsz ráijeszteni, nem hogy a határidővel kapcsolatban.

- Majd rádobom holnap anyádat. Ő mindenkire ráijeszt – ennél relevánsabb kijelentést egész életemben nem hallottam.

Anya igazából eléggé a szívébe zárta Freyát, mikor összefonódott a Burns családdal az életem. Meg aztán, az is rátett, hogy Millie miatt négy naponta találkozott vele a konyhájában, ugyebár. A tárgyalás után mindenben segített Christophernek, ami a testvére neveléséhez kapcsolódott, nagyon sokat

foglalkozott Freyával és igazából Freya is vele – meredek lenne azt mondani, hogy saját édesanyjára emlékeztette, mert hát azért Adaline és Antonette Williams két külön dolog, de az biztos, hogy egy anyafigurát töltött be az életében. Kicsit arra emlékeztetett, ahogyan Mikeilával viselkedett, miután elhagyta anno az anyja.

Nem viccelek, harminc perc telt el, mire sorra kerültünk a kürtöskalácsosnál. Természetesen olyan magas árért vettünk meg egy darabot, mintha aranyat gyúrtak volna a tésztába, aztán öt perc alatt megettük. Maddi fel szeretett volna ülni a körhintára, ami a vásár közepén állt, így beálltunk abba a sorba is – mindenhol csak sorok, komolyan! –, majd befizettük egy menetre és a többi szülőhöz hasonlóan minden egyes körnél integettünk neki, mikor odaért hozzánk.

Széles mosolya mindig emlékeztet rá, milyen jó is anyának lenni. Persze, borzasztóan fárasztó, de a tudat, hogy van, aki egyszerűen csak a világ legártatlanabb módján szeret és örül, hogy az életében vagy, elmondhatatlan. Sosem tudtam elképzelni, milyen lesz majd, ha gyerekem lesz, és most hogy van, nem is tudom elmondani azt. Annyi, annyi szó van a világ valamennyi nyelvében összesen, és én még sem találok egyet sem arra az érzésre, amit érzek, mikor intésre emeli aprócska ujjait és rám vigyorog.

- Maga! – egy érdes férfi hangnak a tulajdonosa pontosan felénk mutatott a popcornostól és megindult hozzánk. Érdeklődve néztem a bőrkabátos tagot, Christopher reflexszerűen kinyújtotta elém a karját, de nem tudom pontosan, hogy azért, hogy védjen, vagy azért, hogy ne mozduljak. – Bíztam magában.

- Ismered? – kérdeztem halkan Christophertől, aztán fejemet forgatva körülnéztem; egy-két ember felfigyelt a nagy hangra, amit a heves ember kreált csakis felénk. Ki tudja, talán csak túl sok korsós sört ivott, de ettől függetlenül kicsit sem nyugodtam meg. Nem kell nekünk a dráma, ráadásul ennyi gyerek között.

- Bíztam annyira magában, hogy a lányom oktatását a kezébe adjam – folytatta a férfi, én pedig nyeltem egyet és vettem egy mély levegőt, mikor megállt előttünk. Nem, kicsit sem részeg. Szó sincs róla, sőt: halál józan. És dühös. – Tudja, mennyi önerő kell ahhoz, hogy ne tépjem ketté most?

- Azt sem tudom, ki maga – válaszolt nyugodtan Christopher, az ismeretlen pedig gúnyos nevetést engedett el. A pánik teljesen rámtört, összeborzolta a szél a hajamat és annyira lezsibbadt a testem, hogy még arra sem volt erőm, hogy kiseperjem azt az arcomból.

- Csakugyan, Mr Burns? – nevezte meg a férfi Christophert, ami miatt nekem minden bizonnyal hamarabb leesett, hogy ki is ő, mint a mellettem állónak. A fejemet tenném rá, hogy egy volt diákjának az apja. Egy volt diákjának az apja, aki előttünk állva széttárta a világ legmagabiztosabb módján két vaskos karját és arra a pár bámészkodóra nézett, akik figyeltek mindent. – Ez a férfi itt, hölgyeim és uraim, egy undorító ember, akit valahogyan beengedtek az oktatási rendszerbe tanárként, és aki diáklányokat ront meg pár jobb jegyért cserébe – hányingerem lett a félelemtől, forgott a kürtöskalács a gyomromban és úgy remegett a testem, mint a nyárfalevél. Ott helyben meg akartam szűnni, azonnal Maddire néztem, aki mit sem sejtve, jókedvűen körhintázott, amíg én teljesen megsemmisültem. Az ismeretlen férfi rám nézett, kihívóan fogta meg a tekintetem és összehúzta saját szemeit, mintha minden tudás a birtokában lenne. – Tudta ezt, hölgyem? Tudta, hogy a férje egy pedofil állat? Elmondta, miért rúgták ki a munkahelyéről?

- Milyen jó is lenne, ha legalább igazat ejtene ki a száján – motyogta kicsit sem ijedten Christopher, de túlságosan ismertem ahhoz, hogy lássam az arcán: nem éppen nyugodt. Nem, nem. Inkább félt. – Maga tényleg élvezetet talál abban, hogy felforgatja ezt a szánalmas gyerekzsúrt egy tucat tizenöt év alatti szeme láttára?

- A tizenöt év alattiakat, vagy felettieket kedveli jobban, Mr Burns? – a férfi kétségkívül provokálta Christophert, de ő ennél okosabb volt. Láttam, ahogy állkapcsa kiélesedett fogai összeszorítására, hidegvérét úgy őrizte, mint legféltettebb kincsét és ez volt az egyetlen dolog, ami abban a pillanatban megmentett minket a teljes konfliktustól. Nem mintha ez nem lett volna már az.

- Várjunk csak, én láttalak ma reggel téged a tévében – nézett rám egy talán tőlem pár évvel idősebb nő, barna haja tökéletes harmóniában állt ugyanolyan színű szemeivel, amiket az undor legmagasabb fokán húzott össze. A szívem a gyomromban dobogott; nem is, mindenhol! A nyakamban, a csuklómban, az érhálózatom minden centiméterében. – Te védted azt, aki hátráltatta a

lövöldözéssel kapcsolatos nyomozást.

- Egy ártatlant védtem, akit a megfelelő eljárások szerint felmentettek – egyből Max mellé álltam úgy is, hogy nincs itt. Úgy éreztem, hogy teljesen jogtalanul vádolt meg ez a nő és a félelmem elkezdett keveredni az általa megjelent dühvel. A kaotikus helyzet egyre jobban kaotikusabb lett, a menekülési útvonalakat kerestem, de nem találtam sehol.

Maddire pillantottam, ahogyan nevetve elszáguldott a körhintával a többi gyerekkel – semmit nem észlelt abból a káoszból, amit pár ember teremtett meg körülöttünk.

- Hogy képes felhozni azt, hogy egy ártatlant védett, mikor egy bűnös mellé fekszik le minden este? – *ez több a soknál!*

- Miért szól bele olyanba, amihez semmi köze? – tettem fel a költői kérdést, majd a nőről a Christophert támadóra néztem. Mi történik itt, te jó ég?

- Nem fél attól, hogy majd egyszer a lányát is megkívánja? – úgy éreztem magam, mikor megformálta a bőrkabátos férfi ezt a kérdését, mintha felrobbantak volna az ereim.

Mégis hogy van mersze felhozni a gyerekemet?

Heves lépést tett felém, Christopher pedig ugyanolyan heves lépést tett felé. Elkaptam a karját arra az esetre, ha tenni akarna valamit, nyeltem egyet és összeszorítottam a számat, hogy ne szóljak semmit. A felhők összegyűltek felettünk, feketén jelezték az esőt és akár egy temetés, úgy kiszívták a színt ebből a karneválból.

- Magának tényleg csak ennyi intelligencia jutott? – Christopher hangja bőven ingerlékenyebb volt a kelleténél. Maddi említésére olyan volt, mintha elvesztette volna a fejét, de mielőtt megmozdulhatott volna, egy olyan ember lépett a tömegbe, akinek soha nem gondoltam volna, hogy örülni fogok.

- Valami probléma van, uram? – Oliver Grayson úgy lépett elém és Christopher elé, mint ahogyan anya szokott a bíróságon az esküdtszék elé: magabiztosan. A bőrkabátos férfi egyáltalán nem tervezett meghátrálni, de

még a szemeinek állása is ellágyult, ahogyan az ügynök elővette hátsó zsebéből a jelvényét és az orra alá dugta. – Vagy a szabadnapomon is be kell kocsikáznom az őrsre magával?

A férfi azonnal hátrébb lépett, de tekintetében lévő gúny kicsit sem tűnt el. Ugyanolyan ellenségesen nézte Olivert, ahogy engem vagy Christophert – a többi bámészkodó nem. Ahogy meglátták a jelvényt, eltávolodtak tőlünk, visszavonultak és csak azon voltak, hogy ha esetleg rendőrségi ügy lesz ebből, őket még szemtanúnak se tudják behívni.

- Ez aztán a szép. Mikor az állam is a bűnöst védi, nem csak az ügyvéd – jegyezte meg a férfi, de nem tudtam rá válaszolni; a körhinta megállt, én pedig azonnal Maddihez futottam és segítettem neki leszállni.

- Fel tud hozni egyetlen olyan érvet is amellett, hogy Mrs Burns és a családja önt személyesen megsértette? – hallottam Oliver hangját, miközben leguggoltam Maddi elé és megigazítottam a sálját. Lopva Oliverre tekintettem, szilárd tekintete megtörhetetlenül várta a választ, amit természetesen hosszú hosszú másodpercek után kapott csak meg.

- Nem – hangzott el, amire az ügynök halványan bólintott és keresztbe fonta sötétszürke kabátjába bújtatott karjait.

- Akkor azt ajánlom, ne hívjon ki egy büntetőjogban igen tisztelt dolgozót. Sem a hozzátartozóit – zárta le a vitát Oliver, aztán a férfi vállát fogva elkísérte tőlünk. Hátrapillantott rám, némán köszöntem meg neki a segítségét és csak azt ismételgettem magamban, mennyire hálás vagyok azért, amiért itt volt.

Istenem, ebből hogy lábaljunk ki?

- Megkeresem Freyát. Elég volt ma a gyereknapból – szólalt meg Christopher, aztán anélkül, hogy rám nézett volna, el is tűnt tőlünk a húgáért.

Feszültség; ezt éreztem. Akkor is, mikor már a kocsiban ültünk síri csendben – Maddi sem szólalt meg, némán ült Freyával hátul, amíg Christopher szigorú tekintettel bámulta az utat. Tudtam, hogy nem mérges rám. Nem, azt hiszem, hogy a világra volt mérges. Bűntudatom volt, amiért nem mondtam el neki

Zora esetét, bár nem hiszem, hogy változtatott volna a mai történéseken. Zora esete és Christopher volt diákjának az apjával való esete két különálló dolog, ami megtalált minket.

Az eső úgy zúdult le ránk, mintha helyettünk is sírna. Havas eső volt – az ablak felé fordultam, úgy figyeltem, ahogyan beborítja a tájat, a szürke, élettel teletöltve is élettelen tájat. Rossz előérzetem támadt, olyan, amit a zsigereidben érzel és ami nem enged esténként aludni. Pontosan olyan.

- Mennyire terjedtek el a pletykák a suliban, Freya? – törte meg a csendet Christopher a pirosnál, miközben a visszapillantó tükörből a testvérére nézett. Nem fordultam hátra, nem fordultam semerre, csak néztem az esőcseppek gyors versenyét az ablakomon.

- Christopher...

- Freya – nem engedte a férfi, hogy Freya leállítsa. Leállította azt, ahogyan megpróbálta leállítani, én pedig nyeltem egyet és lecsuktam a szemeim. Próbáltam valamilyen békés helyet elképzelni egy békés nappal, egy békés társadalommal.

Azt hiszem, mindhárom együtt nem működik.

- Hát, nagyon – válaszolt végül a lány, Christopher pedig gázt adott az autónak. – De majd elcsitul. Minden pletyka el szokott...

- Mennyire érzed meg? – az, hogy Christopher nem hallgatta végig azt, amit mondanak neki, egy rossz jel, legfőképpen azért, mert egy nyugodt vérű emberről beszélünk.

Persze, heves is, nagyon. Sokszor agresszív is, de alapjáraton egy nyugodt, türelmes és kimért emberről beszélünk, akit kevés dolog zökkenthet ki saját magából. Na most, ha őt kizökkentették, akkor mi lesz velem?

Mennyire fog kiborulni a dühkezelési problémákkal küzdő Nancy Williams, ha Christopher Burns is ideges?

- Nem tudom, emlékszel-e, de nem éppen mernek eljutni az emberek arra a

szintre velem kapcsolatban, hogy megérezzek bármit is – mondta szellemesen Freya, de a feszültséget sajnos most nem tudta feloldani. Imádkoztam azért, hogy ne hozza fel Milliet és azért is, hogy Christopher sem. Nem tudhatja meg ebben a pillanatban a férfi, hogy bárkit is negatívan érintenek a rólunk szóló pletykák.

Mikor hazaértünk, Christopher az ölébe kapta Maddit és gyorsan beszaladt vele a házba az esőtől. Teljesen eláztunk már csak azalatt is, hogy beértünk a fedettségbe, Freya egyből eltűnt a szobájában, Christopher átöltöztette a lányunkat, én pedig gyorsan a gázra raktam egy kis spagettit. Az ebédidőt régen átléptük már, inkább vacsora lesz ez; megpucoltam a gombát, de ha valaki megkérne rá, hogy idézzem fel hogyan, nem lennék rá képes; a gondolataim teljesen magukba építettek és már csak ösztönösen végeztem a dolgomat.

A reggeli tányértörés végett alig tudtam kést használni – ha egy kicsit is behajlítottam a tenyerem, éreztem, ahogyan összeszorul a seb a fásli alatt, a lehető legbénább manővereket végezve próbáltam felvágni a gombát, reménykedve abban, hogy nem nyisszantom le az ujjamat is.

- Majd én – Christopher forró leheletétől egyből kirázott a hideg, ahogy mögém állt és kivette a kezemből a kést. Kibújtam előle és megkavartam a húst a fakanállal anélkül, hogy szóltam volna valamit.

Nem, nem voltunk mérgesek egymásra; miért lettünk volna? Egyszerűen csak... nem volt kedvünk, azt hiszem. A vádak, amiket felsoroltak ellene, természetesen hamisak. A legfontosabb, hogy mi ketten tisztában vagyunk vele, pontosan tudom ezt, de mégis zavar, mert nem érdemli ezt. Mégis milyen jogon támadnak az emberek? Még azt sem tudta az a férfi, hogy én ki vagyok. Nem tudta, hogy én voltam az a lány, aki halálosan beleszeretett Christopher Burnsbe, én voltam az a lány, aki minden lelki fájdalmat képes volt átélni csak azért, hogy vele legyen.

Én voltam az a lány, akibe maga Christopher Burns is szerelmes lett. Igazán szerelmes.

Az emberek egy felszíni töredéket látnak az életedből és úgy tesznek, mintha a legmélyebb pontokra látnának. Pletykálnak, mert hallanak egy infót, amit

kiragadtak egy kontextusból, és félnek. Meg persze ítélkeznek, mintha bárki is jobb lenne bárkinél.

- Ide hallom, ahogy zakatol az agyad, Nancy Williams – zökkentett ki Christopher a gondolataimból, én pedig ránéztem és egy elsietett mosollyal kiemeltem tőle a vágódeszkát, majd beleöntöttem a lábasba a rajta lévő felszeletelt gombát. – Nyugodj meg. Átvészeljük. Freyának igaza van, minden pletyka elcsitul.

Igen. A kérdés, hogy mikor.

Nyugtalanul aludtam az éjjel, nagyon nagyon nyugtalanul. Már hétkor kiálltam az ágyból, ami valljuk be, igen szokatlan tőlem. A szokást ugyanúgy megismételtem: egy pohárka fekete, majd még egy a biztonság kedvéért. Felöltöztem, megcsináltam a hajam, kitakarítottam a házban és meg sem álltam délután egyig, csakhogy még véletlenül se merüljek el az elmémben. Ez a titka annak, hogy ne húzzon be téged a sötétség – nem szabad időt hagyni arra, hogy behúzzon.

Mégis, mikor már csak percekre voltunk az indulástól anyához és senki nem látott, a pultra támaszkodtam két tenyeremmel, mély sóhajt vettem és lehajtottam a fejemet. A tegnap borzasztóan megterhelőnek hatott, jobban, mint kellene. Ráült a nehézség két vállamra, és olyan egzisztenciális krízisbe estem, mint még soha. Mi van, ha még egyszer feljön ez a téma? Mi van, ha nem áll meg itt? Mi van, ha Maddire is kihat, mi van, ha nem tudom egybetartani a családomat és a családom életét? Mi van, ha a saját húgom lelke elkezd fáradni és sérülni majd? Mi van, ha már akkora lesz a zűrzavar, hogy Freyát is eléri? Mi van, ha rendőrségi ügy lesz belőle?

- Indulhatunk? – lépett hozzám Christopher, és habár fel kellett volna emelni a fejemet és azt mondani, hogy igen, képtelen voltam rá.

Anya tudja már? Hallott róla? Elérte az irodáját? Vagy esetleg Oliver tovább adta apának a tegnapit? Mi van, ha rámegy erre a munkájuk majd? Mekkora a keze egy ilyen dolognak, istenem?

- Feszült vagyok – mondtam ki Christophernek, ő pedig bólintott, hogy pontosan tudja ezt.

- Anyáddal és apáddal ebédelünk. Leszel még feszültebb is – reagált a férfi, amire én legszívesebben elsírtam volna magam.

Nem tettem.

Bólintottam, aztán összeszedtem magam és kicsit sem mutattam azt, hogy fogalmam sincs, mit kezdjek az életemmel.

Összeszedtük magunkat, majd beültünk az autóba és elkocsikáztunk gyerekkori otthonomig. Clayton nagy fehér családi autója már ott állt az udvaron – a látványra eszembe jutott az a régi tragacsa, amibe annyira kegyetlenül szerelmes volt. Mikor megszületett Sam, nagy szívfájdalommal lecserélte egy sokkal komfortosabb járműre, de komolyan mondom, hónapokig siratta. Sőt még mindig van olyan alkalom, mikor fel-felhozza.

Ahogy beléptünk az ajtón, Sam és Luna által óriási hangzavar fogadott; Maddi azonnal csapódott hozzájuk, becsatlakozott a nappaliban folyó fogócskába és nevetve bújkált a kanapé mögött Lunával. Freya beköszönt anyáéknak a konyhába, aztán fel is szaladt Milliehez az emeletre, így mire én és Christopher csapódtunk a társasághoz, már csak apát és anyát, valamint Claytont, Charlotteot és az utóbbi kezében csendben pihenő kis Michellet pillantottuk meg.

- Hát halihó – köszöntöttem mindenkit, de valójában csak a kislányon volt a tekintetem és akkora mosollyal fogadtam a jelenlétét, hogy tulajdonképpen mindenki más elhalványult a helyiségben. Istenem, imádom a gyerekeket. – Megfoghatom?

- Persze – mondta Charlotte, majd óvatosan átadta nekem kislányát.

Az újszülöttekhez híven az igazak álmát aludta, békés arcocskája nyugalmat árasztott, ami egy aprócska harmóniát hozott a házba még úgy is, hogy a másik három gyerkőc miatt általánosságban a bombarobbanáshoz hasonló volumenű hangzavar szokott uralkodni az ilyen vasárnapokon.

- Gyönyörű – suttogtam mosolyogva, és habár Charlottenak és Claytonnak szólt az érdem, le sem vettem a szemem a babáról és tulajdonképpen alvó pofijába mondtam a bókot. Mindig, mikor baba jön a családba új tagként,

komolyan mondom, olyan, mintha felhőkben úsznék.

Mikor Sam megszületett öt évvel ezelőtt, szinte mindig Claytonéknál voltam, annyira élveztem a babázást. Jó, mondjuk igazából mindenki – a nagyszülők állandóan kopogtattak az ajtón, de akkor volt az igazán intenzív időszak, mikor Maddi született, mivel rá három hónapra Charlotte is a szülőszobán kötött ki Lunával és anyáék olyanok voltak, mint a tündérkeresztszülők, akik mindig felettünk ólálkodtak.

Lassacskán visszaadtam a csodabogyót Charlottenak – az illetékes szerintem szebb anyuka volt, mint bármi ezen a Földön. Arca pufókabb lett az évek során és a szülés hatására most még a szeplői is erősebben látszottak az orra körül, de egyébként ha valaki ránéz, egyszerűen képtelen megállapítani, hogy Charlotte Blanchard már három gyereken túl van. Komolyan mondom, mintha egyszerűen nem hatnának rá az évek. Mondjuk, a gének biztosan nagy szerepet játszanak ebben; a nővéréről sem lehet éppen megmondani, hogy két ikergyerek – egyébként igen csodás – anyukája. Margaret és Tony még pár éve elköltöztek Illinoisból az utóbbi állása végett, de néhanapján, legfőképpen az ünnepek idején hazalátogatnak. Nem merem és nem is akarom részletezni azt a háborús övezetet, amivé alakul karácsonykor Mr és Mrs Blanchard otthona négy – mostantól majd öt – kisgyerek mellett.

Az ebéd elkészüléséig tulajdonképpen csak Charlotteot hallgattuk, aki áradozott Michelleről és arról, hogy már el is felejtette, milyen vicces nézni Claytont pelenkát cserélni, majd anya végül tálalta a főztjét és leültünk a pár éve sokkal nagyobbra cserélt asztalhoz.

Mint minden alkalommal, anya és apa természetesen végig kérdeztek mindannyiunkat az életünkről, megjegyezték Claytonnak és a fiának, hogy egyenek szebben és anya előhozta a bort is, amit általánosságban csak az autót nem vezető emberek kapnak – Christophernek, apának és Claytonnak gyümölcslevet ad, mint a gyerkőcöknek.

- Hogy áll a Gaerren-ügy, Nancy? – kérdezte anyám, ahogyan félig töltötte a poharamat, én pedig sóhajtottam. Imádkoztam azért, hogy ne hozza ezt fel, esküszöm.

- Közeledünk a végéhez – kezdtem, miközben megéreztem Christopher nagy

tenyerét a combomon. Mosolyogtam nyugtatására anélkül, hogy ránéztem volna, ő pedig evett tovább anélkül, hogy rám nézett volna. Mi lenne velem nélküle? – Van valami abban a családban, ami nem hagy nyugodni.

- Az ügyet vezető nyomozó is ezt mondta – szólt bele a beszélgetésbe apa is, én meg bólintottam, hiszen pontosan tudtam, mit gondol Oliver Grayson. Vagyis hát, arról fogalmam sincs, hogy mit tud és mit nem, mert nem hajlandó velem megosztani semmit. A férfi gondolatára ismét eszembe jutott a tegnapi, nyeltem egyet és olyan pánik uralkodott el rajtam, hogy hirtelen enni sem tudtam. A számhoz emeltem a bort és egy az egyben lenyeltem a pohár tartalmát, pedig tudtam, hogy semmit nem érek el vele. – De az nem a te dolgod, kicsim. Te csak védesz, ne emészd magad még pluszban is.

Ha saját magam nem is, más aztán emészt bőven.

Komolyan mondom, évek óta nem éreztem azt a feszültséget, amit akkor éreztem. Olyan volt, mintha elszívták volna tőlem a levegőt, mintha meg akarnának fosztani tőle, hogy a porba hulljak és azzá válljak.

- Muszáj egy kicsit levegőznöm – hadartam el, aztán felálltam az asztaltól és olyan sebességgel lépkedtem a kijárathoz, mintha az életem múlna rajta. Megéreztem a torkomban a gombócot és a gyomromban az émelygést, könnyes szemekkel ereszkedtem le a terasz betonjára és csak az udvarunkat néztem, mégsem azt figyeltem. Nem is tudom, mit figyeltem. Semmit.

- Jaj, öreg csontjaim – nyögött fájdalmasan a bátyám, miközben leült mellém. Ugyanazt csinálta mint én, mustrálta a téltől szétzilált udvarunkat. A zöld fű rágott helyét, a barna kerítésen túl húzódó csendes, vasárnapi utcát. – Hogy van az, hogy nem vagyok öreg és mégis öregek a csontjaim? – *de szép tématerelés, istenem.* Hogy tudja azt csinálni Clayton, hogy fel sem hoz valamit, de közben így titkon lök afelé, hogy én felhozzam? – Biztos a stressz.

- Tegnap letámadta Christophert egy férfi, aki az egyik volt diákjának az apja – kezdtem bele gyorsan, hogy minél hamarabb túllegyünk rajta. Egyenesen zavart, hogy erről kell beszélnem, de kinek mondjam el, mit gondolok, ha nem a bátyamnak? – A gimiben elterjedtek a pletykák, amik arról szólnak, hogy miért rúgták ki Christophert. Nagyon kicsavarta az a férfi a történteket

és hamis vádakat vágott Christopher fejéhez. Aztán egy nő felismert a tévéből és megkérdőjelezte a szakmabeli tevékenységeimet is amiatt, hogy Christopherrel vagyok, és... hát, nem is tudom. Ez történt.

Olyan csend lett köztünk, hogy csak a szél suhanását lehetett hallani, meg azt, ahogyan megrezegteti a csupasz fák vékonyka ágait. Clayton összehúzta zöld szemeit, én meg tulajdonképpen alig mertem ránézni, mert nem láttam, mire gondol. Nyeltem egyet és a földre meredtem, úgy vártam a reakcióját.

- Hogy lehetnek az emberek ilyen kibaszott hülyék? – elmosolyodtam, megkönnyebbülten csuktam le a szemeimet egy másodpercre, aztán felemeltem a tekintetem a bátyámra. Nem is tudom, mi másra számítottam. – Miért nem fogja fel mindenki, hogy ez a kurva dráma szó szerint tíz évvel ezelőtt történt és ÖSSZE VAGYTOK HÁZASODVA? A GYEREKET NEM IS EMLÍTEM.

Clayton szájbarágósan magyarázott az előttünk húzódó üres világnak, én meg csak fáradtan rádőltem a vállára és sóhajtva ismét leeresztettem a pilláimat.

És újra. Újra elképzeltem egy békés helyet egy békés nappal, egy békés társadalommal.

Újra és újra és újra.

[H A T O D I K R É S Z]

Egy félig kihűlt dobozos kávéval siettem az irodám felé, ugyanis nem volt időm nyugodtan megkávéznom otthon. Azt hittem, kiejtem a kezemből a koffeines italt, mikor megláttam az ajtó előtt egy nagy teherautót és három férfit állni egy vajszínű kanapéval. Már akkor tudtam, hogy Clayton a ludas, mikor észrevettem őt a falnak támaszkodva – fáradt sóhajtással reagáltam rá, és próbáltam elnyomni közben a tényt, hogy már most unom ezt a rohadt napot, pedig még el sem kezdődött.

Nem elég, hogy Maddi köhögött reggel és nem ment oviba, de még késéssel is indultam el otthonról tömegközlekedéssel, amit hadd ne részletezzek, milyen szörnyű. És akkor most itt egy random kanapé is előttem.

- Jó reggelt – illedelmesen köszöntem a kanapét tartó férfiaknak, ahogyan kikerültem őket és a bátyámhoz léptem, aki túlságosan is örült a megérkezésemnek. Feltételezem, otthon hagyta a kulcsát. – Clayton, mi az isten ez?

- Egy kanapé – nézett rám izgatottan az előttem álló, én pedig fújtattam egyet és előkotortam a kulcsomat a táskámból. Rettenetesen örülök, hogy újra visszatér ide hozzám, de annak is örülnék, ha egyeztetne velem az új, teljesen felesleges bútorokkal kapcsolatban. – Hát nem fasza?

- Egy ügyvédi iroda vagyunk, nem pszichológus szoba – mondtam, aztán nagyra nyitottam az ajtót és beengedtem a munkásokat.

Álmosan vettem le magamról a kabátomat, és az asztalomnak támaszkodva beirányítottam a kanapét a megfelelő helyre. Legszívesebben lefeküdtem volna rá, hogy aludjak egyet, de jobbnak láttam, ha a székemen foglalok helyet és kitöltöm a papírmunkákat. Komolyan, a papírmunka a legrosszabb: unalmas, hosszú idő és unalmas. Mondtam már, hogy unalmas?

- Friss vagyok és üde – pattant le a székébe Clayton, miután kifizette a

munkásokat, aztán forgott egyet és dobolt párat az asztalán. Hogy tud ennyire energikus lenni? – Mármint, ez nem igaz. Úgy érzem magam, mint a mosott szar, de büszke vagyok és boldog! Kezdődjék hát a munka!

- Egy csomó felkérésed érkezett. Hagytam neked cetliket az asztalodon – amíg Clayton nem volt itt, én fogadtam a hívásait és mindenkinek készségesen elmondtam, hogy majd átadom a bátyámnak az üzenetet.

Néhányuknak, akiknek sürgős volt, megjött a kedve ahhoz, hogy átpártoljanak hozzám, de az az igazság, hogy a Gaerren-ügy mellett nem szívesen vállaltam nagy falatokat. Volt egy-kettő, amik szó szerint egy tárgyalásban ki is múltak, de nincsen a mostaninál fontosabb jelenleg.

- Helyes, helyes – motyogott a bátyám, aztán ő is belefeledkezett a cetlikbe és az általa indított hívásokba.

Sóhajtva felnyitottam a laptopomat, miután befejeztem a papírmunka kézi szakaszát. Az a jó a mai digitális világban, hogy a legtöbb dolog már inkább pdf formában létezik, de sajnos mindig kell egy-két kézirat is, amit meg kell őrizni. Természetesen volt annyira unalmas ez az egész kitöltögetősdi, hogy végül a rendőrség oldalán lyukadtam ki. Átnéztem Max és Ben frissített aktáit újra, pedig egyébként tény, hogy nekem ezt nem szabadna. Nem is azt mondom, hogy nem szabadna, elvégre jelszavam van hozzá, hanem inkább nem kellene. Semmi közöm ahhoz, hogy a rendőrök mit ügyködnek, csakis a védésre kell koncentrálnom, de mindig szeretek tisztában lenni azzal, hogy hányadán is állunk.

Max teljesen tisztázódott. Mielőtt elváltunk, megadtam neki a telefonszámomat és a lelkére kötöttem, hogy keressen, ha baja van, de van egy olyan érzésem, hogy akkor láttam utoljára, mikor kikísértem a rendőrségről. Ben aktája elég kibővített lett; azon felül, hogy nyilvánvalóan bűnös, rengeteg pszichiátriai elemzés kapott helyet az adatai mellett. Akárhogyan is próbáltam megakadályozni saját magamban, ismét rámentem Sadie Addington digitális mappájára és újra átolvastam azt, amit eddig is tudtam. Tisztában voltam azzal, hogy ha az ügy fejleményeit szeretném megkaparintani, nem az áldozat aktáját kellene néznem, hanem maga az ügy menetét, de egyszerűen nem tudtam levenni a szemem a kislányról. A nemi erőszaknál mindig, mindig készítenek képeket a sérültek sebeiről – általában

a belilult, sebes csuklóikról, amiket összefog az elkövető a fejük felett, de sokszor látszik a nyakukon is fojtogatás nyoma, vagy tulajdonképpen a testük bármelyik részén.

Sadie Addingtonnak, az ártatlan, tizenkét éves kislánynak a csuklóján és a vállán voltak zúzódások, és a hátán is teljesen felszakadt a bőr a lapockáinál. Borzasztó látvány, de az igazi fájdalmat a szemei adják: a nagy, barna íriszek reménytelenül és könnyesen néztek a kamerába. Olyan igazán elveszetten, igazán lélekfacsaróan. Ez volt az a tekintet, ami egy olyan szintű érzelmi fájdalmat közvetít a külvilág felé, amilyet én sosem éreztem.

- Mikor mész a sráchoz? – utalt Benre a bátyám, én pedig nyeltem egyet és azonnal kiléptem az aktából, mintha valami rossz oldalon kaptak volna engem. Ma tizenkét órakor találkozok Bennel, ugyanis holnap tárgyalása van, amiben kiszabják a büntetését, mellesleg behozzák a két srácot, akik vaktöltény helyett igazit vettek.

Egyik részem reméli, hogy végig nézheti majd az egész kihallgatást a detektív tükör megfigyelő oldaláról, de kétlem, hogy Oliver Grayson engedné ezt. Mondjuk, azzal is küzdök magamban, hogy egyáltalán hogy lépjek ma mellé, tekintve a szombati eseményeket. Azóta elég feszül a hangulat a környezetemben, és kétlem, hogy Grayson mellett ez másképp lesz. Nem tehetek róla, hogy otthon sem minden a régi; Christopher sem az, és én sem. Nem teljesen értjük az eseményeket, és igazából meg sem említjük, hátha úgy könnyebb lesz, de azt hiszem, mindketten tudjuk, hogy nem lesz az. Persze, ez csak egy eset volt, ami valószínűleg nem fog megismétlődni, de azért valljuk be, nem számítottunk rá és bőven megérintett mindkettőnket.

- Délre – válaszoltam Claytonnak, ő pedig bólintott egyet és mély sóhajjal tükrözte át nekem gondolatait. Kérdően rápillantottam, közben bepötyögtem az ügyekhez a kulccsszavakat amiket amúgy el kéne már felejtenem: kiskorúakkal szemben elkövetett szexuális bántalmazás. Úgy sem fogok nyugodni, amíg le nem csekkolom az ügyet. – Miért?

- Nincs különösebb oka, csak remélem, hamar lezárul végre neked – húzta fel a vállá Clayton, azán nyakát ropogtatva lazított a nyakkendőjén. Annyi év alatt mostanra sem tanulta meg rendesen megkötni, minden egyes reggel Charlotte teszi meg neki, de tényleg. – Nem tesz jót a lelki állapotodnak.

Nagyon megszállott vagy.

- Nem vagyok megszállott – *kicsit sem vagyok megszállott.* – Most is egy tök más ügyet nézek, amihez semmi közöm.

- Ez javít a helyzeteden – mondta ironikusan a bátyám, én meg megforgattam a szemem és lejjebb tekertem a laptopom képernyőjén. Nincs sok fejlemény: Sadie nem beszél, Kyle tagad mindent, de alibije egy morzsa sincs. Az ügyet Tara Millaray viszi, apa remek munkatársa, akivel két szót nem beszéltem, mivel nincs soha ideje és mindig siet, és aki még mindig nem jegyezte meg a nevemet, de erősen próbálkozik mindig és random N betűs nevekkel áld meg. Kedves nő. – Emlékszel, mit mondott nekünk anya pár évvel ezelőtt?

- Anya minden nap ötezer dolgot mond nekünk, ennél kicsit specifikusabbnak kellene lenned – mondtam, Clayton pedig nyújtózva felállt a székéből és átült a kanapéra, ami történetesen velem szembe lett beállítva. Nagyon büszke volt ez az idióta az új bútorra, olyan örömmel és kényelemmel vágódott le rá, hogy azt le kellett volna videózni.

- Azt mondta, hogy minden ügyvédnek van a pályafutása alatt minimum egy olyan ügy, ami megszállottá teszi. Amiben én nem hiszek, mert túl érdektelen lélek vagyok – mekkora kamu ez! Clayton mindig szereti elhinni, hogy ő nem kever érzelmeket a munkájába, pedig érzelmesebb ember, mint egy menstruáló kamaszlány. – Viszont simán látom, hogy nálad ez megtörténhet, és nagyon kezdesz szétesni, Nancy. Nem tudom eldönteni, hogy a magánéleted, a Gaerren-ügy, vagy a laptopodon jelenleg is virító ügy miatt, ami nem is a tiéd. Akárhogyan is, az utóbbi kettőnél ne felejtsd el, hogy valamilyen szinten kívül kell maradnod, ugyanis az éppen kicsit sem egyszerű magánéletednek rohadtul nem tenne jót, ha teljesen elborult elmével csakis kizárólag a munkádra összpontosítanál.

- Ez nem fog megtörténni egyáltalán... – nem tudtam az érvelésemet befejezni, mert bekopogtak az ajtónkon. Tulajdonképpen van csengőnk, de sokan nem veszik észre a létezését és általában kopognak. Clayton egy hitetlen pillantást adott nekem, miközben visszazökkent ügyvédi pozíciójába és helyet foglalt az asztala mögött, én pedig feláálltam és kinyitottam az ajtót, de igen váratlanul ért az, aki ott állt.

Ugyanis az nem volt más, mint Max Gaerren. Max Gaerren, a világ legszétesettebb módján, ujjait tördelve és szája szélét harapdálva. Egy olyan kabát volt rajta, ami szerintem bőven nem védi meg a hidegtől, borzos haja már-már nagy szemeibe lógott és csak esetlenül nehezedett egyik-lábáról a másikra, annyira zavarban volt.

- Szia, Max – köszöntöttem, majd nyeltem egyet és anélkül, hogy megkérdeztem volna, hogy bejön-e, félreálltam az ajtótól és beinvitáltam. – Hogy vagy?

- Csak azért jöttem, Mrs Burns – kezdte olyan hevesen, hogy még Clayton is felnézett a papírjai közül –, hogy van-e lehetőség arra, hogy lássam az öcsémet.

Tulajdonképpen van, de ebben a minutumban nincs. Ahhoz, hogy az előzetes letartóztatottat meglátogassák a hozzátartozók, ki kell tölteni egy kapcsolattartási nyilatkozatot mindkét félnek, amit megtehetünk most, de akkor is csak napokkal később kerül sor a találkozóra. Nincs olyan szál, amit meg tudnék mozgatni annak érdekében, hogy máshogy legyen; anya talán igen, de én még nem. Főleg úgy nem, hogy maga a Törvénykönyv viszi az ügyet. Azaz Oliver Grayson.

- Van, persze. De minden bizonnyal már csak a fiatalkorúak börtönében láthatod, mivel ki kell töltenetek egy kapcsolattartási nyilatkozatot, és mire az engedélyezve lenne a rendelkezési jogkör gyakorlója által, azaz Ben esetében a bíróság által, addigra már börtönben lesz, mivel holnap van a tárgyalás, és...

- Tárgyalás előtt nem láthatom? – vágott a szavamba, amire én egy nemet intettem a fejemmel válaszként. Borzasztó nehéz nézni egy tehetetlen embert, aki nem láthatja az öccsét. Főleg akkor, ha tudjuk, hogy olyan szinten erős a kapocs közöttük, hogy a nagyobbik börtönt vállalt a kisebbért. – Nem baj, készültem levéllel – mondta, miközben elkezdett kotorászni a zsebeiben egészen addig, amíg elő nem húzott egy aprócskát gyűrött fehér borítékot. A nevét sem írta rá, és a tiszta, hófehér színe sem volt meg annyira; összefogta néhol a fekete tinta, ami a tollából folyhatott ki írás után. – Ezt át tudja adni neki, Mrs Burns?

- Persze – mondtam miután nyeltem egyet, aztán átvettem a levelet és

letettem az asztalra. Mire újra Maxre néztem, már fordult is az ajtó felé, még a szemeimbe sem szeretett volna nézni, annyira zavarban volt nos... szerintem az egész élettől. – Várj egy kicsit, hé! – a válla után kaptam, mire felém fordult és sietősen rám nézett. Azt sem tudtam, mit akarok neki mondani; nem voltam biztos abban, hogy akartam, egyszerűen csak féltettem őt. – Hogy vagy?

- Remekül, Mrs Burns – mondta, aztán megnyalta az ajkait és rám mosolygott. – Adja oda a levelet az öcsémnek, kérem! N-nincs benne semmi különös, el is... el is olvashatja, csak kapja meg, kérem! – és azzal már ki is lépett az irodából.

Annyira tehetetlennek éreztem magam, hogy azt nem tudom elmondani. Meg merem kockáztatni, hogy Max rosszabbul nézett ki, mint az előzetesben. Tudni akartam mindent most az életéről, tudni akartam, hogy a szülei hogy reagáltak arra, hogy újra otthon van. Visszament egyetemre? Koleszban lakik vajon? Kétlem. Nem hiszem, hogy van rá pénze és azt is kétlem, hogy a szülei fizetik. Bár, ha nem szeretnék, hogy otthon lakjon, lehetséges.

Sóhajtva fogtam egy tollat az asztalomról, a levél felé hajoltam és ráírtam a következőket: *Max Gaerrentől Ben Gaerrennek.* Nem szándékoztam kinyitni, nincs jogom hozzá és tökéletesen bízom Maxben. Ez csak az ő levelük, két testvér levele, aminek tartalma senkire sem tartozik.

- Téged nem is az ügyeid tesznek megszállottá, hanem a védettjeid – szólalt meg Clayton az iroda másik oldalából, én pedig felé sem néztem, mert igaza volt. Lecsuktam a szemeimet, nem tudtam kiegyenesedni, mert éreztem a súlyt a lelkemben, ami Max miatt rakódott rá, Max miatt és Ben miatt, és akárhogyan is nézzük, Sadie Addington miatt. – Ne kötődj, Nancy!

Sőt, az összes áldozat miatt a világon, akiket esetleg Sadie Addington bántalmazója tesz áldozattá a jövőben. Mert igen, való igaz: egyszerűen nem tudom kiverni a fejemből Kyle anyukáját és azt, ahogyan teljes magabiztossággal vallotta a fia ártatlanságát. És ha tényleg neki van igaza, akkor bizony kint van szabadlábon a bűnös és fennáll a lehetőség, hogy gyerekeket tesz tönkre. Mi van, ha az én hibám lesz más kislány sérülése azért, mert nem vállaltam el Kylet? Mi van, ha senki nem vállalta el és ezért nem fog kikerülni? És akkor nem fognak vadászni arra, akire kéne.

- Clayton, mi van, ha Kyle Taylor ártatlan és mégis elítélik? Mi van, ha Sadie Addington erőszakolója másokat is bántani fog? Kisgyerekeket, kisgyerekeket fog bántalmazni és...

- Az egy kegyetlen, borzalmas és undorító dolog lenne – csitított el Clayton, én pedig újra nyeltem egyet, megkerültem az asztalomat és leültem a székbe. Nem csinálhatom ezt, igaza van a bátyámnak. Szétesek. – De nem te lennél miatta a hibás, nem a te dolgod megtalálni a bűnösöket. Mellesleg ne aggódj Kyle Taylor miatt. Ha ártatlan, akkor igenis szabadlábon lesz számításaim szerint holnapra.

- Honnan veszed? – csak nem ő vállalta el?

- Onnan, hogy Antonette Williams, becses nevén az anyánk – *na ne!* – egy kibaszott jó ügyvéd és ahogy mondtam, huszonnégy órát adok arra, hogy kiderítsen mindent Kyle Taylorral kapcsolatban.

Borzasztóan meglepett ez a hír, és legfőképpen azért, mert általában fordítva szokott ez történni: nem hozzánk jönnek először, hanem anyához. Aztán ha anya elutasít valakit, akkor jövünk csak számításba. Még mindig rengeteg ügye és felkérése van, cseresznyés bort kóstolgatva válogatja őket. Sosem leszünk olyan nagyok, mint ő, és egyetlen egyszer sem történt meg még az, hogy mi elutasítottunk volna valakit és utána mentek anyához. Őszintén kétlem, hogy most ez történt volna, tehát két lehetőség maradt: anyát rendelte ki mellé az állam – ami lehetetlen, mivel tényleg sok dolga van ahhoz, hogy rendelgessék –, vagy ő maga kereste fel Kylet. Ami felveti a kérdést: Miért?

- Hogyan?

- Nem tudom, nem tőle hallottam, hanem apától, és csak éppen hogy megemlítette. Fogalmam sincs, hogy történt – válaszolt Clayton, aztán motyogott valami olyat, hogy tényleg el kéne kezdenie úgy igazán dolgozni, szóval újra kivonta magát egyszemélyes társaságomból, én pedig sóhajtva kiléptem a rendőrség oldaláról és végeztem a saját munkámat. Sajnos nem tudtam összpontosítani, csak anyára gondoltam és a döntésére. Ötletem sem volt, hogy hogyan viheti ő Kyle Taylor ügyét.

A vége az lett, hogy küldtem neki egy üzenetet, amiben rákérdeztem, de nem

számítottam egyből válaszra, tudtam, hogy valószínűleg csak este fogunk erről tárgyalni, és nem, nem csak azért mert elfoglalt, hanem mert napközben egyszerűen ignorálja az üzeneteimet. Nem mondhatja, hogy nem látja őket, mert amúgy meg folyamatosan a telefonján lóg, egy csomó hívása van, és látja a nevemet a képernyőn, de két percet nem szán rám az idejéből, hogy válaszoljon, komolyan. Persze ha ő ír nekem, egyből ugranom kell. Borzaszó.

A fél tizenkettő lassan elérkezett, Clayton elfurikázott az őrsre velem – mondtam neki, hogy nem kell, de igazából szerintem ürügy kellett neki, hogy el tudjon menni magának kajáért –, én pedig hozzám egyáltalán nem illően végre pontosan érkeztem. Komolyan, úgy akartam kerülni Oliver Graysont, ahogy csak tudom, de ez egyszerűen kivitelezhetetlen volt. A rendőrörsön, azon a részlegén, ahol eddig Ben volt, csak pár cella van, a többi egy teljesen másik épületben, közvetlen az őrs mellett volt, és Bent hétvégén át is szállították oda. Nincs különösebb oka, egyszerűen csak nem kezelik már kiemelt ügyként, mert tudják, hogy bűnös. Szóval igazából megoldható lett volna, hogy elkerüljem Graysont, de kötelességem az ügyet vezető nyomozónak bejelenteni, hogy beszélni fogok az ügyfelemmel. Annyiszor jövök be ahányszor akarok, lehetőségeim száma korlátlan, de tudnia kell róla, így hát besétáltam az őrsre és köszöntem az ismerősöknek, aztán vettem egy mély levegőt és a férfi asztala elé léptem. Természetesen most is bele volt feledkezve a munkájába a gépén, mert szó szerint sosem lazít és szerintem nem is ember, hanem valami munkamániás robot.

Sóhajtva leültem elé a székre, ő pedig végre nekem adta kék pillantásait, de csak annyi időre, amíg tudatosult benne, hogy én vagyok az. Utána nyilván tovább ignorált.

- Itt vagy. Látlak. Tudod, hogy megy ez. Szia – foglalt össze mindent három másodpercben, én pedig bólintottam egyet, hogy tényleg tudom hogy megy ez, de nem tudtam rávenni magam, hogy felálljak és elsétáljak. Nem értem, miért, mert esküszöm, szenvedés vele egy környezetben létezni. – Még mindig itt vagy, mert látlak a szemem sarkából. Miért látlak még?

- Mert még itt vagyok és a látásod hála az égnek tökéletes – vágtam vissza, mire ő sóhajtva elszakadt a gépétől és felém fordult, összekulcsolta az ujjait az asztalán és némán jelezte nekem, hogy kicsit sem ér rá, de mondjam. Azt

sem tudtam, mit akartam mondani, csak megköszörültem a torkomat és hirtelen úgy éreztem magam, mint egy kihallgatószobában. – Csak azt akartam mondani, hogy ami történt a vándorcirkusz napján, az...

- Állj, állj, állj! – tartotta ki felém a tenyerét, teljesen elhallgattatva engem ezzel. Pár méterre tőlünk olyan gyorsan suhant el egy rendőr az asztal mellett, hogy leverte az azon heverő kávés poharat, ami nagy csattanással ért földet. Az ő asztala volt, az ő kávés poharával. Kikövetkeztettem a káromkodásából. – Számít nekem, vagy a kizárólag professzionális kapcsolatunknak a magánéleted annyira, hogy magyarázkodni kezdj?

Ő...

- Hát, nem hiszem...

- Így legyen ötösöd a lottón, hallod! – lelkesedett filmbe illően, ami miatt akárhogyan is, de elmosolyodtam. Kicsit örülök annak, hogy ez így történt, mert nem biztos, hogy képes lettem volna vele dolgozni úgy, hogy gyűlöl. Mármint, még jobban. – Nem tud érdekelni, hogy a városlakók hogyan próbálnak szétszedni egy családot addig, amíg az nem az enyém, vagy amíg nem kerül ide az asztalomra egy sárga mappában.

- Miért, ha ide besétálna most az a férfi, akit majdnem letartóztattál, leülne eléd és elmondaná neked azt, amit hallottál hétvégén, felvennéd az ügyet és lecsukatnád a férjemet? – nem tudom, miért kérdeztem meg, egyszerűen csak érdekelt a válasz. Érdekelt a válasz, hogy pontosan meddig is terjed a büntetőjogban ez az egész, ha gyakorlatban nézzük.

- Ha ide besétálna most az a férfi, akit majdnem letartóztattam, kiküldeném azzal, hogy örüljön, hogy nem tettem bilincset a kezére, amiért majdnem nekiment egy törvény-végrehajtói szakmában dolgozó embernek, aki ráadásul nem csak nő, hanem anyuka is. És nem, nem miattad tenném, Szabályszegő – *ez egy becenév volt?* –, hanem azért mert nem tekinteném ügynek. Nem sértette a párod, nincs bizonyítéka arra, hogy bárkit is sértett volna fizikailag vagy mentálisan, mellesleg nem fogok vinni egy olyan ügyet, ami az életkorodat tekintve körülbelül tíz éve kihűlt. Kérdés?

Látta Oliver rajtam, hogy nem teljesen vagyok tisztában a helyzetekkel és

szerintem csakis ezért volt hajlandó válaszolni nekem. Nem mondom azt, hogy nem nyugtatott meg; féltem, hogy lesz egy-két elvetemült ember, aki úgy gondolja majd, hogy Christopher börtönbe való és meg fogja próbálni lecsukatni.

- Tehát ha bárki is feljelentené Christophert, nem tudnátok lecsukni?

- Dehogynem. Ha feljelentést tennének, kötelességünk lenne átvizsgálni az ügyet. Mivel most itt ülsz és kérdezősködsz, könnyen elárultad magad azzal, hogy tényleg törvényszegés történt, erre mi rájönnénk, felülvizsgálnák a szituációt és a körülményeket azok az emberek, akik magasabb pozícióban vannak, mint mi, és ha úgy döntenének, rács mögé küldenék őt – már a gondolatra is hevesebben kezdett verni a szívem, nyelésre kényszerültem és úgy éreztem magam, mintha a székbe ragasztottak volna, mert úgy lezsibbadt minden végtagom, hogy képtelen voltam felállni. – Mielőtt rákérdeznél, nem, ez nem valószínű. A felülvizsgálatnál egyszerűen kihűltnek címkéznék az ügyet. Apád és anyád miatt nagy hangja van a nevednek, nagyon régen történt, gyűrű csillog az ujjatokon és van egy közös gyereketek. Tíz százalék esélyt látok arra, hogy nem csak ügyvédként, hanem látogatóként is kéne járnod a börtönbe.

A szívem verése lecsökkent és a vállamról is eltüntette Oliver a nagy köveket, amik az elmúlt percekben telepedtek a testemre. Bólintottam, hogy értem, és lehet nem lehetett látni az arcomon – bár ezt kétlem, valahogy nem megy nekem a pokerface –, éreztem a megkönnyebbülést. Az érvek jogosak és tudok hinni a férfinek; ha átgondoltam volna magamtól, nagyon is logikus lett volna és rájöttem volna nélküle is, éppen ezért terített el a teljes harmónia. Most már tudom, hogy akármit beszélnek az emberek, nincs hatásuk az életem felett.

- Lenne még egy kérdésem – *vagy kérésem*, tettem hozzá magamban, de inkább kihagytam, mert akkor tuti, elküldött volna ez a szemét. – Nézhetem a detektív tükör megfigyelő oldaláról a Ben által kiadott személyek kihallgatását?

- Nem. Szia – Oliver lezártnak tekintette a beszélgetést, és ezt azzal jelezte nekem, hogy újra a gépe felé fordult. Sóhajtva fogadtam a veszteséget, tudtam, hogy felesleges már próbálkoznom, így felálltam a székről és

elindultam Benhez.

A fiúnak nem csak a csuklója volt összebilincselve, de a lábán is volt lánc. A lövöldözőket komolyan veszik mindenhol, teljesen mindegy, hogy csak tizenhat éves és nem tervezett baleset történt. Rossz volt így látni egy gyereket, nem fogok hazudni. Mosolyogtam rá, mikor leült velem szembe és megvártam, amíg egyedül hagynak minket.

- Szia, Ben – köszöntöttem a fiút, ő pedig halkan elmotyogott nekem egy jó napotot és szemeit a szürke asztalra szegezte. Valahogy mindig bezárkózik, mikor találkozunk; Max is ugyanezt csinálta az elején. Nem csak velem, a rendőrökkel szemben is, de szerintem a védőügyvéd sokkal nagyobb gond. A védőügyvéd előtt sosem kellene bezárkóznod, elvégre ő tényleg csak érted van. – Hogy vagy?

- Jól – mondta, ami kihúzott belőlem egy jó mély sóhajt. Az asztalra tettem a táskám, kutakodtam benne egy pár másodpercet nyilván, mert szánalmasan szétszórt vagyok, aztán végre előhúztam a levelet, amit Max küldött neki. Ez majd kicsit jobb kedvre deríti.

- Ezt a bátyád... – *valahogy ma mindenki a szavaimba vág*, ez volt az első gondolatom, mikor egy egyenruhás férfi kicsapta az ajtónkat és ránézett a levélre.

- Hölgyem, mielőtt a vádlottnak adná a levelet, át kell néznünk a borítékot tárgyilag és tartalmilag is – mondta az őr anélkül, hogy lettek volna érzelmek a hangjában, én meg a szedett-vedett levélre néztem. Mégis mi lenne egy aprócska borítékban, és mégis mi lenne egy rövidke levélben, amit egy báty írt?

- Nincs ebben semmi fenyegető – mondtam mosolyogva, de a férfi kinyújtotta a kezét, hogy átadjam neki a papírt.

Nem akartam. Nem hittem el egyszerűen, hogy el kell venni még azt is valakitől, hogy ő bonthassa fel a saját leveleit. Persze, megértem, ha olyan emberről van szó. Megértem, ha szökésgyanús emberről, vagy sok ellenséggel rendelkező emberről – a feladó akár mérget is tehet a levélre, hogy bosszút álljon – lenne szó, de most egy testvéri kapcsolatnál miért kell

ezt? Persze, protokoll, tudom.

Ben szeme láttára adtam át a borítékot az egyenruhás férfinek, láttam, ahogy csügged a kedve és láttam, ahogy nyel egyet, miközben kiviszik az egyetlen érdekes dolgot, amit kapott, az ajtón. Szomorú ez. Szerintem vannak dolgok, amik csak a testvérpárra tartoznak, és ezt nem azért mondom, mert ezzel együtt veszélyes vagy személyes is, hanem azért mondom, mert nekem is van testvérem – kettő is. Pontosan tudom azt, hogy néhány belsős poén, téma, csak az övék. Nem titkos, de kizárólag rájuk tartozik, és borzasztó érzés lehet, hogy ezt elveszik. Akkor is, ha nem érdekli a rendőröket, akik átvizsgálják; egyszerűen csak borzasztó érzés és kész.

- Túlélem ezt, Mrs Burns? – a kérdés megütött Bentől, jobban, mint kellett volna. Persze, hogy túléli! A kérdés maga költői kellett volna, hogy legyen, de a fiú komolyan gondolta. Nem jó gondolatok keringenek a fejedben, ha éppen ott jársz az életedben, hogy nem tudod, mennyi időre, hány évre veszted el a szabadságodat. Sokaknak igazából teljesen elképzelhetetlen; szó szerint nem tudják elképzelni néhányan, milyen az élet a szabadság nélkül.

- Túl – mondtam, ő pedig bólogatni kezdett, de inkább saját magának, nem nekem.

- Tudom, hogy kell ez – kezdte mély levegőket véve – és akarom is, mert vezekelnem kell, mert majdnem, majdnem megöltem valakit. És én nem akartam, és... – a fiú előrehajolt, felnézett a fehérre festett plafonra egy másodpercre és úgy kerülte a tekintetemet, mintha az ölne. Nem akarta, hogy lássam a fájdalmát, a bűntudatát, a lelkére sebesedett hegeket, amiket a saját tette ejtett magán. – Én csak nagyon reménytelen vagyok, Mrs Burns.

- Tudom, hogy az vagy, Ben – olyan nehéz kommunikálni ilyenkor! Nem vagyok pszichológus, nem tudom, hogy kell megnyugtatni másokat és nem tudom, mit élhet át ott belül Ben, de arról van elképzelésem, hogy nem lehet könnyű. Egy hülye vicc miatt bekerül ide, ahol egy levelet sem olvashat el a testvérétől, és fogalma sincs, hogy pontosan hány évig fog egy cellában raboskodni. A nagy kamaszkor, ami sokak szerint a legjobb, bár mellékesen megjegyezve én nem annyira élveztem, de mindegy, azzal fog eltelni neki, hogy bámulja a falat. – De keresned kell valamit, amiből reményt meríthetsz, mert sokszor csak a remény az, ami életben tart minket. És hála az égnek,

adódnak az életedben dolgok, amikből reményt meríthetsz, például az, hogy valaki vár, oké? Valaki vár, és valaki várni fog négy vagy öt évvel később is.

- Tudja, Max nagyon sokat tett értem – mondta halkan Ben, én pedig mosolyogtam és hallgattam őt. Sokszor nem is tudom, miért beszélek meg időpontokat az ügyfeleimmel. Bennel például már bőven lebeszéltük, mi lesz a tárgyaláson, nem lett volna szükséges, hogy bejöjjek, de nem is tudom, szeretem azt hinni, hogy ha csak egy kis időre is, de nyugodtabbak lesznek a védettek a tárgyalások előtt, ha bejövök hozzájuk. Szó szerint, egyszerűen nincs oka annak, hogy én itt vagyok. Talán Claytonnak igaza van; talán nem az ügy a fontos, hanem az ember, aki mellett állok. – Nagyon sokszor megvédett – felfedeztem Ben szemeiben a könnyeket, de nem mondtam semmit. Nem kérdeztem rá, hogy kiktől védte meg nagyon sokszor, nem kérdeztem rá, hogy a szülei-e azok, akiktől meg kellett, hogy védje. Pedig van egy erős gyanúm, hogy igen.

Nem jókor érkezett vissza a levél; ahogyan benyújtotta nekem az ajtón ugyanaz a férfi, aki elvette, átadtam Bennek, aki szánakozó mosollyal nézte a nem általa felszakított borítékot. Féltem a reakciójától, mert tudtam, hogy az behatással lesz az enyémre is – és azért, mert pontosan tisztában voltam, hogy milyen lesz a reakciója. Egyszerűen éreztem és láttam. Csendben néztem, ahogyan kihajtogatja a levelet, csendben és tisztelettel; figyeltem minden rezzenését, minden félmosolyát, minden könnyét, ami kiszökött a szemeiből. Azokkal együtt az enyéim megteltek velük, függönyt húztak elém és tekintetem teljesen elhomályosodott.

Bevallom: én nem tudnám, mit tenne a lelkemmel, ha a testvéreim nélkül kellene élnem.

Könnyen meg tudtam állapítani, mikor fejezte be a levelet Ben, mert abban a pillanatban az asztalra hajolt, körülfonta arca előtt két karját és minden bizonnyal még jobban széttört belülről, mint eddig. Szorosan fogta ujjai között a fehér papírt, és tudtam, hogy hosszú-hosszú ideig nem fogja elengedni. Nem csináltam semmit, mert nem tudtam és mert nem volt rám szükség. Egyedül Max Gaerren lett volna az, aki betölti a szükség szerepét.

Vannak szakmák, amik egyszerűen csak birizgálják a lelkedet mindig; az ügyvéd esetében minden ügynél elvesztesz valamit, ha nem csak a pénzért

mész és tényleg átéled a helyzetet. Elvesztesz valamit, amit soha nem kapsz vissza, mert itt akkor vagy jó, ha teszel valamit. Mikor tehetetlen vagy és tehetetlenül állsz, felemésztődsz és ideges leszel, vagy lehangolt, melankolikus és... szomorú.

Szomorú, igen. Még akkor is, ha ez a szó manapság már nincs is divatban, mert nem veszik az emberek komolyan és nem fordítanak neki jelentőséget. Nehéz az, mikor olyan igazán, őszintén elkap a szomorúság.

Mindig, mikor ez történik, úgy érzem, tennem kell valamit – tök mindegy, mit. Valamit. Valamit, ami győzelmet ad, ami megmutatja, hogy nem hiába csinálom azt, amit csinálok. Valamit, ami próbálja elfeledtetni velem azt, amit elvesztettem.

Lehetséges, hogy éppen ezért mentem vissza az őrsre és álltam meg Tara Millaray asztalánál – a nő nyilván nem ült, hanem állt, és sietősen beleharapott a szendvicsébe, ami szerintem még a reggelije, közben pedig magára húzta kabátját.

- Ó, Nicky! – *hát, majdnem*. – Hogy vagy, minden rendben? A harmadikon találod az öregedet – *igen, tudom. De azért köszönöm.*

- Millaray nyomozó, Önt keresném most – kezdtem tisztelettudóan az apával talán egyidős, szőke hajú nőnek, akinek olyan volt az asztala, mintha végigsöpört volna rajta a káosz. Lendületesen emelgette a papírjait, közben pedig csak úgy estek lefelé a dolgok, egyenesen a földre.

- Ha befejezed addig, amíg keresem az istenverte kulcsom, hallgatlak – hadarta, én pedig nyeltem egyet, mert úgy éreztem magam, mintha újra gimiben lennék, és egy percem lenni elkezdeni a feleletet, különben megbukok. Olyan szigorú volt a nő arca, hogy tulajdonképpen úgy is megijedtem tőle, hogy rám sem nézett.

- Tudomásomra jutott, hogy Ön viszi a Sadie Addingtonos ügyet – egy *mmhhhmm* helyeslést kaptam, szóval nem is húztam az időt, folytattam, nehogy félbe maradjon a dolog, ha megtalálja a kulcsát. Tiszta stresszben vagyok, esküszöm. – E-esetleg megosztana velem pár részletet, amik nincsenek benne a rendőrségi aktákban sem?

- Már megint a nem neked való részlegen voltál, Williams? – költői kérdésre nem jár költői válasz, gondoltam. Komolyan, ez a nő nem tudja a keresztnevemet sem, de azért a lánykorit igen. Apa miatt mindig, mindig Williamsnek szólít, innen tudja szerintem csak, hogy ki vagyok. – Sajnálom, kölyök, az én ügyem nem éppen a te ügyed is. Hol a francban lehet az a rohadt kocsikulcs?

- Igen, tudom, csak arra gondoltam, hogy esetleg...

- Ne gondolj semmire, amíg nem játszol nyomozóként a csapatomban – tudtam, hogy akármennyire is tudok vitázni, ezzel a nővel lehetetlen és egyben felesleges is.

Kivette a bögréjéből a kulcsát – igen, a bögréjéből –, aztán már suhant is tovább anélkül, hogy elköszönt volna tőlem. Ennyit erről.

- Ez jól ment! – lecsuktam a szemeimet, ahogy meghallottam a mai nap folyamán már második alkalommal Oliver Grayson hangját. Felé fordultam, láttam kárörvendő vigyorát és csak arra tudtam gondolni, hogy miért nem vágja le legalább egy csöppet a haját, hogy ne lógjon a szemébe, vagy miért nem zselézi be, hogy egy kicsit is normálisabban nézzen ki.

- Te élvezed ezt egyébként? – hogy mire kérdeztem rá, miközben odasétáltam hozzá, nem lehet tudni. A cseszetetésemre, a veszteségeimből adódó boldogságára, vagy erre az igen flegma viselkedésére? Ki tudja. Én nem.

- Veled kapcsolatban? Nagyon – hahaha, de vicces.

Fáradtan leültem a székre, ő pedig becsukta az előtte lévő aktát és hátradőlt a székén. Azt hiszem, ez a lehető legodaadóbb figyelem, amit kaptam tőle egész életünkben. Aztán még egy olyan dolog történt, ami meglepett: elővett egy szürke mappát, kinyitotta, aztán felém fordította a tartalmát; Ben fotója volt rajta. Minden bekerülőt huzatosan átvizsgálnak és készítenek róluk fotókat. Én egy félmeztelen képet kaptam most a fiúról, egy teljesen átlagos félmeztelen képet, amin nem értem, mit kellett néznem. Oliver magához kapott egy piros alkoholos filcet, aztán ugyanúgy a kép fölé hajolt, ahogyan én.

- Ezt nézd – mondta, aztán bekarikázta Ben oldalát. – Ha figyelmesen nézed, láthatsz halványan egy kék zúzódást itt, az oldalán – összehúztam a szemeimet és tüzetesebben megvizsgáltam a képet; Olivernek teljesen igaza volt. A zúzódás olyan szinten halvány volt már, hogy ha rápillantasz a képre, alig látod meg, de igenis ott van. – Ma megnéztem élőben is, de már nincs ott. Az utolsó pillanatban kaptuk el, mára már felszívódott neki.

Tudtam, mire gondol Oliver, mert én is ugyanarra gondoltam.

- A szülei tehették – mondtam ki én, a férfi pedig bólintott és elvette tőlem a mappát. Habár hittem ebben, hittem, hogy a Gaerren szülőkkel valami nem okés és azt is kilencven százalékban biztosnak tartottam, hogy ők okozták Ben zúzódását, tudtam, hogy ez egy nagyon hasunkra ütött teória. – Meredek feltevés.

- Igen, viszont van valami, amivel konfrontálni tudjuk Bent. Stresszhelyzetben megtörik. És ha ő vall, felelősségre vonhatjuk a szülőket – Oliver jól gondolkodott. Ezt akartam elérni Maxnél is, de ahogy kikerült innen a fiú, szerintem teljesen el is felejtette ezt az őrsöt, és csak akkor jönne be, ha az öccse miatt kéne. Mivel Bent lassan átszállítják máshova, nagy ívben el fogja kerülni a helyet; nem lesz egyáltalán együttműködő. – Viszont az a baj Bennel, hogy ha nagyon megtöröd, hiába látszik rajta az igazság, egyszerűen nem beszél. Nem érzi magát biztonságban. Ezért szeretném, ha te ott lennél.

Tessék? Jól hallottam? Oliver Grayson a segítségemet kérte? Tessék? Biztos valami álom!

- Miből gondolod, hogy úgy bemártja a szüleit, hogy én ott vagyok?

- Azért, Szabályszegőkém, mert a Gaerren gyerekek valamiért nagyon a szárnyad alá bújtak – komolyan mondom, még el is mosolyodtam volna, ha nincs az a hülye becenév. Nem is vagyok szabályszegő! – Bíznak benned. Bennem nem. Te meg tudsz adni nekik egy kényelmes környezetet, amiben mindkettő beszél. Most csak egy van itt, de bőven elég ő, ha elmondja, hogy bántalmazzák a szülei őt és a bátyját.

- Túl nagy a nyomás most Benen – csóváltam meg a fejem, amire Oliver

drámai jelenetbe illő meglepődést színlelt. Kimeresztette kék szemeit, miközben széttárta két karját, ahogyan reagált a mondatomra.

- Tényleg? Lehet azért, mert gyomorszájon lőtt valakit, de csak tippelek – miért ilyen ez az ember? – Elfelejtetted, hogy Max velük él? Csak gondolj bele a helyzetbe. A szülők ráveszik, hogy valljon Ben helyett, utolsó pillanatban meggondolja magát és hazamegy, börtönbe küldve így az öccsét és ellenszegülve a szülei akaratának. Tegyük fel, hogy a szülők tényleg verik a gyerekeket. Tudod folytatni a történetet, vagy tényleg el kell, hogy meséljem?

Olivernek igaza volt, de azt is nézni kellett, hogy Ben mennyit bír el. Egy tizenhat éves gyereknek ez is sok már, és tök mindegy, milyen irányból nézzük, a szülei feladása egy újabb stresszor. Fogalmam sincs, mennyire omolna össze, de bőven fennáll az esély, hogy például idegösszeomlást kap. Viszont tényleg ott van Max is – neki nem csak az idegei omolnak össze rövid időn belül, ha a gondolataink validak.

- Jó – mondtam ki, aztán hátradőltem a székben és sóhajtottam. – De akarok valamit tőled.

- Komolyan zsarolsz?

- Ez nem zsarolás. Nyomozó vagy, tisztába kéne lenned a zsarolás fogalmával – *egy pont nekem!* – Tudni akarom, hogy Kyle Taylor ártatlan-e vagy nem.

- Hagyjál már. Menj, kérdezd anyádat! – intett le fáradtan Oliver, én meg fújtattam egyet, mert úgy érzem, egyszerűen nem tudok közel férkőzni ahhoz a rohadt ügyhöz. – Nem is én viszem azt az ügyet. Nem fogok részt venni a kis szabályszegő rutinjaidban.

- Anya nem avat bele az ügyeibe – ez sajnos igaz. Biztos vagyok benne, hogy pont annyit fog nekem majd elmesélni, amennyiből nem derül ki semmi. – Oliver, ha nem Kyle a tettes, egy gyerekeket erőszakoló ragadozó kint van az utcán. És ha mégis lecsukják, kint is marad.

Ami nagy Oliver Graysonnek, az a szája, meg az igazságérzete. Nagyon jó

nyomozó és nagyon védi az embereket, erre könnyen rájöttem. Nos, ha most igazán ügyes lenne, felismerné, hogy a zsarolás szó itt lenne releváns, mivel egy az egyben zsarolom lelkileg. Minden bizonnyal ő is tudja ezt, mert sajnos tényleg ügyes, de nem teszi szóvá, mert sokkal jobban bántja az általam tett kijelentés, mint a lelki zsarolásom ténye.

- Ha nem Kyle a tettes, anyád nem fogja engedni, hogy lecsukják – igen, ezzel egyetértek, de mégsem szüntettem meg a szemkontaktust, mert azt akartam, hogy Oliver lelkébe ültessem el azt, hogy nagyon sok gyerek fog sérülni, ha a rendőrök rosszul járnak el. Anya jó, nagyon is jó. Ügyvédi szinten. Ide nem ügyvédi szint kell, és ezért nyertem meg a farkasszemet Oliver Grayson nyomozó ellen. Tehetetlenül fordult el tőlem, egyenesen Tara Millaray asztala és táblája felé, ami tele volt képekkel és az ügyhöz segítségül szolgáló információkkal. – Tara nem jól halad. A kislány nem beszél, Kyle pedig az alibi hiánya ellenében nem tűnik bűnösnek. Azt mondja Tara, hogy a srác szereti a kislányt és nem tűnik úgy, hogy ártani szeretne, de nem tudják elengedni, amíg bizonyítékot nem találnak arra, hogy ártatlan vagy éppen bűnös.

Na igen, ott a pont. Anya meg tudja védeni Kylet, fent tudja tartani az ártatlanságának az igazát, de csak a bíróságon, a tárgyalásokon. Ő nem mondhatja meg, hogy Kyle ártatlan és kész, engedjék el és keressék meg az igazi elkövetőt. Az egyetlen ember, aki bír ekkora befolyással jelenleg, az nem más, mint Sadie Addington.

- Sadie egyáltalán nem beszél?

- Taranak egyáltalán nem, az biztos. Nem csodálom mondjuk, nem egy barátságos nő. Egy kicsit én is félek tőle, be kell, hogy valljam – nem meglepő. Szerintem Tara Millaray még anyánál is ijesztőbb.

- És ha mi beszélnénk Sadievel? – *tudom!* Tudom, már akkor tudtam, hogy elrugaszkodtam, mikor felhoztam az ötletet, de amúgy meg Oliver tekintete is biztosított ebben, ha esetleg nem lettem volna vele eléggé tisztában.

- Először is, nincs olyan, hogy mi – fair. – Másodszor, egy olyan nyomozó vagyok, akinek semmi köze az ügyhöz – ez is fair. – Harmadszor, te egy ügyvédnő vagy, közöd sincs a nyomozói szerephez – nos, hát, ez is fair.

Sóhajtva adtam meg magam. Olivernek – mint irritálóan mindig – volt ráció a gondolataiban. Teljesen elfáradva ültem előtte, de nem tudtam, hogy miben fáradtam el. Az érzelmek fárasztóak. Körülbelül kettő perc telhetett el addig, amíg apa kicsit hevesebben a kelleténél meg nem jelent; mosolyogva néztem rá, ahogyan zaklatottan közeledett felém, kezet fogott Oliverrel anélkül, hogy ránézett volna, aztán felhívott az irodájába.

- Minden rendben? – kérdeztem, ahogyan kiléptünk a liftből a harmadikon. Az irodájába érve becsuktam az ajtót magam mögött. Apa igen neves nyomozó; az már teljesen alap, hogy saját irodával rendelkezik. Teljesen elszeparálódik a többiektől, de szerintem egy kicsit sem bánja ezt.

- Tényleg nem láttad? – kezdtem bepánikolni, mikor apa felnyitotta a laptopját és intett nekem egyet, hogy lépjek mellé. Megkerültem az asztalt, aztán odahajoltam hozzá és nyeltem egyet; úgy vizsgáltam az arcát, mintha abból ki tudnék olvasni mindent. Alig tudtam a szemeimet a gépe képernyőjére vezetni, értetlenül néztem, ahogyan megnyitotta a keresőt és bepötyögte a St. Eliott Gimnáziumot abba. – Anyád hívott fel most, hogy ha még itt vagy, azonnal beszéljek veled.

- Apa, nem tudom... – megakadt a szavam, amikor betöltött a gimi hivatalos weboldala.

A galéria képbemutatója alatt húzódó friss hírek legtetetején, mai publikálással volt olvasható a következő cím: a St. Eliott múltbéli tanár-diák botránya — az igazgató megszólal.

A szédülés egyből rámtört és remegni kezdett a szám, mikor apa ráment a linkre és megnyitotta a videót, amiben az új igazgató beszél. Értettem a szavakat, de összemosódtak a fejemben, egyszerűen nem tudtam értelmezni, mert olyan szinten leszívta az elmémet, hogy képtelen voltam koncentrálni. A videó kilenc perces, apa pedig egy másodperc kihagyása nélkül lejátszotta nekem – szemeim könnybe lábadtak, hidegre fagyott ujjakkal nyúltam a laptophoz csatolt vezeték nélküli egérhez és visszapörgettem az elejére.

- *Tisztelt tanárok, diákok, tisztelt szülői közösség, Hinsdale tisztelt lakói* – kezdte újra az igazgató a székében ülve. Felismertem az irodát, felismertem a redőnyt a háta mögött, a széket, a falat. Felismertem mindent. – *Az utóbbi*

napokban aggasztóan sokan keresték fel iskolánkat a történtek miatt. A történtek miatt, melynek főszereplői Christopher Burns, az iskola volt történelem tanára, valamint Nancy Marie Williams most már ügyvédnő, iskolánk volt diákja.

- Apa, ez, e-ez legális egyáltalán? – olyan kérdéseim voltak, amik a hülyeség határát verdesték. Lerogytam apa székébe, úgy hallgattam a férfi beszédét, miszerint szeretné megőrizni az iskola hírnevét, ezért is önt tiszta vizet a pohárba. Úgy éreztem, éppen forog velem a világ, és majd ki fog dobni magából a legveszélyesebb résznél.

- *A híreket tagadni sajnos nem tudom. Minden embernek, aki megkereste telefonon iskolánkat a kérdéssel: igen. Delilah Vinston volt igazgatónő eltussolta az ügyet. Természetesen, ahogyan látják és hallják, én az ellenkezőjét teszem. Ahogyan értesültem a bűncselekményről, Mr Burnst azonnal elbocsátottuk. Jelenlegi tudásunk alapján nincs több áldozata, de diáklányainkat óvó féltésből tüzetesen kihallgatunk. Amennyiben kiderül, hogy a múltbéli tevékenysége folytatódott a jelenben, rendőrségi beavatkozást alkalmazunk. A St. Eliott egy biztonságos környezet, és az is marad* – szétázott az arcom a könnyektől, de egy szót sem szóltam. Megvártam, amíg vége lett a videónak, aztán ismét előre tekertem. Hallgattam, ahogyan Julian saját véleményt formál a munkámról, miszerint igen, nem csak sok szülő szerint, de saját maga szerint is képmutatás, és nem, ő sem érti, hogy élhetek egy bűnözővel. – *Nos, sajnálom a hölgyet* – mondta –, *itt látszik, hogy a hatalmi visszaélés örökre manipulálhat. Ez azonban nem az én dolgom. Az én dolgom az, hogy biztonságban tartsam az iskolám diákjait, és a szavamat adom rá, hogy így is lesz.*

Jól gondolta Julian: ez nem az ő dolga, a kis bejegyzésével viszont egy olyan lavinát indított el, ami miatt nem kaptam levegőt. Az ujjam mintha ráragadt volna az egérre, folyamatosan az elejére pörgettem a videót, éreztem a véget és ez egyszerűen szétszakított. Csak Christopherre tudtam gondolni. Arra, hogy nem is minden úgy volt, ahogyan mondják, arra, hogy nem tudnak semmit! Semmit, istenem.

Nem tudom, hogyan kerültem haza, de azt igen, hogy apa által. Ahogyan beléptem a házba, kiesett a táska a kezemből, mégpedig azért, mert tudtam, hogy ez nem egy városnap. Ez az internet, a szociális média, a világháló –

egy weboldal, amire minimum négyszáz ember rákeres, a szám pedig csak nő az újabb és újabb beiratkozásokkal. Álltam az üres konyhában, cikáztak a gondolataim és mikor Christopher kijött Maddi szobájából, csak ránéztem és elkerekedtek az ajkaim.

Akkora félelem lett úrrá rajtam, hogy minden porcikám remegett.

- Baj van – ennyit mondtam, de ezt is suttogva, Christopher pedig egyből elém lépett. Égszínkék szemei óvatosan faggatták az enyéimet, de azok olyanok voltak, mint a megáradt folyó. A férfi megtalálta a derekamat két tenyerével, ajkai kérdésbe kezdtek, de nem tudom pontosan, hogy sikerült-e neki megszólalnia. Mellkasára dőltem, hallottam a szívverését, de most nem nyugodtam meg. Hangos zokogásba kezdtem, ahogyan fejem felvonaglott a vállára, átkaroltam teljesen, ő pedig magához szorított, miközben csak azt kérdezte, hogy mi történik. Sírtam annak a férfinek a kezeiben, akivel ez az egész elkezdődött, sírtam, mert a kis univerzumunk, ami csak a miénk, teljesen lerombolódott. – Nagyon nagy baj van.

Nagyon nagy baj van.

[H E T E D I K R É S Z]

Nem volt szívem nemet mondani Mikeilának, mikor nagy izgalommal meghívott minket és Charlottékat is vacsorára magához, pedig egyáltalán nem volt kedvem. Nem azért, mert Mikeila nem főz zseniálisan – minden nap képes lennék enni azt, amit a saját kezei által rak elém –, vagy mert nem akarok találkozni vele és Seannal, hanem mert manapság nincs kedvem úgy nagyjából semmihez.

Anya ismét bébiszitternek csapott fel, mint minden második héten pénteken, így teljesen gyerekek nélkül ültünk az asztal körül, csak a kis Michelle pihent a Charlotte mellé húzott babakocsiban. Igazából Mikeila és Sean mindig szervez ilyen összejöveteleket, és sosincs ellenemre, mert komolyan mondom, hogy nagyon jó a főztjük, de ma igen lehangoltan éreztem magam.

Mostanában mindig lehangoltan érzem magam, legfőképpen azért, mert valahogyan minden elromlik. Ne beszéljünk arról, hogy a régi gimnáziumom igazgatója által feltett videón kétezerharminc megtekintés pihen – naponta nézem, de tudom, hogy nem kellene –, ereszt a hűtőnk is és Christophernek szervízben van az autója. Ben Gaerrent átszállították a fiatalkorúak börtönébe, ami Chicagóban található, az ügyem tulajdonképpen véget ért, mégis háromnaponta bejárok a fiúhoz. Oliverrel megmutattuk neki a zúzódásáról a képet és kérdőre vontuk, de csak annyit mondott, hogy elesett tesiórán, tehát a szülők elkapásának terve is befuccsolt. És mellékesen, Millaray nyomozó is ignorál akárhányszor felhozom neki a Sadie Addingtonos ügyet.

- Nancy, itt vagy még velünk? – Sean hangja rázott fel a melankóliámból, miközben Mikeila szedett nekem a leveséből. Nagyon is jó illatok töltötték be a takaros kisházát, megköszörültem a torkom és elhatároztam, hogy bekapcsolódok a beszélgetésbe, mert Clayton olyan sejtelmesen, mégis mindent tudóan nézett rám, hogy átértékeltem az életemet is.

- Igen, bocsánat. Elkalandoztam egy csöppet – mondtam, majd felnéztem a barátnőmre és rámosolyogtam, ahogyan félig töltötte nekem boros poharamat. Bor, igen. Pont erre van most szükségem. – Hogy megy a munka, Sean?

- Kiléptem ma – mondta vidáman a srác, aztán kezembe adta a poharamat, hogy koccintsak a vigyorgó képével. Hát, ez mondjuk nem hiszem, hogy koccintásra méltó, de okés.

Sean levelezőin tette le még anno az építészmérnökit – szerintem céltalanságból amúgy, sőt, ez igazából ezer százalékban biztos –, de azóta elég aktívan dolgozott a szakmában.

- Vártam, mikor kerül rá sor – motyogott az orra alatt Christopher, miközben ő is megízlelte a bort. Szerintem az egyetlen ember, akinek nem állt le a hecceléssével, az Sean. Tökéletesen megvannak egymás mellett és tényleg nagyon jól kijönnek, de ott cseszteti, ahol tudja. Emlékszem, Sean volt élete első felelője, illetve lett volna, ha nem jelenti ki a fiú, hogy nem tanult és írja be neki az egyest. Így én lettem az elsője. – Sosem volt neked való az a szakma.

- Igen, tudom. Szóval történésznek állok – viccelődött halál komolyan Sean, Christopher pedig csak megcsóválta a fejét. Hogy lebeszélje, vagy hogy azt mutatva, hogy mennyire idiótának gondolja a fiút, nem tudom. Valószínűleg mindkettő.

- Nem fog történésznek állni – nyugtatott meg minket Mikeila, majd leült ő is és izgatottan összecsapta két tenyerét, ahogyan az asztalon könyökölt. Közben én úgy döntöttem, hogy elkezdek enni, mert már régen átléptük azt a szintet, hogy várjunk a jó étvágyatra, és már kilyukadt a gyomrom, főleg úgy, hogy előttem a bátyám rég tömte a fejét. – Igazából ezért is szerveztük ezt a kis vacsit, hogy bejelentsünk nektek valamit.

- Összeházasodtok?

- Terhes vagy? – Charlotte és Clayton azonnal megszólalt, Mikeila pedig mindkettő kérdésre egyetlen válaszként lecsukta a szemét és lassan nemet intett a fejével. Én nem tudom, hogy bírta ki ennyi ideig velünk amúgy, mert

teljesen nyilvánvaló, hogy ő a legnormálisabb közöttünk.

- Nem – mondta sóhajtva, aztán ismét teletöltötte a bátyám poharát. Clayton túlságosan élvezi ezeket az összejöveteleket, mert mindig gyalog jövünk Mikeiláékhoz. Ennek az az oka, hogy Mikeila szereti leitatni a vendégeit és már kitapasztaltuk. Van, ami sosem változik, és ebbe beletartozik a barátnőm csodálatos hangulatoldó és rábeszélő készsége. – Egy ideje már tervezgetjük Seannal, és most járunk ott, hogy tényleg csak napok választanak el a procedúra megkezdésétől. Nyitni szeretnénk egy éttermet.

Golflabda méretűre kerekedtek a szemeim a meglepődéstől, de nagyon tetszett az ötlet. Ha belegondolunk, logikus – mindig együtt főznek, és borzasztó jól. Mégsem tudtam hirtelen megszólalni, mert annyira váratlanul ért a hír; Charlotte volt, aki megtörte a jeget és kérdezősködni kezdett, gratuláltunk nekik és mint kiderült, Hinsdale szívében lesz majd az étterem, majdnem szemben a rendőrörssel. Ennek kifejezetten örülök, mit ne mondjak.

Michelle sírni kezdett, felajánlottam, hogy majd én felveszem, mert hamarabb megettem az ételt, mint Charlotte. Kicsit arrébb vonultam a babával, és lehet, ez is volt a tervem. Feszültséget érzek társaságokban, mert a gondolataim is nagyon hangosak. Bementem Michellel egy hálószobába, hogy messze kerüljünk a zajtól, és a vállamra fektetve járkáltam vele, hogy álomba ringassam. A hátát simogattam, mikor Charlotte csatlakozott hozzám és óvatosan átvette tőlem, hogy megetesse. Mikeila sarokba állított fotelében ültem, úgy beszélgettem a barátnőmmel, de nem teljesen tudom felidézni az elejét, annyira dekoncentrált voltam.

- Lassan visszaállok dolgozni, képzeld. Bár Clayton nem örül neki – fintorodott el Charlotte, amire én megforgattam a szemem. Clayton semminek sem örül, ami Charlotteot egy picit is mozgósítja.

Pedig szó szerint csak egy picit; a lány sikeresen elvégezte az egyetemet Sam mellett is, és diplomát szerzett pszichológiából. A klienseit az otthonában fogadja, egy héten egyszer jár el az általános iskolába rendelni, amit gondolom még egy pár hónapig ki fog hagyni és marad csak a dolgozószobájánál.

Charlotte nagyon jó pszichológus egyébként. Az elején rengeteget szenvedett, mert mindig megérintették az emberek, akik elmesélték neki a traumáikat, és nem tudta elválasztani a munkáját az otthontól. Mostanra már jól megy neki, megkeményedett; sokszor elgondolkozom, én vajon hogyan tudnám ezt elérni.

- Hogy tudod a lelkedet megvédeni a munkádtól? – tettem fel a kérdést, Charlotte pedig felhúzta a vállát és lenézett ölében szopizó kislányára.

- Tudom, hogy a lelkem kell a családomnak – mondta, mire én bólintva jeleztem, hogy ez így van. – Amúgy van egy módszer, amit nagyon sok pszichológus alkalmaz, és én is ezzel a trükkel húzom meg a vonalat. Egy pszichológiai trükk, nyilván. Az elmédnek segít. Van egy hosszú lila polárom, amit minden beszélgetés előtt felveszek, és mindegyik után leveszek. Ezzel pedig szimbolikusan leveszem magamról a terhet is, hogy ne nyomja a lelkemet. Te is alkalmazhatnál valami ilyet, hogy ne viseljenek meg ennyire az ügyek.

Igen, ez egy remekül hangzó trükk, de kétlem, hogy én tudnám alkalmazni. Charlotte sokkal kiegyensúlyozottabb, mint én és képes az elméjét irányítani – én a születésem óta nem tudom. Mellesleg tök mindegy, mit teszek, a Gaerren testvérek túlságosan kötődnek már az én lelkemhez ahhoz, hogy leválasszam onnan őket. Főleg Max. Nem tudom kiverni szegény fiút a fejemből, nem tudom, hogyan tudnék neki segíteni.

Lassan elköszöntünk Mikeiláéktól, aztán elindultunk hazafelé. Charlotteékat elvitte Sean, hogy ne fázzon Michelle, mi pedig a sétálás mellett döntöttünk. Este valahogy mindig szebb Hinsdale. Napközben annyira nem; kisváros nagy nyüzsgéssel, sok bolttal és kevés zöld területtel, de mikor felkapcsolják a lámpákat, egy kicsit harmonikusabbnak tűnik. Összekulcsoltam az ujjaimat a férfiével, úgy ballagtunk kómotosan nem is a házunk felé. Maddi nincs otthon, nem kell sietnünk, bár tény, hogy mindketten hullafáradtak voltunk.

- Évek óta nem jártam erre igazából, de komolyan – mondtam hitetlenül, ahogyan lefordultunk egy utcára. Gyerekkori otthonom és a gimi közötti útvonalon járkáltunk, azon az útvonalon, amit valahogy mindig sikerült az elmúlt időben kikerülnöm.

Egy aprócska, teljesen elhagyatott kis épülethez értünk, ami kisebbnek tűnt, mint egy ház. Eredeti színe már régen nem látszott, falát graffiti és pókháló borította a legtöbb helyen, mégis elmosolyodtam. Megannyi emlék, megannyi emlék húzta felfelé a számat leginkább, ahogyan szorosabban fogtam Christopher ujjait – felnéztem rá, gyengéden megállásra kényszerítettem és miután szembefordítottam magammal, jólesően megcsókoltam.

Megcsókoltam a fánkbolt előtt.

- Minden rendben lesz velünk, Nancy Williams – suttogta a számra a férfi, én pedig bólintottam és megöleltem. Nehéz időszak ez, legfőképpen azért, mert fel sem tudjuk fogni, hogy hogyan és miért alakult ki. Természetesen elmondtam neki a videót, mert tudtam, hogy úgyis tudomást szerez majd róla idővel. Undorítónak és logikátlannak tartom azokat a feltételezéseket, amiket az emberek mondanak. Hogy gondolhatnak olyat, hogy diáklányokat zaklat úgy, hogy felesége és gyereke van? Nevetséges, mennyire nem gondolkoznak néhányan.

Lassan hazaértünk, és nemsokra rá el is aludtunk. Az az igazság, hogy a Mikeila által nekem szánt két pohárka bor éppen hogy említésre sem méltó szinten megszédített, ezért nem nagyon kellett próbálkoznom az elalvással, ahogyan Christophernek sem. Reggel eldöntöttem, hogy félreteszem hétvégére mind a munkát mind a szociális médiát, ezt pedig azzal mutattam meg Christophernek, hogy félre tettem a laptopomat, a telefonomat és az aktáimat még a szobában, kávéivás előtt. Egyezséget kötöttünk, miszerint az esetleges hívásokon kívül mindent ignorálok.

A konyhában Freya mellett megtaláltuk Codyt, a lány legjobb és egyetlen olyan fiú barátját, akit Christopher sem utál csakis kifejezetten azért, mert tudja, hogy még véletlenül sem jöhetnek össze, tekintve, hogy Cody meleg. Komolyan mondom, csak azért szereti. Olyan hevesen beszélgett az a kettő, hogy amúgy szerintem ez már veszekedésnek szamít.

- Úristen, Mr B! – igen. Cody Mr B-nek hívja Christophert. Nem tudom miért és nem is érdekel. – Életem legnagyobb boldogsága, hogy látom ma reggel!

- Magának is üdv – motyogta Christopher miközben kiöntött egy pohár kávét

nekem és magának is. – Bukik még?

- Persze – mosolyogva megcsóváltam a fejem arra, milyen természetes Codynak és igazából mindenkinek az, hogy bukik történelemből. Szó szerint minden évben épphogy átesett. – Mrs B, milyen kurva jól néz ki ma!

- Köszönöm szépen – szeretem, mikor Cody átjön, mert általában ő az egyetlen ember, aki megdicséri a kinézetemet. Christopher csak azt mondja, hogy végtelenül szánalmas vagyok. – Min ment a vita?

- Azon, hogy próbálom rávenni ezt a nőséynt – mutatott a fiú Freyára –, hogy vörös ruhát válasszon a bankettre.

Azt szeretném én látni!

- Esélytelen – mondta Freya makacsul, aztán elhadarta, hogy ha ezt így folytatják, nem fognak együtt táncolni, mire Cody hátulról átölelte, hogy nincs az a pénz, amiért különválna tőle.

Freyáról és Codyról mindig az én barátságom jut eszembe Jasperrel. Sőt, maga a fiú is sokszor emlékeztet Jasperre; mindig, mikor látom, elgondolkozom a múlton és azon, hogy milyen jó barátok is voltunk. Most is azok vagyunk; mindig találkozunk, ha hazajön, de most már mindkettőnk szülő. A dolgok változnak, változnak mindig, és nem tudjuk ezt a folyamatot megállítani.

Jasper körülbelül két éve próbál rávenni, hogy utazzunk el hozzájuk Bostonba, de sosem jött ki rá a lépés; elraktároztam a fejemben, hogy amint laptophoz jutok, lefoglalom a repjegyeket a tavaszi szünetre.

- Szerinted a nap melyik szakaszán kéne hazamennem ahhoz, hogy elkerüljem a szombati dugót? – sóhajtott Cody Freyának címezve a kérdését, miközben a pultra könyökölt és előhúzta a telefonját. Mikor buliba mennek péntekenként, sokszor találjuk itt reggel a fiút is, legtöbbször azért, mert nem akarja elengedni egyedül Freyát és mert ő nem iszik, vagy csak nagyon minimálisat, mert kocsival van. Ő szokott fuvarozni mindenkit, hogy senkinek ne essen baja. – Hinsdale-i Hírek, válaszolj nekem erre a kérdésre!

- Christopher, jövőhét hétvégére páran azt tervezzük, hogy elmennénk Mark szüleinek a nyaralójába – elfordultam és a mosogatóba tettem a kávés poharamat Freya megszólalására, mert úgy érzem, én már képtelen vagyok követni a gimis helyzeteket. Freya nem szakított már Markkal egyszer?

- Markkal? – igazából lehet nekem kellett volna rákérdeznem, mert Christopher hangja sokkal ijesztőbbnek hatott.

- Igen, Markkal. Mindegy, a lényeg, hogy Oak Brookban van a nyaraló, és...

- Az a városon kívül van – vágott a húga szavába Christopher, én meg egy erőltetett mosollyal átvettem Codytól is a poharat. Nem akarok túlozni, de Christopher sokszor úgy védi Freyát, mintha a lány cukorból lenne.

- Igen, de nem az államon kívül, te jó ég. Közelebb van, mint Chicago! – Freyának egyébként igaza volt. Oak Brook körülbelül tizenöt perc lehet autóval.

– Ó, jaj – Cody vészjelző hanglejtése akadályozta meg a vitát, ami báty és húg között alakult volna ki. Olyan vészjelző hanglejtéssel, ami miatt még én is felé fordultam. A fiú a telefonját bámulta, és annyira nagyot nyelt, hogy látni lehetett ádámcsutkáján. Megköszörülte a torkát és nyelvével benedvesítette felső ajkát zavarában, ahogy Freyára, majd Christopherre és rám nézett. – Nem tudom, hogy ezt meg kéne-e mutatnom, de megmutatom.

Cody felénk fordította a telefont, mi pedig mind a hárman elé hajoltunk. Már akkor hevesebben kezdett verni a szívem, mikor megláttam a cikkhez csatolt képet: engem és Christophert ábrázolt az éjszakai lámpa fénye alatt – ha jól megnézem, tegnap készülhetett. A fánkbolt előtt álltunk.

Zavartan, zavartan és idegesen éreztem magam és minden porcikám megremegett egy csöppet, mégis elolvastam a vastagon kiemelt címet: *Mr és Mrs Burns — avagy a bűnös zaklató és az őt védő ügyvédnő.*

- Na, jól van, nem kell ezt elolvasnunk – Freya megfogta Cody csuklóját és lejjebb irányította a telefonját, hogy ne lássuk a képernyőt, de Christopher megcsóválta a fejét és kikapta a fiú kezéből a hírt közlő kütyüt.

Forrtam a dühtől. Csak álltam a pult előtt és úgy kapaszkodtam a szélébe, mintha csak az állítana meg a robbanástól – azt hiszem, ez így is volt. Elfehéredett az ujjam, olyan szintű erősséggel szorítottam, de az arcom minden bizonnyal vörös kontrasztot vont azzal. Nem hiszem el, mi történik! Egy kurva sétára sem mehetünk ki mostantól, vagy mi?

Mit írhatnak a cikkben? Szükséges, hogy elolvassam? Christophernek szükséges? Miért van rólunk egyáltalán cikk?

- Miért írják azt, hogy több diákot is zaklattam? És miért érzem azt a hangsúlyt az írásmódban, mintha én kényszerítettelek volna téged, hogy velem legyél? – Christopher nem volt felháborodva, hanem őszintén meglepődve tette fel kérdéseit. Tudom, hogy rosszul esnek neki a feltételezések, mégsem mutatja ki, mert kettőnk közül ő a hidegvérű, és muszáj egy hidegvérűnek lenni ebben a helyzetben. – Végtelenül elszomorító, hogy egy nyelvtanilag helyes mondatot sem tudnak megfogalmazni. Írástudatlan primitívek.

- Hadd nézzem meg – nem nézhettem meg. Christopher úgy emelte a magasba a telefont, mintha én nem tudnám elolvasni szó szerint bárhol ezt a rohadt cikket.

Szerepeltem már egy párszor a Hinsdale-i Hírek weboldalon, de csakis kizárólag a szakmám miatt. Zavart az, hogy idétlen teóriák elterjedése végett kerültünk most fel, de mégjobban piszkálta az agyamat, hogy tegnap este volt valaki az utcán, aki azt gondolta, hogy le kell minket fotózni és el kell minket küldeni egy internetes újságnak.

Ki írta a cikket amúgy meg?

- Ki az újságíró?

- Nem a mi dolgunk – Christopher lezárta a telefont és visszaadta Codynak. Láthatóan nem akart tudomást venni arról, mi folyik itt. Le akarta zárni, mint egy fagyis dobozt, aztán olyan jó mélyre tenni a fagyasztóba, hogy mi magunk se találjuk meg. – Menjünk Maddiért.

- Délután szoktunk menni Maddiért. Ki az újságíró?

Természetesen nem kaptam választ és még a telefonomat sem vehettem elő, hogy megnézzem. Helyette Christopher felhívott egy szerelőt a hűtőhöz, akit ma délutánra vártunk, aztán elmentünk a hétvégi nagy bevásárlásra és kora délután beugrottunk Maddiért. Éppen bújócskáztak anyával és Claytonék gyerkőceivel.

Ha valaki azt mondja nekem öt évvel ezelőtt, hogy Antonette Williamsból egy ilyen nagymama lesz, kinevetem.

- Maddi! – kiabáltam el magam a házban, mire anya dorgálóan rám nézett és lecsitított. Ó, nagyon sajnálom, hogy elrontom a játékot, mert indulni szeretnék!

- Várj már! Majd én megkeresem – mondta, én meg sóhajtottam és a fejemet fogva figyeltem, ahogy anya körútra indul, hogy megtalálja az unokáit.

Komolyan mondom, a végén már a mellettem álló Christophernek káromkodtam, de az az igazság, hogy csak ideges voltam. Valószínűleg nem érdekelne ez a pár perc, ha nem szembesültem volna azzal a szerencsétlen cikkel ma reggel. Már a bevásárlástól is rettegtem, nehogy valaki lefotózzon minket.

Maddi nevetve futott elő Sammel és Lunával, egyenesen az apja karjaiba. Christopher azonnal az ölébe vette és olyan puszikat adott az arcára, mintha ezer éve nem látta volna. Anya becsúsztatott egy karamellás cukorkát a lányom cipzáros felsőjének a zsebébe, majd adott a két másik törpének is egy-egyet, aztán intett nekem és bevonult a konyhába, amíg Sam és Luna könnyes búcsút vettek Madditól.

- Láttad a cikket? – kérdezte anya, ahogy elpakolta az asztalról a meggylével pirosított műanyag poharakat a mosogatógépbe.

Fáradtan leültem egy székre, aztán keresztbe fontam a lábamat és bólintottam, miközben egy jól kiválasztott pontot néztem a szemeimmel. Illetve, csak úgy látszott, hogy azt nézem – a gondolataim valahol nagyon messze jártak, az az igazság.

- Anya, félek egy kicsit – mondtam ki azt, amit senki másnak, a nő pedig

bólintott egyet és leült velem szembe. Átnyúlt az asztalon, megfogta a kezemet és kényszerített, hogy méregzöld szemeibe nézzek.

- Ne lássák, hogy félsz – suttogta nekem határozottan. Rajtam volt a sor, hogy bólintsak, mély levegőt vettem és nyeltem egyet, hogy leküzdjem a könnyeimet. Kicsit úgy érzem, mintha minden csúszna kifelé a kezeimből. – Ne legyen hatalmuk feletted, kincsem.

- Jó – meg akartam fogadni anya tanácsát, meg akartam erősödni és formálni akartam magam köré egy pajzsot, amiről minden lepereg, de képtelen voltam rá. Gyorsan letöröltem a szemem alól egy kiszökött könnycseppemet, aztán sóhajtottam. Nem eshetek szét. – Miért nem mondtad, hogy elvállaltad Kyle Taylor ügyét?

- Nem osztok meg veled minden ügyet, Nancy – mondta anya, aztán elengedte a kezemet és felállt az asztaltól. Ó, hát bocsánat.

- Szó szerint leláttamoztad az üzenetemet és nem válaszoltál rá – szó szerint. Pedig napokkal ezelőtt írtam neki. – Mindegy. Mit tudsz róla? Egyáltalán hogy jött az, hogy elvállalod? Az anyukája keresett fel, vagy...

-Én kerestem fel őket – állított le, majd nyelt egyet és a pultnak dőlve rám nézett. Hirtelen azt sem tudtam, mit mondjak erre. Anya nem keres fel embereket; nincs szüksége rá.

- Miért?

- Mert – kezdte, aztán vett egy mély levegőt és lágyan elmosolyodott – Sadie Addingtonnak arra van szüksége, hogy az igazi bántalmazóját csukják le. Kyle Taylornak pedig arra, hogy ne kerüljön ártatlanul börtönbe egy olyan címkével a homlokán, ami miatt a saját cellatársai teszik tönkre.

- Hogy érted, hogy ártatlanul? – nem is értelmeztem anya szavait rendesen. Meglepett a kijelentése, de igazából az lepett meg, hogy nem lepett meg. Valahol mélyen éreztem, hogy Kyle nem az, aki kell a rendőröknek.

- Nézd, Nancy, nem érdekel, hogy az ügyfeleim bűnösek-e vagy nem. Viszont Sadie Addington... – anyát nehezen érintette ez az ügy, nem is tudta

tagadni. Láttam a szemeiben, az arckifejezésében, ajka mozdulásában és mellkasa emelkedésében, ahogyan vette a levegőt. – Sadie Addington nem ezt érdemelte.

Antonette Williams egy anyatigris és egy tizenkét éves kislányon végzett kegyetlenség igenis megérintette. Ő megtette azt, amit én nem mertem, megtette azt, amit én csak fontolgattam a fejemben. Egy ügyvéd sosem azért tevékenykedik, hogy a védett ügyében szereplő áldozatoknak szolgáltasson igazat, még véletlenül sem – ha így nézzük, mindketten kicsavartuk egy csöppet ezt az egészet, mégsem bánom. Sőt, örülök, hogy anya kezébe került Kyle sorsa, mert így tovább viszik majd az ügyet.

Lassan hazaindultunk Maddivel, aztán az egész napot vele töltöttük és megvettük a tavaszi szünet idejére a repülőjegyeket Bostonba. Mindenki mindig mondja, hogy a digitális kütyük és az internet nélkül nyugodtabb az életünk és kiegyensúlyozottabb a napunk, de én esküszöm, hogy szétfeszített az ideg ettől a nomád élettől. Lehet azért, a munkámhoz elengedhetetlen a telefonom és a laptopom, a munkám pedig elengedhetetlen mára már a személyiségemhez. Freyával közösen csináltunk vacsorát és együtt ültünk le négyen az asztalhoz, ami amúgy elég szokatlan hétvégente, mert Freya például nem szokott itthon lenni.

- Szóval, átgondoltad Oak Brookot? – kérdezte izgatottan a lány a bátyjától, ahogyan szedett magának még egy adag salátát a csirkehusihoz, amit a tepsiben sütöttünk. Láttam a válla felett, ahogyan felvillan a pulton a telefonom, jelezve, hogy valamilyen értesítésem érkezett.

Jól van. Nem baj. Majd holnap megnézem.

- Szerintem nem jó ötlet Markkal menned – csóválta meg a fejét Christopher, láthatóan nem érdekelte a téma, mert ő már eldöntötte fejben, hogy mit akar. Végülis megéri parancsolni egy lassan tizennyolc éves lánynak, aki amúgy tizenkét éves kora óta körülbelül a maga ura. – Szóval átgondoltam, és majd nézegeted a Google térképen Oak Brookot jövőhét hétvégén.

- Miért érdekel téged az, hogy kivel vagyok jóban és kivel nem?

- Miért ne érdekelne? – újra felvillant a telefonom. Ó, jaj. Ki kereshet? –

Freya, hat éve én nevellek. Nem fog megváltozni a helyzet attól, mert lassan felnősz.

- Úgy csinálsz, mintha Mark lenne maga az ördög – Freya megforgatta nagy kék szemeit és felhúzta egyik talpát a székre maga mellé.

Még egy villanás.

- Nos, biztos vagyok benne, hogy közel áll hozzá. Nem úgy volt, hogy szakítottatok?

- Nem hiszem, hogy rád tartozik a magánéletem ezen szakasza, de köszi, hogy érdeklődsz – a hangulat fokozódott, de a szememet nem tudtam levenni a pultról.

Ki kereshet ilyenkor?

- Végtelenül szánalmas, hogy úgy táncolsz, ahogyan ő fütyül – valaki nagyon kereshet, mert nem sötétül el a mobilom.

- Valaki...

- Jesszus, Christopher, rohadtul nem táncolok úgy, ahogyan ő fütyül! – a próbálkozásomat Freya hangosabb megszólalása és villájának lecsapása akadályozta meg. Nyeltem egyet, mert tényleg nem akartam megtörni az egyezséget, miszerint ma nem laptopozok és mobilozok csak akkor, ha valaki hív, de közben esküszöm, reflexszerűen akartam nyúlni azután a rohadt telefon után. – Nem tudsz semmit a kapcsolatunkról.

- Mert nem avatsz be, Freya. Hogy tudjak bármit is bármiről, ha nem avatsz be? – Christopher is ideges. Bele kéne szólnom?

- Lehet, hogy van ennek oka, nem gondolod? Úgy védesz mindentől, mintha valami nyárfalevél lennék, amit szétszakíthat egy kis szellő – nos, Freyának igaza van. Miért viselkedek úgy, mintha egy focimeccsen lennék szurkolóként, aki kicsit sem hű a csapatához és a nyerésre állóhoz csapódik mindig?

- Probléma az, hogy védeni próbállak? Ó, hát ne haragudj. Mekkora balfék

vagyok, komolyan. Hogy is képzelem? Valaki akasszon fel – igen, a jó öreg irónia is beköszöntött már. Sóhajtva temetkeztem bele a kajámba, közben Maddire néztem és vészjósló pillantásokat váltottam vele. Hogy én értek egy három éves nyelvén, vagy ő túl érett, nem tudom pontosan. – Az egyetemre kéne beiratkoznod, nem Oak Brook szintű kiruccanásokat szervezni.

- Nem akarok egyetemre menni! – Freya olyan hevesen szólalt fel, hogy még én is ránéztem és összpontosítani kezdtem. Kijelentésével a testvérébe szorította a szavakat, Christopher olyan meglepetten bámulta őt, hogy szerintem még az étel is a torkán akadt volna, ha lenyelt volna egy falatot. Ez aztán váratlan volt azért, mit ne mondjak. – Nem akarok egyetemre menni, oké?

Freya felállt az asztaltól, magára húzta a bakancsát és egy bőrkabátot magára kapva kiviharzott a házból. Nagy csapás volt ez Christophernek, hiszen annyira nagy gonddal nevelte a húgát az elmúlt években – mindenből a legjobbat akarja neki, csakis arra ment, hogy Freya a legtöbbre vigye és nyilván megérintette, hogy a lány nem is akar egyetemre menni. Kicsit olyan volt vele, mint velem anya; nem kérdezte meg soha, mit szeretne, csak azt akarta, hogy hihetetlen sikeres legyen és fogjon majd minimum egy diplomát a kezében.

A telefonom rezegni kezdett a hívástól – egyből ugrottam, hiszen az nem a szabály megszegése, ha hívnak és felveszem. Tudom, hogy nem kellett volna, de tényleg nagyon kiváncsi voltam. Ismeretlen számot jelzett a képernyőm, felmutattam Christophernek és arrébb vonultam, miközben megnyomtam a zöld gombot és fogadtam a hívást.

- Haló, tessék? – szóltam bele, vissza-vissza tekintve Christopherre. Úgy nézett ki a férfi, mintha összeomlott volna, bűntudatom volt, ami miatt nem voltam most ott vele.

- Mondd, te élvezed azt, hogy elérhetetlent játszol? – ez most komoly? Oliver Grayson? Hogy a fenébe van meg neki egyáltalán a számom?

- Honnan tudod a telefonszámomat?

- Nyomozó vagyok, annak a telefonszámát szerzem meg, akinek akarom – jó,

igen, logikus. Erre gondolhattam volna. – Nem fogod elhinni, mi történt. Kaptunk egy 911-es hívást.

- Ez aztán nem semmi, Grayson nyomozó – mondtam tettetett izgatottsággal, majd megforgattam a szemem úgyis, hogy ő nem látta. – Tényleg kaptatok egy 911-es hívást? Mesélj még!

- Fogd már be egy kicsit – *hogy mit csináljak?* – Max Gaerren hívott.

A vér meghűlt bennem a név hallatán, komolyan mondom. Olyan szintű libabőr futott végig rajtam, hogy még az ajkaim is megérezték. Nyeltem egyet, mikor megéreztem torkom száradtságát, a legrosszabbra gondoltam, de azt sem tudtam, hogy igazából mi a legrosszabb. Szívem dobogását hallottam csak, semmi mást – gyomromban görcsöt húzott össze, és lezsibbasztotta mindkét karomat.

- Max Gaerren?

- Igen. Nem mondott semmit a telefonba, csak tárcsázta a 911-et, ráadásul kétszer – magyarázta Oliver, én pedig jobban összezavarodtam a kelleténél. – Továbbították nekem a hívást, mivel Gaerrenék az enyémek, szóval most azonnal kimegyek hozzá. Jössz?

Igen!

Nem.

Nem hagyhatom itt Christophert.

A francba már! Mi van, ha Max csak akkor beszél, ha én ott vagyok? Ő nem Ben – Ben nem annyira bízik még bennem. Ő nem beszélt a jelenlétemben, de Max talán fog.

De Christophernek szüksége van rám. Freya most viharzott el tőle, és kell neki a támogatás.

Christopher itt lesz még, mikor Max már nem lesz sebezhető.

Max mindig sebezhető! Mellesleg szombat este van, az nem munkaidő.

De mi van, ha most kiderülne minden?

Megőrülök!

Úgy éreztem, kötelességem menni Oliverrel Maxhez. Úgy éreztem, ez egy áttörés, amit tényleg nem halaszthatunk el, és talán most végre tetten érhetjük azt a családot, amiben él; mégis, mikor a sajátomra néztem, elgyengültem. Maddi éppen különválogatta a salátából a paradicsomot, amit nem szeret, Christopher pedig lehangoltan segített neki.

- Nem tudok – mondtam ki Olivernek a választ fájó szívvel, aztán sóhajtottam egyet. Nem hagyhatom itt őket egyszerűen. – De kérlek, írd meg, hogy mi volt!

És aztán letettük.

Letettem egyszerűen.

Leültem enni a másik kettőhöz, aztán mikor Maddi végzett, felkaptam az ölembe és elvittem fürödni, megmostam és megszárítottam a haját, majd kettőbe fontam neki. Az ágyába feküdtem mellé, amíg elolvastam az esti mesét, aztán kimentem Christopherhez a konyhába; a férfi bepakolta az edényeket a mosogatóba és a maradékot a hűtőbe; az asztal letörlésével ügyetlenkedett, mikor mellé léptem és elvettem tőle a konyha ruhát. Sóhajtva leült, amíg én befejeztem azt, amit ő elkezdett, és már majdnem megfogtam a seprűt is, de annyira meggyötörtnek, annyira szomorúnak nézett ki, hogy inkább csak ráültem a térdére és átkaroltam a nyakát.

- Minden rendben lesz Freyával – kezdtem, mire ő megcsóválta a fejét a világ legbizonytalanabb módján. Sosem akarom így látni, mert ha így látom, akkor tényleg nincs jól, de közben meg szeretem is így látni, mert mindig leengedi a falat maga előtt és őszinte érzelmeket mutat. – Hidd el nekem!

- Mi az, hogy nem akar egyetemre menni? Mi az, hogy nem akar egyetemre menni? – Christopher értetlenül ismételte meg a saját kérdését, tehetetlensége az arcán és égszínkék szemein tükröződött.

- Megbeszélitek majd – szerintem Freya tényleg nem szeretne egyetemre

menni, de képtelen voltam ezt most Christopher tudtára adni. Felesleges is lett volna, mert amúgy meg tudta, hogy a húga nem szokott viccelődni. Mégis éreztem azt, hogy majd megbeszélik és átbeszélik ezt ketten; elvégre testvérek. – Freya szeret téged és ad a szavadra, csak most ideges és feszült. Tudja, mennyit köszönhet neked és ő nem az az ember, aki ezt elfelejti. És tudom, hogy azok a szavak járnak a fejedben, amiket mondott. Azon gondolkozol, hogy mi van, ha nem csináltad jól az elmúlt éveket, de jól csináltad, Christopher. A lehető legjobban. Csodálatos testvér vagy, csodálatos apa, csodálatos férj. Csodálatos minden.

A férfi felnézett rám, megejtett egy halvány mosolyt és nagy tenyerébe vette arcomat. Lecsuktam a szemeimet az érintésre, beletemetkeztem a kezébe és mikor neki adtam a tekintetemet, ismét leláttam lelke legmélyéig.

- Mi lenne velem nélküled, Nancy Williams? – kérdezte, én meg elnevettem magam és hagytam, hogy megcsókoljon. – Ki hívott?

- Nem érdekes – motyogtam, hogy elhallgattassam, aztán újra az ajkaihoz nyomtam az enyéimet és el sem szakadtam tőle hosszú-hosszú percekig.

Kezei mindenemet bejárták, mire felálltam és kezeinél fogva behúztam a hálószobába. Nem akartam semmi mást jelenleg, csakis őt és a csókjait, a vágyat, amit ébreszt bennem és a vágyat, amit ébresztek benne. Christopher halkan nevetve, fejét csóválva csukta be utánunk a szoba ajtaját, cinkos mosollyal ültem le az ágyra és vettem le magamról a felsőmet. Melltartóm kapcsolójához nyúltam, mire végre felém hajolt – hátra vezette az ujjait és ellökte az enyéimet, miközben a számra vigyorgott.

- Majd én – ennyit mondott, a hajába túrva ledőltem az ágyra, ő pedig velem dőlt és teljesen rám nehezedett.

Jaj, Christopher Burns! Nem az a jó kérdés, hogy mi lenne veled nélkülem, hanem hogy velem mi lenne tenélküled.

[N Y O L C A D I K R É S Z]

- Be kell hívnunk valami ürüggyel – úgy hallgattam Oliver mormolását az őrs közepén, mintha valami bandatagok lennénk, akik éppen a szökést tervezik. Nem mondott semmilyen illegálisat nekem a férfi, mégis csak ültünk az asztalánál és néztem a tollát, ahogyan dobolt vele az egyik előtte lévő sárga aktán. – Beszélnünk kell vele.

- De olyan ürüggyel kell behívnunk, ami miatt a szülei nem jönnek vele – talán most volt az első alkalom, hogy Oliver Grayson egyetértett velem és bólintott a megszólalásomra.

Két nappal ezelőtt Max Gaerren intézett kettő darab segélyhívást a 911-re. Mindkét alkalommal letette, csak rettegett lihegését lehetett épphogy hallani a vonalban – tudom, mert meghallgattam. Oliver azon a napon ki is ment a házukhoz, Mrs Gaerren nyitott neki ajtót és mikor Max után kérdezett, a nő csak annyit válaszolt, hogy nincs itthon. Leellenőriztük; a telefonja a bemérések alapján igenis otthonról indított hívást. Sajnos engedélye nem volt Olivernek, ezért nem nézhetett be a házba.

- Amúgy meg ha azt mondom, hogy nem jöhetnek be a kihallgató szobába, akkor nem is jöhetnek. Max már nem kiskorú – Olivernek igaza volt, ez az egyetlen előnyünk. Ragaszkodott hozzá ez a szemét, hogy legyek ma itt, mert mellettem könnyebben megnyílik Max, és még amúgy is az ügyvédje vagyok, ami minden bizonnyal kicsit nyugtatja a lelkét. – Szerintem egyszerűen csak csörögjünk rá, hogy szeretnénk vele váltani pár szót. Ki kell emelni, hogy ez nem egy kihallgatás és nincs semmi baj, de beszélnünk kell.

- Jó – egyeztem bele, aztán egy kis habozás után Oliver a kezébe vette a vezetékes telefon kagylóját és bepötyögte a számítógépén már körülbelül húsz perce virító telefonszámot. – Nyomj rá a kihangosításra!

- Hogy halljon mindent az egész őrs? Hagyjál már békén – hát ezt nem

hiszem el! Megforgattam a szemeimet, aztán hátradőltem a széken és figyeltem Olivert, ahogy felélénkül a kapcsolódásra és beleszól a telefonba. – Max? Szia, itt Oliver Grayson nyomozó. Szeretnék veled átvitatni pár dolgot és örülnék, ha befáradnál az őrsre, rendben van ez neked? Nincs szó kihallgatásról.

Ahogyan Oliver beszélt, szemeim Millaray nyomozónő asztalára vándoroltak. Természetesen üresen állt – illetve, nem üresen, mert most is tele volt pakolva az univerzum minden létező kütyüjével, de a nő még véletlenül sem ült a székében. Tudom, hogy anya elvállalta Kyle ügyét, ami magában hordozza a tényt, hogy ha felmentik, tovább folytatódik a nyomozás, ez pedig egy remek hír, mégis azt éreztem, hogy keveset teszek. Nem tudom, hogyan képes egy olyan ügy a fejembe mászni, ami nem is tartozik hozzám.

- Nancy – Oliver csak a nevemet mondva tudott kizökkenteni a gondolataimból. Ránéztem, a telefonkagylót éppen visszatette a helyére, aztán végigszántott tenyerével enyhén borostás arcán. – Nem tud bejönni.

- Egyáltalán lehet ilyet mondani a rendőrségnek? – mi az, hogy nem tud bejönni? Ne már!

- Mivel nem gyanúsított semmiben és nem hivatalos kihallgatásra hívtuk, igen. Szerintem van valami oka, hogy nem akar beszélni velünk – mondta a férfi sóhajtva, én pedig összehúztam a szemeimet egyértelmű kijelentésére.

- Ezt azért nem volt nagy dolog megfejteni, nyomozó úr – hecceltem, mire ő egy gúnyos és kicsit sem kedves vigyort varázsolt fel arcára. Az enyémre őszinte került fel, de ez lényegtelen. – Amúgy meg ha ígérnénk neki valamit az öccsével kapcsolatban, biztosan beleegyezne egy beszélgetésbe.

Az ötletem tudom, hogy jó volt, de nem hallottam Oliver válaszát – egy előttünk elvonuló rendőr szinte kényszerített a tekintetével arra, hogy összenézzek vele, lenéző pillantásai még a retinámba is lyukat égettek abban a pár másodpercben, amíg el nem tűnt előlünk.

Lekonyult a vigyor az arcomról és még a szemeim is a föld felé fordultak. Mostanában sok ilyen nézést kapok, ha az őrsön vagyok. A videó, ami

felkerült a gimi oldalára és a cikk a Hinsdale-i Híreken biztosította arról a városkát, hogy mindenkihez eljusson az a nagy baromság, amire próbálják ráhúzni a Christopherrel való kapcsolatomat.

- Jobb is lesz, ha felhívom – Oliver nagyon örült, de nem is tudom pontosan, hogy minek. Inkább csak újra ránéztem és figyeltem, ahogyan ismételten a füléhez emeli a kagylót. – Max, itt ismét Oliver Grayson nyomozó. Mi lenne akkor, ha megadnám neked a lehetőséget, hogy még a mai nap folyamán lásd a testvéredet?

És így is lett. Oliver Grayson valószínűleg több befolyással rendelkezik az őrsön, mint egy magamfajta ügyvéd, akit mellesleg gyűlöl jelenleg pár nyomozó. Képes volt megmozgatni pár olyan szálat, ami felgyorsította azt a papírmunkát, amit Maxnek és Alexnek már csak egy aláírással kell majd megpecsételnie. Általában ez a procedúra hetekig tart, de nekünk kellenek a válaszok – igen fájdalmas nézni azt, ha egy ember nem boldog a családja mellett és feltesszük a kérdést olyankor: miért?

Főleg akkor, ha ilyen ritka furcsa családról van szó, mint Gaerrenék.

Maxet három órára hívtuk ide; megígértük neki, hogy bevisszük autóval a Fiatalkorúak Börtönébe, Chicagóba, de csak miután beszéltünk vele. Hezitált a telefonban, nem is keveset, de úgy látszik, hogy az öccsével való találkozási vágya hatalmasabb volt mindennél. Akkor hallottam meg a hangját, mikor egy járőrtől kérdezte esetlenül, merre találja Oliver Graysont – azonnal hátrafordultam a székben, hogy lássam, fel akartam állni és szólni neki, hogy itt vagyunk, de megfagytam a saját mozdulataimban, mikor felénk fordult és megmutatta felszakadt száját és egy csöppet lila színben húzódó nyakát.

Tudtam, mi történt itt; egyből tudtam, a szemeim pedig olyan hamar lábadtak könnybe, hogy nem is tudtam megállítani. Édes istenem.

Oliver felállt, aztán odasétált Maxhez és bevezette őt egy csendes kihallgató szobába. Kiszólt nekem, hogy megyek-e, annyira el voltam bambulva Max látványától. Azt akartam, hogy ne legyen semmi baja – ha tehettem volna, egy csettintéssel meggyógyítottam volna a lelkét és a testét is.

- Mi történt a nyakaddal és a száddal? – mutatott a sebekre Oliver, ahogy

leült velünk szemben. Max rám nézett, mikor helyet foglaltam mellette, összehúzott szemekkel figyelt engem, aztán meg Olivert.

- Ez egy kihallgatás, hogy szükségem van az ügyvédemre?

- Nem, dehogy. Mrs Burns azért van bent, mert tudom, milyen közel álltok egymáshoz – magyarázta Grayson, mire én mosolyogva bólintottam. Csak hogy Max nem hülye. – Hogy sérültél meg?

- Verekedtem – mondta, aztán ismét rám nézett egy másodpercre. – Egy egyetemről ismert sráccal.

- Úgy tudtam, nem mentél vissza az egyetemre még – húzta fel a vállát Oliver, Max pedig egy olyan ironikus mosolyt adott nekünk, amiből érződik az, hogy elege van ebből az egészből. Mustrálta a szürke asztalt, és nem szándékozott felnézni arról; nem szándékozott szemkontaktust kialakítani egyikünkkel sem.

- Ez egy kihallgatás, Grayson nyomozó? – tette fel a kérdést újra a fiú, ami tulajdonképpen jogos volt, ha belegondolunk. Oliver ritka rosszul csinálta ezt a lazaságot, amit tervezett. Úgy viselkedett, mint egy konkrét kihallgatáson.

- Max, tudunk a segélyhívásokról, amiket szombaton tárcsáztál. Azt is tudjuk, hogy otthon voltál, mikor tárcsáztad őket – kezdtem őszintén, tekintve, hogy Mr Lazával nem igazán mentünk semmire. Max végre rám emelte ismét a tekintetét, de az inkább félelmet mutatott, mint nyugalmat. Hogy képes két szülő ennyire összetörni a saját gyerekét? – Ez nem egy kihallgatás, nem vagy bajban egyáltalán. Segíteni akarok, segíteni *akarunk* neked, de ahhoz kell egy vallomás, amit fel tudunk venni tőled.

- Nincs semmilyen vallomás, amit tudnék adni, Mrs Burns – kezdte monotonon a fiú, akár egy robot. Fáradtan lecsuktam a szemem; ebben a srácban egy egész forgatókönyv ketyeg, amit belekényszerítettek már. – Összeverekedtem egy barátommal és felszakadt kicsit a szám.

- A nyakadat is ő fojtogatta? – szólalt meg újra Oliver, aztán felmutatta a saját tenyerét és úgy nézegette, mintha most látná először. – Láttam már kéz általi fojtogatást és az pont ilyen.

- Durva verekedés volt, oké? – ez nem verekedés volt, hanem verés. – Mehetünk már Benhez?

- Meg tudunk védeni tőlük...

- Mehetünk már Benhez? – Max olyan szinten rettegett még a gondolattól is, hogy beszél, hogy még végig sem hallgatta Oliver nyugtatását. Tudtuk mindketten, hogy felesleges próbálkozni; Max olyan keményen határozott ebben a témában, mint a szikla, és akkor is az lesz, ha leígérjük neki a csillagot az égről. Egyszerűen túlságosan fél.

Nem szeretek menni a börtönbe, még akkor sem, ha az csak a Fiatalkorúak Börtöne. Alapjáraton nem szeretem már a bezártságot sem, a klausztrofóbiám mindig feltör és előjön bennem az az igen nyomott érzés, amit a cellák közvetítenek felém. A Fiatalkorúak Börtöne egy fokkal kedvesebb kinézetű, mint a többi, mégis végigfut a libabőr a hátamon akárhányszor végigsétálok itt. Az őrök mogorvák, a hangulat depresszív, a levegőből üvölt a bűnösség, a lelkiismeret kegyetlen furdalása, a szenvedés. Sokszor járok ide Ben miatt, és mindig kegyetlenül ver a szívem, mire odavezetnek az ő cellájához – legfőképpen azért, mert a kiskorúak, a tinédzserek sokkal bátrabbak és idiótábbak, mint a felnőttek, és olyat is megmernek tenni, amit amúgy a felnőttek nem tennének.

- Hé, szépségem! – *erről beszélek.*

Elfordultam a cellától, mikor egy tizenhat-tizenhét éves körüli srác kiszólt nekem. Ezekre nem szabad reagálni.

- Nem – Oliver Grayson ezt az egyetlen egy szót mondta a fiúnak, hátranyúlt hozzám és gyengéden áttolt a másik oldalára. Látszik, hogy nem szokta meg a börtönt; nem járhat annyira hihetetlenül sokszor ide. Akiket már börtönbe csukatott, sokszor nem kell kihallgatni, csak ha van a bűnösök birtokában olyan információ, ami segít egy másik nyomozást.

Egyszerre egy – ez a szabály a találkozóknál, és mi nem is próbáltuk ezt megváltoztatni Oliverrel. Hagytuk, hogy Maxet végig nézzék, hogy átkussák a zsebeit, hogy elmondják neki a szabályokat az ajtó előtt, ami mögött már ott csücsült az öccse.

-... és legutolsó sorban, nincs érintkezés – fejezte be az őr, Max pedig szomorúan, de legalább egyetértően bólintott egyet. Szörnyű lehet ez az egész megszabott találkozás, ahol még hozzá sem érhet a testvéréhez.

- Egy ölelés azért belefér – szólalt meg Oliver, mire nem csak én és Max, hanem az őr is ránézett, aki egyébként kicsit sem tűnt barátságosnak, tekintve, hogy akkora volt, mint egy szekrényajtó.

- Uram, ez a szabályzat.

- Nekem meg van egy jelvényem. Egy ölelés belefér, azt mondtam – Oliver szájbarágósan ismételte a szavakat, az őr pedig már a szimpla arckifejezésével is érzékeltette velünk, hogy utál minket. Itt kicsit mindenki utál mindenkit, úgy érzem. Nincs senkinek kedve ahhoz, hogy tisztelettudó legyen a másikkal, hogy kedvesen álljon egy-egy embertársához. Mindenki nyomott, csendes és fáradt. – Sőt, még kettő is.

Max eltűnt az ajtó mögött az őrrel, én pedig abban a pillanatban lecsúsztam a hideg falhoz és teljesen nekitámaszodtam. Megterhelő ez az egész – minden egyes alkalommal megterhelőbb.

Oliver leült mellém, sóhajtott és megjegyezte, hogy tök jó lenne, ha fűtenének ebben a rohadt épületben legalább télen, aztán szidta a piszkot, amit a vele szemben lévő fal sarkában vett észre. Nem tudok már kiigazodni ezen az emberen.

- Miért engedted meg Maxnek, hogy majd megölelhesse Bent? – tettem fel Mr Törvénynek a legégetőbb kérdésemet. Egy rohadt hajlítást sem végez a szabályokon, nem meglepetés, hogy furán ért a kis engedménye.

- Nekem is van öcsém, aki nem velem él. Mellesleg egyik sem rossz gyerek. Ben egy idióta, akit csőbe húztak, de nem ő az igazi bűnös ebben a történetben – amíg egyik részem egyetértett ezzel, a másik nem, magam sem tudom, hogy miért.

Szerintem Ben igenis bűnös, az igazi bűnös; nem azért, mert meg akart ölni vagy sebesíteni valakit, hanem mert meghúzta a ravaszt. Persze, tudom, hogy rosszul alakult. Tudom, hogy vaktölténynek hitte azt a töltényt, de nem volt

az, és úgy alakult, hogy bűnös lett. Ben Gaerren bűnös, de az nem azt jelenti, hogy rossz ember is. Nem azzal kell meggyőznünk magunkat, hogy ártatlan, mert nyilvánvaló a tény, miszerint nem az; a hangsúly itt azon pihen, hogy ettől még nem rossz.

Sokszor a bűnös emberek között jobb embert találhatunk, mint az ártatlanok között. Vannak olyanok, akik a törvény minden létező formáját betartják, mégsem kezelik úgy embertársaikat, ahogyan az elvárt lenne. Megy az ítélkezés, meg a hülye cikkek irogatása egy teljesen random házaspárról, akik semmit nem tettek az illetékes újságíró ellen – igen, még mindig zavar az a rohadt leírás és zavarni is fog, mert jogtalannak tartom és mert egy óriási szintre emelte azt a drámát, ami megy most az én kis világom ledöntése érdekében.

- Te elolvastad a cikket? – nem tudom, miért Oliver Grayson mellett döntöttem. Nem tudom, miért ő volt a legelső ember, akitől vettem a bátorságot és megkérdeztem, rákérdeztem, kikérdeztem.

Mindig azt mondom magamnak, hogy nem érdekel más véleménye, és ez az esetek többségében igaz is, de olyan volumenű pletykává vált az egész életem, hogy egyre rosszabbul és rosszabbul érzem magam.

- Nem – jelentette ki, én meg olyan szinten meglepődtem, hogy körülbelül emlékeztetnem kellett magamat arra, hogy a Földön létezem. Szerintem mindenki, aki ismer engem vagy Christophert, elolvasta már. – Nem szeretek hülyeségeket olvasni.

- Minden létező ember az életemben olvasta már – mondtam szkeptikusan, hogy közöljem vele, hogy nem bánt meg azzal, ha elmondja, hogy olvasta.

- Először is, én nem vagyok az életedben, én csak csendben élek mellette, mert rá vagyok kényszerülve – fair –, és ahogy mondtam, nem szeretek hülyeségeket olvasni. És neked sem kéne, feleslegesen rontod a saját kedvedet vele.

- Muszáj tudnom, hogy éppen hol állnak az életemről szóló pletykák.

- Miért? Tesz hozzád valamit? Nem. Elvesz tőled valamit? Azt az icipicike

nyugalmadat is, amiben esetleg birtokában vagy – nem tudom, hogy ez beszólás volt-e, miszerint sosem tudok laza lenni, vagy egy meggyőzés azzal kapcsolatban, hogy nem kellene figyelnem árbus szemekkel, ki mit mond rólam. Valószínűleg mindkettő.

Többet nem nagyon beszéltünk Oliverrel és ez rendben volt mindkettőnk számára – a találkozó után hazaindultunk Maxszel együtt, de a kocsiban annyira lehangolt volt a fiú, hogy inkább fel sem hoztuk neki a testén lévő sebeket. Azon gondolkoztam, hogyan tudnánk leleplezni a szülőket; az a baj, hogy a gyerek szava mindennél nagyobb. Éppen ezért elég lenne egyetlen szó valamelyik fiútól, ami határozottan kimondja, hogy a szüleik bántalmazzák őket.

- Vigyünk haza, Max? – szólt hátra Oliver, mire Max nemet intett. Nyilván. Csak kiraktuk az egyik buszmegállónál.

Mikor én kaptam meg a kérdést, hogy kell-e egy fuvar, örömmel beleegyeztem. Nem tudtam kiverni a fejemből azt, amit Oliver mondott – legfőképpen azért, mert jogos. Tudom, hogy jogos, de egyszerűen nem tudom elvágni magamat mindentől. Muszáj tudnom, mit gondolnak rólam, muszáj tudnom, hányadán állok ezzel az egész kisvárossal. És muszáj tudnom, ki írta meg azt a cikket.

- Te ki tudod deríteni egy digitális cikkből, hogy ki az újságíró? – többször elolvastam már azt a hülyeséget, de az író anonim. Minden négyzetcentiméterét átkutattam már az oldalnak, de még egy monogrammot sem találtam.

- Mindent ki tudok deríteni, de kérlek ne is kérj meg, hogy derítsem ki ezt is. Kerüljük el a visszautasítás kínos pillanatait – *a bunkó!*

- A nap tíz órájában szinte veled vagyok, és azt mondod nekem, hogy nem tudsz megtenni egy aprócska szívességet, amit kérek? – nevetséges volt az, hogy egyáltalán feltételeztem. Sőt, az is nevetséges volt, hogy feltettem a kérdést, és az is, hogy így megérintett a válasz. És mikor azt mondom, megérintett, akkor igenis megérintettre gondolok: rendesen megéreztem a gombócot a torkomban, amit a sírás feltörekvése okozott. Apától is kértem már, hogy segítsen nekem, de nem volt hajlandó.

- Tegyük fel, hogy kikutatom neked a tökéletes képességeimmel a nevet – persze, hogy Oliver Grayson fényezi magát minden megszólalásával! –, és tegyük fel azt is, hogy megtalálod az embert. Mit csinálsz akkor? Megfejeled?

- Tudod, milyen nehéz annak a tudomásában élni, hogy fent van rólam és arról az emberről egy hamis cikk, akit a világon az egyik legjobban szeretek? – minden szót kiemelten, dühösen tettem fel a kérdést, mikor Oliver megállt a pirosnál. – Egy olyan hamis cikk, amiben bűnözőnek és bántalmazónak, pedofilnak neveznek valakit azért, mert szeret engem? Tudod, milyen nehéz nézni napról napra az újabb és újabb kommenteket, amik azt mondják, hogy csaló vagyok? Hogy nem szabad Christophernek gyerekek között dolgoznia? Hogy börtönben a helye? A videóról ne is beszéljünk! Egy igazgató beszél arról, hogy tragédia történt a sulijában, érted? Úgy kezelik Christophert, mint egy rossz embert! Még egy rohadt boltba sem tudunk már elmenni, hogy ne néznének ránk úgy, mint a véres rongyra! – kicsit úgy éreztem, mintha betelt volna a pohár, és sajnos Oliverre ömlött ki. Nem tehet semmiről, mégis vele kiabáltam, mégis előtte folytak le arcomon a könnyeim először emiatt, mégis neki mutattam ki a fájdalmamat. Mert persze, hogy fáj! Hogyne fájna! Egyszerűen minden széthullik körülöttem egy kurva videó és egy kurva cikk miatt! Akármi történik, nem reagálok rá úgy, hogy mások is lássák, mert anya megtanította, hogy erős legyek; azt hiszem, éppen ezért vettem most egy mély levegőt és csuktam le a szemeimet. – Mindegy. Bocsánat.

Oliver nem mondott semmit, némán vezette az autót a házam felé és akkor is csak intett egyet, mikor kiszálltam tőle a kapu előtt. Nagy levegőt vettem, és csak azután sétáltam fel az udvaron és nyitottam ki magam előtt az ajtót. Maddi egyből a karjaimba ugrott, azonnal átöleltem és apró vállacskájára hajtottam a fejem. Nincs egyetlen jobb dolog sem annál, hogy érzem egyenletes szívdobogását, hogy érzem a tutti-frutti illatot, ami minden bizonnyal a rágógumiból ragadt rá, amit annyira szeret, és a törékeny testét a kezemben. Az ő önzetlen szeretete az, ami még életben tart.

- Szia – suttogtam neki, aztán mikor óvatosan letettem, letöröltem azt a kósza elmorzsolt könnycseppet az arcomról.

Sosem hittem volna, hogy ezt mondom valaha is, de a család megnyugtat. Emlékszem, anno utáltam anyáékkal lenni – mindig feszülten éreztem

magam, feleslegesnek gondoltam a családi vacsikat és minden létező közös programot, de most már értem. Az, hogy hazajövök egy nehéz, kudarcokkal teli nap után, szörnyű, és az egyetlen csoda, ami meg tudja szépíteni, az az engem körülvevő emberek jelenléte.

- Apa merre van? – kérdeztem Maddit, ahogy levettem magamról a kabátomat és kibújtam a förtelmesen kényelmetlen cipőmből. Miért hordok én magas sarkút?

Christopherrel az utóbbi két napban elég nyomott a hangulat, legfőképpen azért, mert egyáltalán nem beszél Freyával és még a megszokott mértékű flegmaságát is túlszárnyalja, meg persze azért, mert én is tele vagyok feszültséggel. Nem haragszunk egymásra, egyszerűen csak tele van a fejünk mindennel, ami elvonja a figyelmünket a másikról.

- A szobában van, mesét néztünk – közölte velem Maddi, aztán vissza is szaladt az említett helyiségbe.

Fáradtan lépkedtem utána, aztán nekitámaszkodtam az ajtófélfának és mosolyogva néztem, ahogyan Christopher Burns szeme a képernyőre tapadva emészti a Pindúr Pandúrokat. Még mindig nem mindennapi látvány, mit ne mondjak.

- Élvezi a mesét, Mr Burns? – kérdeztem viccesen, de Christopher egy másodpercre sem emelte volna rám a tekintetét. Jobban élvezi szerintem a mesét, mint Maddi.

- Végtelenül hasonlítasz Csuporkára – kezdte –, ha később született volna a mese, mint te, azt hinném, a dühkezelési problémáidról mintázták.

Elengedtem egy nevetést az igen szellemes gondolatra, aztán odalépkedtem az ágyhoz és amíg Maddi Christopher egyik karjára feküdt, én a másikra. Teljesen hozzábújtam a férfihez, átöleltem a hasát és mosolyogva felnéztem rá. Apró csókkal köszöntettük egymást, aztán teljesen befészkeltem magam a lehető legkényelmesebb pozícióba. Nincs jobb párna, mint Christopher Burns mellkasa.

- Nehéz nap? – egy kérdés tőle.

- Nagyon – egy válasz tőlem.

Mostanában minden napot nehéznek érzek.

Lassan már a megszokott esti tevékenységek elvégzése is nehéznek bizonyult; megfürdetni Maddit, vacsorát készíteni, saját magamat zuhany alá állítani, összepakolni holnapra a munkába. Minden egyszerűen csak túlságosan monotonnak tűnt, még az is, hogy lekapcsoltam az éjjeli lámpát a hálószobában. Kétség sem fér hozzá, hogy az egész testemben fájdalmat éreztem, amit a lelkem közvetített ki nekem a világba. Buta lélek – mindig csak kínlódik.

Zakatoló mindenségem akkor nyugodott meg egy csöppet, mikor Christopher átölelt hátulról. Abban sem voltam biztos, hogy fent van-e még, sőt: halk szuszogása jelezte nekem, hogy az igazak álmában mászkál valahol egy teljesen másik világon. Szorosan magához húzott, nekem pedig újra végig esedezett egy könnycsepp az arcomon – pozitív és negatív értelemben is attól, hogy mennyire szeretem.

Mostanában mindig elkészülök, mire jön Clayton, mivel olyan szinten keveset alszom, hogy jóval az ébresztőm előtt kikelek az ágyból. Megcsináltam a szendvicseket, ittam kettő pohárka kávét, mielőtt még Christopher felébredt, hogy majd vele is tudjak egyet inni és az majd a harmadik legyen, és fel is öltöztem. Clayton nyolc után pár perccel esett be az ajtón a csemetéivel, szenvedett egy csöppet, hogy nagyon durván álmos, aztán el is indultunk a gyerekekkel.

- Úgy nézel ki, mint a mosott szar – közölte a testvérem, én pedig egy igen kellemetlen mosollyal reagáltam le a kedves megjegyzését. – Mi van veled?

- Semmi – mondtam, aztán inkább az ablak felé fordultam, hogy megszüntessem a beszélgetést.

A mellettünk elsuhanó fákat szemléltem, az embereket, a kocsikat – minden annyira sietett. Vagy inkább csak én siettem, de azt sem tudom, hová. Kicsit úgy éreztem, mintha magam elöl menekültem volna, meg attól a sok bajtól, ami beköszöntött az életembe.

Fáradtan ültem le a helyemre az irodában, mikor odaértünk; amilyen energiabombát kapott Clayton minden egyes alkalommal, mikor munkába áll, én úgy szívódtam le egyre jobban és jobban. Éppen a jelenlegi ügyfeleim aktáit néztem át – van pár ember, akik állandó ügyvédként tartanak maguk mellett, és pont ilyen volt az ajtón csengető, majd besétáló férfi is, Mr Justin Black. Kedves, nyugodt tag egyébként, és rettenetesen gazdag. Körülbelül a családja ügyvédje vagyok; a kisebbik fia valahogy minden hülyeségbe belekeveredik, úgy két havonta.

- Mr Black, jó reggelt! – köszöntöttem a férfit, miközben felálltam a helyemről és kinyújtottam felé a karomat. Szokásához híven nem csak kezet fogott velem, hanem másik tenyerével együtt közrezárta az ujjaimat, ahogyan mosolyogva üdvözölt. Kevés tisztelettudóbb ember van, mint ő. – Mi járatban erre? Mibe keveredett már Mickey megint?

- Meglepően semmibe – mondta nevetve, aztán odalépett a bátyámhoz és kezet fogott vele is. Rámutattam a székre, hogy üljön le elém, de nem követte az utasításaimat. Feszülten állt az én asztalom és a bátyámé között, hol rám nézett, hol Claytonra, miközben üvöltött róla az a kínos érzés, amit érezhetett. – Nem tudom, hogy kinél kellene helyet foglalnom most.

Fogalmam sem volt, hogy mi történik – a mosoly az arcomra fagyott, értetlenül nevettem, ahogyan a fejem egy óriási nagy kérdőjellé alakult át. Clayton is felnézett a papírmunkából, zöld szemeit összehúzva pillantott rám – abban a pillanatban egy hatalmas mennydörgés törte meg a csendet kintről és az ablakon keresztül láttam, ahogyan egy sárga villámlás kettészeli az eget.

- Hogy érti ezt, Mr Black? – kérdeztem, miközben lassan visszaereszkedtem a székembe.

- Át szeretnék állni Mr Williamshez – akkorát sújtott a lelkemen a vallomás, hogy csak nyeltem egyet. Semmit nem tudtam csinálni, semmit nem tudtam reagálni; egy arcizmom sem mozdult, miközben Mr Black bűntudattal áztatott arccal mentegetőzött. – Nem maga miatt, Mrs Burns, tényleg egy remek ügyvédnő és sokat köszönhetek magának. De ami jelenleg történik az életében... nem engedhetem, hogy a családom bármiképpen is összekapcsolható legyen azzal a drámával. Mindenki tudja, hogy maga viszi az ügyeinket, és...

- Értem – gyorsan lezártam a magyarázatot, mert úgy éreztem, meghalok belülről. Nem tudtam végighallgatni ezt, nem tudtam végighallgatni egyszerűen, hogy a munkámra is rámennek a pletykák. – Pár aláírás és el is lesz intézve, Mr Black.

- Várjunk egy kicsit, várjunk egy kicsit – Clayton végre megszólalt, hátradőlt kényelmes forgószékén és egy tollat pörgetve a kezében nézett át rólam Mr Blackre. Olyan hevesen vert a szívem erre az egész helyzetre, hogy féltem, kiugrik a helyéről. Szégyelltem magam, pedig nincs is miért. – Azt akarja mondani, hogy kidobja a húgomat az ablakon egyetlen idétlen pletyka miatt, aminek nem is tudja a validitását, és ráadásként még azt gondolja, hogy elvállalom én a családja védelmét? Úgy, hogy az enyémet úgy rúgta ki, mintha magának dolgozna? – nem szóltam semmit, csendben ültem a helyemen, és próbáltam kontrollálni az érzelmeimet. Mindig rájövök, hogy a szomorúság nem életkortól függ; képes vagyok olyan letargiába esni, mint tizennyolc évesen, a különbség csak az, hogy most már próbálom nem kimutatni. Nem gondoltam azt, hogy Claytonnak vissza kellene utasítania Mr Blacket miattam; testvérek vagyunk és ugyanazon az irodán osztozunk, de nem dolgozunk együtt. Azt vállal el, akit szeretne. – Nem játszunk így, Mr Black. Köszönöm az ajánlatot, de nem fogadhatom el.

Mr Black bólintott egyet és teljesen megértette Clayton döntését. A lehető legtisztelettudóbban levált tőlem, aztán szép napot kívánva eltűnt az ajtó mögött – úgy éreztem, mintha minden létező dolog az életemben összedőlt volna, mint egy kártyavár. Eddig is éreztem, de ez a momentum volt a pecsét, ami igazán hivatalossá tette, hogy szó szerint minden felfordult. Csak ültem csendben a helyemen, ültem csendben és néztem előre, mert nem tudtam megszólalni az elmém dühöngésétől.

Nem tudom, mennyi idő telt el, mire végre felálltam és a vízforralónkhoz léptem, ami a sarokban lévő kis komódon állt – arra fogjuk, hogy igazából papíroknak kell a komód, de amúgy csak nem volt mire tennünk a vízforralót. Öntöttem a kancsóban lévő vízből bele, aztán vártam, hogy felmelegítse azt, hogy majd bele tudjam önteni a kavarós kávémat. A gondolataim cikáztak, egyszerűen nem álltak meg – nem tudtam máson agyalni, csak azon, hogy az utóbbi idő csak abban jeleskedett, hogy elrontotta az életemet. A kapcsolatomat, a munkámat, a kedvemet.

Addig gondolkoztam, amíg sírásba nem torzult az arcom – kétségbe ejtett az, hogy nem láttam egyetlen harmonikus kiutat sem ebből, tenyeremet a számhoz raktam, miközben egy nagy könnycsepp egyenesen a komódra esett az arcomról. Még lélegezni sem tudtam egyenletesen, annyira borzasztóan éreztem magam, és mikor megéreztem Clayton kezeit a vállamnál, azonnal felé fordultam és hagytam, hogy átöleljen.

Zokogtam a bátyám karjaiban, a könnyeim pedig úgy zúdultak erre a keserves világra, mint egy nagy, végeláthatatlan felhőszakadás.

[K I L E N C E D I K R É S Z]

Talán akkor éreztem a legjobban, hogy igenis elindult az életem azon a bizonyos lejtőn, mikor köszönés nélkül váltunk el egymástól Christopherrel reggel.

Egyikünk sem tehetett róla – kicsit megevett minket az a sok pletyka, ami befúrta magát az oldalunkba, akár egy pontosan felénk lőtt puskagolyó. Néha már észre sem vesszük egymást, és itt kezdődik a probléma, ugyanis ha már Christopher Burnst sem veszem észre, akkor az engem rajta kívül körülvevő emberek egyenesen megszűnnek létezni; pontosan ez történt. Mikeilával és Charlottetal három hete nem beszéltem, anyát úgy kerülöm, ahogy tudom, apát szintúgy, főleg hogy be sem járok már az őrsre, mivel úgy néznek rám az ott dolgozók, mintha megöltem volna a kedvencüket. Egyedül Clayton az, akivel muszáj kommunikálnom, tekintve, hogy egy és ugyanazon helyen dolgozunk. Tőle nincs menekvés.

Miután Mr Black felbontotta a szerződésünket, a legtöbb visszajáró ügyfelem is felbátorodott és itt hagyott engem. Sokan bepróbálkoztak a bátyámnál és anyámnál, de ők a rám való tekintet nevében egyetlen egy embert sem vállaltak el. Alig van munkám, mert mindenki kerül, és azt sem tudom pontosan, hogy igazából miért. Na, jó... ez nem igaz, tudom az okát, csak nem gondolom relevánsnak. Az emberek utálnak, amiért én, aki csak ártatlanokat véd eredetileg, egy bűnös mellett hajtja álomra a fejét minden nap. Mert igen, ezt gondolják Christopherről: bűnös. A cikk egyre több, a barát pedig egyre kevesebb. Nincs ezen mit szépíteni.

- Nancy! – Clayton szólítására feleszméltem egy csöppet a székemben ülve, a fiú felé fordultam, és nyeltem egyet. Nem tudom beazonosítani pontosan, hogy mennyire is nézhetek ki szánalmasan kívülről, de minden bizonnyal nagyon. – Aláírod még ma azt a papírt?

- Igen, persze. Bocsánat – azért kérdezte ezt meg tőlem Clayton, mert a toll,

ami a kezemben pihent és amivel éppen most aláfirkantottam az előttem lévő dokumentumot, az övé volt. Én otthon hagytam a szerencsehozó tollamat, a többi meg csodával határos módon nem működött. Mert hát, nyilván mindennek el kell romlania az életemben egycsapásra.

- Lehet, ki kéne venned pár napot. Nem robban fel a biznisz nélküled – hát, nem robban fel, tekintve, hogy már-már alig van bizniszem. A szokásos, folyamatos ügyfeleim elpártoltak tőlem, nagyobb ügyekkel nem keresnek meg az emberek, a kisebbeket meg körülbelül két nap alatt letudom. Nincs munka, amibe bele tudnék temetkezni, és azt hiszem, ez őrjít meg a legjobban.

A Gaerren-akta tulajdonképpen lezárult, Max eltűnt előlem, Ben pedig börtönben ül. Oliver elég erősen keresi azt a pontot, amin be tud nyúlni a szülőkhöz és szét tudja törni a falukat, de még nem talált ilyet. Szerintem nem is fog, de nem akarom elszomorítani a kegyetlen tényekkel, úgyhogy csak hagyom, hogy tovább kutakodjon.

- Mivel lenne jobb, ha kivennék pár napot? – hangosan tettem fel a kérdést a bátyámnak, de igazából magamnak szólt. Mivel nincs munka, ami leköti a figyelmemet, valószínűleg a laptopom előtt ülnék és újra meg újra elolvasnám a cikkeket, amik rólunk születtek, és amiket már milliószor elolvastam.

- Lenne időd pihenni, mondjuk – ajánlotta a bátyám, aztán saját szemeire mutatott. – Tiszta karikás a szemed alatt.

Persze, hogy az – lassan már elfelejtem azt is, milyen érzés jól aludni. Sóhajtva ráhagytam a bátyámra az egyébként igen hasznos ötletét, aztán újra felmentem a laptopon a rendőrség oldalára és megnéztem Ben aktáját, hogy frissítették-e. Tudtam, hogy nem fogják már az elkövetkező hónapokban, de mindig ránézek, utána meg automatikusan megyek Maxére, azután pedig megkeresem Sadie Addingtonét. A személyes aktájáról átmegyek az ügy aktájára, és csak azután távolodok el ténylegesen ettől az oldaltól.

Most nem sikerült eltávolodnom tőle a friss hírek miatt. Kyle Taylort felmentették és ártatlannak nyilvánították; ezzel együtt az ügyet pedig kihűltnek. Nyeltem egyet és rámentem a részletekre, egyszerűen nem hittem

el, amit láttam. Lezárták úgy, hogy nem találták meg a tettest? Mégis miért? Ez így nem jó! Abban reménykedtem, hogy miután felmentik Kyle-t, újra az elejéről kezdenek mindent!

- Tudtad, hogy lezárták a Sadie Addingtonos ügyet? – tettem fel a kérdést a bátyámnak hitetlenül, miközben faltam a sorokat a szemeimmel. Feldúlt voltam, kegyetlenül feldúlt, akkor meg egyenesen a robbanás határán voltam, mikor egy mondat közepén lezárult a laptopom fedele. Felnéztem az asztalomra ült bátyámra, aztán újra lepillantottam hatalmas ujjaira, amik a laptopom tetején pihentek. Hogy meri?

- Persze, hogy tudtam. Ez egy gyerek-ügy. Minden nap benne van a hírekben körülbelül – nos, ez lehet. Én nem nézek híreket már egy ideje, vagy úgy egyáltalán tévét. Őszintén, nem is tudom, hogy mit csinálok otthon. Mr Black három hete jött be az iroda ajtaján azzal, hogy le szeretne passzolni, azzal együtt pedig egy soha véget nem érő monoton időszak következett be az életembe, ami annak fényében keletkezett, hogy már annyit éreztem, hogy megszűnt minden érzésem. – Nancy, kérlek menj haza – kinevettem a bátyámat, annyira humorosnak tartottam a tanácsát, de mikor aggodalommal átitatott zöld szemeibe néztem, rájöttem, hogy komolyan beszél. – Aludj egyet. Vagy vacsorázzatok egy jót Christopherrel, átdobhatod hozzánk Maddit. Kicsit szakadj ki a melóból, meg ebből a szarból, ami körülvesz téged. És ne gyere be reggel dolgozni. Vegyél ki pár napot.

Nyeltem egyet a gyengéd mondatokra, aztán elfordultam Claytontól. Amióta apuka, sokkal-sokkal érzelmesebb, mint volt, bár azt is meg kell hagyni, hogy ő mindig is érzelmes volt. Most viszont még a törődőbbnél is törődőbb és hiába vagyunk már felnőttek, néha úgy félt engem, mintha még mindig egy tizenöt éves kislány lennék.

Talán ezért is tettem azt, amire kért és hagytam neki, hogy hazafuvarozzon. Kicsit úgy éreztem magam otthon, abban a pillanatban, hogy beléptem a házba, mintha egy idegen területre tettem volna a lábam. Maddi még óvódában volt, Freya pedig iskolában, egyedül Christopher ült a pult előtt a laptopjával és egy papírkával maga előtt, amikre minden bizonnyal állásokat ír ki. Mindketten tudjuk, hogy a környéken sehova nem fogják felvenni, de nem szeretjük kimondani ezt a tényt.

- Hát, te? Nem az irodában lenne a helyed? – kérdezte, ahogyan végignézett rajtam, mire sóhajtottam egyet és leszántottam magamról a kabátomat. – Jól vagy?

- Persze – hazudtam, és ezt mindketten tudtuk. A férfi elé léptem, aztán adtam egy puszit az arcára, majd combjára ültem és átkaroltam a nyakát. Hiányzott Christopher, nagyon hiányzott, az az igazság. – Mit szólnál, ha főznék valami finomat, amíg te előkeresnél pár gyertyát és megterítenéd az asztalt?

- Ez egy végtelenül kellemes fogadtadás, Nancy Williams, mit ne mondjak – suttogta az ajkaimra Christopher, miközben újra megkereste lelkem legrejtettebb zugát égszínkék szemeivel.

Fáradtan elmosolyodtam, aztán lassan a vállára hajtottam a fejemet. Nem tudom meddig ülhettem ott az ölelésében, de kétségkívül feltöltött. Sőt, már maga a főzés procedúrája is feltöltött. Értelmet adott az életnek az, hogy izgatottan csinálok valamit, hogy futkosok a konyhában és hogy tényleg készülök egy teljesen random itthoni randevúra Christopher Burnsszel. Emlékeztetett arra, milyen szerelmesnek lenni.

Rámosolyogtam Christopherre, mikor helyet foglaltunk az asztalnál ketten, egymással szemben, aztán nagy izgalommal kezdtem mutogatni a kajákra, amiket készítettem.

- Szóval az ott, ott a lila tálban, az majonézes saláta, az meg rántott sajt, és csináltam még hozzá... – nem tudtam befejezni az ismertetőt, egy hatalmas csörrenés félbevágta a szavaimat és annyira megijesztett, hogy felborult még a szék is, miközben felpattantam róla.

Az üvegszilánkok hangos ricsajjal estek a szőnyegre, Christopher azonnal hátrébb húzott magához még úgy is, hogy messze voltunk az ablaktól, ami a bejárati ajtónk mellett most összetörve feküdt a padlónkon. Remegett az egész testem a félelemtől, azt sem tudtam felfogni pár másodpercig, hogy mi történt. Kiáltással jeleztem Christophernek, hogy ne álljon az ablak elé, nehogy eltalálja valami, de ő nem hallgatott rám – leguggolt a szilánkok elé és kezébe vette azt a nagy darab téglát, amit a házunkba repítettek. Nyeltem egyet az undortól, de az is lehet, hogy feltörekvő könnyeim miatt tettem.

Bűnösök – ezt olvastam le a tégláról, mikor Christopher felém fordította azt.

A saját gyerekem is az ablak alatt állhatott volna, ha nem veszi fel ma Clayton az óvódából. Bármelyikünk ott állhatott volna, melyik nyomorult, elvont filmben képzeli el magát az az ember, aki egy egész téglát dob át egy családi ház ablakán?

Remegtem, remegett a testem és remegtek az ajkaim, és amíg egyik részem a sokktól remegett, a másik a méregtől, ami szépen-lassan végigáradt az ereimben és betöltötte az egész szervezetemet. Az izgalom, a remény, hogy minden a régi lehet még, az öröm, ami a főzés alatt magával rántott, széttört úgy, mint az ablaküveg. Christopher folyamatosan szólítgatott a nevemen, de egyszerűen képtelen voltam egyetlen hangot is kinyögni. Olyan volt, mintha az agyam felfogta volna, hogy beszélnek hozzám, de nem annyira, hogy átadja az üzenetet a testemnek, hogy reagáljon rá. Egyszerűen lefagytam az idegességtől és a félelemtől.

- Nancy, be kell ezt jelentenünk, hívd fel a rendőrséget – utasított Christopher, én pedig összeszorítottam a számat. Képes lettem volna belerúgni valamibe, mert egyszerűen képtelen voltam elhinni, hogy hova vetemednek az emberek. Ez már nem játék, és éppen ezért nem közvetlenül a rendőrséget tárcsáztam a telefonomon.

Oliver Grayson olyan hamar kiérkezett pár járőrrel, mint még soha az életben. Ültem az asztalnál és figyeltem a kihűlt kaját, a szilánkokat az ablak alatt, amiket fotóztak az egyenruhás férfiak és nők, Christophert, ahogyan felveszik a vallomását. Úgy éreztem magam, mintha ezzel a téglával minden jót tönkretettek volna az életemben.

- Jól vagy? – ült le mellém Oliver, nekem pedig bekönnyesedett a szemem, mégsem engedtem, hogy egyetlen könnycsepp is végigfolyjon sziklaszilárd kifejezésű arcomon. Fájt minden, de nem engedtem, hogy a fájdalom eluralkodjon rajtam, és tulajdonképpen ez nem is lehetett volna lehetséges, mert annál jóval dühösebb voltam.

- Nem – válaszoltam őszintén, aztán végre ránéztem Oliverre. Azt sem tudta szerencsétlen, mit mondjon vagy mit tegyen. – A cikkek írójának a neve. Ha nem te szerzed meg nekem, rájövök magamtól is, de kell. Meg kell

szereznem, Oliver, a te döntésed, hogy legális, vagy illegális úton fogom ezt megtenni.

Egyszerűen meg kell ezt szüntetni. Nem mehet tovább így, veszélyeztetve van a családom. Az emberek mindig ezt csinálják; olyanba ütik az orrukat, ami nem tartozik rájuk, és amiről egyébként semmit nem tudnak. Hallanak pár pletykát és egy egész sztorit kerítenek köré, mintha mindenről a lehető legnagyobb tudomásuk lenne. Az egész életemet felforgatták, összetörték a boldogságomat és itt az ideje, hogy közbeszóljak.

- Attól, mert nem mondtam meg neked a nevét, még nem azt jelenti, hogy nem kutattam ki már akkor, mikor először felhoztad – mondta Oliver, miközben kocsikulcsával kopogtatott az asztalon. Felcsillantak a szemeim, kérlelően néztem rá, hogy ossza meg velem a tudását, ő pedig megcsóválta a fejét. – De szerintem felesleges felkeresned. Én már megtettem, és nem hallgat rám, mivel parancsot kéne mutatnom neki ahhoz, hogy leálljon.

- Nos, én nem vagyok rendőr, biztos vagyok benne, hogy el tudok vele beszélgetni erről az egészről.

Olivert egy kis unszolással rávettem, hogy küldje át nekem a cikkíró nevét és munkahelyének címét. Estére kaptam meg, este fél tízre, mikor már mindenki eltűnt a házból és Maddi már az igazak álmát aludta az ágyában. A nappaliban ültem az asztalnál, előttem a laptopommal, és figyeltem a járőrkocsit, amit Oliver állíttatott ide éjszakára. Egy jó ablakost kerestem a neten, ami hamar ki tud jönni és be tudja üvegezni ezt a nagy lyukat az ajtó mellett, egy másik lapon megnyitva pedig saját ügyvédi weboldalam virított. Sokat gondolkoztam rajta, végül kiírtam a kezdőlapra, hogy szünetelek és nem vállalok semmilyen ügyet határozatlan ideig, a szívem pedig majd megszakadt emiatt. Nem emlékszem olyan napra már egy ideje, mikor nem foglalkoztam a munkámmal.

Másnap reggel elkészítettem Maddit az oviba, aztán beültem Christopher mellé az autóba és megkértem, hogy dobjon ki az irodánál. Nem akartam mondani neki, hogy hova készülök, mert úgyis jönni akart volna velem és azt egyszerűen nem engedhettem meg. Megvártam, amíg elhajt, intettem neki, aztán megindultam a másik irányba – illetve, megindultam volna, de Clayton meglátott az irodából nem csak kifutott hozzám, de a kezem után is kapott.

- Mit akarsz művelni, Nancy? – kérdezte, és mikor felé fordultam, még erőteljesebben szorította a karomat; biztosan nagyon vészjóslóak lehetnek vérben forgó, kialvatlan szemeim.

- Tegnap délután valaki átdobott egy téglát az ablakunkon – mondtam ki a szavakat lassan és szájbarágósan, és nem is vártam meg, hogy Clayton bárhogyan is reagáljon rá. Kitéptem a karomat ujjai közül és gyalog megindultam telefonom GPS-ének segítségével Anika Yolenne munkahelye felé. Le kell állítani a cikkeket, mert ettől már csak rosszabb lehet.

Egy nagy épület előtt álltam meg, ahol minden bizonnyal bérelt szobában dolgozik a nő. A recepciónál megkérdeztem, hol találom; az ötödik emeleten, a B6-os ajtó mögött. Szerencsére volt lift, szóval nem kellett öt lépcsőt végigszenvednem, mire felértem a cél elé. Sóhajtottam egyet, bekopogtam az ajtón és abban a pillanatban, hogy ezt megtettem, rájöttem, hogy mennyire nem vagyok talpraesett és kétezer százalék, hogy el fogom még ezt is rontani valahogy – aztán eszembe jutott az az igen sok szenvedés, amit a cikkek megjelenése okozott nekem, Christophernek és valamilyen fura módon még a szüleimnek is. Eszembe jutott, hogy van egy gyerekem, akit mindentől meg akarok óvni, és hirtelen nem érdekelt semmi más, csak az, hogy leállítsam ezt az embert.

Egy tőlem alacsonyabb, göndör hajú, szemüveges nő nyitott nekem ajtót. Felismerhetett, mert nyelt egyet és az a mosoly, amivel fogadni készült, lekonyult arcáról. Rám akarta csukni az ajtót, amit nyilván nem engedtem – az irodájába tettem a lábam, hogy ne tudjon teljesen kizárni, így kénytelen volt beengedni. Én is így gondoltam.

- Ideje egyet beszélgetnünk, úgy érzem – felesleges lett volna kerülgetni a forrókását; egyenesen fejest ugrottam bele.

Nem mondom azt, hogy nem volt az egyik legkínosabb találkozó ez az életemben. Vele szemben ültem, mindkettőnk keze összekulcsolva pihent az asztalon. Tanultam viselkedéselemzést, és ez a nő egy nyitott könyv ilyen téren. Látszik, hogy nem lehet könnyen megtörni, magabiztos és talpraesett, és ezek azok a tulajdonságok, amiket én csak megjátszok a bíróságon akárhányszor viszek egy ügyet.

- Miben segíthetek? – szólalt meg végre, megtörve a csendet. Anika Yolenne rendíthetetlen ember, ezt már most meg tudom mondani. – Ha a cikkekről van szó, parancs nélkül sem tehetek.

- Személyi jogokat sértett, ráadásul számos értelemben – kezdtem sorolni az érveimet, de hiába mondtam ki egy igen erős vádat, Anika csak elnevette magát. Oliver is elmondhatta neki ezeket. – Börtönbe is csukathatom.

- Tessék feljelenteni akkor, és megvárom, mi sül ki belőle. Biztos vagyok benne, hogy a városi rendőrkapitányság nagy örömmel fog pont önnek segíteni, Mrs... *Burns* – akkora undorral mondta ki a nevemet és egyben Christopher nevét, hogy képes lettem volna átnyúlni az asztalon és megtépni. Aztán, persze eszembe jutott, hogy idegeneknek nem mutatjuk a dühkezelési problémámat, mellesleg nagyon is szíven ütött az egyébként nem teljesen hamis gondolata. A rendőrkapitányság utál engem. – A város megérdemli, hogy tudjon arról, miféle ember maga. Segítenie kéne az embereket, védenie kéne őket a bűnösöktől, és...

- Nem vagyok rendőr, Ms Yolenne – vágtam a hölgy szavába, ő pedig nyelt egyet. Nem fogadja jól, ha elcsendesítik. – Nem az a feladatom, hogy megvédjem az embereket a bűnösöktől, bármennyire is szeretném megtisztítani ezt a várost minden rossztól. Védő vagyok, de nem nyomozó, hanem ügyvéd. Az a feladatom, hogy megvédjem az ügyfeleimet a börtöntől.

- Az ügyfelei alatt egy pszichológiai értelemben beteg, kiskorú lányokat zaklató embert ért, aki mellesleg az Ön ágyában alszik minden nap? Nagy teljesítmény, Mrs Burns – nem ismertem, de utáltam ezt a nőt. Egyszerűen csak utáltam, mert semmi nem árad belőle, csak az a merő rosszindulat, amivel tönkre akarja tenni az életemet. – Christopher Burns – motyogta, miközben elővett egy mappát a fiókjából. Csapjuk hozzá ezt is a személyi jogok megsértése rovathoz, köszönöm szépen. – Hatalmi visszaélés, abúzus, fizikai bántalmazás...

- Sosem bántalmazott. Az ijesztő kutatása hamis – ha! Ennyi. Mindig van egy hiba.

- Ki mondta, hogy magára gondolok? – pillantott fel rám Anika, vastag keretes szemüvege mögül annyira mindentudóan nézett, hogy kicsit

erősebben dobbant meg a szívem az ijedtségtől. – Nem tudta, hogy a kedvese börtönben is volt fizikai bántalmazás miatt? Az alma nem esik messze a fájától – fogalmam sem volt, miről beszél ez a nő, annyira lesokkolt, hogy még azon sem lepődtem meg, hogy utalást tett Christopher apjára. – De Ön ezt pontosan tudja, Nancy Williams, nem igaz? Olyan, mint az anyja. Makacs, akaratos és... a rossz emberbe szeretnek bele – nyeltem egyet. Szédültem a sok információtól, úgy éreztem, hogy az előttem álló sokkal sokkal többet tud az életemről, mint én. Fogalmam sem volt, mire célzott anyával kapcsolatban, fogalmam sem volt semmiről. Kitalálhatja az egészet, ezek közül könnyen lehet, hogy semmi nem igaz, ugye? – Mondjuk a bátyja igazán feketebárány a családban, ha úgy nézzük. Fű, egyetemi kizárás, kocsi szétverés... erős. És az illegális visszakerülése a jogra, hú! Az visz mindent.

- Hagyja békén a bátyámat – nem volt erő a hangomban, csak könnyek a szememben. Csak suttogtam, mert nem tudtam hangosabban szólni, azt sem tudtam lassan, hogy hol vagyok.

- Az egész családja egy nagy illegalitás – Anika ideges volt, de ha több energiám lett volna, és nem lettem volna földbe tiporva, biztosan feltettem volna a kérdést, hogy hogy meri rosszul érezni magát pont ő. – A nagy Williamsek az egész városban, sőt az egész államban ismertek, a hatalmas jogi körben mozgó családhoz senki nem nyúlhat, mert érinthetetlenek. Hogyne lennének azok, hiszen ha ők vagy a közeli ismerőseik csinálnak valamit, képesek a bizonyítékot is eltüntetni egymásért! Maguknak kéne a legtisztábbnak lenni, mégsem látok mást, csak mocskot.

- Semmit nem tud a családomról – most már azt hiszem, én sem, de ezt nem tettem hozzá. Sírni, bőgni akartam, de nem is tudom, miért. Ismeretlennek érzek mindent, amit eddig tudtam.

- Mindent tud a csapatom a családjáról, Nancy, és szépen-lassan, egyesével fogom leszedni mindegyik tagját a trónról pontosan úgy, ahogyan megérdemlik – nyugodtan, mosolyogva fejezte ki magát Anika, én pedig csak nyeltem egyet, hátha le tudom állítani vérem folyamatos forrását. Nem sikerült. – Először jön Ön, aztán a főnökével viszonyt folytató édesanyja – tessék? Anyámnak nincs is főnöke. –, aztán a gyerekeiért hamisítani képes édesapja, aztán az igen zavaros múltú bátyja, és ne aggódjon, Mrs Burns, kivárom, amíg a húga is be tud majd állni ebbe az igen elcseszett sorba, és

akkor... – felpattantam a székről Millie említésére, de mielőtt bármit tehettem volna, nyitódott az iroda ajtaja; annyira túlfűtött a düh, hogy nem is érdekelt, képes lettem volna átnyúlni ezen a rohadt asztalon, ha nem kapják el a karomat.

Oldalra fordultam, Oliver kék szemeibe néztem és amíg egyik részem gyűlölte őt, amiért fogja most a levegőben a csuklómat, a másik elgyengült és csak üvölteni akart lelki fájdalmában.

- Nem szabad, Nancy – suttogta, én pedig annyira összetörtem, hogy nem is tudtam megszólalni. Hirtelen minden rám zúdúlt, mindent egy hatalmas kőnek éreztem, minden egyes szót, amit kiejtett a száján Anika. Oliver pedig ezt látta. – Gyere, menjünk.

Most az egyszer hallgattam a férfire, hagytam neki, hogy hátamat fogva kivezessen az irodából és a liftbe tessékeljen. Akkora csend töltötte be a környezetünket, hogy hallottam saját lelkem sikítását. Egyik oldalról azért zavarodtam össze, mert ez a nő egy csomó olyan dolgot mondott a szüleimről, amikről fogalmam sincs, a másik oldalról pedig azért, mert mikor felsorolják neked a családod összes hibáját egy tömbben, az egy kicsit megrendítő.

- Nem akartam megütni, én nem akartam... megütni – kezdtem a magyarázkodást, de azt sem tudom, miért. – Csak felhozta a bátyámat és, és a húgomat, és egyszerűen csak...

- Tudom. Nekem is van egy öcsém – mondta Oliver, mire én csak bólintottam egyet. Jó érzés egy olyan ember közelében lenni, akinek nem kell magyarázkodnod. – Hogy vagy?

- Én... – hogy vagyok? Nem tudtam szavakba önteni. – Nem vagyok jól.

- Hova vigyelek? – kérdezte Oliver, de nem tudtam egyből válaszolni a kérdésére. Nem tudtam, hova akarok menni, pedig annyi, de annyi helyem lett volna, ahova mehetek! Mehettem volna anyához, apához, mehettem volna haza Christopherhez, vagy az irodába Claytonhoz, mégis úgy éreztem, hogy senkivel nem akarok találkozni.

Egy csöppecskét meg akartam szünni létezni.

Végül megadtam neki az óvóda címét, megköszöntem a fuvart, aztán kiszálltam az autóból, mikor megérkeztünk. Két teljes órát töltöttem teljesen egyedül egy színesre festett padon ülve az óvóda előtt, két óra magammal és a gondolataimmal, két óra magammal és a gyomorgörcsömmel. Aztán, mikor elérkezett a fél egy és megebédeltek a gyerekek, becsengettem a kapun és a lehető legcsodálatosabb álcával kifejtettem az óvónőnek, hogy hamarabb el tudtam jönni a munkahelyről és hazavinném Maddit most ebéd után.

Már előre leguggoltam, mikor láttam a kislányomat felém futni, széttártam két karomat és ölelésbe fogadtam őt, nagy lendülete engem is megmosolyogtatott és annyira jó érzés volt törékeny testét a kezemben tartani, hogy azt nem tudom kifejezni. Kisimítottam szőke fürtjeit kék szemeiből, mikor rám nézett, figyeltem angyali arcocskáját és rájöttem, hogy nincs nála fontosabb ember az egész világon.

- Miért könnyesek a szemeid, anya? – kérdezte, én pedig megcsóváltam a fejemet, jelezve, hogy nincs semmi baj sem. Mit mondasz egy kisgyereknek? Hogy összetört a lelked?

- Csak örülök, hogy látlak – jelentettem ki végül, aztán felálltam és kézen fogva elindultam vele. – Mit szólnál, ha beülnénk a cukrászdába egy jó sütiért?

- Tejszínhabos is lehet? – csillant fel Maddi szeme, én pedig határozottan bólogattam neki.

Nem tudom, mi lesz holnap, vagy mi lesz délután, vagy mi lesz akkor, ha találkozok valakivel, akivel félek még találkozni, de abban a pillanatban, mikor Maddi Burnsszel szemben ültem két túlságosan is krémes sütiszelettel, nem is akartam gondolni a válaszokra.

[T I Z E D I K R É S Z]

- Tudod, a megfigyelés általában úgy megy, hogy megfigyeled az adott dolgot, amit meg kell figyelned – zökkentett ki Oliver a laptopomon megjelenő szöveg olvasásából. Sóhajtva a táskámba csúsztattam a gépet, aztán duzzogva magamhoz vettem a mekis kaját, amit vettünk elvitelre. – És ne zsírozd össze a kocsim, kösz.

- Most már azért is össze fogom – nyújtottam ki igazán éretten a nyelvem a férfire, majd végre a velünk szemben lévő házra pillantottam. – Az időnket vesztegetjük. Max itthon sincs.

A Gaerren-háznál vagyunk már vagy két órája. Lassan sötétedik, de Oliver nem szándékozik még hazamenni – kicsit úgy tűnik, mintha ráfüggött volna erre az ügyre. Le akarja buktatni a szülőket, és ez már a második nap, hogy ebben a kocsiban rohadunk. Mármint, amúgy nekem nem lenne kötelességem vele jönni, de mivel felfüggesztettem a praxisomat és tulajdonképpen nincs munkám, ami lefoglalna, folyamatosan ezzel az idiótával vagyok.

- Ott jön – bökött a fejével a háztól két saroknyira Oliver, tekintetét követve pedig sikerült megpillantanom Maxet, ahogyan sétafikál az otthona felé. Tegnap nem jött haza, szóval ez már siker. Tisztára izgalmas.

- Mit is kell néznünk most?

- Hogy történik-e bármi szokatlan jelenség – elnevettem magam, mert a szokatlan jelenség kifejezésről egyből a természetfeletti jutott eszembe, de miután megkaptam Oliver kicsit sem kedves tekintetét, gyorsan csendbe maradtam. Szerintem nem szeret velem dolgozni.

Ahogy Max belépett a házba, abban a pillanatban le is kapcsolódott a lámpa belül. Értetlenül fordultunk egymás felé Oliverrel, hiszen akárhogy nézzük, ez kicsit sem normális. A titkok átfűzték ezt az egész házat, és akármilyen kis lyukacskát próbáltunk keresni, a tüskék eltakarták az összeset.

- Törjünk be, már van indítékunk! – adtam a szerintem igen csodálatos ötletemet, de Oliver rám nézett és szerintem azt is megbánta, hogy létezem. Most miért?

- Mondd, hány bűnüldözési sorozatot néztél életedben? – *sokat*. – A valóvilágban nem úgy megy ez, mint a filmekben. Nincs indítékunk, csak jogos gondolataink. És ha betörjük az ajtót, az őrsnek ki kell fizetni a károkat. Csak mondom.

- Jó, akkor bocsánat, hogy ötletelek, hogy segítsem a munkádat. Igazán bocsánat.

- Nehezíted, nem segíted a munkámat, de semmi gond.

- Jó, semmi gond – szinte egyszerre beszéltünk Oliverrel, és én szüntettem meg a vitát azzal, hogy tömtem egy kis sültkrumplit a számba.

A megfigyelés is sokkal unalmasabb, mint a bűnüldözési sorozatokban, talán ennek köszönhetően nyomott el az álom pár órával később, este. Igazából nem tudom, mennyi ideig aludtam, mikor újra felébredtem. Egy vörös pléd volt rám terítve, amit minden bizonnyal Oliver dobott rám – elmosolyodtam ennek a szemétnek a tettére, aztán lehámoztam magamról a flexibilis takarót és ránéztem az autóba szerelt órára. Fél tizenkettő.

- Hazaviszlek – jelentette ki anélkül, hogy megkérdezett volna, majd beindította az autót. – Semmi nem fog már történni.

Nem akartam haza menni. Borzasztó ötlet volt bemenni két nappal ezelőtt a rólam és Christopherről cikkeket író nőhöz, mert azóta úgy érzem, nem ismerek senkit. Nem beszéltem sem anyával, sem apával, Christopherrel pedig rettentően felszínes a viszonyom, mivel félek felhozni neki azt, amit Anikától hallottam. Tudom, hogy hülyeség, amit csinálok, és úgy viselkedek, mint egy kamaszlány, aki borzasztó rosszul kezeli a problémáit, de olyan sok konfliktusunk van már így is Christopherrel, hogy nem akarok még egyet.

- Holnap is megfigyelünk? – kérdeztem egy kicsit reménytelibben, mint kellett volna, majd nyeltem egyet és inkább elfordultam Olivertől. A sötét tájat szemléltem, ami fáradtan ránk nehezedett most a késői órákban.

- Nancy, nem kerülheted örökké – a férfi pontosan tudta, hogy mit csinálok, hiába nen fejtettem ki neki. Egyszerűen túl jó nyomozó. – Évek óta ismered, állj a talpadra és beszélj vele, ha ennyire zavar az ügy, vagy felejtsd el és hagyd a múltban.

Tudtam, hogy Olivernek igaza volt, mégis mikor kidobott otthon és beléptem a házba, reménykedtem abban, hogy mindenki alszik már. Így is volt, csend övezett minden szobát, csak a zuhanyzótálcára esett vízcseppek törték meg a némaságot, amiket magamra engedtem. Kiültem a konyhába a laptopommal, szereztem magamnak egy kis ropit, aztán megnéztem a ma elhalasztott hívásaimat. Clayton írt, hogy jól vagyok-e, meg Mikeila, hogy lassan megnyitják Seannal az éttermet. Lemaradok a barátaim életéről csak azért, mert nem tudok lépést tartani az enyémmel.

Újra megtettem azt, amit minden nap megteszek körülbelül: megnéztem a Gaerren-aktákat, aztán a Sadie Addingtonosat. Semmi változás. Már éppen terveztem kilépni a rendőrség weblapjának ezen részlegéből, de megakadt a szemem az aktakeresőn – én magam sem tudtam, mit csinálok. Egy nagy hülyeségnek gondoltam az egészet.

De mégis...

Olyan óvatosan pötyögtem be a Christopher Burns nevet, mintha nem tudnék írni.

Keresés...

Doboghat annyira az emberi szív, hogy kiesik a helyéről?

Keresés...

Ha igazat mondott a cikkíró arról, hogy Christopher volt már börtönben, akkor lennie kell valamilyen feljegyzésnek.

Egy találat.

Megállt a vér az ereimben, mégis rámentem az aktára. Christopher arcát mutató futó ugrott fel előttem és az előzetes letartóztatása testi sértés miatt

nyolc évvel ezelőtt. Lecsuktam a szemeimet, titkon reménykedtem, hogy Anika Yolenne csak hazudott nekem, hogy fájdítsa a lelkemet. Akármennyire is hagynom kellett volna, beleástam magam a múltba, rámentem az áldozat fotójára és lilára vert, feldagadt szemeivel, felszakított szájával és betört orrával találkoztam. Olyan gyorsan lábadtak könnybe a szemeim, mint még soha, de nem feltétlenül a látványtól, hanem a tudattól, hogy ezt Christopher okozta. Két hónapot ült előzetesben, aztán bizonyíték hiánya révén befagyasztották az ügyet.

Azt hittem, leesek a székről, mikor megláttam, ki fagyasztotta be.

Az ügyet vezető nyomozó, aki nem más, mint Daniel Williams – az apám.

Apa nem hogy találkozott vele, de nyomozott egy ügyben, ami Christopherrel kapcsolatos volt, mikor én egyetemre jártam, és nem mondott egy szót sem? Lecsukták Christophert és nem mondott semmit?

Semmit!

Olyan erősen csaptam le a laptop tetejét, amilyen erősen nem kellett volna. Túlságosan megfájdult a fejem, sok lett az információ és nem tudta megemészteni az elmém. Nem tudtam elhinni, hogy Christopher képes ilyet tenni, és azt sem tudtam elhinni, hogy apám minderről tudott. De amit a legjobban nem tudtam elhinni, hogy azóta egybefonódott az életünk és az égvilágon semmit sem szólt róla egyik sem.

Nyitódott a bejárati ajtó és a telefonja vakujával világítva óvatosan belépett rajta Freya. Csütörtök van, holnap iskola! Ne már, mégis hogy képzeli?

- Freya! Már ágyban kéne lenned! – szidtam le a lányt, miközben lehúzta a csizmáját és lehámozta magáról a bőrkabátját. Nem is lehetne tagadni, hogy be van rúgva.

- Három másodperc múlva ott leszek – mondta, aztán beevickélt saját szobájába anélkül, hogy adott volna valami magyarázatot a kimaradására.

Volt hajnali három is, mire elaludtam. Borzasztó fáradtan keltem fel elkészíteni Maddit az óvódába, ráadásul Freya is úgy nézett ki, mint egy

élőhalott – nem mondtam semmit a testvérének, de azért Christopher elég furán nézett, mikor Freya kijelentette, hogy ma képtelen vezetni, és inkább felhívja Codyt, hogy vigye el őt és Milliet az iskolába. Lassan Clayton is megérkezett, hogy felvegye Maddit, így kis idő múltán egyedül maradtunk Christopherrel. Szerintem soha nem volt olyan megfagyott légkör köztünk, mint jelenlegi állapotunkban. Ebédet főztem, vágtam a zöldségeket a levesbe, ő pedig munkákat keresett saját gépén. Borostája erősödött, kékséges szemeinek fénye kezdte elveszíteni csillogását. Egy elnyúlt fekete pólót viselt szürke melegítőalsóval, pont olyannal, mint mellette lévő kávés bögréjének fakó színe.

- Találtál már valami jó munkát? – kezdeményeztem beszélgetést, mire ő fáradtan megrázta a fejét és kortyolt egyet koffeines forró italából. – És mi volt a tegnapi állásinterjún?

- Az tegnapelőtt volt – javított ki Christopher ahelyett, hogy egy rendes választ adott volna. Markomba zártam a karikákra vágott sárgarépákat és beletettem őket a zöldséges tálba. – Kérdezzem meg, hogy hol voltál tegnap éjjel?

- Itthon voltam tegnap éjjel, csak későn értem haza.

- Megint Mr Grayson éjszakai megfigyelése miatt? – olyan sok gúnnyal a hangjában tette fel nekem a kérdést Christopher, hogy szerintem a világon nem létezik ennyi. Nevettem volna, ha vicces lett volna a helyzet, de inkább csak elfordultam és megmostam a zöldségeket, miközben hitetlenül ráztam a fejem.

- Ugye nem vagy féltékeny? – a világ legabszurdabb dolga lenne, ha Christopher Oliverre lenne féltékeny. Mikor visszafordultam felé, lecsukta a laptopja tetejét és kinyújtóztatta karjait, majd felállt és poharával a kezében elém lépett a mosogatóhoz. Nyeltem egyet a hirtelen közelségünkre, akár egy tinédzser, aki nem tudja, mit kezdjen magával. Igen, kétségtelen, hogy Christopher Burns nyolcvan év múlva is hatással lesz rám, akármi is történjék.

- Nem tudom, Nancy Williams. Van okom féltékenynek lenni? – tessék? – Mostanában többet vagy vele, mint velem. Nem osztasz meg velem semmit.

Na, álljon meg a menet!

- Én nem osztok meg veled semmit? – fel akartam hozni neki azt, hogy pár órával ezelőttig azt sem tudtam, hogy börtönben volt testi sértésért és apám hozta ki onnan, mégsem tettem. Nem, nem azért, mert félek a konfrontálódástól, egyszerűen csak nem álltam készen még nagyobb feszültségre. – Hihetetlen – ennyit mondtam, aztán kikerültem a férfit és letöröltem a pultot, ahol előbb a zöldségeket vágtam. Nem érzem azt, hogy okot adtam volna neki a féltékenykedésre, mégis megtette. – Tudod mit? Megfőzöm az ebédet, Maddit bedobjuk anyához a hétvégére és utána megyek is ismételten az éjszakai megfigyelésemre.

- Remek ötlet, úgyis Carmennel vacsorázom – megállt a törlőrongy a kezemben, felnéztem még úgy is, hogy tudtam: Christopher mögöttem áll. Lassan fordultam hátra felé, tekintetem magyarázatot várt, miközben a szívem majd' kiugrott a helyéről. Ide jutottunk? Azt hiszi, hogy megcsalom, ezért ő is játszadozik?

- Tessék?

- Nem szabad? Ugye nem vagy féltékeny? – kérdezte szarkasztikusan Christopher, én pedig azt sem tudtam, hogy reagáljak. Csak álltam előtte teljesen megsemmisülve. – Carmen egy barát, semmivel sem másabb, mint a te Mr Graysonod.

- Mi Oliverrel nem vagyunk exek – sem barátok, de az lényegtelen most. – És van egy közös ügy, amin dolgozunk. Szó szerint van egy közös ügyünk, egyszerűen csak a te féltékenységed magyaráz be más dolgokat neked.

- Nos, Carmen segít munkahelyet találni nekem, és nem csak exek, hanem barátok is vagyunk.

Mielőtt mi összejöttünk volna öt évvel ezelőtt, Christopher majdnem összejött Carmennel. Emlékszem, azért hívtam fel, hogy elmondjam neki, hogy megértem, és hogy megérdemli ezt a méltó búcsút a kapcsolatunk. Aztán felvett, elvitt magához és összejöttünk ahelyett, hogy búcsúzkodtunk volna. Ha nem hívtam volna fel, Carmen állna most itt helyettem.

- Ezt nem hiszem el – ennyit tudtam mondani, két kezemmel fogtam halántékomat, miközben bementem a szobába inkább.

Rendet raktam, aztán Maddi szobájában is. Még fel is porszívóztam, csak hogy ne kelljen Christopherrel találkoznom most. Ez nem volt tulajdonképpen probléma, tekintve, hogy mire kimentem a konyhába, hogy megnézzem a levest, sem őt, sem a kocsikulcsát vagy a kabátját nem találtam. Csendben kifőztem, aztán én is elhagytam az otthonomat, de azt sem tudtam, hogy hova vagy merre kéne, hogy menjek. Feltömegeztem az őrsig, aztán bekopogtam az azzal szemben lévő, jelenleg a ZÁRVA jelet mutató éttermen. Mikeila egyből ajtót nyitott, öleléssel fogadott engem és körbevezetett a takaros kis kajáldában. Nem volt nagy, pár asztalka foglalt helyet középen, a falak mellett színes babzsákok adtak több helyet, valamint volt egy kajás és egy italos pult is. Zseniálisan nézett ki, és csak remélni tudtam, hogy működni fog nekik.

- Mit hozhatok, hölgyem? – állt elénk Sean, mikor leültünk Mikeilával egy-egy babzsákra, ami egyébként borzasztóan kényelmes. Nekünk is kéne egy ilyen otthonra. – Jelenleg csak szendviccsel és meggyes sörrel tudunk szolgálni.

- Az alkoholt kihagyom, de a szendvics jöhet – egyeztem bele az ajánlatba, aztán mikor eltűnt Sean, sóhajtottam egyet és töviről-hegyire elmeséltem az elmúlt pár nap történéseit barátnőmnek. Elkezdtem a betört ablaküvegtől Anika Yolenne személyén keresztül Christopher testi sértésén át a férfi féltékenységéig és a Carmennel való vacsorázásán.

- Jó, Oliver Graysonre én is féltékeny lennék, mert úgy néz ki, mint egy görög isten – atyaég... –, de Carment én sem értem. Mármint, nyilvánvaló, hogy ismét a makacsságotok játszik itt és Christopher csak azért vacsorázik vele, hogy mérges legyél.

Habár értékeltem, hogy Mikeila reagált valamire a monológomból, meglepődtem, hogy ez a Christopherrel való – őt idézve – játékunk volt, mikor sokkal fontosabb dolgok is elhangoztak. Nem értettem, miért nem akadt ki a letartóztatós szituáción, aztán pofán csapott a valóság és azt sem tudtam, mit mondjak.

- Te tudtad – nem is kérdeztem, csak kijelentettem. Mikeila lesütötte sötét szemeit, ezzel pedig elismerte az igazamat. Képtelen vagyok elhinni ezt. – Azt a mindenit.

- Sajnálom, csak mikor Charlotte elmondta...

- Charlotte? – na jó, mi történik itt? – Charlotte is tudta?

És akkor történt a legnagyobb csapás, ugyanis abban az időben, mikor ez megtörtént, Charlotte és Clayton együtt voltak – a lány a bátyámtól tudta ezt meg, és olyan őszinte szomorúságot okozott ez bennem, hogy azt nem lehet szavakkal leírni.

Clayton tudta. Clayton Williams tudta, és nem mondott egy árva szót sem.

- Nancy, tudom, mire gondolsz, és kérlek értsd meg, hogy... – igazából nem is figyeltem Mikeilára, felálltam és elköszöntem tőle.

Eszméletlenül dühösnek és elárultnak éreztem magam, pontosan tudtam, hogy hová megyek – még csak nem is használtam tömegközlekedési eszközöket, gyalog sétáltam el a közös irodáig és kopogás nélkül benyitottam az ajtón. A bátyám az asztalánál ült velem, pontosan szemben a bejárattal; mikor felnézett rám, tudta, hogy baj lesz.

- Tudtad! Tudtad, hogy Christophert lecsukták és tudtad, hogy apa vezette az ügyet! – forrtam az idegtől, talán ilyen dühös még sosem voltam a bátyámra. Nem tudtam elhinni, hogy nem mondta el nekem.

- Persze, hogy tudtam. De Nancy, figy...

- És még sem szóltál egy kibaszott szót sem! – szinte üvöltöttem vele, minden mérgem rajta csattant. – Akkor sem, mikor már újra beszéltem vele, akkor sem, mikor szó szerint összeházasodtam vele!

- Ne mondd, hogy változtak emiatt az érzéseid iránta.

- Persze, hogy nem változtak! – nem hiszem el, hogy nem érti Clayton, miről van itt szó. Nem az érzelmeim változtak, nem utálom Christophert emiatt, egyszerűen ez csak egy nagy dolog ahhoz, hogy a felesége ne tudjon róla. –

De tudnom kellett volna, egybe kötöttem vele az életemet és te tudtad, és nem szóltál semmit róla! Ha nem megyek el ahhoz a nyomorult újságíróhoz, még most sem tudnám és bűntudat nélkül létezett mindenki körülöttem, tudván, hogy mindenki tud mindent, csak én nem! És te is, Clayton, te is hallgattál róla, te, akiben annyira kegyetlenül megbízom! Te is!

- Mennyivel lett volna jobb, ha elmondom, hogy a család interakcióba került vele? Visszaestél volna a depresszióDba, mert úgyis találkozni akartál volna vele és beszélgettetek volna. Éppen akkor léptél túl rajta, és...

- SOHA NEM LÉPTEM TÚL RAJTA! – éreztem a torkom kaparását, olyan hangosan kiabáltam Claytonnal. Könnyeim kicsordultak az elmúlt napok fájdalmai eredményeként, és nem is tudtam ellene mit tenni. – Még csak nem is voltam együtt Rafaellel akkor, hogy legalább úgy tegyek, mintha túlléptem volna! És ezt is tudtad, te mindent tudtál, és hamarabb mondtad el a barátnődnek, mint a saját húgodnak, aki szerelmes volt Christopher Burnsbe!

- Lehet, hogy éppen ezért nem mondtam el, mert...

- Nem volt ehhez jogod! Nem volt jogod eldönteni, hogy nekem hogy lett volna a jobb! Egyszerűen nem volt jogod hozzá, nem volt jogod titkolózni előttem egy olyan dologról, amiben érintett voltam – kifordultam az irodából, de nem tudtam pontosan, hogy hova tartok.

Van az az állapot, mikor már annyira dühös vagy, hogy tulajdonképpen tök mindegynek érzel minden magára várató veszekedést – egyszerűen csak úgy vagy vele, hogy jöjjön és robbanjon az egész mindenség, ha erre van szükség. Mikor az őrsre értem, apát kerestem, de nem tartózkodott ott. Beküldtek, hogy várjam meg az irodájában, én pedig leültem a forgós székére és írtam egy üzenetet Olivernek, hogy egyébként a tíz méteres körzetében vagyok.

Nyilván nem írt vissza, mert gondolom ő dolgozik, mint egy normális ember.

Apa gépét bámultam, közben pedig csak az járt a fejemben, hogy szerepel a neve Christopher aktájában. Ő az, aki befagyasztotta az ügyet bizonyíték hiányában. Csak azt nem értem tulajdonképpen, hogy hogyan, tekintve, hogy egy kirakat előtt történt az egész a fájlok szerint – a kirakatok előtt mindig van kamera, lehetetlen, hogy nincs bizonyíték.

“*A nagy Williamsek az egész városban, sőt az egész államban ismertek, a hatalmas jogi körben mozgó családhoz senki nem nyúlhat, mert érinthetetlenek. Hogyne lennének azok, hiszen ha ők vagy a közeli ismerőseik csinálnak valamit, képesek a bizonyítékot is eltüntetni egymásért!*” – Anika szavai itt csengtek a fülemben, és hirtelen leesett, hogy hogyan is értette pofátlan kijelentéseit. Akármennyire is szomorú ez, de azonnal kutatni kezdtem apa gépén, azt remélve, hogy semmit nem találok. Aztán rájöttem, hogy apa okosabb annál, hogy a gépén tartsa a bizonyítékot, asztalának fiókjait húzogattam, amíg nem találtam egy aprócska zöld pendrive-ot.

Ismerem apát. A bűnüldözésben sosem hazudna, éppen ezért ha tesz egy kivételt, az örökké fontos lesz számára. Sosem felejti el és mindig közel tartja magához.

Hamar csatlakoztattam a pendrive-ot a géphez és meg is találtam a kamerafelvételt rajta. Bele kellett pörgetnem, egészen a verekedésig tekertem. Pár másodperccel visszamentem, hogy lássam, ki kezdte – természetesen Christopher. Végig sem tudtam nézni, annyira zavart.

- Nyomozónak kellett volna menned – felnéztem a gépből, mikor meghallottam apa hangját. Hát, ez kínos. – Mindig mondtam anyádnak, hogy az én lépteimet kéne követned és nem az övét.

- Miért nem mondtad el, hogy Christopher börtönben volt? És miért hamisítottad meg a bizonyítékot ellene?

- Mert így el tudták engedni – mondta apa, aztán sóhajtva leült az asztal másik oldalán lévő székek egyikére. – Felhívott a bátyád. Nem kéne dühösnek lenned rá.

Apa ezt nem értheti, mert akármennyire is érzékelték a szüleink a köztünk lévő közelséget, nem tudták soha pontosan, hogy mennyire is erős az a kapocs Clayton és köztem. Ezért fáj ez borzasztóan, mert nem vártam volna ezt tőle.

- Miért nem mondtátok el? – kérdeztem meg újra, majd nyeltem egyet, de inkább azért, mert már előre éreztem a válasz negatív hatásait a lelkemre.

- Játsszunk el a gondolattal, hogy elmondjuk neked! Ott vagy tizenkilenc, majdnem évesen, alig két évvel azután, hogy anyád nyomására ott hagytál egy olyan embert, akit nem akartál ott hagyni. Nyilvánvalóan még mindig vannak érzéseid iránta, és mindannyian tudjuk, hogy ha meglátod, egy olyan mély pontra esel, ami például a tanulmányaidon is meglátszana – nem tudtam leállítani apát, mert hülyeség lett volna belekötnöm. Igazat mondott. – De elmondjuk neked, elmondom, hogy átvettem az ügyet inkább én, elmondom neked, hogy Christopher szét van esve, mert megtudta, hogy az édesanyja rákos. Elmondom neked, hogy bűncselekményt hajtott végre, mivel alkohol hatása alatt kevés ingerlésre nyolc napnál tovább tartó sérüléseket okozott egy férfinek. Elmondom neked, hogy előzetes letartóztatásban van, de azért megkérlek, hogy ne látogasd meg, mert nem tenne jót neked. Gyorsan, igen-nem válasz, Nancy, ennek ellenére elmentél volna, hogy lásd?

Biztosan.

- Igen – válaszoltam csendben, majd vettem egy mély levegőt és hátradőltem a forgós székben.

- Igen, tehát elmész, találkoztok, Christophert kiengedik, mert eltüntettem a bizonyítékot, végig hallgatod, ahogyan megköszöni a segítséget, amivel kapcsolatban csak mellékesen mondom, hogy nem tudja, hogy hamisítottam érte. Elmész az anyukájához, hogy lásd hogy van, beszélgetsz Freyával, újra felélednek az érzelmeid Christopher iránt és hamarabb együtt vagytok, mint ahogyan én pislogok.

- Ez akkora baj lett volna? Ha egy picikét hamarabb találjuk meg újra egymást? – még mindig nem teljesen értem, hogy miért nem mondták el. Oké, azt értem, hogy azért, mert nem akarták, hogy újra visszaessek, de ha kibékültünk volna, akkor nem estem volna vissza.

- Lehet, hogy igazad van, ezt nem tudhatjuk már meg, kicsim. De akkor ezt találtuk a bátyáddal a helyesnek. Mert igen, felhívtam őt, hogy mondjuk-e el neked, és mérlegeltük a helyzetet és azt a megoldást kerestük, ami neked a legjobb, mert aggódtunk érted. Nagyon sajnálom, hogy felzaklatott, érthető ez, és igazad van abban, hogy miután egybe keltetek, illő lett volna elmondani – apa túlságosan nyugodtan és zseniálisan beszélt ahhoz, hogy mérges legyek. Egy bocsánat rengeteget tehet, az az igazság. – Szerintem

Christopher nem is tudja, hogy neked erről fogalmad sem volt, elvégre én vezettem az ügyét. Biztos vagyok benne, hogy abban a hitben él, hogy te már nyolc éve tisztában vagy ezzel, mert elmondtam neked. Ne haragudj rá sem emiatt.

Sóhajtottam egy újabbat és csendben ültem apa előtt. Nem voltak megfelelő szavaim, amiket mondhattam volna, megértettem azt, amit meg kellett érteni és elfogadtam a bocsánatkérést az esetleges hibákra – például arra, hogy ennyi év után sem mondták el nekem. Mikor rezgett a telefonom, lomhán előhúztam a zsebemből és megnéztem a Christopher által küldött üzenetet:

"*Elindultam Maddiért. Bedobom útközben anyádhoz.*"

A billentyűzetet bámulva gondolkoztam, hogyan írjak vissza az sms-re. Néha nem is értem, miért sms-ezünk még mindig, mikor mindkettőnknek le van töltve a Messenger, de lényegtelen.

"Okés, köszönöm – írtam, majd még egy kis hezitálás után hozzá biggyesztettem: – *Szeretlek."*

Nem tudom, mennyi ideig beszélgethettem még apával – elmondtam neki, hogy el vagyok veszve a munka nélkül és ő elmondta nekem, hogy látszik. Bár igaz, szerinte szükségem van erre a szünetre; szerintem nem. Megőrülök a munkám nélkül.

Hat óra is lehetett, mire a ház elé értem. Nem is volt már kedvem Oliverrel menni, hogy őszinte legyek – reméltem, hogy le tudom beszélni Christophert is a Carmenezéséről és itthon marad velem estére, ha már miénk lesz a ház. Kétlem, hogy Freya haza fog jönni, péntek este van. A metálszürke autó még itt áll az udvaron, szóval nyert ügyem van.

Legalábbis ezt hittem.

Abban a pillanatban, mikor felsétáltam a bejárati ajtó elé és véletlenül, tényleg véletlenül benéztem a már megcsináltatott üvegablakon a nappaliba, megláttam egy szőke tincsekkel keretezett arcot a kanapén ülni Christopherrel, és spoiler: a szőke tincsek nem hozzám tartoztak, hanem Carmenhez.

Tátott szájjal néztem, ahogyan milyen vidáman beszélgetnek egymással egy üveg bor társaságában, az én, az én házamban. Az enyémben és Christopherében. Nem tudom elhinni, hogy felhozta ide. Azt hittem, étterembe mennek!

Uramatyám.

Képtelen voltam bemenni és jelenetet rendezni. Egyszerűen képtelen voltam rá, fáradt voltam, nem aludtam az elmúlt időben jól és nem csak a testem hiányolta az alvást, hanem a lelkem is. Elárulva éreztem magam.

Mikor megszólalt a telefonom, gyorsan felvettem, nehogyan meghallják bentről. Még csak azt sem néztem meg, hogy ki hív – nem tudott érdekelni senki és semmi.

- Haló? – *hogy lehet boldogabb Carmennel, mint velem?*

- Még itt vagy a tíz méteres körzetemben? – lecsuktam a szemeim, mikor meghallottam a vonal másik oldaláról Oliver hangját. Igen, végre! Egy ember, akiben megbízhatok. – Most értem vissza az őrsre. Merre vagy fellelhető?

- Már hazajöttem. De visszamegyek máris – mondtam, azzal lesétáltam az udvarról. Nem tudok itt maradni.

- Érted megyek – ezzel le is tette Oliver a telefont, nem várta meg a válaszom.

Ott álldogáltam a már sötétedő udvarunkon, amit csak az utcai lámpa fénye világított meg halványan, ott álltam, amíg Christopher Burns az exével beszélgetett és borozgatott. Sírtam volna, ha nem fagytak volna belém a könnyeim.

Megállt előttem a fekete autó, világított kettőt Oliver, jelezve, hogy ő az, én pedig hátranéztem az ablakra. Talán megérezte a jelenlétemet Christopher, azért kapta el a tekintetemet. Mosolya lehervadt arcáról, mozdulni sem volt képes – csak néztük egymást, néztem, ahogyan vacsorázik egy nővel, ő pedig nézte, ahogyan hátat fordítok neki és beülök egy férfi mellé.

- Jól vagy? – kérdezte Oliver, mire nyeltem egyet és sóhajtottam. Nem tudom felfogni, mi történt itt.

- Nem. Hajts tovább – mondtam, a férfi pedig nem kérdezősködött tovább, elindult és meg sem állt Gaerrenék házáig.

Annyira kiszáradtak a szemeim, hogy arra sem emlékeztem, hogy pislogtam-e útközben. Csak ültem Oliver Grayson mellett, és meg sem mertem mozdulni, mert féltem, hogy ha megteszem, elsírom magam. Nem néztem oldalra, csak előre – néztem az út kivilágított részét, amin olyan gyorsan mentünk, hogy összemosódtak a házak körülöttünk. Igazából nem mentünk gyorsan, de annak éreztem. Akkor is így ültem, mikor megálltunk a szokásos helyünkön. Nem tudtam felfogni, hol rontottuk el ennyire Christopherrel, nem tudom felfogni, mi ez a féltékenykedés, amit művelünk, mi ez az elhidegülés, ez az ismeretlenség, ami övez minket. Évek óta dolgozik Carmennel, ahogyan én is Oliverrel, mégsem féltékenykedtünk. Mondjuk, azt tegyük hozzá, hogy eddig nem is hozta az otthonunkba ezt a nőt!

- Na, jól van – szólalt meg Oliver, felrázva engem saját gondolataimról. Újra elfordította a kulcsot az autóban és rátaposott a gázra. – Így nem lehet dolgozni.

- Ne haragudj, figyelmesebb leszek – motyogtam, ahogy a fülem mögé tűrtem a tincseimet. Ó, jaj, most ki akar dobni valahol az isten háta mögött? Mindenki tudta, hogy elérünk ide igazából, nem meglepő.

- Nem így értettem – mondta, aztán lefordult egy számomra teljesen ismeretlen utcára, amin huszonhét évem alatt egyetlen egyszer sem jártam. Egy takaros kis házikó előtt parkolt le, aminek a színét sajnos nem tudtam megállapítani a sötétben. Halványan elmosolyodtam, mikor rájöttem, mi a helyzet. Ez az idióta, nem hiszem el. Ma jó sok mindent nem tudok elhinni, ahogy látom. – Gyere.

Oliver bevezetett a házába, felkapcsolta a villanyokat és levette a kabátját magáról még az előtérben. Hasonlóan tettem, aztán követtem, de előjött lázadókori kínosságom, mert hirtelen azt sem tudtam, hogy viselkedjek. Van, ami nem változik.

- Ülj le – mondta, ahogyan a konyhába értünk egy kisasztalhoz, ami mutatja, hogy elég nyilvánvalóan egyedül él. – Adok egy kis vizet. Ideje lenyugodnod. Menteset vagy szénsavasat?

- Erősebb nincs? – kérdeztem rá hirtelen, Oliver pedig úgy nézett rám, mint egy csalódott szülő, aki éppen megdorgálja a gyerekét. De azért elővette a szekrényéből a még félig tele lévő whiskeys üvegét. Letett elénk két poharat, aztán félig öntötte őket alkohollal.

Fura volt így látni, a munkahelyen kívül.

Koccintottunk, aztán ittunk. Az erős ital nagyon is végigmarta a torkomat, de ízes volt. Nem tudtam nem grimaszba vágni az arcom, de utána fogtam magam és le is húztam egyszerre. Borzasztó nagy fájdalmaim voltak lelkileg.

- Van hol aludnod? – nem mondtam Olivernek semmit Christopherről, mégis tudta, milyen kérdést kell feltennie.

Tényleg képtelen voltam hazamenni, de mégis ott motoszkált a fejemben, hogy még sosem volt olyan, hogy ne menjek haza Christopherhez.

Soha.

Tudnék hol aludni. Tudnék aludni apánál – oké, nála pont nem, mert éjszakázik ma. Elkérhetném attól még a kulcsait, viszont magyarázkodnom kéne neki. Aludhatnék anyával és a gyerkőcökkel, de elrontanám a nagyszülős hétvégéjüket. Mehetnék a bátyámhoz – köszönöm, inkább még nem –, vagy akár Mikeilához, de mivel péntek van, valószínűleg Seannal tölti az estét.

- Nincs – mondtam ki végül, Oliver pedig sóhajtott és újratöltötte a poharamat. Nem kérdezett semmit, és ez így volt tökéletes.

- Akkor ideje kialudnod magad – bólintott inkább magának a férfi, majd rám mosolygott. Lecsuktam a szemeim, megszédültem kicsit a whiskeytől, de aztán újra ránéztem.

Kék íriszei Christopherére emlékeztettek.

Christopher Burnsére.

[T I Z E N E G Y E D I K R É S Z]

Szombat reggel hatalmas fejfájással ébredtem egy ismeretlen ágyban, rajtam egy ismeretlen takaróval. Úgy éreztem, mintha valamit beültettek volna az agyamba, ami most nyomja szét éppen a koponyámat. Egy kicsit felemelkedtem az ágyról, de azonnal visszaestem, úgy sajgott a testem – vettem egy mély levegőt, majd nyelvemmel próbáltam nedvesíteni kiszáradt ajkaimat.

De persze egyből kipattant a szemem, mikor visszaemlékeztem a tegnap éjszakára.

Atyaég.

Borzasztóan sokat ittam Oliver Graysonnal. Ha jól emlékszem, pityeregtem is neki egy kicsit – ő nyilván józanabb maradt, mint én, nehogy véletlenül kínosságmentes legyen a szituáció. Nem teljesen emlékszem, hogy kerültem ágyba, de ha jól rémlik, kidőltem az asztalnál.

Újra megpróbálkoztam a talpraállással és most rá is kényszerítettem magam, hogy sikerüljön. Még mindig szédültem egy kicsit és halál biztos voltam benne, hogy a lábaimra láthatatlan ólomgolyót láncoltak, mert minden lépés bonyolultnak tűnt. Bevetettem az ágyat, aztán megkerestem a fürdőszobát. Úgy néztem ki, mint egy három éve aktív drogos, de tök lényegtelen. Megmostam az arcom és egy olyan idétlen kontyba kötöttem a hajam, hogy szinte szétesett. A mosdótálra tenyerelve vettem egy mély levegőt, hagytam, hogy fejem lebukjon előre és lecsukódjon a szemem. Borzasztó nagy stressz ült a lelkemen a tegnapi miatt, mellesleg még sosem volt olyan, hogy nem aludtam volna otthon. Na, jó, mikor szültem, akkor volt.

- Szedd össze magad, Nancy – suttogtam magamnak, aztán felegyenesedtem és kimentem a konyhába. A reggeli illata egyből az orromba szökött, még bőven azelőtt, hogy megláthattam volna Oliver Graysont egy szál

melegítőalsóban a gáztűzhely előtt álldogálni. – Jó reggelt – köszöntem neki rekedten, majd megköszörültem a torkomat és elvezettem pillantásaimat erős hátizmairól.

Nem szabadna itt lennem.

- Jó reggelt – köszönt ő is, ahogyan hátrafordult hozzám egy másodpercre. Kócos haja ma még neki sem látott fésűt, de tulajdonképpen ha így jönne be minden alkalommal az őrsre, biztos vagyok benne, hogy senkinek nem lenne ellenvetése. – Ülj le, mindjárt adok enni. Hátha józanabb leszel tőle.

Nos, az igaz, hogy annyira másnapos vagyok, hogy még mindig be lehetek rúgva kicsit.

- Köszönöm – motyogtam, aztán helyet foglaltam az aprócska asztalka egyik oldalán. Megtaláltam magam előtt a telefonomat is, azt vettem a kezembe és oldottam fel. Christopher hatszor hívott az éjszaka folyamán. Biztos vagyok benne, hogy azt gondolja, hogy azért nem vettem fel, mert el voltam foglalva Oliverrel, miközben csak aludtam. Tizenegy körül lehetett, mikor kidőltem, és most keltem fel. – Bocsánat, amiért ennyire szánalmas voltam tegnap – néztem rá Oliverre, miközben lerakott elém egy tányérka rántottát és két szelet pirítóskenyeret. Borzasztóan ki van gyúrva ez az ember! Nahát!

- Tényleg nagyon szánalmas voltál, de te mindig az vagy – mondta, miközben középre tette a zöldséges tálat, aztán leült elém. Borzasztó vicces, hahaha. Haha. – Egyél.

Ettem.

Csendben ültünk Oliverrel egymással szemben, és ettünk. Ennyi volt a szituáció hosszú-hosszú perceken keresztül, amíg meg nem törte a csendet azzal, hogy megszólalt.

- Szóval, mivel mindig megfigyelsz velem, arra gondoltam, hogy kölcsön kenyér visszajár – hát, azért most ezt elég szépen visszaadta azzal, hogy szállást adott az éjszakára, de lényegtelen. – És esetleg belenézhetnénk a Sadie Addingtonos ügybe. Ha még mindig úgy rá vagy függve.

- Igen! – túlságosan hamar és izgatottan válaszoltam, legfőképpen azért, mert már megőrülök munka nélkül. Oliver elnyomta halvány mosolyát reakciómra és tányérján ékesedő rántottájára nézett. – Akarom mondani, rendben.

- De csak ránézünk, mert más ügyébe beleütni az orrunkat illegális – magyarázta, mire én serényen bólogattam. – És én vagyok a főnök.

Miért?

- Miért? – én miért nem lehetek? Többet tudok az Addingtonos ügyről, mint ő!

- Azért, Szabályszegőkém – vicces, nagyon vicces még mindig –, mert nem fogom követni a parancsaidat. A végén rácsok mögött kötnénk ki mindketten. És csak ránézünk, nem fogunk belemélyedni.

- Oké, oké – egyeztem bele mindenbe, aztán beleharaptam a pirítósba. – Kezdhetnénk azzal, hogy mondjuk átnézzük ma a...

- Kezdhetnénk azzal, hogy ma hazamész és kibékülsz a pároddal, és nem hagyjátok, hogy a nyomorult társadalom így kicsesszen veletek – meglepődtem Oliver mondandóján, de aztán leesett, mennyira rohadt részeg voltam tegnap előtte. Gondolom az egész életemet elmeséltem neki. – Aztán felveszed édesanyádtól a lányodat és kitalálsz a családodnak valami érdemi programot a hétvégére. És aztán hétfőn belenézünk a Sadie Addingtonos ügybe.

Hálás voltam Olivernek, amiért helyettem is racionálisan gondolkozik most. Reggeli közben nem igazán beszélgettünk többet, és ha esetleg mégis megszólalt valamelyikünk, akkor veszekedés lett a vége, de alapvetően élveztem a vele eltöltött időt. Nem is olyan bunkó állat, amilyennek mutatja magát. Mármint, de igen, olyan, de létezik egy kedves énje is. Nem, még véletlenül sem tapasztaltam meg ezt a kedves énjét, de már a határon bukdácsolok.

Evés után kidobott otthon, én pedig megköszöntem neki, hogy nem engedett el éjszaka és befogadott pár órára. Mikor a családi ház felé fordultam, elkapott a stressz és a szorongás, tagadni sem tudnám ezt. Christopher és

Freya autója mellett a lány barátjáé, Codyé is itt volt – csak hogy még kínosabb legyen a hazatérés. Mindhárom embert megtaláltam a konyhában, mikor beléptem a házba.

- Sziasztok – köszöntem csendben, abban a pillanatban pedig Cody és Freya felálltak és besétáltak az utóbbi szobájába. Csak úgy, köszönés nélkül, hogy elkerüljék az esetleges drámát. Ami nyilván úgyis lesz, mert rólunk van szó. Christopher égszínkék szemei fáradtan néztek, minden porcikámat megszemlélték, aztán elfordultak tőlem. Pillantásaim megtalálták a kukából kikandikáló boros üveget és a mosogató mellett heverő két poharat. Legalább elmoshatta volna. – Jól telt az estéd?

- Jól telt az éjszakád? – visszavágás. Szép.

- Aludtam éjszaka, tudod.

- Ahogyan én is – *de én egyedül*, gondoltam magamban, mégsem vágtam rá. Fogalmam sincs, mi történhetett itt. A fejem minden létező teóriáját magába szívta és olyan gondolatok cikáztak benne, amiknek nem kellett volna, hogy megjelenjenek az életemben. – Graysonnál aludtál?

- Igen, Christopher – kezdtem, ahogyan levettem a kabátomat és a cipőmet –, mivel mikor hazajöttem tegnap este, azt tervezve, hogy összebújok veled, megláttam az *ablakomban*, ahogyan Carmen egy pohár bor társaságában kényelmesen ül a *kanapémon* és borzasztóan jól mulat a *férjemmel* – szándékosan használtam a birtokos jelzőket, Christopher pedig tudta. Hogyne tudta volna. – Legalább elvihetted volna itthonról.

- Végtelenül érdekfeszítő nézni a kiakadásodat, miközben a szemem láttára ültél be egy másik férfi autójába – jelentette ki Christopher, miközben elpakolta a hűtőbe a reggeli hozzávalóit. Hanyagul vágta be a vajat és a szalámit a hűtőbe, nem törődve igazából azzal, hogy nem is ott van a helye, ahova tette.

- Az a másik férfi a munkatársam – esküszöm, hogy kimérten kezdtem, de nem bírtam fenntartani ezt a kimértséget –, aki még véletlenül sem az exem! Te ezt el tudod mondani? A házunkba hoztad az exedet úgy, hogy én nem voltam jelen! Borozgattál vele ki tudja, meddig és végig nézted, ahogyan

lesétálok az udvarról és igen, beülök egy másik férfi kocsijába! Szóval, ha hibáztatni szeretnél valakit, amiért nem voltam hajlandó bejönni a házba, amíg te koccintasz azzal a nővel, akivel valószínűleg összejöttél volna öt évvel ezelőtt, ha én nem vagyok, akkor hibáztasd saját magad!

- És ha te hibáztatni szeretnél valakit, amiért féltékeny vagyok egy olyan emberre, akivel éjszakai megfigyelésekre mész, és akinél ott alszol, akkor te is hibáztasd saját magad! – tessék? – Ismerlek, Nancy, elég rád néznem és meg tudom állapítani, hogy alig állsz a lábadon a másnaposságtól. Ne felejtsd el, kinek a kocsijában ültél előbb másnaposan.

- Hát, akkor még minden más volt, úgy látom – vágtam rá, asszociálva arra a végzős évemben megejtett szilveszteri buli utáni reggelre. Mennyire, de mennyire akartuk egymást akkor! Úgy érzem, ez már nincs meg köztünk. Mintha kihűltünk volna. – El kell mennünk Maddiért.

- Menjünk – bólintott Christopher, én pedig felhúztam a papucsomat és visszavettem a kabátomat.

Némán ültünk az autójában, még a rádió sem szólt. Még csak egymásra sem néztünk – egy kocsiban voltunk, de akkora távolság ékesedett közénk, hogy ha kinyújtanánk a karunkat, talán akkor sem sikerülne igazán elérni egymást. Kényelmetlenül éreztem magam a társaságában és ő is az enyémben.

Pont akkor vettük fel Maddit, mikor Clayton is odaért a gyerkőceiért. Egyből megérezte a feszültséget, amit magunkkal hoztunk a házba. Maddi az apjához futott, én pedig keresztbe font karokkal köszöntem anyának, majd leültem a bátyám mellé a kanapéra. A mamuszomat nézte az utóbbi, a bőven elcsúszott kontyomat, a tegnapi ruhámat és a fekete karikákat a szemem alatt.

- Te be vagy rúgva? – kérdezte halkan, én pesig nemet intettem a fejemmel. Soha nem jönnék a gyerekemért részegen és soha nem innék az ő környezetében. – Akkor másnapos vagy?

- Egy kicsit – nagyon, ha őszinte akarok lenni, de egy csöppet még haragudtam Claytonra a tegnapi miatt.

- A kurva életbe, Nancy – suttogott Clayton, miután hátranézett Christopherre

és megállapította, hogy a férfi nem ivott tegnap este. – Mi történt tegnap este?

- Nem tudom, Clayton. Mármint, nem tudom, hogy elmondjam-e, elvégre már nem osztunk meg egymással mindent, ugyebár – mondtam, aztán felálltam a kanapéról és beindultam a konyhába, de a bátyám még véletlenül sem olyan drámai, mint én, és képes volt utánam jönni. – Mit főzöl, anya?

- Húslevest – igen! Húsleves!

- Átjöhetek délután enni belőle? – kérdeztem, és nem akartam mondani, hogy habár az egyik ok tényleg a húsleves, a másik az, hogy nem akarok Christopher társaságában lenni.

- Mi az, hogy nem osztunk meg mindent egymással? – ért utól Clayton, mire én megforgattam a szemeimet és nekidőltem a konyhaszekrénynek, hogy szembe legyek vele. – Kibaszottul nem hibáztathasz egy olyan dologért, amiben nem vagyok hibás. Nem egy barátod vagyok, Nancy és még csak nem is a férjed. Nem hat rám a hisztid. Azt tettem, amit jónak láttam és kicsit sem bántam meg.

- Nem a te döntéses volt, és ezt te is tudod – érveltem, de teljesen felesleges volt. Az én agresszivitásom eltörpült jelenség volt Clayton magabiztos asszertivitása mellett.

- Nancy, szeretlek, tényleg, de nem fogok veled ilyen állapotban beszélgetni – mi az, hogy ilyen állapotban? – A kapcsolatod romokban, észrevettem, a munkád hiánya megvisel, megértem, nincs jó lelki állapotod és a pletykák csak tovább rontják, én ezt elhiszem és tudom, de kurvára nem beszélhetsz velem így. Életem minden egyes szakaszán azt néztem, hogy neked hogy a jó, és ezért nem fogok bocsánatot kérni. Szóval, ha ezt várod, akkor Isten áldjon téged, piciszívem, és majd találkozunk délután, mert jövök én is húslevest enni – Clayton olyan gyorsan darálta a szavakat, hogy fel sem fogta őket, mire pislogtam kettőt már fogta is a csemetéit és el is tűnt a házból.

- Megkérdezhetem, mi zajlott le itt hirtelen? – hadonászott a fakanállal anya, én pedig megcsóváltam a fejem a bátyámra. Nem tudom elhinni, hogy igaza van. – Nem értelek most már titeket. Mi történt?

Anya minden bizonnyal nem tud a múltbéli eseményekről, és jelenleg nem éreztem magam olyan állapotban, hogy el tudjam neki mesélni. Inkább elköszöntem tőle, beültem Maddivel és Christopherrel az autóba és hazamentem velük. Az egész délelőttöm arra ment, hogy takarítsak, aztán megfürödtem végre és csak Maddinek szenteltem a délutánomat. Végül nem mentem húslevest sem enni, de anya írt, hogy majd küld nekem a bátyámmal.

- Nancy – állt meg Maddi hálószobájának ajtajában Freya, majd nekidőlt az ajtófélfának. – Beszélhetünk?

- Persze, gyere – könyörgöm, ne a testvéréről legyen szó, könyörgöm! Bár, Freya nem nagyon üti bele az orrát mások dolgába.

- Szóval, Millieről lenne szó. Körülbelül egy hónapja mondtam, hogy kiderítem, kik zaklatják, és most sikerült kiderítenem. Akarod a neveket, vagy rám hagyod? – vázolta fel a helyzetet Freya, én pedig előre dőltem a szőnyegen ülve és megdörzsöltem a szemeimet. Nem jó ötlet, ha Freyára hagyom ezt, mert még a végén összeszed magának valami távoltartási végzést.

- Majd én megoldom, csak add le a neveket – mondtam sóhajtva, Freya pedig bólintott és ki is indult a szobából. Mielőtt eltűnt volna, hátrafordult, reménykedtem, hogy felhozza a csütörtök esti kimaradását és elmondja, mi történik vele, de kevés esélyt láttam erre.

- Lehet, hogy több pletyát szülnél, ha te szólnál nekik. Lehet, hogy csak jobban csesztetnék őt, nem? – a kérdés jogos volt, de választ rá sajnos nem tudtam adni. Túl fáradt voltam én ehhez, és ezt Freya is észrevette. Kék szemeivel aggódva vizslatott, kerek arca szánakozó grimaszba torzult, ahogyan nézte az enyéimet. – Szedd össze magad, Nancy! Minden meg fog oldódni, de szedd össze magad. Szétesik nélküled az egész családunk és az összes tagja.

Szíven ütött az utolsó mondat és nem is tudtam rá semmit mondani.

Sóhajtottam, aztán felálltam Maddi mellől és kimentem a konyhába. Clayton ott állt a pultnál és beszélgetett Christopherrel, kezében egy nagy ételesdoboz díszelgett, ami minden bizonnyal anya konyhaszekrényéből való. Elvettem

tőle és motyogva megköszöntem neki, hogy elhozta. A gáztűzhelyre tettem, majd mire kettőt fordultam, Clayton már el is köszönt tőlünk, és elment. Nem haragudott rám, csak sietett. Velem ellentétben ő tudja kezelni a problémákat.

- Hetfő este Carmennel vacsorázom – képes lettem volna felrobbanni, mikor Christopher megszólalt. – Semmi borozás, csak vacsora a Stuart's étteremben. Egy baráti vacsora. Remélem, nem jönnek elő miatta a dühkezelési problémáid.

- Mit ad neked Carmen most, amit én nem tudok megadni? – őszintén kíváncsi voltam, mikor feltettem a kérdést. Csak álltunk Christopherrel egymás előtt, néztem azokat a csodálatosan szép szemeket, amikbe annyira de annyira beleszerelmesedtem anno, és egy idegen embert láttam benne.

Éreztem a sírást a torkomban, a gombócot, amit gyűlölök – a gyomrom összehúzódását és végtagjaim zsibbadását a lelki fáradtságtól.

- Egy kis nyugalmat – mondta Christopher, én pedig bólintottam. Szomorú, mikor úgy látja, hogy én már nem tudom megadni neki. – Neked mit ad Grayson, amit én nem tudok megadni?

Kicsit sem gondoltam Oliverre romantikus értelemben és talán Christopher sem gondolt Carmenre úgy, hiszen a kérdésünk sem feltétlenül csakis kizárólag arra az egy szempontra specifikálódott. El tudtam gondolkozni azon, hogy miért találom meg menekülési útvonalként azt az egyetlen embert, aki olyan mérhetetlenül bunkó velem.

- Nem tudom – húztam fel a vállam, majd öntöttem magamnak egy pohár kávét és elfordultam. – Nem hozza fel az exét a közös lakásunkba például.

- Oké, tudod mit? Beismerem – szólt utánam Christopher, én pedig visszanéztem rá. Annyira meglepett, hogy meg sem tudtam szólalni. – Nem kellett volna ide hoznom, beismerem. Őszintén sajnálom, de te dobtál a kezei közé, emlékezz erre, Nancy!

Olyan volt, mintha Christopher kötött volna egy madzagot a szívem köré, és most ezzel a kijelentéssel erősen meghúzta volna a két végét, hogy kifacsarjon belőle minden boldogságot, de úgy az utolsó cseppig. Hallja,

hogy miket mond? Hallja, hogy hogy tönkre teszi a házasságunkat?

- Emlékezni fogok, ne aggódj – suttogtam, és abban a pillanatban, hogy megszólaltam, le is folyt az első könnycsepp az arcomon. – Milyen érdekes, hogy ha nem mondtad volna ki ezt a mondatot, te semmivel sem tudál volna más kezei közé dobni engem – nem tudom, mit értünk el ezzel. Nem tudom, de valamit elértünk, és az mindenképpen negatív.

Ordítani, bőgni akartam, de nem tudtam – csak bementem Maddihez és tovább játszottam vele. Mikor estéhez értünk, megfürdettem, aztán lefeküdtem saját szobám ágyára és oldalra fordultam. Nem tudtam, hol lelhető fel Christopher a házban és nem is érdekelt. Borzasztóan fáradt voltam, mégsem tudtam elaludni addig, amíg meg nem éreztem lesüllyedni az ágyat a másik oldalán. Lecsuktam a szemeimet, mikor a férfi óvatosan megfogta a derekamnál gyűrődő takarót és feljebb húzta rajtam, nehogy fázzak.

Vártam azt, hogy hátulról átöleljen, de ez még véletlenül sem történt meg.

[T I Z E N K E T T E D I K R É S Z]

Hétfő reggel képes lettem volna elaludni a bátyám autójának anyósülésén, annyira fáradt voltam. A hétvége nem telt zökkenőmentesen, bár azt sem mondhatom, hogy annyira nagyon eseménydús volt – inkább az őrjítő csend és semmittevés tette igazán kibírhatatlanná, az álmosság pedig csak egy járulék. Egy rohadt szar járulék.

- Terveztek valamit Freya szülinapjára? – az ablak felé fordítottam a fejem, mikor Clayton feltette nekem ezt a kérdést.

Minden egyes évben megünnepeljük Freya születésnapját a család összes tagjával, estére pedig általában elmegy otthonról. Ez egy olyan hagyomány, amit mindig betartunk, mert anno Adeline halála után a lány sosem élvezte ezt a napot, ezért anya kitalálta, hogy mindig összegyűlünk és méltóan megünnepeljük azt, hogy Freya Burns létezik.

- Kérdezd a testvérét – mondtam végül, Clayton pedig sóhajtva megállt az óvoda előtt, de mielőtt hátrafordult volna a kicsikhez és engedte volna, hogy kiszálljak az autóból, megfogta a karomat és megcsóválta a fejét. Tudtam, egyszerűen éreztem, hogy valami fejmosást fogok kapni.

- Nagyon sajnálom, hogy Christopherrel éppen mélyponton vagytok, és biztosan nem könnyű – kezdte kifinomultan, én meg majdnem elmosolyodtam, mert tudtam, hogy csak azért nem káromkodik, mert három csemete ül a hátsó üléseken –, de ne Tökmag szívja meg ennek a levét. A családotok nem tett ellenetek semmit.

- Christopher ma estére randit tervezett magának az exével, szóval...

- Ami egy nevetséges és szánalmas helyzet, amit nektek kell megoldani, de

Freya estére úgy is le fog lépni a barátaival. A délután az övé, tizennyolc éves lett, az isten szerelmére – nyeltem egyet Clayton szavaira, mert igaza volt. Nagyon is igaza volt, Freya többet érdemel egy szülinapi tortánál. – Majd én és Charlotte összedobjuk neki az ünneplést, de ne szarjátok le őt azért, mert romokban vagytok ti ketten.

- Apa, ez csúnya volt! – reagált Sam dramatikusan apja elszólására, Clayton pedig megforgatta a szemeit és egy olyat suttogott az égieknek, ami sokkal csúnyább volt annál, amit a fia hallott.

Végre sikerült kidobni a gyerkőcöket az óvodánál, aztán meg engem is az őrsön. Bűntudatom volt Freya születésnapja miatt, mert mindig én szerveztem neki az évek alatt, még ha anya ötlete is volt ez – szinte az összes alkalomnál segített, de részt vettem benne és nagy örömmel díszítettem a házat, most meg még ajándékot sem vettem neki. Az ajándékvásárlás eddig sem volt erősségem, de most nagyon elcsúsztam.

- Jó reggelt! – köszöntött frissen és üdén Oliver, mikor lomhán helyet foglaltam az asztala előtti széken. – Mondd, fájna egy kicsit is, ha úgy viselkednél, mint aki egyébként életben van? Tudod, mint egy lélegző ember.

- Mondd, fájna egy kicsit is, ha egy napig békén hagynál a szekálásoddal?

- Kegyetlenül – vigyorgott az arcomba a férfi, én pedig megforgattam a szemeimet és az asztalra könyököltem. A tenyereimbe ejtettem államat, úgy figyeltem Oliver tevékenykedéseit. – Elkértem a Sadie Addingtonos aktát, ahogy ígértem. Csak azért volt hajlandó ideadni Millaray, mert már kihűltnek nyilvánították az ügyet.

- Már vagy kétszázszor elolvastam digitálisan – jelentettem ki, Oliver pedig felnézett a papírjai közül és megcsóválta a fejét. Barna tincsei óceánszínű szemei elé lógtak és csak arra tudtam gondolni, hogy mi a francért nem vágja egy kicsit le, mielőtt elrontja vele a látását. – Ugye nem azt tervezted, hogy csak átnézzük az aktát? Arra gondoltam, hogy beszélhetnénk Sadievel, vagy valami ilyesmi.

- Azt akarod, hogy vigyelek téged, egy nem is nyomozó, hanem ügyvéd végzettséggel rendelkező embert egy olyan áldozathoz, aki nem is az én

ügyemhez tartozik? Kihűlt és lezárt ügyemhez, bocsánat – *jó, így felvázolva teljesen jogos.* – Szerinted tízes skálán ez mennyire lenne illegális? Csak kérdezem.

- Jó, oké. De – *miért érvelsz még mindig, Nancy?* – ha tudnánk beszélni vele, akkor megtudnánk egy csomó dolgot. Vagy, ha egy pszichológussal, vagy pszichiáterrel, akik őt kezelik. Vagy, ha...

- Nancy. Ez az ügy nem az enyém. És ha az enyém is lenne, nem vehetnél részt benne – nagyon szilárdan állította ezt Oliver, miközben hátradőlt saját forgós székén. Maga elé vette az aktát és felnyitotta. – Lehet, hogy elolvastad már a gépen az aktát, de a nyomtatott alapú azért jó, mert a nyomozók szeretnek jegyzetelni az ügy kutatása közben, különösen Millaray – Oliver felém fordította az aktát, ami olyan összeszedetlen és kaotikus volt, mint maga Millaray nyomozónő. Tele volt ragasztva cetlikkel, telefonszámokkal, egyszavas kérdésekkel, amiket csak ő érthet. – A digitális verzióba csak a letisztult frissítéseket viszik fel. Meg azt, amire már rájöttek és biztos. Az igazi munka a nyomtatott alapú aktákban történik.

Ebben az egyben igaza volt ennek a szerencsétlennek. Millaray szó szerint az elméjét vetítette bele ezekbe a lapokba. Ráírta, miért nem lehetett Kyle a bűnös; már azelőtt tudta, mielőtt anya kihozta a börtönből. Kyle szeretete feltétlen és ártatlan az Addington család felé, soha nem tudott volna ártani Sadienek – és nem is ártott neki. A kérdés, hogy akkor ki volt az. Millaray nyomozó először az apjára gondolt, aki már régóta nincs velük. Valószínűleg a telefonszáma is itt virít valahol, és biztosan lecsekkolta az alibijét is a férfinek, ugyanis pirossal áthúzta a nevét és odaírta: zsákutca. Ellenőrizte Sadie édesanyjának kapcsolatait, akik esetleg hozzáférhettek volna a kislányhoz, a tanárait iskolán belül és kívül. Felgöngyölgette az elmúlt tíz évben történt kiskorúak ellen elkövetett szexuális bűncselekményeket, hátha talál összefüggést, de ez az irány is megkapta a zsákutca jelzőt. Látszott minden egyes gondolatmeneten, hogy Millaray profi, és az is látszott, hogy én csak egy túlságosan megszállott civil vagyok – a fele sem jutott volna eszembe az olvasottak közül, és tényleg úgy tűnik, hogy nem csak a szálak és a teóriák, hanem az egész ügy egy nagy zsákutca.

- Úgy tűnik, hogy Millaray szó szerint mindenkit ellenőrzött, aki véletlenül is kapcsolatba kerülhetett azzal a kislánnyal – mondtam teljesen ledöbbenve,

miközben lapoztam egyet az aktában. – Szomszédokat, tanárokat, osztálytársak szüleit, mindenkit. Mégis milyen eshetőség lehetne még?

- Rengeteg eshetőség lehet. Feltörekvő szexuális ragadozó, akinek Sadie csak az első áldozata volt, egy kanos állat, aki leteperte azt, akit először meglátott, egy pedofil, aki beadta a derekát a vágyainak... az eshetőség sok, Millaray csak kizárta az ismerősöket – magyarázta Oliver, és ahogy magyarázta, be is csuktam az aktát. Olyan hányingerem lett, hogy ténylegesen azt hittem, hányás lesz a vége. Undorodtam az elkövetőtől, pedig nem is tudtam, hogy kicsoda.

- És mi van Sadievel? – kérdeztem rá, Oliver pedig elém lökött még egy sárga mappát, ami kifejezetten Sadie Addingtonhoz tartozott. Már akkor tudtam, hogy nem kellett volna kinyitnom, mikor megtettem és elém vetült a lányról készült sok-sok kép, amik mutatták fájó sérüléseit.

- Mivel a kislány nem mondta el akkor, mikor megtörtént, az összes esetleges bizonyíték odaveszett. Ujjlenyomatok, minden. Még mindig azt állítja, hogy nem látta a támadóját.

- De ez lehetetlen a nyakán lévő sérülések alapján – mondtam, miközben néztem a képet, ami nyilvánvalóan közli, hogy az az állat konkrétan felette volt. Ha Sadie be is csukta a szemét, egy pillanatra biztosan látta az arcot. – Kognitív interjúval kéne próbálkozni.

- Már megtörtént, de akármire is emlékezett a kognitív interjú alatt, nem hajlandó megosztani Millarayjel – sóhajtott Oliver, én pedig fáradtan becsuktam az aktát. Ennek nincs semmi értelme, nyilvánvalóan retteg ez a kislány, miért nem segít akkor a nyomozásban, hogy elkapják a támadóját?

- Nem áll össze a kép – jelentettem ki, Oliver pedig egyetértően bólintott. – Ha ennyire fél elmondani, hogy ki volt az, akkor ismeri és a közvetlen környezetében van. Talán megfenyegette, hogy ha kiadja a rendőrségnek, akkor bajok lesznek. Viszont Millaray mindenkit, aki egy kicsike interakcióba is kerülhetett Sadievel, ellenőrzött. De ha egy idegen ember a tettes, akkor már régen eltűnhetett innen, tehát Sadie elmondaná, hogy ki volt az.

- Látszik, hogy apád nyomozó – mondta Oliver, én pedig elmosolyodtam. Szerintem ez volt az első elvont bók, amit kaptam Oliver Graysontól, bár nem vagyok biztos abban, hogy én kaptam-e, vagy apám, de lényegtelen. – Gyere, meghívlak egy kávéra.

- De az is lehet – kezdtem, miközben felálltam és Oliver mellé léptem –, hogy olyan interakcióban van Sadievel a tettes, ami teljesen elkerülte Millaray csapatának figyelmét. Például, nem is tudom, meglátta a boltban, vagy valami, és mikor egyedül van, kommunikál vele.

- Sadie tizenkét éves, nincs sokszor egyedül, főleg az esetet követően. Még a suliból is az anyjával jön haza már – cáfolta meg a gondolataimat Oliver, miközben megálltunk a kávéautomatánál. – Cukor, tej mehet?

- Igen – hadartam el, aztán felemeltem az ujjamat. – És mi van akkor, ha az ellenőrzöttek között van a tettes és az alibije hamis?

- Nancy, ez a valóság, nem egy krimisorozat, Millaray meg jó nyomozó. Nagyon jó, hidd el nekem – mondta a férfi, én pedig sóhajtottam és az automatának dőltem. – Végig nézhetjük felőlem az alibiket, de biztos vagyok benne, hogy nem találunk eltérést Millaray eredményeivel.

- Jó reggelt! – lépett elénk egy nő hirtelen, de hamar rájöttem, hogy csak az automatára vár. Mélyvörös haja tarkójánál erős lófarokba kötve pihent a hátán, fehér blúza tökéletesen illett fehér nadrágjához és garbójához. – Mi a helyzet, Grayson nyomozó? Hogy telik ez a csodás reggel számodra?

- Hát, nagyon jól telt, amíg fel nem bukkantál – motyogta Oliver, én pedig elfordultam, hogy ne lássa a hölgy a mosolyomat. Nyilván nincsenek annyira jóban. Kínos itt állnom, úgy érzem. – Mit akarsz, Jenny?

- Kávét. Hidd el, nem hozzád és a bűnöző kis barátnődhöz jöttem, akit magad mellé fogtál – nem tehettem róla, hogy tekintetemet erre a bizonyos Jennyre kaptam. Nagy szempillája alól magabiztosan mosolygott rám, aztán nem is tagadta, ahogyan végig nézett rajtam és ruháimon. Nem öltöztem olyan elegánsan, mint ő, de nem is nézek ki olyan csövesként, ahogyan ezt ő és a fintora lereagálja, ugyan már! – Megleptél, Oliver – folytatta, még mindig engem bámulva. – Nem gondoltam volna, hogy az illegalitás szintjére

süllyedsz.

- Nem is tudsz semmit rólam, akkor miért beszélsz így? – nem tudtam megállni, fel kellett tennem a kérdést. Jenny közelebb hajolt hozzám, éreztem eperillatú parfümét, mikor ajkaival a fülemhez közelített.

- Meguntátok egymást Mr Burnsszel és átszálltál egy másikra végre? Vagy netalántál túl idős vagy már neki és nem kíván? – még át sem gondoltam a tetteimet, ahogyan meghallottam az idétlen és provokáló kérdéseket, úgy lendült a tenyerem és csattant Jenny csodaszép arcán. Hogy merészeli?

- Nancy! – nem is figyeltem Oliverre. Túl messzire ment a nő.

- Soha ne vedd a szádra Christophert ilyen negatív értelemben, ha itt vagyok a környezetedben – szinte suttogtam, de minden bizonnyal mindenki hallotta, aki körülöttünk tevékenykedett. Sajnos nem kevés rendőr és nyomozó látta ezt a jelenetet, de a düh úgy fortyogott bennem, hogy nem is érdekelt. – Soha.

- Ezért fel is jelenthetlek, ugye tudod? – kérdezte Jenny az arcát fogva, én pedig elmosolyodtam, mert egyáltalán nem féltem. Nem félek egy olyan embertől, aki így beszél a családomról. – Egy neves nyomozónőt megütni, Mrs Burns, kíváncsi vagyok, mit mondana a bíróság.

- Neves nyomozónő? – *kérlek!* Intettem az ujjammal Jennynek, hogy jöjjön közelebb, ennek ellenére én hajoltam most oda hozzá, ahogyan ő tette az előbb. – Te tudod, hogy engem hogy hívnak, de én azt sem tudom, kicsoda vagy – vészesen csendes volt a hangom, úgy vert a szívem, hogy féltem, kiugrik a helyéről. Nem, még véletlenül sem a rettegéstől, hanem az idegességtől és az adrenalintól. Elfordultam a nőtől és kivettem az automatából a kész kávémat. – Várom a bírósági idézést. Remélem, hogy tudom saját magamat képviselni, de ha mégsem lenne rá lehetőség, biztos vagyok benne, hogy Clayton vagy Antonette Williams kerít rám időt.

Elviharzottam Jenny és Oliver mellől, de nem álltam meg az utóbbi asztalánál, magamhoz vettem a táskámat és a kabátomat, majd kimentem az egész épületből. Nem akartam ezt a felhajtást, de úgy felidegesített az a nő, hogy jobbnak láttam, ha eltűnök, mielőtt még egyszer megütöm. Nem érdekel, milyen viszonyban vagyunk Christopherrel, sosem engedném, hogy

így beszéljenek róla. Próbáltam leinteni egy taxit, hogy ne kelljen buszoznom, de nyilvánvalóan még ehhez is szerencsétlen vagyok. Komolyan mondom, ez a nap csodálatosan kezdődik.

- Ez nem semmi jelenet volt – lecsuktam a szemem, mikor meghallottam Oliver hangját magam mellett. Nincs dolga? – Egyébként képviselhetnéd saját magadat is.

- Csodálatos – mondtam, miközben szemeimmel szakadatlanul kerestem valami sárga taxit, amibe beülhetek. – Nincs valami ügyed, amit meg kéne oldanod?

- Most perpillanat nincs, de nálam vannak a Sadie Addingtonos akták – Oliver tudta, hogy megnyert magának a napra, mikor felemelte a két sárga mappát az egyik kezében, aztán egy köteg papírt a másikban. – Meg egy jó pár cucc, amit Millaray kölcsön adott.

Talán így történt az, hogy egy bő húsz perccel később Oliver Grayson házának nappalijában álltam és néztem, ahogyan előhoz egy fehér műanyag rendőrségi táblát, ami jelenleg üresen virított előttünk. Gondoltam, hogy van ilyenje, amennyire munkamániás. Nyilván van az otthonában egy tábla, amit feltölthet a gondolataival és bámulhat szabadidejében.

- Szóval, volt először Kyle Taylor – kezdte, miközben magához vette a tábla tartóján pihenő fekete filcet, aztán nyomtatott betűkkel felírta a kimondott nevet. – Akinek egyébként nincs alibije, van múltja gyerekekkel, de felmentették anyád által.

- Millaray már azelőtt tudta, hogy nem ő a bűnös, mielőtt anya mellé állt volna – mondtam, majd elővettem a táskámból a laptopot és megnyitottam a rendőrség oldalának titkos részén Kyle Taylor aktáját.

Már akkor tudtam, hogy nem csak átnézzük ezt az ügyet, mikor Millaray összes ellenőrzöttjének nevét felvéstük a táblára és egyesével csekkoltuk az alibijüket. Borzasztóan kaotikus volt az a tiszta nagy fehérség, ami legelőször előttünk állt, képek, írások és áthúzások, az Oliver asztali fiókjában talált sárga ragadós cetlik díszelegtek rajta. Borzasztóan sok kávét ittunk, a végén a hajam már egy igen borzasztó kontyban csücsült a fejem tetején, mégis

maradt az a nagy homály, aminek az eltűnését vártam.

Még pont időben néztem meg Clayton tizenegykor küldött üzenetét, amiben megkért rá, hogy Maddivel együtt hozzam el az ő csemetéit is az oviból és lehetőleg alvás előtt, egykor, mert ők díszítenek Charlottetal. Fél egy.

- Jaj, fel kell vennem a gyerekeket az oviból, aztán szülinapra megyek – dörzsöltem meg a szemeimet, miközben letettem a kezemben lévő bögrét a kanapé előtti asztalra. – Hagyd így ezt a táblát, jó? Holnap folytatjuk.

- Kell egy fuvar? – kérdezte Oliver, ahogyan magamra húztam a kabátomat és eltettem a laptopomat. Mosolyogva sétáltam az ajtóhoz, aztán mikor kiléptem azon, hátrafordultam a küszöb másik oldalán álló férfihez.

- Nem, köszönöm. Ahogy felveszem Maddiéket, még ajándékot kell vennem, mert nyilván elcsúsztam vele – mondtam, mire Oliver hitetlenül megcsóválta a fejét és nevetett egyet. Tenyerét az ajtófélfára tette, én pedig kívülről dőltem ugyanannak az egész testemmel oldalról. – Köszönöm szépen, hogy foglalkozol ezzel. Leköti a gondolataimat.

- Tudom. Ezért ajánlottam fel – nagyon meglepődtem, mikor ezt Oliver kijelentette. Nem gondoltam volna, hogy ilyen nagyon önzetlen ez a férfiú, bevallom. – Ha van közös bennünk, az a munkánk iránti elszántság. Ahogy szünetet rendeltél el a munkádban, elveszett lettél. Szóval, gondoltam adok neked más munkát.

- És miért érdekli az érdektelen Oliver Grayson nyomozót, hogy a szabályszegő, mindig ellene játszó ügyvédnő mikor elveszett és mikor nem? – kérdeztem viccesen, és habár volt komolyság is ebben a kérdésben, Oliver mégis elnevette magát. Felhúzta a vállát, mielőtt válaszolt volna, majd megforgatta azokat a csodálatosan kék szemeit.

- Ha elveszett vagy, mindig olyan szomorú a tekinteted – nyeltem egyet Oliver mondatára, de azt hiszem, nem is a mondat volt az, ami olyan nagyon megremegtette a lelkemet. – Nem szeretem, ha valaki szomorú. Különben is, jobban áll a magabiztos tekintet neked, mikor meg akarsz semmisíteni a kihallgató szobában – elnevettem magam úgy őszintén, ami ki tudja, mennyi idő óta végre sikerült megint. Jó érzés volt, jó érzés volt jókedvűnek lenni.

- Köszönöm szépen, Oliver. Tényleg – mondtam, aztán színpadiasan felsóhajtottam. – És kérlek, vágd le elől a hajadat, a szemedbe lóg!

- Nem fogom levágni, mert jól áll – *na, az egoista!*

- Ugyanolyan jól néznél ki akkor is, ha nem rontanád ezekkel a tincsekkel a látásodat – magyaráztam, ujjaim közé fogva az említett tincseket, de azt hiszem, gondolkoznom kellett volna előtte. Legalábbis erre jutottam, mikor rájöttem, hogy a küszöb másik oldalára léptem és szétgombolva hagyott szövetkabátom Oliverhez ért.

Zavarodottan és egy csöppet kétségbeesetten néztem újra a férfi szemeibe – halványan bólintott, miközben nyelt egyet, engem is nyelésre késztetett nagyon is mélyre hatoló pillantásaival, és hirtelen úgy elkezdett verni a szívem, mint egy tinédzsernek.

Ó, jaj. Ó, jaj.

- Mennem kell... mennem kell Maddiékért – kerestem a szavakat, amiket ki tudok mondani, ő pedig egyből el is fogadta ezeket a szavakat úgy, mintha az az igazán magabiztos Nancy lennék, aki pontosan tudja, mit csinál.

- Menj – mondta, én pedig elfordultam tőle és egy igen szánalmas elköszönéssel lesétáltam az udvarról.

Az egész buszúton csak ez az aprócska jelenet járt a fejemben; megijesztett az Oliver közelségére adott reakcióm, és elgondolkoztatott a miértjén. Az ovi után három csemetével az oldalamon ballagtam be a plázába, hogy vegyek valami ajándékot Freyának, de csakis kizárólag a férfi szemei jártak az eszemben. Akármit csináltam, nem tudtam kizárni a gondolataimból azt az egyetlen momentumot, halvány bólintását, apró nyelését – mintha ő is úgy félt volna, mint én.

Egy órával később sikeresen megvettem Freyának egy kabátot, ami még az ő stílusa, de legalább meleg, nem úgy mint az az idétlen bőrkabát, amiben simán megfázhat – eredetileg festéket akartam, de rájöttem, hogy a kreatív cuccait szereti magának intézni és jobb, ha nem nyúlunk bele. Nyilván három gyerekkel nehezebb az élet és lehúztak pár dollárral, de a kezecskéjükbe adott

nyalókák és hasonlók legalább engedték, hogy nyugodtan vásároljak. Imádom Clayton gyerkőceit, tényleg, de bűn rosszak, ha nincs valami édesség a kezükben, vagy ha nem alszanak.

Mire Claytonékhoz értünk, már anya és apa is megjelent. Christopher a bátyámmal és Seannal ült a kanapén és beszélgetett, amíg Mikeila és Charlotte a babával foglalkoztak a másik oldalon. A ház szépen fel lett díszítve, a nappali asztalán állt a hatalmas torta, amit minden bizonnyal Mikeila készített, a sok-sok virág cserepére lufik madzagja volt kötve.

- Sziasztok – köszöntem, ahogyan a gyerekek kitépték kezüket az enyémből és felszaladtak az emeletre. Összenéztem Christopherrel, de olyan bűnösnek éreztem magam, mint még soha, pedig nem is tettem semmit. Az égszínkék szemek a lelkemig hatoltak, mielőtt elfordultak volna tőlem.

- Millie hozza majd Freyát nem sokára, ma kettőkor végez mindkettő, szóval még egy fél óra és itt is lesznek – mondta Clayton úgy, hogy mindenki hallhassa, de csak én bólintottam, miközben Charlottékhoz sétáltam. Átvettem Michellet a karjaimba és apró puszit leheltem pufók arcocskájára.

Nem tudom mennyi idő telhetett el, mikor csörgött a telefonom Millie nevével, miközben tömtem magamba a Charlotte által főzött ebédet – állva, nyilván. Csak én voltam a konyhában, mert már mindenki evett rajtam kívül, és azt hiszem, ez volt a szerencséje a húgomnak.

- Millie, merre vagytok már? – szóltam bele a telefonba, miközben letettem a kezemből a tányért.

- Nancy, légyszi, ne szólj anyának, de nagyon fáj a bokám és nem tudok ráállni, és Freyát behívták az igazgatóiba – fel sem tudtam dolgozni a húgom bejelentéseit, összehúztam a szemeimet, annyira értelmetlenül álltam a dologhoz, de tovább hallgattam magyarázatát. – Ne mondd el anyáéknak, kérlek! Nem akarom, hogy bejöjjenek a suliba, de valakinek értünk kell jönnie.

- Millie, mi történt?

- Egy fiú szándékosan kigáncsolt tesin és nagyon rosszul estem, feldagadt a

bokám – lecsuktam a szemeimet, mikor meghallottam. Tudtam, tudtam, hogy ez lesz a vége a folyamatos pletykáknak! – A végzősök tesiztek a tornaterem másik felében és Freya látta. Most az igazgatóiban van, valószínűleg hívni fogják Christophert, nekem pedig mondták az orvosiban, hogy hívjam fel anyát, hogy jöjjön értem, de nem akarom, hogy ő jöjjön értem, mert jelenetet fog rendezni. Légyszi, Nancy!

A fejemet fogtam Millie hadarására, aztán sóhajtottam egyet, mert tudtam, hogy igaza van. Ha anya bemegy és megtudja, hogy valaki kigáncsolta Milliet, olyan perpatvart csinál az egész iskolában, amire nincsen szükség, tekintve az amúgy sem fényes hírnevünket arrafelé. Kivonultam a konyhából, miközben elköszöntem Millietől és letettem a telefont, aztán Christopher mögé álltam anélkül, hogy bárkinek is feltűnne a kicsit sem apró aggódásom.

- El kell mennünk Freyáért és Milliért a suliba, majd elmagyarázom az autóban – hajoltam előre Christopher füléhez, ő pedig egyből felállt és anélkül kivonult velem a házból, hogy kérdezett volna valamit. Természetesen vezetés közben meg is kapta az Igazgatótól a hívást, szóval semmit nem kellett magyaráznom. Illetve, azt hittem, hogy megúszom.

- Te tudsz valamit arról, hogy miért hívtak be?

- Kigáncsolták Milliet és Freya látta. Mivel Freyát az igazgatóiba küldték, szerintem nem kicsit lett ideges – húztam el a számat, Christopher pedig megcsóválta a fejét.

Mély levegőt vettem, mikor az ablak felé fordultam. Nem csak a feszült hangulat volt kibírhatatlan, hanem a tudat, hogy a régi gimim felé tartunk, ahol minden elkezdődött. Doboltam az ujjaimmal a könyöklőn, annyira ideges voltam, Christopher pedig úgy szorította a kormányt, hogy lefehéredtek lassan az ujjai. Nyeltem egyet, mikor leparkoltunk a suli előtt, nem akartam kiszállni a kocsiból, csak menni innen messzire, de nem tehettem ezt meg. Egyikünk sem tehette meg.

Még be sem léptünk az ajtón, már meghallottuk a kicsengő éles hangját. A folyosó megtelt diákokkal, mikor megálltunk az aula folyosójának elején, mindenki felismerte Christophert és a legtöbben engem is; akik nem, beazonosítottak igen könnyen. Sírni akartam a sok suttogás miatt, sírni és

ordítani, kellemetlen és borzasztó volt az az érzés, ami elterített – ujjaim megérezték Christopherét, ahogyan az utóbbi összekulcsolta őket. Látta, mennyire félek, közrezárta a tenyeremet és mikor ránéztem, nem nézett rám, de közölte: emelt fővel kell itt végig mennünk.

És úgy is tettünk.

Senki nem állt meg bámulni minket – diákokról beszélünk. Suttogások, gyors pillantások, néhány mutogatás. Egy-két fotó, és ha nem is tudatosan, de már-már sorfal állása a lépcsőnél. Helyet hagytak nekünk, de nem azért, mert tiszteltek. Nem is azért, mert féltek, hanem meglepődtek, hogy látnak minket. Olyanok voltunk kicsit, mint valami legenda, amiről a fiatalabb generáció beszél, de sosem tapasztalt.

Az igazgatói iroda egy emeleten pihent az orvosival – nyilván a harmadikon kell az orvosinak lennie, mert ha nem tudsz sétálni, simán felmászol három emeletet, ugyebár. Christopher balra indult, én jobbra. Egyből beengedtek az orvosiba, mikor kopogtam, Millie az ágyon ült igen feldagadt bokával és egy jégzselével.

- Jaj, te – csóváltam a fejem, miután kezet fogtam az iskolaorvossal és leültem a húgomhoz az ágyra. Felhajtottam amúgy is csak bokáig érő, bő szárú farmerét, ami szerintem egy hippinadrág egyébként, majd megnéztem belilult bokáját, ami háromszorosa volt eredeti méretének. Fájt, hogy a pletykák ide fajultak, borzasztóan fájt. Millie miért tehet arról, hogy mi történt a múltban? – Nagyon fáj?

- Nem vészes – mondta a húgom, de tudom, hogy hazudott. Akaratomon kívül is megteltek a szemeim könnyekkel. Beszélni akartam mindenkivel, aki zaklatja őt, el akartam magyarázni ezeknek a tudatlan gyerekeknek, hogy hülyeség, amit csinálnak, de azt hiszem, pontosan azért hívott engem Millie, hogy ezt elkerülje. Forrófejű a családom, és akármilyen hihetetlen, én vagyok a legnyugodtabb. Anya lelki sérülést okozna a szavaival szerencsétlen gyerekeknek, apa lecsukná, Clayton meg egyenesen megverné őket.

- Adok fáslit, de még ne kössék be, csak majd ha hazaértek – magyarázta az orvos, aztán átadta nekem a guriga kötszert. – És jegeljék, ha van rá lehetőség. Nem szabad erőltetni, sokat pihenj vele, Millie, és öt-hat nap

múlva már menni fog a bicegés. Tesiből pedig írok neked felmentést hat teljes hétre, ha visszatérsz.

- Legalább van ennek valami jó oldala is – motyogta Millie, ahogy magára húzta zöldes-pirosas kötött kabátját. Komolyan, ez a lány tényleg úgy öltözködik manapság, mint egy rossz hippi.

Megköszöntem az iskolaorvos segítségét, aztán hagytam Millienek, hogy nyakamba karoljon, hogy ne kelljen ráállnia a bokájára. Mikor kijöttünk orvosiból, egy idősebb fiú felugrott a padról és megkérdezte, hogy segíthet-e, aztán az ölébe kapta a húgomat. Ez nemes.

- Köszönöm, Mark – szólalt meg Millie, én pedig fáradtan elmosolyodtam. Aha, a híres-neves Mark. Nem csodálom, hogy Freya annyira hozzá van ragadva, még én is meg tudom állapítani, hogy egy csodafiúcska. Aranybarna göndör haj, éles állkapocs, izmos karok, hősies segítségadás... hát, igen. – Az igazgatóihoz vigyél, légyszi.

- Nem jó ötlet oda menni, Christopher és Freya mindjárt jönnek, és...

- Meg akarom várni Freyát az igazgatói előtt – vágott a szavamba a húgom, én pedig sóhajtottam és bólintottam egyet Marknak, mikor rám nézett.

Miért? Miért kell nekem most ezt csinálni?

Christopher és Freya még ott ültek az ajtó előtt, mikor odaértünk. Mark óvatosan letette Milliet Christopher mellé, aztán egy csöppet félénken üdvözölte a férfit, aki mellesleg utálja, mert túlságosan védi a húgát. Nevetséges. Az utóbbi felállt és csókra mozdult Mark előtt, aki habár megadta neki azt, egyből Christopherre pillantott.

- Egy picit lehetnél kevésbé ijesztő – szóltam rá a nagy védelmezőre, aki megforgatta égszínkék szemeit és inkább Millie felé fordult, nehogy véletlenül megfojtsa Markot. – Freya, elmondod, mi történt?

Mielőtt Freya elkezdhette volna, nyitódott az igazgatói ajtaja és kidugta a fejét a résen az az ember, akit eddig csak egy videóban láttam – abban a videóban, amiben engem és a családomat ócsárolja.

Nem kicsit szaladt fel bennem a pumpa.

- Ó, csak Mr Burnst vártam, de ha már együtt érkeztek, fáradjanak be nyugodtan –szélesre tárta előttünk az ajtót Julian.

Julian.

- Én csak a húgomért jöttem – annyira nehezemre esett megszólalni, hogy azt nem lehet rendesen kifejezni. Gyűlöltem, gyűlöltem őt!

- Ne vicceljen, Mrs Burns, elvégre együtt nevelik Freyát! Tessék bejönni nyugodtan – nem kellett kétszer mondani.

Mark biztosított arról, hogy itt marad Millievel, nekem pedig csak ennyi kellett. Bementem Freyával és Christopherrel együtt, és leültem a lány másik oldalára. Nem is tudom, hogy miért akartam távolságot köztem és Christopher között, le tudtam volna ülni mellé is; az asztal nagyobbra cserélődött, a két szék négyre bővült. Talán csak a szokás rabjaként nem mertem a saját férjem mellett helyet foglalni.

- A nevem Julian Descar, örülök, hogy végre találkozunk – nézett rám a férfi mosolyogva, miközben kezet nyújtott felém. Tenyeréről óvatosan néztem fel szigorú és csontos arcára, és csak azon a videón járt közben az eszem.

Tisztelet, Nancy.

Felemelkedtem a székről és elfogadtam a kézfogást.

Tisztelet.

- Tudom, ki maga – *mondom, tisztelet!* – Kirúgta a férjemet és egy olyan pletykát indított el a városban, ami egy csöppet dühössé tett.

Erőltetett mosolyt varázsoltam az arcomra, aztán elengedtem a férfi kezet és leültem a helyemre. Hogy kell egy helyzetet feszültté tenni? Így! Olyan csendet idéztem elő az irodában, hogy más szituációban még vállon is veregetném magam. Pár órával ezelőtt azt mondta Oliver Grayson, hogy létezik egy magabiztos pillantásom is, mikor dolgozom – biztos vagyok benne, hogy a jelenlegi dühöm hasonló pillantást idézett elő.

- Betörtem egy kilencedikes orrát – nagy sóhajtással törte meg a némaságot Freya, majd keresztbe rakta lábait. Telt ajkaival csücsörített, ahogyan gondolkozott a szavain, aztán felhúzta a vállát és elmosolyodott. Egyáltalán nem volt bűntudata. – Annyira nem bánom, igazából. Mármint, jó, nem kellett volna betörnöm az orrát, de elgáncsolta a legjobb barátomat, csakis azért, mert egy éretlen tuskó.

- Mr Carter megkapta volna a büntetést, amit érdemel, Miss Burns. Nem kellett volna a saját kezeibe venni a helyzetet – magyarázta kimérten Julian Descar, ujjait összekulcsolva az asztalon. Csak néztem fekete öltönyét, szoros nyakkendőjét és éppen hogy őszülni kezdő haját. Jég tekintete akkora ellenszenvet váltott ki belőlem, hogy visszasírtam Vinston Igazgatónőt. – Nyolc napon túl gyógyuló sérülést okozott egy gyereknek.

- Freya, megmondtam neked, hogy maradj ki a bajból – sóhajtott gondterhelten Christopher, megcsóválva a fejét. Tudtam, hogy egy része borzasztó mérges Freyára, de egy másik tisztában van azzal, hogy csak Milliet védte. – Elnézést kérünk Freya viselkedéséért, Mr Descar. Nem fog többször előfordulni, gondoskodom erről.

- Miért én vagyok a bűnös ebben a történetben? – Freya egyenesen lázadt, idegesen csettintett egyet nyelvével és feljebb ült a széken. – Millie osztálytársainak fele egy tahóként viselkedik Millievel. Folyamatosan zaklatják, magába zárkózott teljesen és minden nap fél bejönni ebbe a retkes iskolába. Reggelente én hozom és minden egyes alkalommal rá kell vennem, hogy miért ne hagyja ki a napot. Szó szerint megeszik a pletykák.

- Amit maga indított – szűrtem a fogaim között, és közben nyugtattam magam annak érdekében, hogy ne üssem meg ezt az embert. Hogy én érzem a pletykák hatását, nos, az egy dolog, de a húgom fizikai és lelki egészsége nem játék.

- Teljesen mindegy hogy ki indította, teljesen mindegy, hogy jogos-e vagy jogtalan! Milliet tizenkét éves korom óta ismerem, szinte végig követtem, ahogyan felnőtt, és nem fogom hagyni, hogy az ő teljesen ártatlan és a saját módján kaotikusan vidám természetét tönkre tegye pár szánalmas kis nyomorult – Freya ideges volt, és kicsit sem félt az igazgatótól. Nem kellett

semmit mondanom, mert ő elmondta a gondolataimat, ami egy fokkal jobb, mintha én akadtam volna ki, valljuk be. – Mindketten tudjuk, mi jár ezért, Igazgató úr. Mondja ki a három nap felfüggesztési időt, aztán haladjunk már. Nem akarom ezzel tölteni az egész délutánt.

- Öt nap felfüggesztés, Miss Burns. Ez a hét – javította ki Mr Descar Freyát, aztán mélyet sóhajtott és az asztalán lévő nyomtató tetejéről levett egy lapot, majd Freya elé rakta egy toll társaságában. – A Miss Williamst zaklató egyénekkel el lesz beszélgetve, feltéve ha lesz olyan kedves és megadja nekem a nevüket.

- Örömmel – mosolygott Freya, aztán lefirkantotta a neveket. – Megpróbálok jól viselkedni, Mr Descar – kezdte, de fel sem nézett a lapról –, de ha még egyszer meglátom, hogy bántják Milliet, nem fogok másképp tenni – nem tehettem arról, hogy Freya Clayton viselkedésére emlékeztetett.

Emlékszem, rengetegszer vártam az igazgatói előtt, és olyan boldogan és gondtalanul sétált ki onnan, hogy nem is tudtam kikövetkeztetni, mi történt az irodában. Borzasztó sokszor függesztették fel, és pontosan akkora büszkeséggel fogadta azt, ahogyan most Freya. Szép napot kívánt, felállt és elköszönt az Igazgatótól – sóhajtva felállt utána Christopher és elsietett köszönés után a húga után fordult. Esküszöm, én is követtem a tettét, de eszembe jutott az a videó, eszembe jutott a sok szenvedés, amit csakis az indítványozott, hogy ez az ember felhabosított egy tíz éves történést. Gondot okozott nekem, gondot okozott a férjemnek és ami a legfontosabb, a húgomnak. Nem tud lábra állni Millie, és ennek az a sok pletyka az oka, ami nélküle szóba sem jönne ma.

Ezért fordultam hátra.

- Nem akarok tiszteletlen lenni, és Isten látja lelkem, még véletlenül sem szeretném, hogy fenyegetésnek vegye ezt, Julian – kezdtem a lehető legmagabiztosabban, őszintén, még pislogni sem pislogtam, annyira komolyan gondoltam azt, amit mondok. A férfi megállt a pakolásban, rám nézett és felhúzta a szemöldökét, úgy várta a mondandómat. – De ha még egyszer nagyobb problémája lesz a maga által elindított pletykák végett a húgomnak, legyen ez fizikális vagy lelki probléma, nem fogom eltitkolni sem az anyám, sem az apám, és kifejezettem nem a bátyám elől a történteket.

Nem akarok dramatikusnak hangzani – elmosolyodtam, mikor Julian nyelt egyet. Helyes, féljen csak, tudja meg, hogy elegem van belőle és a hülye játékaiból –, de ha a családom dühös lesz, nagyon könnyen taccsra tudja vágni azt a féltve őrzött hírnevet.

Nem vártam választ, ott hagytam a férfit a saját irodájában, és inkább kimentem Freyáékhoz. Amíg a lány egy kicsit félrevonulva beszélgetett a barátjával valamiről, addig Christopher megnézte Millie bokáját és megállapította, hogy végtelenül fájdalmasnak néz ki a sérülés.

- Nancy, Mark eljöhet a szülinapomra? – annyira hirtelen ért a kérdése Freyának, hogy még felsóhajtani sem volt időm az előző kis beszédemből, amit Julian felé címeztem. Hanyagul bólintottam, aztán gyorsan ránéztem Christopherre, hogy egy szót se merjen kiejteni az ajkain.

Szerencsére már becsöngettek, így gond nélkül vonultunk le a földszintre – Freya a saját kocsija felé ment Markkal és a kezében lévő húgommal együtt, akit visszaparancsoltam és a mi autónkba tessékeltem, aztán hazaindultunk. Christopher dühös volt; nyilván nem Mark megjelenése végett, hanem Freya tette miatt. Nem gondolta volna, hogy Freyát valaha is felfüggesztik, de szerintem igen várható volt. Mindenki tudta, hogy addig ízlelgetik őt vagy a húgomat, amíg be nem pöccen.

Hamarosan Claytonék otthonához értünk, anyáéknak elmagyaráztuk, hogy nincsen semmi baj, csak valaki véletlenül kigáncsolta tesiórán, Freya felfüggesztését pedig inkább hagytuk ma délután. Sikeresen megtörtént az ünneplés, és habár az első fél órában nem nagyon, de szépen-lassan elfelejtettem életem jelenlegi bonyodalmait. Finomakat ettünk, ajándékoztunk és néztük Freya nagy mosolyát, ezek az aprócska dolgok pedig elegendőek voltak ahhoz, hogy egy aprócska időre félretegyük a problémáinkat. Talán éppen ezért is sikerült végre leülnöm Christopher mellé a kanapéra – mindenki jól elbeszélgetett, csak ő volt most egyedül. Nézte a húgát az asztalnál ünnepelni Mark ölében tortát kóstolgatva, és egy nagy tizennyolcas kitűzőt viselve, amit Sean akasztott rá.

- Még emlékszem arra, mikor hozzám került anya halála után – szólalt meg Christopher, aztán hozzá nem illően halványan elmosolyodott. – Azt sem tudtam, mit kéne kezdenem egy olyan kisgyerekkel, mint ő. Most meg ül egy

fiú ölében és ünnepli a tizennyolcadik születésnapját. Igazi nő.

- Anyukád büszke lenne rád, tudod – mondtam, Christopher pedig végre rám nézett. Mindig ilyen gyenge pillanatokban jövök rá, mennyire szeretem őt. Nagy a távolság, de egyetlen percben sem gondoltam, hogy megszűnt az iránta érzett szerelmem. Kétlem, hogy ez lehetséges. – Nagyon szépen felnevelted őt.

Christopher nem tudott hogyan reagálni a szavaimra, halványan bólintott egyet, aztán visszafordította a tekintetét a húgára. A varázs megszűnt, és újra csak két idegen voltunk nagy-nagy közös múlttal a hátuk mögött. És ment a zene, és hallottuk a nevetést, a színes lufik élénkítették a jókedvet, csak mi ültünk a kanapén keservesen, csendben, romokban. És mikor eljött az este, összepakoltunk. Visszavettük a kabátot, ami megengedte azoknak a nehéz köveknek, hogy visszaüljenek a vállunkra. Beültünk a kocsiba, hazahajtottunk az otthonunkba, ami olyan rideg, mintha a lelki melegséget valami felzabálta volna.

Hét óra.

Christopher magához vette autójának kulcsát, és elment itthonról vacsorázni Carmennel, amíg mi ott ültünk négyen a saját asztalunknál.

Nyolc óra.

Freya és Mark leléptek. Elaltattam Maddit, aztán lefeküdtem és oldalra fordultam. Hogy hogyan és mikor nyomott el az álom, lehetetlenség megállapítani.

Tizenegy óra.

A hátamra fordultam, kinyújtottam a karomat reménykedve, hogy beleütközik Christopher Burns testébe; az ágy fele rendezetten, bevetetten és gyűrődés nélkül gúnyolódott rajtam.

[T I Z E N H A R M A D I K R É S Z]

Az őrsön Jenny Woodstock megütése miatt igen megoszló véleményeket sikerült begyűjtenem magamról. Van, aki viccesnek találta, és van, aki örök gyűlöletet esküdött felém és ezt minden nézésükkel közölték velem. A hölgy nem emelt vádat – tudta, hogy hülyeség lenne, helyette megkaptam az utálatát és egy jó nagy lecseszést apától, amit tulajdonképpen megérdemeltem, mert felelőtlen voltam. Elég nyilvánvalóan következik ebből az, hogy nem igazán járok inkább az őrsre, tekintve, hogy ha nem Jenny Woodstock megütése, akkor a pletykák miatt vetnek meg; éppen ezért a mindennapjaimat főként Oliver házában töltöm, azon belül is a nappalijában a rendőrségi táblája előtt.

Három napja foglalkozunk a Sadie Addingtonos üggyel, és enyhe kifejezés az, hogy nagyon is belemélyedtünk. Oliver a kezdeteknél a lelkemre kötötte, hogy csak átlapozzuk és semmi több, de ő hamarabb lett megszállott, mint én – minél többet agyalt rajta, annál jobban őrjítette meg a tény, hogy nem áll össze a kép a tettest illetően. Esténként megfigyeljük a Gaerren-házat, hátha le tudjuk végre zárni azt is, de hogy Millaray szavaival éljek, egy óriási zsákutcának tűnik az abszurd házaspár felfedése.

- Szóval marad az apja, és a barátnőjének a bátyja – mutatott két képre Oliver, kezében egy igen cizelláltan kinéző pohárka borral. Hasonlót fogtam én is az ujjaim között, mert már esküszöm, nem lehet kibírni enélkül ezt a kuszaságot. – Sadie sokat járt az egyik osztálytársához, Tatia Blakehez, akinek van egy húszéves éves bátyja, Joseph.

- Nem is tudom, Oliver. Értem, hogy erre a kettőre szűkítettük le a kört, de borzasztó valószínűtlennek tűnnek. Az apa annyira nem foglalkozik a családjával, hogy Sadie szerintem azt sem tudja, kicsoda. Az anya elmondása szerint még a szülinapján sem hívja fel – csóváltam meg a fejem teljesen

értetlenül, aztán Oliver mellé léptem és közvetlen közelségből bámultam a kis táblánkat. – Joseph pedig húszéves egyetemista, akinek van egy két éves kapcsolata, legtöbbször otthon sem volt, mikor Sadie átment Tatiahoz. Mellesleg az apának megerősítette az otthonlétét az élettársa, amíg Josephnek a barátai.

- Jó, az egyetemista haverok azt erősítenek meg, amit szeretnél – húzta el a száját Oliver, mire én sóhajtottam és magamban igazat adtam neki. Akkor sem nézem ki abból a fiúból, hogy egy szexuális ragadozó. – De valószínűleg igazad van. És akkor Millarayhez hasonlóan zsákutcába is kerültünk.

Egyszerre kortyoltunk bele a poharunkban pihenő vörösborba. Tudtam igazából, hogy ez lesz a vége – nem szárnyalhatunk túl egy húsz éve a szakmában dolgozó nyomozónőt. Ha Millaray befagyasztotta az ügyet, az csakis azért lehetett, mert nem tudott tovább menni, és ha ő nem tudott tovább menni, akkor értelemszerűen mi sem fogunk tudni.

Mikor megcsörrent a telefonom, félre vonultam Olivertől és fogadtam Mikeila hívását.

- Szia, mi a helyzet? – kérdeztem sietősen a barátnőmtől, mire egy nagy sóhajt kaptam válaszul. Már éreztem, hogy Seannal drámáznak megint, ezért jobbnak láttam, ha leülök a kanapéra. – Na, mesélj!

- Nancy, két napja őrlődöm ezzel kapcsolatban – Mikeila olyan komoly hanglejtéssel szólalt meg, hogy nem is mertem viccre venni a témát, sőt; egyenesen megijedtem. Nyeltem egyet, ahogyan erősen megdobbant a szívem. Mikor hirtelen megijedsz és úgy belefájdul a gyomrodba, hogy azt sem tudod, mit kezdj magaddal... pontosan ilyen volt ez az érzés. – Kérlek értsd meg, hogy azért nem beszéltem erről neked hamarabb, mert szó szerint őrlődtem eddig.

- Persze, értem, Mikeila. Mi a baj?

- Tudnánk személyesen találkozni? Az étteremben vagyok – egyből felálltam, annyira izgultam. Megígértem a barátnőmnek, hogy fél óra és ott vagyok, aztán letettem a telefont és egy húzásra eltávolítottam a maradék vörösboromat.

- Minden rendben? – fordult hátra hozzám Oliver, belőlem meg mintha olajat öntöttek volna a tűzre, kiszaladt egy nagyon is megterhelő sóhaj.

Nem akarok több rosszat egyszerűen. Az ismerőseim háromnegyede gyűlöl és életem minden létező kis részlete romokban hever. Az elmúlt időszakban annyi borzasztó hírt és történést éltem át, hogy már nagyon féltem attól, hogy teljesen összeroppanok. Nehéz volt bevallanom, de féltem már a rossztól és a csalódástól.

- Nem fogok kibírni még egy elcsesződést az életemben – mondtam ki, Oliver pedig elém állt és kérdően felhúzta a szemöldökét, várva a folytatást. – Mikeila felhívott nagyon is komolyan, hogy valamit közölnie kell velem. És tudom, hogy valami negatív lesz, mármint, egyszerűen látom, hogy az lesz. Tuti rájött, hogy gyűlöl engem és be akarja fejezni a barátságunkat. El akarja mondani, hogy hirtelen megutált és menjek a francba.

- Nancy, te olyan mérhetetlen idióta vagy – köszönöm szépen, Oliver. – Nyugodj le és hallgasd meg a barátnődet. Aztán ha úgy érzed, gyere vissza.

- Oké – mély levegőt vettem, hogy lenyugtassam saját elmémet a rossz gondolatoktól. Menni fog ez, Nancy. – Akkor majd jövök.

- Majd jössz – helyeselt Oliver, aztán az ajtóhoz kísért és addig ott állt, amíg fel nem vettem a kabátomat és el nem köszöntem tőle.

Régen izgultam már a Mikeilával való találkozásom előtt ennyire. Talán utoljára gimiben voltak ilyen félelmetes érzelmeim, miután megtudta, hogy együtt vagyok Christopherrel és nem mondtam el neki. Egyenesen rettegtem, de ennek minden bizonnyal már valami pszichológiai oka is lehetett, ha azt nézzük, hogy az elmúlt időszakokban csakis kizárólag rettegtem és szorongtam. Paranoia.

Az étterem a vevők számára még mindig zárva volt, így mikor beléptem és leültem az egyik falmenti boxzsákra és tárcsáztam Mikeilát, teljesen egyedül voltam. Az utóbbi Sean oldalán hamar csatlakozott hozzám a konyhából, leültek elém és sóhajtottak egyet. Láttam a szemükben az összezavarodottságot és a visszavonulást, amit bármikor elrendelhetnek.

- Minden oké, srácok? – törtem meg a csendet, ők pedig kínosan összenéztek. Kicsit sem ijesztenek meg egyébként, meg semmi. – Oké, valami negatívat fogtok mondani?

Csend.

Még választ sem tudtak nekem adni, csak nyeltek egyet és vártak arra, hogy a másik szólaljon meg.

- Hozok neked egy meggyes sört, mit szólsz? – nem akartam mondani, hogy már bennem van egy fél pohár vörösbor, mert túlságosan féltem ettől a beszélgetéstől, ezért elfogadtam a pohárba kiöntött sört a fiútól és jó nagyot kortyoltam belőle. – Szóval – kezdte Sean, mikor rájött, hogy Mikeila menthetetlen –, múlthét pénteken leszerveztünk egy étterem vezetőjével egy találkozót, hogy kapjunk valami képet arról, hogy mit is kell pontosan csinálnunk, vágod – mondta, én pedig bólintottam és figyelmesen hallgattam. Még véletlenül sem akartam elveszteni a fonalat. – Mason Stuart a neve és hétfőre beszéltünk le vele egy időpontot – *Stuart, Stuart...* hol hallhattam én ezt a nevet? – Szóval, meg is jelentünk ezen a megbeszélésen, ami a saját éttermében volt. A Stuart's-ban.

Stuart's Étterem! Tudtam, hogy ismerős valahonnan. De miért is?

- Freya szülinapi bulija után mentünk, és... – nyeltem egyet, mikor Mikeila nem tudta folytatni a mondatát szavai elakadása végett. Megvan, hogy honnan rémlik az étterem: Christopher és Carmen oda mentek vacsorázni. Biztosan lefehéredhettem, mert gyerekkori barátnőm vett egy mély levegőt, amit lassan és gondterhelten engedett ki ajkai közül. A számhoz emeltem a poharamat és kortyoltam egyet a meggyes sörből, de nem sikerült éreznem az ízét. Úgy éreztem, hogy menten kiszáradok, csak ezért ittam a pohárból, és úgy remegtek közben az ujjaim, mintha valaki cérnával rángatta volna azokat. Mikeila beharapta alsó ajkát, lecsukta a szemeit egy másodpercre és stabilizálta a légzését, amíg nekem ezer meg ezer teória végig szaladt az elmémben. Édes istenem. – Nancy, nem is tudom, hogyan mondjam el neked, észrevettük az egyik asztalnál Christophert és Carment, és láttuk, hogy...

- Ne – nem engedtem, hogy befejezze Mikeila. Nem akartam hallani, nem

akartam, hogy bármelyikünk is kimondja hangosan, mert akkor a csúnya valósággá válik, amit nem akarok megélni és túlélni. Egy világ tört össze bennem. – Kérlek, ne folytasd tovább – suttogtam, mert ha normál hangerővel beszéltem volna, minden bizonnyal most zokognék. A könnyeim nagyon gyorsan elhomályosították a látásomat és tudtam, hogy ha megmozdulok, lefolynak az arcomon az államig, majd a boxzsákra cseppennek.

- Nem ő kezdeményezett és egy idő után el is húzódott, ha ez számít – jegyezte meg Sean, de csak még jobban megforgatta a kést a szívemben. Egy idő után. Egy idő után elhúzódott.

- De nem egyből – mondtam ki a nyilvánvalót, amire már egyikük sem tudott mit mondani. – Értem.

- Ne haragudj, hogy nem mondtuk el egyből, Nancy, csak...

- Ne butáskodj, nem haragszom kicsit sem – teljes mértékben megértettem Mikeilát és felesleges volt aggódnia azon, hogy haragszom rá. Látszik, hogy mindkettejüket emésztette már ez és hálás vagyok, amiért egyáltalán elmondták nekem. Fel akartam állni és el akartam menni, de tisztában voltam vele, hogy ha most felállok, el is esek. Az összes erő kiszállt a testemből és a talajba temetődött alattam. – Nem baj, ha... nem baj, ha ülök még itt egy kicsit?

- Dehogy baj, Nancy! Ameddig csak szeretnél. Hozzunk neked valamit enni? – kedves gesztus volt ez Mikeilától, de nemet intettem a fejemmel. Kihánynám az ételt most. Azt hiszem, ez volt az a pont, mikor úgy igazán összetörtem. – Nancy, tudom, hogy ez borzasztóan fáj és nem is tudom elképzelni, hogy most mi játszódik le benned, de kérlek emlékezz arra, hogy Christopher eszméletlenül szeret téged, akármi is történjék köztetek.

Csak bólintottam automatikusan, mint aki fel sem fogja a szavakat. Olyan hidegséget éreztem, amit nem tudtam szavakkal leírni. Mintha elhagyott volna az összes napsugár és kiszívta volna belőlem az eltűnésével az életerőt, és nem hagyott mást csak a csúf, bőrcsípő hideget, ami még a vért is megfagyasztja bennem.

- Ne mondjátok el Claytonnak, jó? – emlékszem, mikor hosszú évekkel ezelőtt Mikeila volt ebben a cipőben egy egyszerű kapcsolatánál, emlékszem a bátyám reakciójára és arra, ahogyan behúzott Kalebnek egyet az egyetem udvarán mindenki szeme láttára. Nem tudhatja meg.

- Isten ments, szétszedné Christophert – értett velem egyet Sean, én pedig bólintottam, jelezve hogy igaza van. Teljesen igaza van.

Lecsuktam a szemeimet és ezzel el is vágtam a beszélgetést – nem voltam dühös Mikeiláékra, csak fáradtnak éreztem magamat és a lelkemet. Akkora fájdalom csücsült rám, amekkora még nemigen jelent meg életem során. Még arra is emlékeztetnem kellett magam, hogy lélegezzek, hogy nyeljek és hogy életben maradjak. Mintha alfába mentem volna le, de közben háborgott az elmém és saját magának okozott fájdalmat azzal, hogy újra meg újra elképzelte a látványt.

Annyira, annyira tudtam, hogy ez lesz! Hamisan vádolt meg, hogy megcsalom Oliverrel, mégha nem is mondta ki; fellázadt, mikor mérges voltam Carmenre és nézzük csak meg, mi lett a vége. Hétfőn vagy éjfélkor esett haza – talán le is feküdtek? Megadta neki Carmen azt, amit én olyan régóta nem adok meg neki? Jól érezte magát vele?

Hogy tehette ezt?

A melankóliám hamar átalakult méreggé – érzelmeim intenzitása a plafont verdeste, és ezt nem is tudtam titkolni. Nem akartam itt maradni, nem akartam abban a társaságban lenni, amilyen tagjai pontosan tisztában vannak ezzel a nyomorult történéssel. Nem Mikeilaék ellen szólt ez, hanem magam mellett, és a kettő nem ugyanaz. Elköszöntem tőlük, biztosítottam őket arról, hogy minden rendben van és nem estem szét, pedig teljes mértékben, tulajdonképpen apró darabkákra hullottam. Még sírni sem tudtam már, a könnycseppek eltűntek a szememből és üresen ültem a busz meggyötört ülésén. Olyan meggyötört volt, mint én: szétszakított, kilapított, törésvonalakkal felruházott.

Haza is mehettem volna Christopherhez, mégsem tettem. El kellett vonnom a figyelmemet erről az egészről, le kellett nyugodnom és reálisan gondolkoznom, amihez egy olyan téma volt szükséges, ami leköt. Mikor újra

bekopogtam Oliver Grayson ajtaján, nyeltem egyet – ahogy a férfi megjelent előttem és bizonyára teljesen összetört arcomat megszemlélte, vettem egy mély levegőt. Nehéz ilyenkor mások előtt létezned.

- Gyere be – állt félre Oliver az ajtóból, én pedig ujjaimat tördelve beléptem mellette a házba. – Kérdezzem meg, mi történt, vagy...

- Szóval, Joseph Blake – vágtam a szavába, felhozva egyetlen gyanúsítottunkat, aztán félve neki adtam a tekintetemet. Tudta, hogy valami szörnyű történt, letagadni sem lehetett, tudta, hogy nem vagyok jól, de csak bólintott egyet és leült a kanapéra.

- Igazad volt vele kapcsolatban, ő is ki van zárva, mint az apa. Egy csomó közösségi platformra töltött fel olyan képeket, amik azt igazolják, hogy a haverjaival bulizott az eset idején – magyarázta Oliver, ahogyan helyet foglaltam mellette, majd megköszörülte a torkát, aztán beletúrt az előttünk lévő asztalra szórt papírokba. – Volt itt valahol egy cetli. Millaray videóra veszi a kihallgatásait, és az egyik videónak a számát felírta magának. Gondolom, felfedezett valami furát, és újra akarta nézni. Attól, mert kihűltnek nyilvánította az ügyet, még nem hiszem, hogy leszakadt róla. Ő nem szakad csak úgy... – megállt Oliver a saját szavaiban, én pedig próbáltam visszatérni a gondolataim közül a valóságba és ránéztem. Úgy szemlélt engem, mint aki nem értené a lényemet. – Nancy, mi a baj?

- Christopher húga nemrégen azt mondta nekem, hogy szedjem össze magam, mert szétesik nélkülem a család és az összes tagja – remegett a hangom, mikor szót adtam az elmémben járó kacifántos mozzanatoknak. Nyeltem egyet, ahogyan visszaemlékeztem Freya kijelentésére, aztán sóhajtottam, mert elfáradtam annak ellenére, hogy láttam az igazát. – És rájöttem, hogy nem tudom összeszedni magam. Egyszerűen csak... túl sok most már minden.

Még arra is figyeltem, hogy óvatosan vegyem a levegőt, nehogy kiakadjak és bőgni kezdjek Oliver Grayson előtt. Nagy csend honolt közöttünk, inkább elfordítottam a fejem, hogy ne is kelljen ránéznem. Szégyelltem magam; nem akartam gyenge lenni, de az voltam. Nagyon gyenge.

- Nézd, Nancy – szólalt meg végül Oliver, aztán láttam oldalról, ahogyan megcsóválja a fejét. – El fogom most mondani neked a véleményem erről az

egészről. Szerintem itt az ideje egy kicsit pihenned, minden értelemben. Nagyon túltoltad magad, a környezeted is túltolt téged, és ha így folytatod, nagy esély van rá, hogy össze fogsz roppanni. Azóta mész le ezen a lejtőn, amióta megszegted azt a szabályodat, hogy nem védesz bűnösöket – meglepetten néztem rá Oliverre, de amennyire meglepett volt az én tekintetem, olyan nyugodt az övé. – Persze, hogy tudtam a kis szabályodat. Évek óta belenyúlsz az ügyeimbe, minden ügyvédi szokásodat láttam már – ez igaz. – Megszegted ezt a szabályodat Bennél, aztán megszegted azt a szabályodat, hogy nem ütöt bele az orrod olyan ügyekbe, amik gyerekek bántalmazásáról szólnak. Erre rátettek neked nagyban a pletykák, és egyszerűen csak hagytad, hogy felemésszék az életedet. A karrieredet, a kapcsolataidat... pihenned kell, Nancy, mert nem fogsz ebből kijönni felépülve, ha ez így megy tovább. Pedig úgy kéne kijönnöd, elvégre van egy gyönyörűséges kishölgy, akit fel kell nevelned.

Maddi említésére lomhán elmosolyodtam. Igaza volt Olivernek, ha nem is magam miatt, de miatta össze kell szednem magam, hogy egy normális és boldog anyukája legyen, aki mindent meg tud neki adni. Megérdemel egy szerető családot, és nem fair, hogy a mi drámáinknak ő issza meg a levét.

- Christopher megcsalt – mondtam ki halkan, ami igen váratlanul érte Olivert is, legalábbis arcára kiülő döbbentsége erről árulkodott.

- Nos – igen, kifejezetten kereste a szavakat –, mondanám azt, hogy egy idióta az az ember – kezdte –, ami valószínűleg igaz is, mert veled van – *vicces, nagyon vicces*. – De viccet félretéve, szerintem nagyon szeret téged, Nancy – húzta el a száját Oliver, én pedig nyeltem egyet és hitetlenül felhúztam egy csöppet a szemöldökömet. A férfi bizalmasan közelebb hajolt, majd suttogni kezdett: – És mivel ilyen hosszú időt kibírt veled, sanda gyanúm, hogy nem tud nélküled élni. Mármint, más miatt miért kínozná magát?

- Egy tuskó vagy – mondtam, ahogyan megcsóváltam a fejemet az igen kedves költői kérdésére.

- Nagyon is elvesztettétek most az irányt, de szerintem biztosan tudja, hogy a lehető legjobbat érdemled. És ezt őszintén mondom – jól estek Oliver szavai. Nyeltem egyet, mikor rám mosolygott, gondterhelten sóhajtottam, ahogyan

mélykék szemeibe nézve megtaláltam azt a kedvességet, amit olyan régen elfelejtettem már. A szavai Christopherről szépek voltak, mégis égetett a tudat, hogy az utóbbi hagyta Carmennek, hogy megcsókolja. Sőt, Mikeila és Sean elmondása alapján egy ideig engedte is. Talán ezért, vagy talán Oliver Grayson igéző szemei miatt mozdultam közelebb hozzá, de abban a percben, hogy épphogy érintkeztek egymással ajkaink, a férfi hátrahúzódott egy csöppet és elengedett egy halk nevetést. – Nancy, te nem akarsz megcsókolni engem. Te magát a csókod akarod, de nem én vagyok ebben a te embered, hidd el nekem. Hiányzik az az ember, akibe halál szerelmes vagy, és olyan idétlen és jelentéktelen fellángolásokat eredményez ez benned és ezáltal bennem is, amik ha nagyon belegondolunk, nem valósak – elmosolyodtam Oliver magyarázatára, a zavar, amit éreztem pár napja vele kapcsolatban, teljesen megszűnt, pedig körülbelül egy centire voltunk egymás ajkaitól. – Nem gondoltam volna, hogy ezt bármikor is kijelentem, de elég elviselhető barátságot alakítottunk ki itt ketten, ezt pedig felesleges elrontani olyan fizikai felizgulásokkal, amik nem eredményeznének semmit. Neked más mellett van a helyed, és valljuk be, ha nem lenne senkid, akkor sem bírnánk ki egymást egy kapcsolatban – Oliver meg sem kísérelte azt, hogy még hátrébb húzódik, orrunk már-már összeért, de semmilyen érzelem nem játszott már. Annyira igaza volt, hogy az valami hihetetlen, és utóbbi kijelentésén csak nevetni tudtam, miközben ő a kanapé háttámlájára, a fejem mögé fektette karját egy igen sanda mosollyal. – A szex mondjuk biztos jó lenne.

- Na, jól van – sikeresen felszínre hozta a kínos Nancyt a kis megszólalásával, aminek következtében el is távolodtam végre tőle és sóhajtottam egyet. De jó is, hogy nem engedte azt a csókot! – Köszönöm.

- Szívesen. Most pedig menj haza és beszéld meg az embereddel ezt a hülyeséget, amíg a lányocskád oviban van, én pedig holnapra előkeresem azt a videót – bólintottam Oliver ötletére és gondolatban még egyszer megköszöntem neki, amiért ilyen éretten áll a dolgokhoz. Azt hiszem, itt mutatkozott meg a különbség közte és Carmen között.

- Oké – mondtam halkan, aztán sóhajtva felálltam és elköszöntem a férfitől.

Amiket mondott... nos, teljes mértékben igaza volt és erre rájöttem. Nem őt kívánom, hanem a csókot. Hiányzik az érintés, az ölelés, a szeretve lenni

érzés, amit Christopher olyan csodálatosan megadott nekem hosszú-hosszú éveken keresztül, és most, hogy erre Oliver rá is világított, csak még jobban epekedtem. Ha tehettem volna, leugrottam volna a buszról és szupergyorsasággal hazáig futottam volna, hogy mihamarabb otthon legyek; féltem a Christopherrel való beszélgetéstől, csalódott és megtört voltam, de látni akartam – akárhogyan is, mikor a kerítés elé értem, megdermedtem egy picurkát.

Mély levegőt véve sétáltam fel az udvaron, aztán még egy mély levegőt véve nyitottam be az ajtón. Ahogyan beljebb léptem, megpillantottam Christophert a pultnál babrálni a telefontöltőjével, ami minden bizonnyal elromlott.

- Szia – köszöntem neki, ő pedig felém emelte égszínkék tekintetét és elismételte kimondott szavamat. Mellé léptem; amíg ő a pult felé fordulva, én annak dőlve álltam ott, vizslattam az arcát és minden mimikáját, miközben össze-vissza hajlítgatta az usb-kábelt. – Elromlott?

- El bizony. Öt hónapot bírt, mennyire végtelenül szánalmas már – mormogta kicsit sem lenyűgözve, aztán a kukához fordult és kidobta a töltőt.

Mikor menni készült, egyszerűen nem tudtam neki engedni. Mintha bekapcsolt volna valami az agyamban, valami vészjelző, ami pirosan villogva közli velem, hogy nem kivitelezhető az, hogy arrébb menjen most tőlem Christopher Burns, így hát megfogtam a karját, hogy visszanézzen, aztán a pólójánál visszahúztam közvetlenül magam elé. Az a tökéletlen tökéletesség egyből felzaklatta a lelkemet és a testemet, mikor égszínkék szemeivel automatikusan lenézett ajkaimra – akkorát nyelt, hogy láttam mozogni ádámcsutkáját, kívánt engem nagyon és tudta, hogy én is őt.

Lassan megcsókoltam, hangosan felsóhajtott a vágytól és mintha elektromosságot vezettek volna végig a testemen, beleremegett minden porcikám Christopher Burnsbe. Egyből visszacsókolt, szánk lassan, összhangban mozgott egymással, miközben ő megtalálta a derekamat. Pólója szorítását elengedtem, nyakára vezettem az ujjaimat, majd arcára és a hajába. Nyelvünk vágyott a másikéra; a tempó lassú volt és komótos, mert minden percét ki akartuk élvezni ennek a mámornak, le akartam venni a pólóját és be szerettem volna invitálni a hálószobánkba őt, hogy megmutassam, mennyire szeretem, de Carmen arca nem tudott eltűnni a fejemből.

Homlokának döntöttem az enyémet, mikor befejeztem a csókot. Mélyet levegőt vettem, talán azért, mert jól esett, vagy talán azért, mert féltem.

- Miért nem mondtad el, hogy csókolóztál Carmennel? – kérdeztem Christophert, most pedig rajta volt a sor, hogy egy gondterhelt, nehéz sóhajt elengedjen.

- Mert irreleváns – mondta, ahogyan egy csöppet eltávolodott tőlem. Két tenyeremet újra mellkasára vezettem le, ő pedig értett a szóból és lépéseivel is távolságot szült közénk. Ujjai lekerültek a derekamról, újra csak két idegenként álltunk egymással szemben. – Ha jelentett volna valamit, felhoztam volna.

- Csókolóztál valaki mással – olyan nehéz volt kimondanom ezt a három szót, mint semmit az életben. Szemeim megteltek könnyekkel, a sírás gombócként szorította a torkomat, és inkább ellöktem magam a pulttól. Az ajtó felé fordultam, háttal Christophernek, mert tudtam, hogy ha tovább nézem, elsírom magam. – Ez már jelent valamit.

- Miért? Szerinted egy kicsit is hasonlóan reagáltam Carmen csókjára, mint a tiédre? – nem hiszem el, hogy nem fogja fel. Abban a pillanatban, hogy befejezte az idétlen kérdését, nyitódott az ajtó és belépett rajta Freya, de sajnos túlságosan fájt már az élet, a tett, és túlságosan hirtelen jelent meg a lány ahhoz, hogy felfogjam.

- Csókolóztál valaki mással! – nagy hévvel fordultam vissza Christopherhez, hangosan üvöltve ismételtem meg a kijelentésemet és lefolyt egy igen kósza könnycsepp az arcomon, aztán egyből követte egy újabb a másik szememből. – Christopher, megcsaltál!

- Én...

- Az egyetlen ok, amiért nem gondolkozom a halálon ezekben a napokban, csakis kizárólag Maddi! Minden létező ember, akivel régen együtt kávéztam és dolgoztam, utál engem, nem tudom végezni azt a munkát, amire egyetemet jártam, nyomozókat ütök, amiért rosszat mertek mondani rólad, agresszívebb vagyok, mint valaha, szó szerint bántalmazzák a húgomat a mi múltunk végett, cikkeket írnak a családomról, és mindez megterhelő, Christopher, de

az egész nem olyan rossz együtt véve, mint a te eltávolodásod! – sírtam, hangosan sírtam és úgy elkezdtem, hogy meg sem tudtam állni. Felgyülemlett bennem az elmúlt pár hónap és kiadtam mindent Christophernek. – Nem éreztem ilyen ridegséget tőled még akkor sem, mikor megismerkedtünk, és nem bírom ezt el egyszerűen, nagyon sajnálom, de nem bírom, fáj, hogy nem fekszel mellettem, mikor felkelek!

- Én is keltem már fel úgy az éjszaka közepén, hogy nem voltál itthon, Nancy Williams – mondta halkan Christopher, én pedig bólintottam, mert igaza volt, de nem tudtam nem zokogni. Istenem, miért? – Én is elvesztettem a munkahelyem. Engem is kinéznek az emberek, az isten szerelmére, azt hiszik, hogy valami gyerekimádó nyomorult vagyok. Ha bemegyek a boltba és találkozok egy volt diákom anyjával, úgy siet el tőlem, mintha égnék, velem is megtörténnek azok, amik veled, Nancy, és téged ez egy cseppet sem érdekelt!

- Hogyne érdekelt volna!

- Azért mentél el inkább Oliver Graysonnel valami idétlen túrára minden egyes alkalommal, hogy ne kelljen itthon lenned velem? Az egész város rólam beszélt és jobban érdekelt a munkád, mint én! – Christopher is kiabált, nem is kicsit. Kiélesedett állkapcsa, ahogyan összeszorította a fogait, ideges, reményvesztett és tehetetlen volt. Pont, mint én. – A kurva életbe, Nancy! Kimásztál a kezeim közül!

- Te is kimásztál az én kezeim közül egy olyan nő szájába, akiről tudtad, hogy oda meg vissza van érted! – nem cáfoltam meg Christopher gondolatait, mert jogosak voltak és felismertem küszködésében saját hibáimat, de ez még véletlenül sem azt jelentette, hogy ő teljesen hibátlan. – Olyan ember karjaiban kerested a vigaszt, akivel régen együtt voltál!

- Mert te nem voltál itt, hogy megadd nekem!

- És te sem, hogy megadd énnekem!

- Nancy, hallod magunkat, hallod ezt az őrültséget, ami megy? – Christopher mérgesen és hangosan tette fel költői kérdését, miközben türelmetlenül széttárta két karját. Számat összeszorítva megcsóváltam a fejem, káromkodni

akartam, még sem tettem, mikor rám mutatott. – Szét van ázva az arcod a könnyektől, nem tudunk értelmes emberek módjára kommunikálni arról, hogy mi van velünk! Nem tudunk egymáshoz szólni rendesen, annyira toxikussá vált ez a kapcsolat, hogy nem tudunk leülni egymás mellé!

Bólintottam, egyetértettem ebben a férfivel, aztán az ég felé néztem, hogy valaki segítsen nekem onnan. Nézzen le ránk, vagy mondja ki azt, amit gondolok, és kíméljen meg attól a tehertől, hogy nekem kelljen.

- Pihennem kell – mondtam ki a helyzethez nem illő halksággal, majd nyeltem egyet és lecsuktam a szemeim. – Pihennünk kell.

- Igen – helyeselt Christopher, ez pedig egy olyan aprócska szó volt, ami némaságot hirdetett az egész házban.

A csend ordított közöttünk. Úgy nyitottam ki a szemeimet, hogy a földre nézzek és véletlenül se rá. Bátorság, ez kellett most leginkább, ezért bólintottam saját magamnak, mielőtt egy gyors mozdulattal, hogy nehogy meggondoljam magam, hátrafordultam, kikerültem Freyát és ott hagytam vele Christopher Burnst.

Aztán ott kint, a bejárat előtt leguggoltam és sírtam. Sírtam, mert életem legfájdalmasabb tette volt kilépni az ajtón.

[T I Z E N N E G Y E D I K R É S Z]

Mosolyogva néztem, ahogyan a bátyám leguggol Maddi elé a reptér kellős közepén és arcára mutatva kér tőle egy puszit. Ha be akarom vallani, még egy könnycseppet is elmorzsoltam fáradt, smink nélküli arcomon, annyira megható jelenetnek éreztem. Összefogtam magamon a kabátomat és rávezettem a tekintetem arra a nagy nyüzsgésre, ami kialakult körülöttem. Alig volt még hét óra, de már körülvett az a tömeg, ami a repülőtereket jellemzi.

- Vigyázz anyára, oké? – hallottam Clayton hangját meg, kérdésére Maddi nagyot bólintott és kisujját kinyújtva ígéretet tett az előtte lévőnek.

Öt nappal ezelőtt jöttem el Christophertől Maddivel együtt, és pontosan azóta nem láttam. Érdekes, mennyire más az, ha nem beszélsz valakivel, de egy háztartásban élsz vele és mindig látod, mint mikor nem is látod. Borzasztóan hiányzik, az az igazság, de muszáj pihennünk egymástól, ez egy olyan tény, amivel mindenki egyetért. Azon a napon egyből anyához mentem, kérdés nélkül. Freya áthozott pár cuccot még délután, ruhákat és hasonló használati tárgyakat, Clayton pedig egyből átjött és folytatott velem egy hosszú beszélgetést. Ijesztő mértékben haragszik Christopherre a tettei miatt, de megérti azt, hogy idő kell mindkettőnknek. Gondolkodás nélkül azt tanácsolta, hogy ha gyógyulni akarok lelkileg, fogjam meg Maddit és tűnjek el egy kis időre az egész államból, el a pletykák, a mutogatások és a szenvedés elől, így hát felhívtam azt a légitársaságot, amelyiknél pár hónappal ezelőtt megvettük a Bostonba szóló jegyet Christopherrel és Freyával a tavaszi szünet idejére, majd az enyémet és Maddiét apró financiális költség fejében a lehető legkorábbi időpontra előre rakattam. Ez az időpont pedig a mai napra esedékes.

Clayton végre felállt az unokahúgától, majd engem is megölelt. Azonnal

viszonoztam, és mikor szorosabban ölelt, én annál is szorosabban öleltem őt. A fülembe suttogta, hogy ha bármi baj van, hívjam fel és másnap ott is terem mellettem, de igazából ezt már csak kötelességeként mondta, úgy érzem, hiszen pontosan tudta, hogy jó kezekben leszek. A lehető legjobb kezekben tulajdonképpen. Ilyenkor mindig feljött bennem a tény, hogy a kishúga vagyok, szerettem a védelmező énjét úgy is, hogy felnőttünk mindketten és szó szerint csak egy év van köztünk.

- Hívj fel, ha odaértetek, okés? – kérdezte Clayton, miután elengedett, én pedig akárcsak Maddi az előbb, bólintással tettem ígéretet neki. Biztosan rosszul nézhettem ki; nem aludtam sokat az elmúlt öt napban, enni is csak muszájból ettem és még csak meg sem próbáltam eltakarni a karikákat a szemeim alatt egy kis alapozóval. Ezért csóválhatta meg Clayton a fejét engem nézve, mielőtt adott volna egy puszit a homlokomra.

Tudtam volna sírni, mégsem tettem.

Hamar helyet foglaltunk Maddivel a gépen, az ablakhoz ültettem, hogy lássa a kilátást és ne unatkozzon annyira. Egy ideig érdekelték is a felhők, de egy fél órán belül elnyomta az álom; tudtam, hogy ez lesz, borzasztóan korán kelt és szegényt alig tudtam ébren tartani. Karomba kapaszkodott, összekuporodott a számára bőven nagy széken és már szundikált is. Hogy én mit csináltam a három óra alatt? Magam sem tudom pontosan. Néztem, ahogyan egyre jobban távolodunk Hinsdaletől, és belegondoltam, hogy ha csak egy pár napra is, de mennyi mindent hagyok hátra. A pozitív dolgokat is, de a negatívakat is, azt a sok rosszakaró embert, a sok drámát és azt a sok toxikus megfigyelést, amit minden nap éreztem magamon. Megkönnyebbültnek kellett volna lennem, éreznem kellett volna, ahogyan szépen-lassan leszakad a kő a lelkemről, de ez egyszerűen nem történt meg, mert gondolataim visszaterelődtek egy kék szempárra, egy jóleső csókra, egy bizalmas ölelésre. Harsány kiabálásra, méreggel töltött órákra, némasági fogadalmakra. Mindenre, ami a Christopher Burnsszel való heves kapcsolatomat jellemezte tíz teljes éve.

Lenéztem az ujjamon lévő gyémántgyűrűre és fáradtan elmosolyodtam azon, ahogyan az ablakon átszűrődő fény kellemesen megcsillogtatta azt. Mosolyom egyre szélesebb és szélesebb lett, mikor arra gondoltam, hogy hogyan is került fel ez az aprócska dolog az ujjamra, aminek annyi de annyi

jelentése van, amennyi nem is lehet egy tárgyacskának.

'- Miért van az, hogy neked mindig igazad van?

- Miért van az, hogy mindig csak hisztizel és előhozod a dühkezelési problémáidat? – dobálóztunk egymás hibáival, egyenesen dobálóztunk Christopherrel a háza kellős közepén állva, és olyan szinten ideges voltam, hogy az egyszerűen leírhatatlan. Mindig csak a dühkezelési problémáimmal jön! Csak néztem a kezében azt a pohár vizet, amit olyan nyugodtan kortyolgatott, hogy már az is növelte a bennem lévő méreg mennyiségét. Komolyan, ha nekünk van egy veszekedésünk, én cipelem mindkettőnk helyett is az idegességet.

- Nincsenek dühkezelési problémáim! – védtem magam kiabálva, Christopher pedig annyira nem értett velem egyet, hogy még a poharat is letette a kezéből. – Miért nem tudod elfogadni, hogy talán nekem van igazam? Ha a család része akarsz lenni, el kell fogadnod, hogy néhány ünnepet a szüleimmel kell tölteni, és te is tudod, hogy ez igaz, egyszerűen csak nem engedi a büszkeséged, hogy elfogadd.

- Nem fogok egy olyan nőhöz beállítani karácsonyra, aki utál engem – mondta hangosabban, én pedig úgy tapogattam a halántékomat, mintha féltem volna tőle, hogy felrobban.

- DE HÁT Ő HÍVOTT MEG! – üvöltöttem vele szájbarágósan, mint egy óvódással, aki egyszerűen nem tudja felfogni, mit mondanak neki. – Tudod, mi a te bajod, Christopher? Az, hogy olyan szinten makacs vagy, hogy az valami elviselhetetlen.

- Te pedig olyan végtelenül hisztis, hogy az már nevetséges!

- Legalább én be tudom ismerni, ha nincs igazam!

- Legalább nincsenek dühkezelési problémáim!

- NINCSENEK IS DÜHKEZELÉSI PROBLÉMÁIM! – biztos vagyok benne, hogy tőlünk zengett az utca, mint minden egyes alkalommal, ha nem értünk egyet valamiben. Szinte kéthetente vitázunk akkora hangerővel, mintha

hangfalra lennénk csatlakoztatva mindketten, mert annyira érthetetlen ez az ember, hogy az valami hihetetlen! – Makacs vagy, mindig jössz az ilyen idióta kifinomult szövegeddel és azt hiszed, hogy jobb vagy, mint én, de egyébként meg borzasztó bunkó vagy velem, és nem tudod elfogadni, ha nekem van...

- Tudod, miért robbanunk ennyire mindig, Nancy? – vágott a szavamba a férfi egy nyilván költői kérdéssel, mert amúgy meg persze nem akarta, hogy válaszoljak rá. – Azért, mert te robbansz. És ha te robbansz, akkor én is robbanok, és nem tudjuk kontrollálni a kapcsolatunkat. Nem tudunk fent tartani egy cizellált beszélgetést – magyarázta egyre hangosabban és hangosabban –, mert a vitáink vége vagy veszekedés, vagy szex! Nincs köztes állapotunk, Nancy, miért nincsen köztes állapotunk? Miért? Mert te robbansz!

- Talán azért, mert annyira szeretlek, hogy csak robbanni tudok veled! – sokkal dühösebben mondtam ezt annál, mint ahogyan ezt a romantikus kijelentést közölni lehetett volna.

Feladva lerogytam a kanapéra, sóhajtottam egyet és a hajamba túrtam, miközben Christopher helyet foglalt mellettem. Karját megpihentette a kanapé háttámláján, és mikor keresztbe tett lábakkal és kezekkel hátradőltem, levezette azt a vállaimra. Mindig is ez a hevesség volt a legnagyobb áldásunk és átkunk. Mindig is ez volt és mindig is ez lesz.

- Nancy Williams – szólított meg Christopher, én pedig felé fordítottam a tekintetemet. Égszínkék szemei még ennyi idő után is megremegtették az egész testemet, nyeltem egyet a reakciómtól, ami nyilvánvalóan olyan heves, mint a kapcsolatunk, aztán egy másodperc töredékéig lenéztem az ajkaira. Egyszerűen nem bírtam megállni, na. – Gyere hozzám feleségül – tessék?

Felkaptam a pillantásaimat a szemeire, és komolyan mondom, olyan hosszasan hagyott ki egy ütemet a szívem, hogy még a szám is elkerekedett.

- Tessék?

- Gyere hozzám feleségül.'

Elfordultam a gyűrűmtől, mikor megéreztem a könnyeket a szememben, de az ujjaimmal úgy fogtam a gyémántot, úgy szorongattam, mintha az életem múlna rajta. Négy évvel ezelőtt is tudtuk, mi a problémánk Christopherrel – nem értettünk egymás nyelvén, mégis tökéletesen összeillettünk. Az óriási szerelem elnyomta a sok vitát, elnyomta a negativitást és egy olyan szintű falat épített fel, amit senki és semmi nem tudott áttörni. Senki nem tudott nekünk ártani, és most, hogy a fal nem csak áttörődött, hanem le is rombolódott, ide jutottunk.

Ha a gondolataidba vagy zárkózva, hamar eltelik az idő. Úgy elrepült a három óra, hogy észre sem vettem, és mikor landoltunk, Maddi még mindig a lehető legmélyebben aludt mellettem. Nem tudtam, hogy felkeltsem-e vagy inkább cipeljem, mert igazából mostanában ő sem alszik valami jól. Nyilván megérezte a bennem lévő feszültséget, valamint borzasztóan hiányzik neki az édesapja. Undorító anyának tartom magam azért, amiért elszakítottam tőle most, de muszáj kitisztulnia a fejemnek – és Christopher fejének is –, és az meg nem is kérdés, hogy oda viszem ezt a gyöngyszemet, ahova én megyek.

Lényeg a lényeg, a vállamra fektettem Maddit és amíg egyik kezemmel őt fogtam magamon, a másikkal húztam a bőröndöt, így álltam meg a reptér kellős közepén próbálva megtartani fizikai stabilitásomat és nem elesni, keresve egy ismerős arcot, amit hamar meg is találtam. Jasper Floyd hatalmas vigyorral intett nekem, mikor beazonosított, sietősen közeledett felém, nekem meg egyből előjött a jókedvem.

- Na, csá – köszöntött boldogan, majd adott két puszit az arcomra és megkönnyítette az életemet a bőröndöm elvételével. – Jó szarul nézel ki, hallod – megnevettetett a kicsit sem bókszerű bókja, egyszerűen nem hittem el, hogy három másodperce vagyunk egy helyen, de már nevetek.

Velem ellentétben Jasper a lehető leggondtalanabb embernek nézett ki. Kisimult arcát gyenge borosta fedte, mosolya változatlanul felért barna szemeihez is, stílusa letisztultan, mégis Jasperesen adta tudtunkra, hogy még ugyanarról a srácról van szó, aki az egész gimit végigszórakozta. A beszélgetésre Maddi is felébredt, fáradtan mosolyogva törölte ki az álmot a szemeiből, mikor meglátta Jaspert és egyből érdeklődött Jack után – akárhányszor találkoznak, elválaszthatatlanul összeragadnak és sokszor elaltatni sem lehet őket, annyira izgatottan játszanak együtt.

Jasper fehér terepjárója, ami még mindig drágábbnak nézett ki, mint az egész életem, már várt minket. Kellemes szegfűillat fogadott, ahogyan helyet foglaltam az ülésen, a melegség hamar körbejárta a testemet és elvonatkoztatott attól a ténytől, hogy a kinti világban esik az eső. Reménykedtem, hogy nem lesz rossz idő a héten, hogy legalább tudjunk várost nézni, de úgy látszik a jelenlegi állás szerint, hogy ez nem fog összejönni.

Egy fél órát utazhattunk. Jasper addig végig pofázott, csakhogy nehogy magamba zuhanjak, elmondta, hogy Olivia már főz és nagyon rákészült a vendégeskedésre, és hogy Jack is vár minket. Kifejtette, hogy van egy csomó programterve, szóval örülne neki, ha nem esne az eső, és azt az alkalmat is elmesélte, mikor egyszer lefejelte a játszótéren a hintát tartó vasrudat, amivel kórházba kellett vinnie őt Oliviának, mert megrepedt az orrcsontja. Direkt figyelt arra, hogy ne kelljen mesélnem az otthon lévő káoszról, és ha kérdezett is valamit, nagyon specifikusan tette fel a kérdését, amiből tudta, hogy nem származhat rossz. Például, konkrét embereket hozott fel, mondjuk Mikeilát és Seant, vagy a bátyámat.

A ház, amiben élt a kis családjával, hatalmasnak bizonyult. Tágas, világos terek, amiket egyértelműen Olivia rendezett be; gyönyörű virágok dobták fel az egész hangulatot, színesre festett falak és ha jól be tudtam azonosítani, mahagónifa parketta. Olivia tárt karokkal fogadott engem és Maddit, egyből leültetett minket enni úgyis, hogy nem voltunk éhesek és kifaggatott arról, hogy milyen volt a repülőút. Köszöntem Jacknek is, de igazából nem tartott engem olyan érdekesnek, mint a lányomat, gyorsan elfutottak a játékszobába és olyan hamar egyedül hagytak minket, mintha itt sem lettek volna.

Tulajdonképpen az egész nap olyan szürreálisan harmonikusan telt. Segítettem ebédet főzni és rájöttem, hogy itt Bostonban bőven hidegebb van, mint Hinsdaleben – még szerencse, hogy hoztunk meleg ruhákat. Nevetségesen túlméretezett cipzáros felsőben és Olivia egyik mamuszában flangáltam egész nap a házban, és rettenetesen élveztem. Jasper nem hagyta, hogy egy percre is egyedül érezzem magam, még akkor sem, mikor bementem az általa az enyémnek nevezett vendégszobába, hogy kipakoljam a cuccomat. Bejött utánam és Alexát megkérve – mert neki Alexa van, természetesen – varázslatosan bekapcsolta a rádiót, aztán olyan idiótán

énekelt, hogy halálosan megnevettetett. Úgy éreztem magam vele és Oliviával, mintha újra tizennyolc lennék gyerekek nélkül, hiszen ezt éreztették velem. Sugárzott róluk a boldogság, nekik minden bizonnyal így telnek a napjaik. Maddi és Jack néha lejöttek a földszintre valami nasiért, esetleg azért, mert nem tudtak valamiben megegyezni, de tökéletesen eljátszadoztak együtt. Aztán, mikor eljött az este tíz óra, amikor végre kibuktak, a kisfiú szobájában megtalálható emeletes ágy alsó részébe fektettem Maddit, és leültem eléjük mesét olvasni. Nyilván hamar elaludtak, én pedig mindkettőnek a homlokára adtam egy óvatos puszit.

Nem tudtam elszakadni Madditől. Ott ültem az ágy mellett és lassan, nehogy felébredjen, megsimítottam az arcát. Minden lélegzetem érte létezik, úgy érzem. Az elmúlt napokban csak vele foglalkoztam, csak azt kerestem, hogy hogyan tudom boldoggá tenni, mert tudtam, hogy hiányzik neki Christopher. Hogyne hiányozna az apukája!

'Nyomja még egyszer, már mindjárt végzünk! – szó szerint éreztem, ahogyan szétszakad a testem, de azt tettem, amit a szülésznő kért. Már nem tudtam, hogy az izzadság az, ami égeti az arcomat vagy a könnyeim, de nem is számított, fogaim már majdnem kitörtek, úgy összeszorítottam őket a fájdalomtól, és csak azért imádkoztam, hogy túléljem ezt a szülést. Erősen fogtam Christopher kezét, erősen és elengedhetetlenül, mert tudtam, hogy ha elengedem, nem lesz mibe kapaszkodnom. Esküszöm, homályosan láttam, már-már ájuldoztam, ahogyan eleget tettem az orvos folyamatos kérésének. Ha van Isten, most nevet a fájdalmamon, ezer százalékban biztos vagyok benne. Uramatyám, a kurva életbe! – Ezaz, nagyon ügyes! – nem is hallottam a szülésznő biztatását, egyszerűen nem tudtam felfogni, mikor megütötte a füleimet a gyengéd sírás.

Édes istenem, ez az én kisbabám!

Kifulladtan hátradőltem az ágy felemelt támlájára, ránéztem a szülésznő kezei között lévő csecsemőre, felém és Christopher felé fordították – nem bírtam tartani a könnyeimet, éreztem az ajkaimnak a görbülését, de nem attól a mérhetetlen fájdalomtól, ami még mindig belenyilallt a testembe. Ujjaink összekulcsolódtak Christopherrel a kézfogásból, felé fordultam, de szinte alig láttam arcát a szemem előtt húzódó fátyoltól. Kavarogtak az érzéseim, mint egy nagy kavalkád, ami csak nő és nő, a tetőfokon ugráltak és könnyek

formájában ömlöttek ki belőlem.

Egy rózsaszín törölközőbe csavarták azt a csöppséget, amit én, én hoztam a világra, aztán a kezeimbe adták. Minden félelmem az anyasággal kapcsolatban, minden fájdalmam a szülés következtében, minden egyes kételyem és bármiféle negatív vonatkoztatással kapcsolatos gondolat egyszerűen megszűnt létezni, mikor a karjaimba kaptam azt a kislányt, akit kilenc hónapon keresztül a szívem alatt tartottam.

- Hát, szia – köszöntöttem halkan, a nevetésem keveredett a zokogással, mert annyira, de annyira gyönyörűnek véltem ezt az arcot, hogy sírásra késztetett. – Szia, te csöppség – annyira, annyira kicsi, annyira álomszép, Istenem! Christopherre néztem, saját könnyeimet láttam az ő kék szemeiben, éreztem mindent, amit ő és soha, soha nem akartam elengedni ezt az érzést. – Ugye, milyen gyönyörű?

- Tökéletes – hozzá nem illő gyengédséget mutatott Christopher, ahogyan saját kislányát nézte, nem tudtam leállítani a könnyeimet, egyszerűen csak nem ment. Soha, soha, soha életemben nem volt még ennyire kegyetlenül boldog.

Visszafordultam a babámhoz, fejemet csóváltam, mert nem tudtam elhinni, hogy itt van és a kezeimben fogom. Éreztem, ahogyan Christopher izzadt arcomhoz ér és fülem mögé tűri vizes tincseimet, nagy mosollyal fordultam felé és hagytam, hogy belecsókoljon ebbe a mosolyba.

És hopp – pont most váltunk egy egygyerekes családdá.'

Éreztem a sírás gombócát a torkomban. Összeszorította mindenemet, az emlékek és Christopher hiánya égetett belülről. Olyan érzés volt ez, mintha meghalt volna valakim, akinek nem tudom feldolgozni a megszűnését.

- Nancy – Jasper hangjára az ajtó felé fordultam, lassan felálltam és ott hagytam a gyerekeket. Behúztam rájuk az ajtót, aztán az előttem álló fiúra mosolyogtam, titkolni próbálva minden kínt, amit érzek. – Gyere, bontsunk fel egy üveg vöröset.

Ó, jaj.

- Vöröset? Mióta iszol te vörös bort?

- Amióta kifinomult fiatalember és apuka vagyok, akihez nem illik a három dolláros olcsó félédes fehérbor, amit vettünk mindig a suli melletti italdiszkontban Seannal, és aminek olyan íze volt, mint a lábnak – elnevettem magam a részletes válaszra, és többet nem is kérdeztem. Oliviát nem találtam az óriási kanapéval, egy konkrét boros pulttal és földtől plafonig érő ablakokkal berendezett nappaliban, de van egy olyan érzésem, hogy ez szándékosan alakult így. Jasper a pultja mögé lépett és magához vett egy üveg túl minőséginek tűnő bort és egy piros bornyitót, aztán lehuppant a párnákkal és puha plédekkel teletömött kanapéra. – Ülj le ide mellém – kezdte – és mesélj nekem. Miről maradtam le?

Egy nagyot sóhajtottam, de megtettem azt, amire Jasper kért engem. Leültem mellé, betekertem magamnak egy szürke pokrócba és elkezdtem.

- Szóval, úgy kezdődött, hogy Vinston nyugdíjba vonult.

- Vinston nyugdíjba vonult? – egészen golflabda méretűre kerekedett Jasper barátom szeme, ahogyan meghallotta az első mondatomat, és ez körülbelül két órán keresztül így ment. Töviről hegyire elregéltem neki minden történést, szó szerint mindent, egyetlen egy információt sem hagyva ki. Beszéltem neki Oliverről is, az ügyeimről, a munkám széteséséről, és ahogy meséltem, rájöttem, hogy tulajdonképpen minden egyes részletnek köze van a Christopherrel való kapcsolatomnak. Rájöttem, hogy olyan mindez olyan, mint egy gépezet, és ezek a problémák alkatrészekként szolgáltak. Ha beindul a gép, letarolja a kapcsolatomat. Beindult.

És csak meséltem és meséltem és meséltem, és közben ittam az egyébként iszonyatosan finom bort, az objektív, szigorúan tájékoztató jellegű mondatokba hamarosan belekevertem az érzelmeket és azokkal vegyítve adtam Jasper tudtára, hogy mi megy jelenleg az életemben.

- És érted, az is, hogy Carmen megcsókolta Christophert és Christopher visszacsókolt, ez is egyszerűen olyan, hogy... – hoztam fel körülbelül ötödjére a csókot, de most nem tudtam befejezni a mondatot, mert igazából nem találtam a szavakat. Szó szerint nem találtam őket, és miután Jasper tisztességesen várt egy fél percet, hátha rájövök, mit akartam ebből kihozni,

sóhajtott egyet és átvette a szót.

- Nancy, téged nem érdekel az, hogy Christopher smárolt a Carmen nővel – olyan hitetlenül néztem Jasperre, hogy üvöltötték a szemeim a magyarázat kívánatát. Úgy érzem, Jaspernek is a fejébe szállt ez az elegáns bor, valljuk be. – Komolyan mondom, a lehető legkisebb mértékben sem érdekel ez téged, mert tudod, hogy Christopher szeret téged. Ki sem tudod mondani magabiztosan, hogy megcsalt, mert tisztában vagy azzal, hogy halál szerelmes beléd a csávó – nyeltem egyet és elvettem Jasper kezei közül az üveget. Szemeimet összehúzva kortyoltam még kettőt a borból, mert nem tudtam felfogni azt, hogy mit akar közölni velem ez a fiú. – Téged az zavar, hogy ide jutottatok. Ez a történés egy végpont volt most, aminél betelt a pohár, de számodra kurvára nem lényeges. Ahogy Christopher számára sem, és ezt te is tudod, hiába próbálod erre ráhúzni a problémákat. Itt az van most, hogy megettek titeket a pletykák. Szó szerint felfaltak titeket, szétszedték az életeteket és nem tudtátok kezelni. Egyikőtök sem törődött a másikkal. Szerintem te is kurva hibás vagy ebben igazából, mert nem vetted figyelembe, hogy mennyit vesztett Christopher.

- De figyelembe vettem!

- Talán az elején, de aztán felemésztett a sok szar. Itt szoktak olyan ötletek jönni a házastársaknál, hogy válás például. Sokak itt csúsznak ki. Elfelejtettetek törődni egymással, de Nancy – belesóhajtott Jasper a saját mondatába, aztán visszavette a boros üvegét. Türelmesen megvártam, amíg beleivott, majd lenyelte a kortyot. – Nancy, ti többek vagytok, mint egy random házaspár. Ti vagytok... baszki, ti vagytok Nancy és Christopher. Nem csak *egy* Nancy és Christopher, hanem *A* Nancy és Christopher. Tíz é... – csuklás – tíz éve szenvedtek egymással. Nem dobhatjátok be a törölközőt azért, mert egy város kinézett titeket. Most Istenem, mennyien laknak Hinsdaleben, húszezren? Húszezer ember mi nektek? Vicc. Nem ér fel hozzátok.

- Nagyon megterhelő, Jasper – magam elé meredve gondolkoztam mindazon, amit mondott a fiú, aztán nyeltem egyet. Tudom, hogy igaza van, igaza van mindenben, de nem szabad azt elfelejteni, hogy ő nem éli át azt a helyzetet, ami uralkodik Hinsdaleben. Nem érzi a gyűlöletet, nem ment rá a munkahelyére, nem érzi a változást, nem törték be az ablakát csak azért, mert

utálják őt. Ezen nem lehet csak áthidalni.

- Nancy, tudom, de hallod – érzem, érzem egyszerűen, hogy ebből motivációs beszéd lesz. Mosolyogva néztem Jasper enyhén kábult szemeibe, vártam azokat a nagy szavakat, amiket csak ő tud mondani. – Nancy Marie Burns vagy egyenesen a Williams famíliából. Vágod, Clayton Williams a bátyád, a szüleidet meg sem említem. Benne van a véredben ez a – úgy kereste a szavakat Jasper, mintha valamilyen ételnek az aromáját kóstolgatná a nyelve hegyén – ez a félelmetesség. Mármint, ne rosszként fogd fel, de kurva ijesztő a családod összes tagja. Még Millie is. Benned is megvan ez a magabiztosság – *magabiztosság? Tessék?* –, ami csak akkor jön elő, ha a családodról mondanak rosszat. Emlékezz vissza, hogy áthúztad az asztalon Margaretet Charlotte szülinapján! Érted, mire gondolok?

Értettem, mire gondol, de a Margarettel való cicaharcom említésére elnevettem magam. Az így visszagondolva egy vicces és szükségtelen szituáció volt, de akkor nagyon ideges voltam!

- Értem – mondtam végül, Jasper pedig rám mosolygott. Mélyet sóhajtottam, jól esett a vele való beszélgetés, de nem jutottam nagyon előre. Fogalmam sincs, mit kéne tennem, az az igazság, és ezt minden bizonnyal ő is észrevette.

- Olivia mindig csinálja ezt a cuccot – kezdte újból –, hogy ha van valakivel valami problémája, vagy van valami, amit nem tudott vagy nem mert valakinek elmondani, vagy csak össze akarja foglalni saját magának is, hogy mi a helyzet, ír egy levelet az illetőnek, aztán elégeti. Szerintem neked is ezt kéne csinálnod Christopherrel kapcsolatban.

Ezt nem is tartottam hülyeségnek. Mondjuk, én nem nagyon hiszek az ilyenekben – ezt egyszer már Charlotte is mondta nekem, de akkor csak kinevettem és közöltem vele, hogy nem az egyik kliense vagyok, akinek terápiát tart. Jelenleg vagyok olyan kétségbeesett, szomorú és tehetetlen, hogy megtegyem. Mondjuk, ki van zárva, hogy ez meg fog valósulni a mai nap folyamán – illetve, a mai éjszaka folyamán, mert hajnali egy óra – , ahhoz túl álmos voltam. Hamar elköszöntünk Jasperrel, lezuhanyoztam és bebújtam a franciaágyon pihenő takaró alá. Azt hittem, hogy a bortól hamar el fogok aludni, de a gondolataim nem akartak csitulni. Csak forgolódtam

jobbra-balra arra fogva az álmatlanságomat, hogy sehogy sem kényelmes, miközben egyszerűen csak hiányzott valaki mellőlem.

'Óvatosan belefektettem Maddit a gyerekágyba, figyelve arra, hogy ne ébredjen fel, aztán visszafeküdtem Christopher mellé. Hamar a karjára másztam, átdobtam a lábam a derekán és teljesen elkényelmesedtem. Még dobozokban állt minden a költözés után – néztük a tévéállványt és az azokon lévő kartonokat egészen addig, amíg halkan el nem nevettem magam a helyzeten. Komolyan, szükségszerű volt a költözés most, hogy Maddi is megvan, a két szobából három kellett, de istenem, mennyi mizériával jár!

- Ennél a szituációnál már csak ez a végtelenül idétlen pizsamád a szánalmasabb – jegyezte meg Christopher, én pedig olyan sértődötten néztem le hosszú ujjú bocis pizsama felsőmre és nadrágomra, aztán meg fel rá, mint még talán soha. Most mi a baj ezzel a pizsamával? Egy kicsit hülyén néz ki, de nagyon meleg! Nem is értem, hogy ő hogy nem fázik abban a vékonyka pólóban és melegítő alsóban. Még mindig nem tökéletes a fűtésrendszer.

- Te vagy a végtelenül idétlen – vágtam vissza, Christopherből pedig fejét csóválva kitört a nevetés az igen gyenge beszólásom zálogaként. – Fogalmad sincs, milyen kényelmes!

- Jól van, ha neked örömöt okoz a tehenes pizsamád, akkor elfogadom – mondta, én pedig nyakába fúrtam a fejem, úgy nevettem. Ha tehenes pizsamának nevezzük, akkor tényleg idétlennek hangzik, nem fogok hazudni.

- Igen, örömöt okoz – álltam ki magam mellett –, így alszom kényelmesen. Nem fázom, puha az ágy, itt vagy te is... tökéletes.

- Nekem mi közöm van a te kényelmes alvásodhoz, hm? – nézett le rám Christopher, mire én vigyorogva megcsóváltam a fejem, felhúztam a vállam és mellkasáról az oldalára vezettem a tenyerem, hogy teljesen át tudjam ölelni.

- Mindig kényelmesen alszom veled – vallottam, aztán meg sem vártam a reakcióját, karjáról a mellkasára feküdtem és addig mocorogtam, amíg meg nem találtam a tökéletes pozíciót az alváshoz.

- Én csak veled alszom kényelmesen, Nancy Williams – suttogta, aztán adott egy puszit a fejem tetejére és teljesen magához húzott, hogy ölelésébe tudjon zárni és soha ne engedjen el. Tökéletesen meg voltam elégedve ezzel.'

Elmosolyodtam az emlékre, aztán felálltam az ágyból és a szekrényfiókokat nyitogatva kerestem valami íróeszközt és egy lapot, amire tudok írni. Nem találtam, de visszafeküdni sem akartam – halkan lépkedtem ki a nappaliba, felsétáltam az emeletre a játékszobába és magamhoz vettem egy A/4-es fehér lapot, meg egy tollat. Az emeletről nyílva találtam egy fedett teraszt, ami túlságosan hangulatosnak tűnt ahhoz, hogy ne üljek ki oda – a kerti asztalra tettem a lapot, felkapcsoltam a kinti lámpát és sóhajtottam.

Soha nem éreztem még ilyen nehéznek megfogalmazni a szavaimat. Néztem, ahogy kint esett az eső, hallottam a csendes zajt, amit a cseppek földre zúdulásának gyötrelme okozott, a szélnek siralmas fúvása és egy-egy autó zörejmentes elsuhanása az úton. Nem tudtam, hogy kezdjek neki az írásnak, de tisztában voltam azzal, hogy addig nem fogok tudni aludni, amíg ezt meg nem teszem. Christopher égszínkék szemei szerelmetesen világítottak a lelkemben, elég volt őrá gondolnom és forrtam attól a csodálatosan sajgó varázslattól, amit a szerelmünknek becézünk. Mert az volt: varázslat. Nem olyan tökéletes varázslat, és még véletlenül sem ár nélküli – nem is működött mindig, de az volt.

Szóval megfogtam a tollat és a papír fölé hajoltam.

Kedves Christopher! – így kezdtem, aztán az asztalra könyököltem és körmömet kezdtem rágni zavaromban. Saját magamnak írom a levelet, mégis mi az istenért izgulok ennyire? Elnevettem magam a gondolatra, hogy ezt az égvilágon senki nem fogja elolvasni és csak szánalmaskodok, aztán vettem egy mély levegőt, és úgy raktam egymás után a szavakat, hogy nem is gondolkoztam.

Kedves Christopher!

Bostonban ülök és egy fél üveg bor kellően beszédített ahhoz, hogy megcsináljam ezt az idiótaságot, amiben sosem hittem. Mármint, miért lenne egyszerűbb valami attól, hogy leírok valamit és aztán elégetem? Attól még a probléma nem tűnik el, a halott nem kapja meg a bocsánatot, az utálkozó nem

fogja tudni, mennyi fájdalmat okozott neked. Senki nem fog tudni semmit, csak te. Nem tisztázol vele semmit. Igazából ez tök lényegtelen, szóval most csak fogyasztom a papírt és a tollnak a tintáját is.

Szóval Bostonban ülök. Maddi alszik. Nagyon jól érezte magát ma Jackkel annak ellenére, hogy nem tudtunk kimozdulni az eső miatt. Mert igen, esik az eső! Ne tudd meg, mennyire szomorú, hogy itt vagyok Bostonban és esik az eső. Meg az, hogy itt vagyok Bostonban és ti nem vagytok itt Freyával.

Hiányzol.

Nem is igazán tudom, mit kellene ezzel a levéllel bevallanom magamnak ezen kívül. Talán még azt, hogy sajnálom, hogy nem voltam ott neked ebben a nehéz időszakban. Az az igazság, Christopher, hogy ez a sok dráma lassan pusztított el minket, hogy kiélvezze minden fájdalmunkat. Elérte, hogy elfelejtsük azt, milyen felszabadító érzés szeretni egymást. Az évek során megtanultam, hogy az, hogy téged szeretlek, mindig meggyógyít engem – nem értettem azt, hogy miért vagyok szomorú, miközben Bostonban vagyok és teljesítjük azt, hogy pihennünk kell a gyógyulás érdekében, de rájöttem, hogy azért vagyok szomorú, mert nem az gyógyít meg, hogy távol vagyok tőled, hanem az, hogy szeretlek. És igen, elfeledtették velünk ezt az érzést a pletykák és a munkánkban való nehézségeink, pedig nem szabadott volna, mert ez az az érzés, amivel a nap végén egyedül vagyunk, Christopher. Teljesen mindegy, mi történik, ezzel maradunk. Az egymás szeretete által okozott jóval, a rosszal és azzal a káosszal, ami teljes mértékben minket jellemez. Annyira impulzívak vagyunk, hogy impulzív megoldásokhoz folyamodtunk saját magunk fájdalmának enyhítése végett, pedig egymáshoz kellett volna – neked is, nekem is. Nem is tudom elmondani, mit éreztem az utóbbi hónapokban. Olyan volt, mintha megfojtottak volna és elvették volna tőlem a saját szívdobbanásomat, és egyszerűen nem tudtam, hogy hogyan oldjam ezt meg. Pedig még ennyi idő után is, Christopher, még ennyi idő után is te vagy a válasz. És tudod, talán elvették tőlem a saját szívdobbanásomat, de mindig is te voltál, te vagy és te leszel az, akihez tartozik az összes.

A legszomorúbb mégis ebben az egészben, hogy nem tudom, hogy egyáltalán fel tudunk-e már innen állni, akármennyire is fáj ezt leírnom.

Jó szánalmas ez a levél. Mármint, tényleg, ez egy tipikusan olyan levél, amire

azt mondanád, hogy végtelenül szánalmas.

Jobb, ha bemegyek.

Szeretlek,
Nancy

Magam mellé tettem a tollat, aztán kettéhajtottam a papírt. Visszamentem a szobába és a párnám alá tettem – nem égettem el, helyette reggel felkeltem és megkértem Jaspert, hogy vigyen el a legközelebbi postára.

- Tudod, ez nem megküzdési mód – jelezte Jasper, ahogy belecsúsztattam a levelet egy fehér borítékba, amire már ráírtam nevemet, Christopher nevét és otthoni címünket.

Mosolyogtam.

- Nekünk igen.

Nekünk igen.

[K Ü L Ö N K I A D Á S]

Christopher Burns szemszöge

Nem értem, hogy Isten mégis milyen okkal nem áldott meg egy csipetnyi tehetséggel sem a főzést illetően. Mikor harmadjára is belevágtam az ujjamba, a lehető legegyszerűbb és legszisztematikusabb módon visszaraktam a sárgarépát a hűtőbe úgy, ahogy volt, félig megpucolva.

Akkor ma sem eszünk húslevest.

Újra rezgett a mobilom Carmen Roosevelt nevével és mikor megláttam, ismételten csak elsétáltam a pult mellett, amin pihent. Nem is hezitáltam azzal kapcsolatban, hogy felveszem-e – nem akarok tiszteletlennek vagy esetleg bunkónak tűnni, de egy csöppnyit érdektelen vagyok már azzal a nővel kapcsolatban. Minden bizonnyal életem legnagyobb hibájaként könyvelhetem el, hogy egyáltalán visszacsókoltam azon az idétlen vacsorán. Különben is, ki csókol meg egy házas embert?

Persze, ha már itt járunk, milyen házas ember csókol vissza?

Legszívesebben belerúgnék abba a trágyadombba, amivé váltam.

Pontosan nyolc napja hagyott el Nancy Williams és úgy érzem, felfordult a világom. Leültem a kanapéra, az arra ültetett nagyszemű plüssmedve mellé, ami véleményem szerint végtelenül kiábrándítóan néz ki, de Maddi imádja.

Nem gondoltam volna, hogy lehet egy emberhez úgy kötődni, mint ahogyan én kötődök Maddi Burnshöz, de amióta nem látom minden nap, olyan reménytelen vagyok, mint egy magányos fűzfa. Valami kulturálatlan valóságshow ment a tévében, aminek a nézését büntetni kellene, mégis teljesen elbambulva ragasztottam rá a szemeimet. Mintha lebénult volna az agyam az elmúlt egy hétben – igen, pontosan.

- Megjöttem! – Freya nagy hévvel lépett be a bejárati ajtón, aztán meglengette kezében a két doboz mirelit pizzát. Elég szomorú, hogy tudta, hogy úgysem fog sikerülni a főzés, de legalább előre gondolkozott. Ledobta a vacsoránkat és a másik kezében lévő leveleket a pultra, aztán levetkőzte magáról a kabátját. – Zuhanyozz le, addig megsütöm a pizzát. És atyaég, Christopher, legalább valami filmet nézz, ne ezt az idióta realityt!

- Még nem jöttek haza? – szánalmasan reménykedtem abban, hogy Nancy és Maddi végre visszajöttek Bostonból. Freya folyamatosan jár Milliehez, én meg három napja folyamatosan kérdezem, hogy végre itthon vannak-e a lányok. Mindig ugyanazt a fejcsóválást kaptam eddig, mint most. – Nem is fognak.

- Oké, Mr Negatív, retúrjegyet vettünk anno, ne drámakirálynősködj – persze. Persze, nyugodtan beszélhet így egy lány a bátyjával, aki felnevelte és ételt rakott elé. Persze. Kitől vette ezt a flegma stílust? – És ne aggódj, ha azon gondolkozol, hogy Nancy végleg elköltözött innen, verd ki ezt gyorsan a fejedből! Tudod, hogy szeret téged.

- Megcsaltam – még kimondani is fájt, de ez volt az igazság. Más nőt csókoltam, mikor őt kellett volna.

Az az igazság, hogy Nancy Williams igazán felidegesít engem, de semmi nem olyan rossz, mint mikor sírni látom. Olyan szinten ki tud akasztani a hisztijével, hogy nincs annyi szó, amennyivel tökéletesen ki tudnám ezt fejezni, de inkább veszekszem vele minden este, mint hogy szomorú legyen. És az a nap, amikor miattam sírt, az a nap, mikor én okoztam a könnyeit, amik lefolytak azon a két gyönyörű arcán... az a nap volt számunkra a legrosszabb nap.

- És ez kurva nagy hiba volt...

- Freya!

- Akarom mondani, nagyon nagy hiba volt – hát, ez a lány! Komolyan mondom, lakat kéne ilyenkor a szájára. – Szóval, nagyon nagy hiba volt, de ettől függetlenül még nem változik a szerelmetek.

Nos, Freya ezt nem teljesen tudja felfogni a tizennyolc éves elméjével. Nancy Williams szemeiben egyszerűen látni lehetett azt az igazi mély csalódást olyannyira, hogy én is megéreztem. Mikor Maddi megszületett, megígértem neki és magamnak is, hogy száz százalékosan ott leszek mellette, mint az édesapja, és sosem fogom hagyni, hogy úgy kelljen felnőnie, mint nekem kellett vagy akár Freyának. Mégis, csak egy olyan embernek érzem most magam, aki cserben hagyta a családját.

- Hagytam elsétálni őket – megcsóváltam a fejem, mikor leült mellém Freya. – Hagytam elsétálni őket – ismételtem újra, mire a húgom vett egy mély levegőt. Mikor felé fordultam, nem tudtam nem észrevenni igénytelen öltözetét, pedig egyáltalán nem ez volt a legnagyobb problémám. Nehezére esne felvennie egy olyan nadrágot, ami nincs kiszakadva? Miért hangzik olyan szörnyűnek a cizellált öltözködés ötlete? – Elvesztettem a szerepet, mint családfő, Freya, kirúgtak a munkahelyemről és...

- És miért rúgtak ki? Mert tíz évvel ezelőtt annyira, de annyira beleszerettél Nancybe, hogy kockára tetted az egész életedet azért, hogy vele tudj lenni – Freya kedvesen emlékeztetett a múltra, mintha én nem emlékeznék rá.

Hogyne emlékeznék.

Miután Nancy Williams elballagott és igényesen elfelejtett négy teljes évig, azt kívántam, bárcsak sosem mentem volna abba az iskolába tanítani. Nem tudom pontosan, mikor volt az a pont a végzős évében, mikor veszélyessé vált a szituációnk, nem tudom, mikor vált abból a végtelenül ellenszenves diákból rokonszenvessé számomra. Mai napig megkérdezem magamtól, hogy abban a makacs, dühkezelési problémákkal küzdő, felvágott nyelvű, teljes mértékben összeszedetlen lányban mi fogott meg annyira, hogy most ide kerüljek tíz évvel később.

- Nézd – rántott vissza a valóságba Freya, majd felhúzta mindkét lábát a kanapéra. Ha látná ezt Nancy! A kanapé bemocskolása mindig előhozza a dühkezelési problémáit. Még ha zokniban vagyunk, akkor sem kényelmesedhetünk el rajta. – Az elmúlt öt évben ti voltatok a családom és hiába nem a tipikus apa-anya neveltetést kaptam, pontosan megvan az a séma, ami magáról a családról szól. Tudom azt miattatok, hogy hogyan is kell annyira nagyon szeretni, és tudom miattatok, hogy olyan magasan van a

szerelemben a mércém, hogy az már toxikus. Mert tudod, hiába veszekedtetek mindig Nancyvel, egy percig sem kételkedtetek abban, hogy szeretitek egymást, és könyörgöm, Christopher, a ti történetetek az én hercegnős mesém a maga elcseszett módján – Freya elnevette magát, én pedig megcsóváltam a fejem az idétlen hasonlatra. – Bevállaltátok egymást annak ellenére, hogy nem szabadott volna, és négy év kihagyás után ugyanúgy beleszerelmesedtetek egymásba, mintha egy perc sem telt volna el. Utálkoznak és igen, pletykálnak, és rólatok szól szinte a média és olyan badarságokat hordanak össze, amik nem igazak, mert túl laikusak és nem tudják felfogni azt a nagymértékű szerelmet, ami köztetek van.

- Tényleg laikusak – laikusak bizony, laikus népség, akikre ráférne egy csöppnyi intellektualitás.

- A lényeg, Christopher, hogy nem szabad magad alá esned, nem szabad engedned a nyomásnak, hanem meg kell mutatnod magadnak azt, hogy te igenis egy nagyszerű férj vagy és egy nagyszerű apuka. Mert az vagy, nagyon jól neveled Maddit és nagyon jól felneveltél engem – nem szeretek érzelegni, de az utolsó négy szó megmosolyogtatott. Freya borzasztó lány. Illetve, nem az, végtelenül csodálatos lány, de Istenem, ha egy kicsit is komolyabb lenne! Az elmúlt években az egyik legfontosabb feladatomként tudtam be azt, hogy tökéletes és boldog nőt faragjak belőle, úgy belecsöppentem öt évvel ezelőtt az apaságba, hogy nem is volt gyerekem. – Tényleg, Christopher! Te ismerted az apánkat és hiába volt szar apa, volt időszak, amikor megadatott az a lehetőséged, hogy valakit apának hívj. Nekem nem volt ilyen, és eszméletlenül hálás vagyok, amiért apám helyett apám vagy. És jó munkát végeztél, hidd el. Akkor is, ha nem akarok egyetemre menni.

- Még mindig nem? – reménykedtem a végsőkig, de feleslegesen tettem. Nem dönthetek Freya helyett, akármennyire is szeretném. Azt akartam, hogy végezzen el egy nagyon jó egyetemet és szerezzen egy figyelemre méltó szakmát, de úgy látom, ez csak az én álmom volt.

- Még mindig nem – intett nemet a húgom, én pedig mélyen sóhajtottam. Azért jó lenne, ha megjönne az esze. – Érted, mit akartam ezzel a monológgal mondani neked?

- Hogyne érteném. Nem vagyok laikus, Freya – nevetséges gondolat. –

Megyek, lezuhanyzom.

Habár Freya már tizennyolc éves, jogilag felnőtt nő, még mindig csak egy gyerek. Igaza van, és végtelenül kedvesek a mesés megjegyzései, de nem minden olyan egyszerű, ahogyan ő beállította. A pletykák nem fognak csitulni. A munkahelyemet nem fogom visszakapni, de nem is ez a legnagyobb baj, hanem az, hogy az igazságalappal nem rendelkező szóbeszédek miatt sehova nem szándékoznak felvenni. A pénz nem terem a fán; Nancynek is be kellett fagyasztani a praxisát és a bankszámlán lévő pénzmennyiség nem növekszik saját magától. Nem régen betörték az ablakunkat – mi lesz a következő? Milliet már így is bántalmazzák az iskolában.

Lecsuktam a szemeimet, ahogyan magamra engedtem a forróvizet a zuhanyzóban állva. Nancy Williams élénken élt az emlékeim között, annyira éreztem a hiányát. Kevés dolog van, amit nem adnék meg azért, hogy most itt álljon előttem, az az igazság. Éreztem gyengéd ujjait a mellkasomon, ellenállhatatlan ajkait az enyémeken, zöld pillantásait olyan veszélyesen a lelkembe mélyedni. Hiányzott.

Az egész ház üresnek tűnt most, hogy nincs az általa és Maddi által okozott hangzavar. Az éjszakák némák és végtelenül magányosak; még forgolódni sincs kedvem, mert nem akarom látni, hogy nem fekszik mellettem.

Hajnali kettőkor még mindig fent voltam.

Természetesen felálltam, hogy még az a csipetnyi álom is kisétafikáljon a szememből, felkapcsoltam a konyhában a gáztűzhely felé szerelt ledlámpát és engedtem magamnak egy pohár vizet. A félhomályban tökéletesen láttam egy pár ismeretlen férficipőt igazán rendezetlenül az enyémek mellett és Freya fekete bokacsizmája mellett szétszórva hagyni, abban a pillanatban pedig meg is hallottam a húgom szobájából az ő és Mark halk nevetését.

Szenzációs.

Elpillantottam a cipőkről – idős vagyok én már ahhoz, hogy ezt megértsem. Tekintetem beleakadt a Freya által behozott levelekre, amiket az én szánalmas szerencsétlenségem a postaládában hagyott mély depressziójában

fortyogva. Odaléptem hozzájuk és beletúrtam a pakkba; számlák, az államtól jött automatikus felkérések – szánalmas –, akciós újságok és egy fehér boríték egyenesen Bostonból, magától Nancy Williamstől.

Elmosolyodtam, mikor megláttam, hogy keresztneve után a Burns vezetéknevet írta – mindig elmosolyodom, mikor eszembe jut, hogy már így hívják. Ki gondolta volna tíz évvel ezelőtt?

Már akkor tisztában voltam a ténnyel, hogy ez egy szánalmas levél lesz, mikor kinyitottam és elolvastam az első bekezdést, amiben Nancy ódát zeng arról, hogy feleslegesnek gondolja ezt és mégis mi jó van abban, hogy ha elégeti a gondolatait; ahogy látom, nem tette. Nyeltem egyet, mikor Maddiről adott információt. Legalább ő boldog, csak erre tudtam gondolni. Tudtam, hogy az lesz Jack mellett. Jelenleg ő az egyetlen kisfiú, aki nem rokona és még így is engedem, hogy barátkozzon vele. Ha tíz év múlva észreveszem, hogy Jacknek romantikus gondolatai vannak a lányom iránt, sajnos meg kell szüntetniük a kapcsolatot.

Elkomolyodtam a levél elkomolyodásával. Felültem a bárszékre, úgy olvastam azokat a meglepően igaz sorokat, amiket Nancy fogalmazott meg az elmúlt hónapokról. Ha most hallaná a gondolataimat, táncra perdülne az örömtől, mert ha csak magamban is, de elismertem, hogy igaza van.

„Annyira impulzívak vagyunk, hogy impulzív megoldásokhoz folyamodtunk saját magunk fájdalmának enyhítése végett, pedig egymáshoz kellett volna – neked is, nekem is. Nem is tudom elmondani, mit éreztem az utóbbi hónapokban. Olyan volt, mintha megfojtottak volna és elvették volna tőlem a saját szívdobbanásomat, és egyszerűen nem tudtam, hogy hogyan oldjam ezt meg."

Megzavart Freya ajtajának nyitódása, a szerencsétlen barátjának meztelensége meg teljesen kizökkentett. Egy szál alsónadrágban állt előttem, még egy kicsit örültem is annak, hogy mennyire szánalmasan ledermedt saját maga félelmétől.

- Mr Burns – törte meg a csendet, aztán akkorát nyelt, hogy láttam az ádámcsutkáját megmozdulni. Kis szerencsétlen. Jobb lenne, ha Freya apácának állna és nem kezdene ki ilyen semmilyen alakokkal, mint ez a

Mark. Komolyan mondom, olyan esszéket írt nekem anno, hogy néha már kívánta a szervezetem az alkoholt annak érdekében, hogy végig bírjam olvasni. – Nem... nem gondoltam, hogy még fent van.

- Hol vannak a ruhái, Mark? – ha már itt áll előttem, miután egy ágyban feküdt a testvéremmel, legyen már nekem is egy kis szórakozásom, nem?

- Hát, ott... ott vannak – maga mögé mutatott a fehér ajtóra –, ott vannak Freya szobájában, tanár úr. Cs-csak mosdóba szerettem volna kimenni.

- Menjen – intettem le, de aztán eszembe jutott, hogy még soha nem kaptam meg azt a lehetőséget, hogy kettesben legyek a fiúval, és mivel annyira megszeppent, hogy meg sem mert indulni, kaptam ezen a fantasztikus jeleneten. – Nem kedvelem magát. Nem vagyok az a fenyegetős típus, de ki tudja találni, mit szeretnék mondani a húgommal való viselkedéséről, jól mondom, Mark?

- Abszolút mértékben jól mondja, tanár úr – helyeselt egyből a fiú, én pedig bólintottam és magam elé emeltem a félig elolvasott levelet. Valahogy sokkal jobban érdekelt az, mint a húgom barátja. – Abszolút mértékben.

- Csodálatos. Menjen mosdóba, és azt ajánlom, hogy úgy surranjon utána vissza a szobába, hogy még véletlenül se keltse fel magára a figyelmet, mert ha még egyszer kizökkenek a feleségem által írt levelem olvasásából, végtelenül mérges leszek és Isten ments, még a végén kirakom ebből a házból – fejtettem ki cenzúra nélkül a gondolataimat ennek a suhancnak, ő pedig ha jól láttam a szemem sarkából, bólintott egyet és a mosdó felé indult. Remek tudni, hogy nem először jár már ebben a házban és pontosan tisztában van azzal, mi hol található.

Visszatértem a levélhez. Természetesen Mark felkeltette magára a figyelmemet azzal, hogy belerúgott egy földön álló virágcserépbe, de úgy döntöttem, hogy kedves leszek és nem veszek tudomást róla. Aprólékosan átolvastam minden szót, amit Nancy Williams írt nekem, a végére elmosolyodtam és gondolatban közöltem vele, hogy az én szívdobbanásom is csakis kizárólag hozzá tartozik. Ki máshoz tartozna?

Megint igaza volt, mert tényleg ez az a tipikus levél, amire azt mondom,

hogy végtelenül szánalmas. Tényleg végtelenül szánalmas. Pont így szeretem.

[T I Z E N Ö T Ö D I K R É S Z]

Forró kávét szürcsölgettem Jasper és Olivia nappalijában ülve, előttem a laptopommal és az azon keresztül hevesen magyarázó Oliverrel. Magam köré vettem a hatalmas kanapén pihenő összes párnát és plédet, Jasper egyik fekete pulcsijában és egy hasonló színű leggingszben tengődtem már a harmadik napja és az egyetlen erős hang, ami néha megzavarta a nyugalmamat, csupán a téli hideg szelének fúvása volt.

- Szóval, megtaláltam azt a videót, aminek a számát Millaray felírta magának – avatott be a kis ügyünk fejleményeibe Oliver, én pedig bólogatva hallgattam és ittam minden szavát. – De nem nagyon tudom követni, hogy őszinte legyek. Egy kihallgatásnak a felvétele.

- Most meglepett, Grayson nyomozó – mondtam szarkasztikus hangsúllyal, aztán mikor megkaptam azt az unott pillantást a férfitől, belevigyorogtam a kamerába és gondolatban megveregettem a vállam saját büszkeségemmel, amiért ilyen jó cukkoló vagyok. Lassan még a szintjére is felérek, ha így folytatom, ki tudja. – Na, és milyen kihallgatás volt?

- Ez az, amit nem tudok összerakni. Egy betöréses eset elkövetőjének a kihallgatása. Még csak nem is Millaray ügye volt – magyarázta Oliver, én pedig felhúztam a szemöldököm és ajkaimhoz emeltem kezeim között lévő fekete bögrémet, amit igen, már kisajátítottam magamnak, annyira imádom. Nem túl kicsi, nem túl nagy, és valami mennyei érzés inni belőle. – Akárhogy is gondolkozom, az összefüggés, amit találok közte és a Sadie Addingtonos ügy között, csakis kizárólag a dátum és a helyszín. Az erőszak előtti hétben kezdődtek a betörések a környéken, aztán utána pár nappal el is fogták az elkövetőt.

- Lecsekkoltad? – felesleges is volt rákérdeznem, hiszen tudtam, hogy Oliver bőven előttem gondolkodik. Azért nem szabad elfelejteni, hogy kettőnk közül ő az, aki nyomozó végzettséggel rendelkezik. Bólintott egyet, aztán valamit

működött a gépén.

- Igen, és egy idióta nyomorék, de nem ő az emberünk. Mellesleg már a kihallgatásból is látszik, hogy túl érdektelen ahhoz, hogy elkövessen egy ilyen tettet. Átküldtem neked a videót, nézd meg – mondta, akarom mondani parancsolta Oliver, én pedig megnyitottam az emailjeimet és letöltöttem a kihallgatást, aztán el is indítottam.

Természetesen nem néztem végig azt a húsz percet, maximum kettőt belőle, mert Olivernek igaza volt. Ennek a srácnak szerintem csak a pénz kellett, nem voltak hátsó szándékai. Nem értem, hogy akkor Tara Millaray miért jelölte meg magának ezt a kihallgatást.

- Szerinted van esély arra, hogy Millaray elírta a számot esetleg? – kérdeztem, aztán mikor meghallottam a felém közeledő lépteket, elszakadt a tekintetem a laptopomról és felnéztem. Jasper jött ide, elsietett mosolyt adtam neki, aztán visszafordultam Oliverhez.

- Kétlem. Tara alapos munkát végez. Bár, elég szétszórt nő, nem is tudom – túrt bele kócos hajába a férfi, amit nyilván még mindig nem vágott le, majd hátradőlt fekete forgós székében és sóhajtott egyet. Jasper leült mellém, karját kinyújtotta mögém és laptopom képernyőjéhez hajolt pont úgy, hogy még ne legyen benne a kamera szögébe – Nem fogjuk tudni összerakni.

- Túlságosan benne vagyunk már, hogy ne rakjuk össze – jelentettem ki makacsul, amit igazából csak azért mertem megtenni, mert tudtam, hogy Oliver sem fog leállni. Szó szerint nem fog, mert nem hagyná a lelkiismerete sem. – Beszélnünk kéne Sadievel.

- Nancy, az illegális lenne. Nem mi vezetjük az ügyet, amit nem mellesleg már lezártak – figyelmeztetett Oliver, mire vettem egy mély levegőt és tehetetlenül hátra hajtottam a fejem Jasper karjára.

- Ő az az Oliver? – suttogott nekem a barátom, de meg sem várta, hogy bólintsak neki. – Tényleg jól néz ki.

- És még a füle is jó – remek! Remek, nyilván meghallotta ez a szerencsétlen, nyilván. – Csak nem azt mondod másoknak, hogy jól nézek ki? El akarsz

csábítani, Szabályszegőkém?

- Halál vicces vagy egyébként – mondtam monoton hangon, mire Oliver kuncogott egyet. Ne kuncogjon. – Mindegy, majd átnézzük alaposabban ezt a felvételt, ha hazaértem. Úgy érzem, ez a kulcsa mindennek. Itt állt le Millaray, az utolsó lapon volt ez a jegyzet. Ha áttörünk ezen és meglátjuk, amit ő nem, elmondhatjuk neki és újra indítja az ügyet.

- Így legyen – mondta Oliver, aztán fáradtan masszírozni kezdte orrnyergét. Álmos volt, látszott rajta. Fogadni mernék, hogy tegnap éjjel ismételten megfigyelte a Gaerren-házat. Megszállott már, komolyan mondom. – Megyek, Nancy. Le kell dőlnöm kicsit.

- Jól van, menj. Majd beszélünk, ha hazaértem – engedtem el, aztán a kamerába integettem és elköszöntem a férfitől.

Lecsuktam a laptopomat és magam mellé tettem, a kávémat iszogattam és mikor Jasperre, meg arra a gyanúsan nagy mosolyára – nem is, inkább ördögi vigyorára – néztem, értetlenül összehúztam a szemeimet. Gimiben mindig akkor nézett így, mikor lógni készült, vagy valamilyen orbitális pranket agyaltak ki Seannal a tanárok részére.

- Mi van veled? – kérdeztem rá, mire ő drámaian sóhajtott egyet, a távolba pillantott és boldogan megcsóválta a fejét.

- Semmi. Olyan boldognak érzem ezt a napot – jelentette ki, én meg csak meglepődésemben nevetni kezdtem, mert rájöttem, hogy még mindig nem tudom követni drága barátom gondolkodását.

Az elmúlt napokban folyamatosan esett az eső és jelenleg is szakad. Mintha dézsából öntenék, és éppen ezért nem is tudtunk várost nézni Maddivel. Egész nap a házban punnyadok, ami egyébként nem a legrosszabb – még csak nem is unalmas, mert akkora ez a csoda, hogy ha esetleg megunnám az egyik helyiséget, átmegyek egy másikba. Mindig segítek Oliviának főzni, és jól elbeszélgetek Jasperrel is, nagyon nyugodtan telnek a perceim. Az utóbbival eddig minden este felbontottunk egy üveg borocskát, ami békés álomba szenderített és nem hagyta, hogy Hinsdale borzasztó helyzetén agyaljak. Maddinek minden nap egy újabb kaland Jackkel és úgy eljátszanak,

hogy alig látom reggel tíztől este hétig. Csak akkor keresnek meg minket, felnőtteket, ha éhesek vagy véletlenül elestek, és mi is csak néha-néha rájuk nézünk, ha gyanúsan csendben vannak.

- Először is, délután öt óra van, szóval már mindjárt vége a napnak – kezdtem –, másodszor pedig, szó szerint a tegnapunk és a tegnapelőttünk is pont ugyanígy telt.

- Hallod, hogy te milyen kurva pesszimista vagy még mindig! – csodálkozott rá az alapvető személyiségjegyemre Jasper, aztán egy igazán szappanoperába illő sóhajtással a plafonjára nézett. Olivia csatlakozott hozzánk, helyet foglalt a fiú ölében és hasonló arckifejezéssel nézte enyhén furcsa férjét, mint én. – Az élet szép, Nancy! Vágod, éldegélek a kis feleségemmel, a fiammal, minden napom boldogan telik, Nancy. Ha van szeretet és szerelem, mi kell még?

A költői kérdésre elmosolyodtam legfőképpen azért, mert Jasper tényleg eszméletlenül boldognak tűnt és én örültem ennek. Örültem ennek, de mégis ott volt bennem a tény, hogy a költői kérdése igaz, nekem pedig hiányzott a helyeslő válasz az életemből.

- Igazad van – mondtam, aztán nyeltem egyet és felálltam a kanapéról.

Tényleg nagyon idilli állapotba került a lelkem, ezt nem is tudom és nem is akarom tagadni. Jasper jelenléte, az a nagy családi boldogság, amiben él, a Hinsdaletől elválasztó hosszú kilométerek kimondhatatlanul sokat segítettek rajtam – visszakaptam a színemet, a mosolyomat és azt az aprócska kiegyensúlyozottságomat, aminek néhanapján birtokában voltam normális időszakaimban. Mégis mikor egyedül voltam a szobában, mikor álltam a tükörben, rám jött az a mérhetetlen nagy hiány, amit ezer emberrel sem tudnék betölteni.

Csak eggyel, egy specifikus emberrel.

Maddi sokat kérdezett az apja után. Esténként, mikor mesét olvasok neki, elmondja, hogy alig várja, hogy hazamenjünk és megölelhesse őt, nekem pedig minden egyes szavánál egy csöppet összeszorul a gyomrom. Tudom, mit kell tennem, ha visszautazunk Hinsdalebe: tök mindegy, hogy lesz,

Maddinek találkoznia kell Christopherrel. Ez egy tény, amiben holtbiztos vagyok. Szülők vagyunk, itt már nem csak a mi kapcsolatunk a kérdés, hanem a közös gyerekünk is, és én soha nem akarom tőle elvenni Maddit, sem Madditől sem őt. Soha.

A délután folyamán felhívtam anyát, érdeklődtem Millie után, beszéltem apával és Claytonnal is, és habár egyik családtagommal sem kommunikáltam sokat, az idő hamar elszaladt. Lassan elérkezett a fürdetés ideje, ami mindig ráébreszt engem arra, mennyire nem vagyunk már tizenéves gyerekek. Mikor nyolcat üt az a bizonyos óra, elkezdődik a vacsora, a fürdés, a mesenézés, a vitatkozás, hogy ideje aludni, a kiabálás, hogy legalább addig üljenek a fenekükön a gyerekek, amíg felöltöztetjük őket – néha annyira feszült lesz Olivia vagy Jasper, hogy össze is szólalkoznak, ami nyilván pár percig tart köztük, és hasonlók. A meseolvasás után a felső emeleti erkélyen ültünk és tökéletes egyetértésben magyaráztuk egymásnak, hogy nem értjük, miért nem lehet csak úgy egyszerűen felvenni a gyerekeknek azt a rohadt pizsamát. Mindig olyan izgága mindegyik, hogy a fél perces procedúrát huszonötre tolják, ami igazából csak nekik is rossz, mert megy az idejük, de mindegy.

Olivia lassacskán elment zuhanyozni, mi pedig ketten maradtunk ismételten Jasperrel. Nosztalgiáztunk, a régi emlékek csak úgy sorakozva álltak az elménkben arra várva, hogy felhozzuk őket.

- Emlékszel, mikor Sean vetkőzött valamelyik *Cardi B* számra? – hozta fel a múltat Jasper, aztán hasát fogva elnevette magát, a csillagos ég felé fordította fejét és csukott szemmel adott hangot jókedvének. – Melyik is volt az? A *Bodak Yellow*?

- Igen, az volt az – helyeseltem, majd mikor magam elé vetítettem a képet, én is csatlakoztam a kacagáshoz. Felejthetetlen előadás, az biztos. – És arra emlékszel, mikor egyikőtök sem akart bemenni irodalomra, én meg nem akartam egyedül maradni, ezért lógtam veletek és vettetek valami piát, és mikor másztunk vissza a kerítésen, te megcsúsztál és eltaknyoltál a sárba?

- Ne is mondd, még az arcom is tiszta mocsok volt és úgy sétáltam végig az egész gimiben! – csóválta meg a fejét Jasper, majd megint elnevette magát, mikor újabb részlet jutott eszébe. – Sean élből nekiment a villanyoszlopnak.

- Úristen, tényleg! – emlékszem, első lógásaim között volt az a nap. Mi Charlottetal csupán kávét vettünk, talán ő itta a kis energiaitalát, amíg Alice és a fiúk boroztak. Mikeila azon a héten beteg volt, már nálunk lakott és otthon maradt, mert fel sem bírt kelni az ágyból.

- És milyen magabiztosan mondta pont azelőtt, hogy ő majd beszél Christopherrel a lógás miatt – Christopher nevére összeszorult a gyomrom, és hiába takartam ezt mosolyommal, Jaspernek is feltűnt. Sosem felejtem el, mennyire aggódtak a többiek, amiért meglátott minket a férfi lógni. Beszélni akartak vele és mivel mindenki részeg volt, Charlotte meg pánikolt, rám esett a választás. Azután voltunk egy nappal, hogy először csókolóztunk a lakásán, amit tökéletesen megismételtünk a szertárban. – Ne haragudj.

- Nem haragszom, semmi baj – mondtam halkan, de az emlékeim már túlságosan fogva tartottak és nem eresztettek. Azt akarták, hogy kapaszkodjak meg bennük és leheljem beléjük az életet, hogy újra színesek legyenek, én pedig pontosan azt tettem. – Pont az azelőtti napon csókolóztam vele először. Emlékszem, mekkora vihar volt és ideges voltam rá egyébként, mert goromba volt velem, és tök rosszul érintett, mert Szilveszter után, mikor hazavitt, tiszta kedves volt.

- Jó, ti mindig gorombák voltatok egymással – reagált Jasper, én pedig helyeslően bólintottam. Szemeim a faasztalkát nézték, mintha látnának rajta valami érdekeset, pedig már régen nem oda tekintettem, hanem valahova a múltba. – Tudod, honnan tudtam, hogy vele vagy együtt, mikor volt ez a nagy pletyka, hogy van valakid?

- Na? – mindig is érdekelt erre a kérdésre a válasz. Sosem felejtem el, ahogyan ott ültünk az igazgatói előtt és Jasper anélkül rájött a titokzatos hódolóm kilétére, hogy mondtam volna valamit. Nyilván a reakcióim elárultak, de hogy hogyan gondolt egyáltalán magára Mr Christopher Burnsre, fogalmam sincs.

- Veled sosem volt semleges – mondta, én pedig nyeltem egyet. – Mármint, szó szerint sosem, Nancy, az első pillanattól fogva sem. Téged gyűlölt, kedvelt, cukkolt, ignorált, de sosem maradt semleges. Mindenki mással az volt, veled nem. Szerintem még ő sem volt tisztában ezzel. Érted, akárhogyan is gondolkozom, én még nem láttam úgy Christopher Burnst, hogy ne érzett

volna valamit veled kapcsolatban.

Nem mondtam semmit, mert ha nagyon mélyen alá akarok ásni a pillantásoknak, a beszólásoknak, a haragoskodásoknak, láttam rációt Jasper kijelentésében. Azt hiszem, tényleg nem mutatott semlegességet felém Christopher sosem, de nem szabad elfelejteni, hogy én sem felé. Nem tudom, hogy léteznek-e a világban a lelkitársak, de ha igen, akkor mi biztosan azok vagyunk.

- Vörös bor? – hoztam fel minden esti szokásunkat, mire Jasper kuncogva felállt mellőlem és barátian megveregette a vállam, ahogyan megindult befelé.

- Ma offos most – *tessék? Mi az, hogy offos?* – Inkább lefekszem aludni. Reggel találkozunk, jó éjszakát, Nancy.

- Neked is – mondtam vissza, aztán megvártam, amíg bemegy, csak utána fordultam vissza az éjszakába.

Néztem az eget, a csillagokat, a sötétséget, ami teljesen körülvett. Csak a kinti lámpa tört fénye tartott nekem világosságot, semmi más. Az eső intenzíven és nagy cseppekben hullott a talajra, megzavarta az este csendjét – valahogyan még az ég is sírt, de ő maga sem tudja, miért.

Kicsit összerezzentem, mikor csörögni kezdett a telefonom.

Tíz óra, jézusom.

Nyilván megállt a vér az ereimben, féltem, hogy valami történt otthon – akkor meg kettőt ki is hagyott a szívem, mikor megláttam a képernyőn Christopher nevét. Egyből megnyomtam a zöld gombot, de mikor a fülemhez tettem a telefont, nem tudtam megszólalni. Borzasztó régen hallottam a hangját.

- Haló? – préseltem ki végül magamból, aztán nyeltem egyet. Ó, atyaég, miért izgulok ennyire?

- Szia – lecsuktam a szemeimet, mikor meghallottam Christopher Burns

köszönését. Olyan szinten éreztem a hiányát, hogy egy szavától libabőrös lettem, kirázott a hideg és fűtött a testemből áradó melegség egyszerre.

- Jól... jól vagy? – feljebb ültem a széken és kiegyenesedtem, mert újra szembe csapott a tény, hogy este fél tíz van. Minden létező teória végig szaladt a fejemben és közben bele is tapostak a lelkembe, csak hogy fájjon a képzeletem.

- Megkaptam a leveledet, Nancy Williams – elmosolyodtam, összegörnyedtem és hátra dőltem. Az az idióta levél, amit olyan idiótán elküldtem egyenesen Hinsdalebe! – Igazából már tegnap megkaptam, csak meg kellett emésztenem, mert végtelenül szánalmas volt – elnevettem magam a megjegyzésen, aztán megcsóváltam a fejem úgy is, hogy tudtam, ő ezt nem láthatja. Annyira, annyira hiányoztak már a szavai, atyaég! A hangjáról ne is beszéljünk. – Amin igen elcsodálkoztam, hogy nem jöttek benne elő a dühkezelési problémáid. Hogy lehet ez? Lett volna egy másik oldala is a levélnek?

- Haha – mondtam unottan, aztán beharaptam az ajkaimat. Sóhajtottam saját gondolataimra, amiket nem bírtam magamban tartani, annyira erősen éltek bennem. – Lehet, azért maradtak ki a levélből, mert nagyon hiányzol.

Csend. Sóhajtás.

- Te is nekem – megteltek könnyel a szemeim, mikor meghallottam a vallomását. Nem is tudom, hogy felszabadultam-e tőle, vagy csak jobban fájt a helyzet. – Hogy van Maddi?

- Maddi jól van, ne aggódj. Jól érzi magát – biztosítani akartam arról Christophert, hogy a kislánya nagyon boldog annak ellenére, hogy hiányolja. Azt akartam, hogy ne aggódjon miatta, de tudtam, hogy ez a lehető legnagyobb lehetetlenség a világon. – Bár, amúgy alig látom egész nap, úgy eljátszanak Jackkel.

Egy olyan témába keveredtem Christopher Burnsszel, ami körülbelül húsz teljes percre lekötött minket. Elmeséltem neki, milyen Jasperéknél lenni – elmeséltem, milyen nagy ez a ház és hogy még mindig nem láttam semmit Bostonból. Elmeséltem, hogy nosztalgiáztam ma este és eszembe jutott az

első csókunk, meg a második is, amiből az következett, hogy ő felhozta a többit. Annyit nevettem, amennyit már nagyon régen nem nevettem vele, annyira felhőtlenül beszélgettünk, hogy teljesen elnyomta az előttem húzódó vihar nyomott hangulatát.

- Jó nevetni hallani téged, Nancy Williams – mondta Christopher, én pedig elmosolyodtam és néztem, ahogyan egy villám kettéválasztja az eget. Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc, dörgés! Gyerekes, de mindig számolok a villám után addig, amíg nem hallom a mennydörgést. – Figyelj, ami a Carmennel való eseményeket illeti, sajnálom, hogy...

- Nem, nem, nem haragszom. Nem haragszom, Christopher – szakítottam félbe a férfit, majd vettem egy mély levegőt –, nem haragszom, csak... csak szomorú vagyok – őszintén hangoztattam a szavaimat, a lehető legőszintébben. Azt hiszem, ez volt a napokban a probléma; ezért nem tudtam felszabadulni akkor sem, ha teljesen megnyugodtam, ezért nem tudtam csak úgy elengedni mindent. Nem tudtam és nem tudom, mert szomorú vagyok. – Elszomorít a tény, hogy ez a sok minden szétválasztott minket. Tudod?

- Nancy Williams – Christopher halkan kuncogott a megszólalásomon, én pedig fáradtan lecsuktam a szemeimet. Nem tudom pontosan, hogy azért, mert már nem akartam nézni az esőt, vagy azért, mert még mindig elgyengít a hülye megszólítása. – Semmi és senki nem választhat szét minket, soha – kirázott a hideg, ahogyan hónapokkal ezelőtti szavaimat hallottam meg Christopher Burns mély, érzelemmel fűtött hangján. Felgyorsult a szívverésem, és egy olyan ismeretlen eredetű vágy futott végig rajtam, hogy megcsókoljam a férfit, mint még soha ebben a büdös életben. – Megígértem, nem emlékszel?

'- Christopher – suttogtam nevét, ajkaim érintették a fülét, miközben megszólítottam, neki pedig esze ágában sem volt leállni vagy felnézni rám. – Christopher, ígérd meg, hogy semmi és senki nem választhat szét minket, soha!

- Ígérem – búgta a fülembe én pedig nyeltem egyet és átadtam magam vállamra és nyakamra nyomott csókjainak.'

Emlékszem.

A könnyeim olyan gyorsan találták meg az arcomat, hogy időm sem volt letörölni őket, mielőtt földet ígértek volna. Még egyet villámlott, de akárhányszor kezdtem újra a számolást, nem tudtam befejezni zaklatottságomtól, amit a heves érzelmek diktáltak bennem és az a szerelem, ami soha az életben nem halhat ki.

- Szeretlek – suttogtam, és abban sem voltam biztos, hogy Christopher hallotta, de az az igazság, hogy ez nem is volt lényeg számomra. Egyszerűen csak ki kellett mondanom, ki kellett mondanom, hogy halljam újra magamtól, hogy érezzem a jóleső áramütést, amit érzek mindig, mikor arra gondolok, mennyire szeretem őt.

- Nancy, három percen belül ott vagyok – *tessék?* – És meg akarlak csókolni.

- Tényleg itt vagy? – nem tudott foglalkoztatni a kérdés, hogy hogyan vagy miért, a választ várva emelkedtem fel a székből és úgy néztem a kihalt utcára, mintha az életem múlna rajta.

Izgultam, annyira izgultam, mintha évek óta nem találkoztam volna Christopherrel – mikor megláttam a taxi sárga színét leparkolni a ház előtt, úgy az asztalra tettem a telefonomat, hogy nem is tudom, hogy megszakítottam-e a hívást, vagy nem. Egyszerűen minden porcikáját érezni akartam Christophernek, minden egyes porcikáját, és az ebből fakadó adrenalin úgy felcsigázott, hogy arra sem emlékszem, milyen gyorsasággal mentem be a teraszról és szaladtam le az emeletről. Ahogyan kinyitottam a ház ajtaját és megláttam Christophert a taxi ablakán behajolni és fizetni, szó szerint mozdulni sem bírtam. A tető alól néztem az elázott férfit, azt a kis bőröndöt, amiben biztosan gondosan összehajtva fekszenek a ruhák, nagy fekete szövetkabátját, homlokára tapadt vizes tincseit és azokat az igézően álombeli égszínkék szemeit, amik egyből megtalálták, miután elhajtott a taxi.

Már akkor ölelésre nyújtottam a karom, mikor megindultam felé – vagy futottam netalántán? –, akkora volt a mosolyom, hogy éreztem a bőrömet húzódni. A nagy esőben hamar eláztam, ömlött rám és rólam a víz, de ez nem akadályozott meg abban, hogy Christopher Burns karjaiba vessem magam. Éreztem a boldogság minden kifacsart intenzivitását, mikor átölelt és a

nyakába fúrtam a fejem, megemelt és megperdített egy aprócskát, én pedig belenevettem a vállába, de az eső hangos zaja mintha elnyomta volna az én hangomat.

És aztán megcsókoltam. És ez volt a legjobb csók, amit valaha is kaptam tőle.

Nyaka köré fontam a karjaimat, azt akartam, hogy derekamnál fogva a lehető legközelebb húzzon magához, és ő pontosan ezt tette. A hiány, az öröm és az a hosszú-hosszú szenvedés okozta ezt a csókot, a szeretve lenni akarás és a szeretve lenni érzés, amit adtunk és kaptunk. Remegtek a hidegben az ajkaim, mikor elváltunk és a szemébe néztem, arcára úgy hullt az eső, hogy már teljesen lefagyasztotta azt, de valahogyan mégsem fáztunk.

Vagyis, fáztunk, de nem érdekelt.

- Hát, jó estét, Nancy Williams – köszöntött a férfi, én pedig homlokának döntöttem az enyémet, úgy nevettem.

Átdobta karját a vállaimon, ahogy besétáltunk a házba, levettük a vizes cipőinket – én a papucsomat, de hát mindegy –, aztán megvártam, amíg Christopher lehúzza magáról a kabátját. Minden mozdulata addiktív cselekedet volt számomra, minden pillantása, minden levegővétele, minden nyelése.

- Akarod látni Maddit? – kérdeztem halkan, miután fekete ingre vetkőzött, aztán ahogy bólintott, belekaroltam és felvezettem az emeleten.

Csend és sötétség honolt már a házban, óvatosan és lassan lépkedtünk a gyerekszoba felé – nem gondolkoztam azon, hogy mégis mi a frászt csinál itt, hogy hogyan jutott el ide és milyen felindulásból, mert abban a pillanatban teljesen elhomályosította az elmémet a jelenléte.

Maddi összekuporodva, nyakig betakarózva aludta az igazak álmát az emeletes ágy alsó részén. Az éjjeli lámpa halványan rávilágított pufók arcára, az ajtóban állva néztük a kis angyalkát – Christopher lágyan elmosolyodott a látványára, az a kőszív megtört és hagyta, hogy az apró ártatlanság bevilágítson a falak mögé. Borzasztóan hiányozhatott neki Maddi, már a reakciójából is tudok következtetni.

Behúztam a gyerekekre az ajtót, nehogy felkeljenek, és tulajdonképpen ott elvesztettem az életben maradás összes képességét, mikor Christopher felém fordult a teljes testével. Úgy húzódtam közelebb hozzá, mintha vonzana – ahogy rápillantottam az esőtől nedves ajkaira, abban a szekundumban csókba is hívtam. Fájó csókok voltak ezek, annyira jól estek. Folyamatosan lépkedtem előre, ezzel hátrébb és hátrébb vezetve Christophert az én szobám ajtajáig, amíg ő megtalálta két kezével az arcomat és úgy tartotta azt, mintha csak ő akadályozná meg attól, hogy összetörjön.

Ahogy beléptem a szobába, csakis kizárólag az ágy felé közeledtem – éhséget éreztem, éhséget éreztem iránta és mindenét érezni akartam egyből, akkor, ott. Ő állt az ágy előtt, mégis fordított a helyzeten és én kerültem a párnák közé. Mielőtt ledőlt volna hozzám, eltávolodott tőlem és a nyitva maradt ajóhoz sétált. Úgy vert a szívem, mintha most feküdnék le vele először, úgy éreztem ereim felrobbanását, hogy féltem, tényleg felrobbannak, mikor Christopher bezárta az ajtót és visszasétált hozzám. Mély levegőket véve néztem, ahogy megáll előttem és egyesével kigombolja ingén lévő gombjait, aztán félmeztelenre vetkőzik. Gyengéden hajolt felém, csókjaink szédítettek és nyelvünk járta azt a tökéletesen betanult táncot, ami a lehető legjobb. Vizes tincseire szorítottam az ujjaimmal, mikor beharapta az alsó ajkam, az övéi közé sóhajtottam, ahogyan megéreztem hideg tenyerét a ruháim alatt a hasamnál.

Lejjebb és lejjebb és lejjebb ment, a vérem pedig csak forrósodott és forrósodott és forrósodott, miközben fogaival jólesően kínozta a nyakam egy igen érzékeny pontját. Nem fogadtam jól, mikor ujjai eltávolodtak tőlem, hogy kihámozzanak Jasper óriási pulcsijából és saját pólomból – a ruhák szépen lassan a földön kötöttek ki, csak mi ketten voltunk a párnák között összeforrósodva, annyira egyben, hogy már nem tudtuk azt sem, hogyan bírtuk egymás nélkül. Christopher összekulcsolta ujjainkat a fejünk felett, az ágyba temette a kezemet saját hevében, csókban közölte az irántam érzett hiányát és fülembe intézett suttogásokkal adta a tudtomra, mennyire szeret engem.

Én is szeretem őt.

Érintések, fogások, mély sóhajok és neveink ismétlése; tökéletes mozgás, gond nélküi összehangolódás, érzelmes csókok, kellemes harapások, határon

túli szédület – ezzel telt az éjszaka.

Még hajnali kettőkor is fent voltunk. Meztelen mellkasán feküdtem, csupán a takaró pihent rajtunk, az is csak épphogy. Ujjainkkal játszottam – hol rákulcsoltam teljesen, hol alig érintettem össze őket. Számhoz emeltem az övéit, majd lecsuktam a szemeimet és mindegyikre apró csókot leheltem. Annyira, annyira hiányzott nekem, édes istenem.

- Hiányzott ez – mondtam anélkül, hogy ránéztem volna.

- Az ujjaim? – vicces. Nagyon vicces, nagyon romantikus, nagyon idillbe illő.

Megforgattam a szemeimet, aztán végre ráemeltem a tekintetemet az övére. Játékosan elmosolyodtam, miközben átöleltem és egyik lábamat a derekára csúsztattam.

- Azok is, Mr Burns – mentem bele a játékba, mire ő egy halvány mosollyal megcsóválta a fejét. – De tudod, hogy hogyan értettem.

- Tudom – ez mondjuk megnyugtat, mit ne mondjak. Christopher mélyet sóhajtott, mielőtt újra megszólalt. – Az enyém vagy, Nancy Williams.

Annyira régen hallottam ezt a kijelentést, hogy teljesen megmelengette a szívemet. Van az a tipikus érzés, mikor valami olyan jól esik, hogy az egész tested bizseregni kezd tőle – pont ilyen volt az a pár szó, amit Christopher kiejtett az ajkain. Letolt magáról, ahogyan felém eső oldalára fordult, még mindig vizes hajtincseimet a fülem mögé tűrte, én pedig mint minden egyes alkalommal, újra lecsuktam kegyes érintésére a szemem.

- Ki másé lennék? – egy kérdés volt ez, mégsem kérdeztem, csupán mondtam, annyira nyilvánvaló volt.

Mert hát, tényleg. Ki másé lennék, ha nem Christopher Burnsszé?

[T I Z E N H A T O D I K R É S Z]

Egyetlen egy emberrel nőtt a létszám a Floyd rezidenciában, mégis úgy tűnt, mintha öttel bővült volna a társaságunk. Olyan tipikus reggel volt, amit élmény átélni. Christopher jelenléte egy csomó izgalmat és változást hozott magával – Maddi akármennyire is imádja Jacket, ébredése óta az apján lóg, az ölében ül és hallgatja minden egyes szavát. Tényleg nem tudom, miért és hogyan, de még a reggelikészítés is mókásabbá vált. Olivia és én ügyködtünk a pultnál, egyszer-kétszer felállt és mellénk sétált Jasper is, a rádió halkan duruzsolt a kellemes és könnyed dalokkal, amit a tojássütés sercegő hangja mellett a lányom felhőtlen nevetése nyomott el.

- Elmondod még egyszer, hogy volt? – kérlelte Maddi Christophert, amíg az utóbbi az ujjai közé fogott egy nutellás fánkot és a kislány vékonyka ajkai felé tartotta. Tegnap éjjel, mielőtt elaludhattunk volna, eszébe jutott a férfinek, hogy hozott fánkokat a gyerekeknek és még fel kellett állnunk, hogy berakjuk őket a hűtőbe. Eredetileg nem akartam odaadni reggelre Maddinek, de meglátta a kis ravasz és most végig kóstolja az összeset. – Ez is nagyon finom!

- Nos, Maddim – kezdte újra Christopher a sztorit, amit már ezerszer hallottam a reggel folyamán. Jasper mögém lépett és gyengéden megfogta a lapockámat, miközben felnyújtózott a szekrényhez, hogy kivegye a csípős szószát, Olivia pedig bekapcsolta a páraelszívót és harmadjára is megkérdezte Jacket, hogy mit akar reggelizni. – Kifejezhetetlenül hiányozni kezdtél, és eszembe jutott, hogy még nem tartottuk meg a fánkok versenyét, aminek te vagy a becses zsűrije, úgyhogy felszálltam egy végtelenül mocskos repülőgépre, ami életében maximum kétszer látott takarítót, és egyből iderepültem hozzád a fánkokkal.

- Vagy csak túlságosan kanos volt – motyogta a fülembe Jasper, mire inkább ellöktem magamtól és leszidtam a kicsit sem családbarát gondolataiért. Még mindig zavarba tud hozni ez a fiú a szavaival, pedig már tíz éve elballagtunk

a gimiből.

A reggeli hasonlóan vidám hangulatban telt. Maddi még csak véletlenül sem szakadt le Christopherről, aminek az utóbbi nagyon is örült; valami történik vele, mikor a gyerekével van, valami, amit még most sem tudok megérteni, évekkel Maddi születése után sem. Persze, mindannyiunkkal történik valami, hiszen szülők vagyunk, de valljuk be, Christopher Burnst borzasztóan más érzés így látni. A tekintete lágyabb lesz, a fala teljesen leomlik és csak az a feltétlen szeretet lebeg körülötte, amit Maddi Burns vált ki belőle. Szeretem nézni őket együtt, mert tökéletes definícói a családnak.

Ez, ez az a dolog, ami igazán számít az életben: a család.

- Mi a helyzet otthon, Christopher? Csitultak a pletykák? – tette fel a kérdését Jasper, mire Christopher csak komótosan megcsóválta a fejét. A gyerekek lassan befejezték a reggelizést és elsuhantak az asztaltól egészen a lépcsőig, mintha valamilyen turbó masina lenne rájuk szerelve. – Lassan a lépcsőn, kismajmok!

- Hinsdale tűz nélkül ég jelenleg – válaszolt végre Christopher, én pedig sóhajtottam egyet és a rántottára szegeztem a tekintetemet. Hülyeség volt abban hinnem, hogy elmegyek pár napra és mire visszatérek, minden a legnagyobb rendben lesz, de azért jó volt ebben a tévhitben élni pár napig. – Nem csak a mi életünk miatt. Kezdenek megőrülni az emberek a sok borzasztó történésről.

- Igen, azt mesélte Nancy, hogy nem minden okés. Például a karácsonyi lövöldözés, hát eldobom az agyam – mondta hitetlenül Jasper, bennem meg majdnem előjött az ügyvéd énem, hogy a Gaerren gyerekek védelmére keljek, de a telefonom csörgése megakadályozta ezt.

A bátyám hívott, felálltam az asztaltól és átsétáltam a nappaliba. Imádom Jaspert, de ez az óriási kanapé ezzel a sok párnával fog a legjobban hiányozni, komolyan. Leülök és elveszek benne.

- Jó reggelt – köszöntöttem Claytont, aki hasonló szavakkal szólt bele a telefonba egy kicsit nagyobb lelkesedéssel, mint én.

- Figyelj csak, érkezett egy hívásod előbb az irodába – kezdett bele kerítés nélkül, majd hallottam, ahogyan feláll saját székéből és minden bizonnyal az enyémbe huppan. Hallottam, mert az övé mindig nyikorog, ami már az agyamra megy, de nem hajlandó megválni tőle, mert imádja. – Max Gaerren, felírtam neked a nevét.

- Max keresett? – a szívem egy kicsit erősebben dobbant meg a kelleténél és nem a boldogság miatt. Nagyon régóta nem hallottam Maxről, mivel makacs és nem kér semmilyen segítséget tőlem. A tény, hogy felhívott, csak azt jelentheti, hogy valami történt. – És mit... miért hívott, mit mondott?

- Nem tudom, veled akart beszélni. Mondtam neki, hogy a bátyád vagyok és én továbbíthatom neked az üzenetet, de nem mondott nekem semmit – ó, jaj, Max! Úgy érzem, valami nagy probléma van, és most az egyszer égetett az, hogy nem vagyok Hinsdaleben. – Mondtam, hogy keressen téged a privát mobilodon. Leadtam a számodat.

- Jó, köszi – nagyon örültem Clayton Williams éles eszének. Nem tudom mi van Maxszel, de megijedtem és vele együtt eszembe jutott minden rossz. Mélyen sóhajtottam és lecsuktam a szemeimet, mert tulajdonképpen eszembe jutott az is amit Christopher mondott Hinsdaleről. Nem kellett volna újra beleásnom magam ebbe, de nem tudtam megállni. – Van valami új pletyka?

- Nancy...

- Csak kérdezem. Úgyis megtudom, holnap indulunk. Sőt, rákereshetek Hinsdale weboldalára és elolvashatok mindent – mondtam, Clayton pedig úgy gondolta, hogy most rajta van a sor, hogy vegyen egy mély levegőt. Tudta, hogy igazam van és azt is tudta, hogy jobb lenne, ha ő adná a tudtomra a helyzeteket, mert ő legalább könnyítve teszi ezt és nem csapja az arcomba a kemény valóságot olyan hirtelen.

- Hát, néhányan azt hiszik, hogy elmenekültetek az államból – annyira meglepett ez a hír, hogy még nevetni sem tudtam az abszurditásán. – Aztán, kikerült egy cikk, amiben leírják, hogy egyszer kivágtak engem az egyetemről. Az őrs előtt folyamatosan áll pár ember, akik a tévétől jöttek, meg random újságírók, mert megtudták, hogy kiengedték Kyle Taylort és újra felkapták a Sadie Addingtonos ügyet. Ami már alapból faszság, mert

Kyle Thompsont nem most engedték ki azért, miért kell felfújni hónapokkal később? Tegnap bementem apához, és baszki, rendesen elkaptak. Nagy káosz van arrafelé. A suli előtt is vannak.

- Jézusom – szemeimet masszíroztam, mert már konkrétan éreztem, hogy fokozatosan kezd megfájdulni a fejem. Hihetetlen, hogy az emberek miken tudnak lógni. Biztos vagyok benne, hogy ennek a bizonyos cikkíró nőnek a csapata fanatikusan utálja a családomat, és amit nekem is megígért, hogy el fog pusztítani minket egyesével... nos, erről nem tudok nyilatkozni, de biztosan meg fogja próbálni.

Először én voltam, most bevette a játékba Claytont is. Ahogy látom, szinte erősség szerint megy – Milliet kihagyta, mert nincs ellene semmije és még kiskorú, viszont utána én jöttem, mert akárhogyan is nézzük, a leglelkisebb és leggyengébb én vagyok Millie után a Williamsek közül. Utána Clayton, utána apa, utána pedig anya. A gond csak az, hogy amit mi gyengeségnek számítunk, az csak anyához mérve gyengeség; Clayton Williamsszel nem lesz egyszerű dolga, mert a különbség köztünk, hogy másképp reagálunk egy ilyen szituációra.

Én megtörök, de Clayton mérges lesz. Nagyon mérges, és rossz embert választott a város most. Ennek egyszerűen nem lesz jó vége, úgy látom.

- Ígérd meg, Nancy, hogy nem nézel utána a cikkeknek – kérve kérlelt Clayton, én pedig lecsuktam a szemeimet. Ezután hogy ne nézzek utána azoknak a rohadt cikkeknek? – Ha visszatérsz, úgyis újra belecsöppensz ebbe. Legalább addig ne kínozd magad, kérlek!

- Jó – nem ígértem meg, nem mondtam ki azt az aprócska szót, mert ha mégis rákeresnék a cikkekre, akkor az az ígéretem megszegését jelentené, és nem szeretem megszegni az ígéreteimet. Szóval minden erőmmel azon voltam, hogy hallgassak Claytonra, de ígéretet nem tettem. – Nagyon kinéztek téged?

- Hát, eléggé fejfújták a cuccot. Csak annyira nem értem, hallod. Benne van a cikkben, hogy illegális szerhasználatért és rongálásért rúgtak ki anno, és néhányan halál biztosak benne, hogy éppen ezért egy drogos szemétláda vagyok – magyarázta Clayton, én pedig megcsóváltam a fejemet úgy is, hogy nem látta. Igen, a pletykák így működnek: vesznek egy pontot és úgy

felnagyítják, hogy kilök a saját életedből téged. – Mármint, vágod, hol van a cikkben, hogy ma is drogozok? Mellesleg nem drogoztam, hanem füveztem, a kettő nem egy! És amúgyis, van három gyerkőcöm, baszki. Hihetetlen. De nem érdekel annyira. Nem foglalkozok velük.

- Nem is kell – nem féltem attól, hogy megtörik Claytont. Tudtam, hogy képtelenek rá, de azt is tudtam, hogy Clayton válasza nem is alapvetően a megtörés, hanem a düh. Nem őt féltettem, hanem másokat. – Csak tartsd meg a hidegvéredet és ennyi.

Nem sokat beszéltünk ezután. Elmesélte, hogy Millie bokája lassan, de gyógyul, hogy Mikeila és Sean megnyitotta az éttermet, hogy Michelle baba tegnap hangosan nevetett és hogy Sam beteg lett és nem tud menni oviba. A nap hátralévő része ezután felgyorsult: az időjárás még mindig nem játszott a mi oldalunkra, de legalább már nem esett és ki tudtunk egy kicsit menni. Nagyon élveztem a Christopherrel való időt, eszméletlenül hiányzott már nekem a férfi. Az, hogy csak ki tudtunk menni sétálni, hogy el tudtuk vinni Maddit a játszótérre, igazán zseniális és szívmelengető volt. Ebédre hamburgereztünk, aztán a hazafelé vezető úton Maddi Burns úgy érezte, hogy ő nem akar tovább sétálni és beadta a *fáradt vagyok* kártyáját, aminek a vége az lett, hogy az apja nyakában kötött ki.

Azt hiszem, nem is szükséges kifejezni azt, mennyire boldog voltam.

A boldogság nem lételeme az embereknek, mégis jó érzés, ha megsimogatja a vállunkat. Sőt, olyankor még jobban esik az a simogatás, ha azelőtt csak a szomorúság fájdalmas ütéseit kaptuk – a kontraszt megadja nekünk azt a lehetőséget, hogy tudjuk értékelni a boldogságot és egyben a szomorúságot is, mert igen, nagyon rossz, ha szomorúak vagyunk és azt kívánjuk abban a helyzetben, hogy vége legyen, de ha sosem lennénk szomorúak, mégis honnan tudnánk, mikor vagyunk boldogok?

Délután elkezdtünk pakolni és összeszedni a cuccainkat – akármennyire fájdalmas is, holnap indul a gépünk és ennek a kis álomvilágnak, amit Boston megteremtett nekünk, vége lesz. Este a szokásos rutin elvégzése után Olivia, Jasper, Christopher és én leültünk a nappali hatalmas kanapéjára egy üvegecske vörösborral, aminek egy kellemes példányát a kedves házaspár nekünk ajándékozta útravalóként, és a fölényes múlt emlékeiről kezdtünk

beszélgetni. Pontosan Christopher mellett ültem, karjai a vállamon pihentek, teljesen hozzá bújtam és szinte párnaként használtam a mellkasát, annyira közel akartam tudni hozzá magamat. A méregdrága, kifinomult borokban az a legjobb, hogy nem kell sokat innod belőlük ahhoz, hogy hassanak. Két pohárka után már elég volt lecsuknom a szemeimet ahhoz, hogy elszédüljek. A kellemes bódultságomat csak tovább fokozta Christopher Burns fűszeres parfümének magasztos illata – vállamon pihenő ujjait birizgáltam a sajátjaimmal, ajkaimhoz emeltem őket és csókot adtam a kézfejére, amíg ő Jasperrel beszélgetett. Mindent, mindent megér ez a jelenet, mindent megér az, hogy a karjaiban fekszem a lehető legnyugodtabb állapotomban.

- Kérdezek valamit, amit nem mertem megkérdezni egy egész évtizedig – szólalt meg Jasper Christopherre mutatva, majd elnevette magát. Szerintem ő az, aki a lehető leghamarabb kialakította a kapcsolatát Christopherrel, az esküvője után gyorsan megtalálta a férfivel a közös hangot és képes volt vele úgy beszélgetni, mint mondjuk a bátyámmal, ezért is lepett meg ez a mondat. Christopher szemöldök felhúzva várta a kérdést, én pedig már azelőtt elmosolyodtam, hogy Jasper feltette volna azt. – Jó voltam töriből?

Annyira tudtam, hogy ilyen hülyeség lesz, istenem.

- Jó voltál töriből, csak végtelenül idegesítettél – válaszolt gondolkozás nélkül Christopher, Jasper pedig összezavarodva ráncolta homlokát a kijelentésre. Szerintem ez egyáltalán nem meglepő, tekintve, hogy Jasper minden tanárt idegesített. – Folyamatosan beszéltél és röhögtél. Sean után te voltál a legunszimpatikusabb.

Jasper először fapofát vágva emésztette Christopher szavait, aztán elismerően felhúzta a vállait és büszkén elvigyorodott.

- Legalább gondoltál rám valahogy, ez nagy teljesítmény.

- Igen, voltak olyan emberek az osztályotokból, akik jelentéktelenek voltak a szememben, és voltak, akik folyamatosan játszottak az idegszálaimmal. Mindketten a második csoportba tartoztatok – nézett Jasperre, aztán rám Christopher, én pedig elnevettem magam és a pólójába fúrtam az arcomat. – Szánalmas volt az az osztály. Ti is szánalmasak voltatok.

- Nem voltunk szánalmasak, csak kicsit problémásak – védtem régi osztályomat egyből, mire Jasper határozott bólogatással erősített. Van, ami sosem változik. – Voltak tőlünk rosszabb osztályok is.

- Mai napig nem találkoztam rosszabb osztállyal, Nancy Williams.

- Mert az már előttük elballagott – Olivia megszólalásával egyből eszembe jutott a bátyám gimis énje és a kis utálatos haverjai, akiket ki nem állhattam. Vagyis, többségüket. – Az én osztályomban voltak érdekes alakok.

- Például Clayton – vette át a szót Jasper, Olivia pedig felnevetett és egyetértett vele. – Vagy hogy is hívták azt a haverját, akivel te összekavartál, Nancy? Josh?

- Ash – javítottam ki a barátomat, amivel természetesen magamra vontam Christopher figyelmét is. Annyira irreleváns ez már, hogy kinevettem a férfit és megforgattam a szemeimet. Christopher Burns olyannyira magasra tette a mércét, hogy Ash még ugrálva sem érné el arról a helyről, ahol ő pihent. – Uramatyám, anya hogy utálta szegényt!

- Jó, hát a jelenlegit sem szerette annyira eleinte, valljuk be – fejtette ki Jasper, én pedig bólintottam. Anya csak Rafaelt szerette, mert Rafael olyan volt, amilyet ő elképzelt nekem. A gond ott kezdődött, hogy az én képzeleteim kicsit összeakadtak az övéivel és nem a baráti értelemben.

- Ha azt vettük volna figyelembe, hogy ki akar minket együtt látni és ki nem, igen nagy esély van rá, hogy nem ülnénk itt együtt – Christopher a tiszta igazságot fogalmazta meg, mert ismeretségünk akármelyik szakaszát is nézzük, találunk olyan pontot, ahol labilisak lettünk mások véleményétől és gondolataitól. Kicsit olyan, mintha az élet utálna minket, mintha féltékeny lenne ránk és el akarná venni azt, amink van, mert tudja, hogy a kapcsolatunk túlhalad még az ő rövid idején is.

Tizenegy óra is lehetett, mire szétszéledtünk és elfoglaltuk helyünket a hálószobákban. Christopher kitalálta, hogy túlságosan csábítónak néz ki a vendégszobából nyíló fürdőben az a nagy sarokkád ahhoz, hogy kihagyja, így én gyorsan lezuhanyoztam és átadtam neki a terepet. Egy zacskóba tettem a szennyes ruháinkat, aztán begyömöszöltem a bőröndbe, mert ha most nem

csinálom meg, tuti itt hagyjuk. Csak a fogkefémet és a holnapi ruhámat hagytam kint, majd magamhoz fogtam az előbbit és újra a fürdőszobába léptem. Elmosolyodtam Christopher látványán és végig néztem csakis alsónadrággal fedett testén – mindennapi látvány számomra, mégsem olyan *mindennapi* látvány.

- Azon gondolkodom, hogy kellene nekünk is egy nagyobb kád otthonra – mondta a férfi, ahogy leült a sarokkád szélére és ujjaival megnézte a víz hőmérsékletét. A tükör elé álltam és elkezdtem fogat mosni.

- Lopjuk el ezt – lenyűgöző a humorom. Azért nem gondolkoztam el ezen komolyabban, mert hülyeség még csak az ötlet is, tekintve, hogy nem fér nagyobb kád a fürdőszobánkba, mellesleg egyikünk sem dolgozik jelenleg és nem hiszem, hogy a bankszámlán lévő vagyonunkat így kéne felélnünk.

- Nagyon vicces, Nancy Williams – ó, az az irónia, Christopher Burns! Lehajoltam és kiöblítettem a számat, majd megmosakodtam, aztán újra kiegyenesedtem. Megláttam magam mögött a tükörben Christophert, vállaimon pihenő hosszú, szőke tincseimhez ért és finoman átsodorta őket a másik oldalra, aztán kegyes csókot hintett a nyakamra. Nem tehettem róla, lecsukódott a szemem, mikor a fülemhez hajolt. Forró lehelete égetett, mégis kirázott a hideg, az a jóleső, eufórikus hideg, amit csak ő tud kiváltani belőlem. – Végtelenül finom vagy – suttogta, mire én nyeltem egyet és a tükörbe néztem. Arcom kipirosodása a tíz évvel ezelőtti kamaszt juttatta eszembe, aki Christopher Burns érintéseire olyan vörös lett, mint egy érett paradicsom. – Van egy csodálatos javaslatom számodra, de csak akkor mondom el, ha leveszed a pizsamádat és beleülsz velem egy kád forróvízbe.

- De már fürödtem – mondtam lustán, és már majdnem elkezdtem kifejteni az ötletemet, miszerint jobb lenne, ha átcammognánk az ágyra és ott folytatnánk ezt, de mikor a férfi ujjai a pizsamanadrágom és bugyim korca alá bújtak, kiszállt minden értelmes szó a fejemből. Szétnyíltak az ajkaim a jóleső érzésre és kiengedtem egy olyasféle sóhajt, ami tökéletesen leírja a vágyaimat Christophernek, ennek ellenére ő a lehető legegyszerűbb módon távolodott el tőlem.

A bunkó!

Mire hátra fordultam, az alsónadrágja már a földön volt, ő pedig épphogy belelépett a kádba és helyet foglalt a habok között.

- A folytatás csak a vízben jár – mondta, én pedig sóhajtottam és hirtelen saját szenvedélyem és lustaságom kereszttüzébe kerültem. Nem volt nagy harc, azt meg kell mondanom; derekamat beadva sóhajtottam, miközben áthúztam a felsőmet a fejem fölött és kibújtam a nadrágomból és a fehérneműmből is.

Az idióta, elvakított eszem még arra sem volt képes, hogy figyelmeztessen és rávegyen, hogy először legalább csavarjam fel a hajam.

A habok eltakartak minket – Christopher megfogta a vállaimat és háttal fordított magának, apró csókokkal hintette vállamat és nyakamat, kezei megtalálták melleimet és azokat fogva a mellkasának döntve hátradőlt velem egészen a kád falának. A párától egyből megjelentek a gyöngyök az arcomon, de az is lehet, hogy Christopher ujjainak simogatását kellene felelősségre vonni ebben az igazán nagyszerű bűnben. Lassan, kínzóan komótosan találta meg újra legérzékenyebb pontomat. Beharaptam az ajkaimat az érzékiségre, ami csak úgy visszhangzott a testemen – Christopher még mindig tudta, mit csinál, én pedig szemeimet lecsukva engedtem meg neki, hogy még jobban megmutassa ezt. Az egész testemet és lelkemet uralta, ez nem kérdés, azt csinált velem, amit csinálni akart velem és ez soha, soha az életben nem fog semmit változni. Mikor megfordított és magára húzott, ütemesen mozogtam rajta és vállába harapva zártam be a testembe a gyönyört, nehogy elszaladjon – azt akartam, hogy felemésszen. Körmömet a hátába mélyesztettem, mikor félig vizes hajamba markolt, szinte felnézni sem tudtam, annyira nem voltam már ezen a világon. A testünk tökéletes összhangban volt: a ritmus, az összesimulás, az emelkedés és a habok káoszos felzavarása olyan természetfelettien fergetegesnek hatott.

Nem tudom elmondani, milyen szintű sóvárgás volt az, amit éreztünk Christopherrel egymás iránt, de azt tudom, hogy sosem fog csökkenni. Egyszerűen nem tud.

Hajnali egy körül aludhattunk el, ami egyáltalán nem volt másnap reggel hatkor kecsegtető. Kilencre a reptéren kellett, hogy legyünk, így természetesen egy viccel ért fel a reggeli sietés, egy olyan viccel, ami miatt

szétrobban a fejem a dühtől és kettészakadnak az ereim. Ettől függetlenül – vagy éppen ezért, ki tudja – sikeresen elértük az egy órási gépet, és Maddivel együtt szinte végig aludtuk az utat. Az utolsó fél órában túlságosan izgatott voltam ahhoz sajnos, hogy szunyókáljak. Az a gyomorgörcs, a feszengés visszatért és beitta magát a szervezetembe újra, ami természetesen ismerősként köszöntötte. Nem tudtam, mi fog ránk várni, mikor leszállunk, de őszintén, már mindenre gondoltam. Csak az járt a fejemben, amit Clayton mondott: néhányan azt hiszik, hogy menekültünk. Léteznek olyan emberek Hinsdaleben, akik konkrétan úgy gondolják, hogy beparáztunk és elmenekültünk az államból. Nem jutott az eszükbe, hogy nem tőlük menekültünk, hanem attól az érzéstől, amit keltettek bennünk.

A landolás után Freya várt minket a reptéren. Olyan gyorsan el akartunk tűnni onnan, amilyen gyorsan csak lehetett – beültünk a lány kocsijába és csak azután köszöntöttem őt, csak azután kezdtem el mesélni és csak azután voltam hajlandó kifújni magamból a stresszt. Az összeset természetesen nem sikerült; ahogy néztem az elsuhanó utcákat és fákat, semmit nem éreztem, csak szomorúságot. Szomorú voltam, mert én szerettem Hinsdalet, és mégis utálok itt lenni jelenleg. Itt nőttem fel, az emberek többsége ismer, mégis kinéznek engem és az egész családomat, ez pedig az egyik legborzasztóbb érzés a világon.

Ezzel ellentétben igazán jó volt, mikor leparkoltunk otthon. Elmosolyodtam a házunkat látva, amihez legutóbbi emlékem oly fájdalmas és szívbe markoló. Kétségkívül életem egyik legrosszabb momentuma volt, mikor ott hagytam Christophert a nappalinkban. Maddi újra elaludt az autóban, így Christopher gyorsan becipelte és le is fektette a szobájában, majd behúzta rá az ajtót, amíg én feljebb vettem a fűtést és bevittem a bőröndjeinket a szobába. Borzasztóan hiányzott már ez az otthonos környezet, az az igazság. Mármint, anyánál is otthon éreztem magam, otthon is voltam, ha úgy vesszük, és Jaspernél is jó volt, de a saját házamban a legjobb.

A szennyes ruhákat kidobtam a szennyesbe, bevetettem az ágyat, amit Christopher úgy látszik, elhanyagolt, aztán egyből a konyhába álltam vacsorát készíteni. Jaj, de hiányzott ez, istenem!

- Minden rendben volt itthon, Freya? – kérdezte Christopher, miközben a zsebébe nyúlva a kuka felé sétált és a repülőgépen magánál tartott szalvétákat

és cukorpapírokat, amik inkább hozzám és Maddihez tartoztak, a tenyerébe zárta. Rálépett a kuka nyitójára, miközben a húga felhuppant a pultra és bólintott egyet. – Miért van egy óvszeres papír a szemetesben?

Ilyen magasan sem hallottam Christopher Burns hangját, bevallom.

- Mert szemét? – kérdezte értetlenül Freya, mire Christopher összehúzta a szemeit és zavarában csak bámulta a kuka tartalmát és a testvére igen érdektelen szemeit. Inkább csak pucolom a krumplit. Csak a krumpli, semmi más, pucolom a krumplit.

- De Freya? Mi-mi-miért, miért kell neked óvszer, miért? Miért?

- Jobb lett volna, ha nem használok? – Freya táncolt Christopher idegein, nekem pedig minden erőmet be kellett vetnem, hogy ne nevessem el magam. – Christopher, szó szerint láttad már kijönni Markot a szobámból, egy csomó alkalommal tudtad, hogy ott alszom nála. Mit gondoltál, mit csinálunk? Sakkozunk? – igazából Freya kérdése jogos volt, és egyébként Christopher bőven tisztában volt a helyzettel, csak még mindig nem szerette volna felfogni, hogy a húga már nem kislány és igenis szeretkezni fog a barátjával, ha szeretkezni akar vele. – Ne verd már nagydobra, könyörgöm. Tizennyolc éves vagyok. Ne mondd, hogy pont te tizennyolc évesen még szűz voltál.

- Hé! Ez kicsit sem volt valami cizellált kérdés, és...

- Én nem voltam, és tulajdonképpen a bátyád miatt nem voltam, úgyhogy...

- Nem beszélek veletek többet. Gusztustalanok és tiszteletlenek vagytok – elnevettem magam, mikor teljesen kikészítettük Christophert és elfordult tőlünk. Egyenesen a szobánkba ment és bezárta az ajtót, amit egyszerűen csak túl viccesnek találtam, mert végre most nem ő hozott engem zavarba, hanem én őt. Ez pedig, kérem szépen, egy ötös lottó szintű nyeremény örömével ért fel.

- Jaj, Nancy, hogy te mennyire hiányoztál nekem! – a móka eredményeként mondta ezt Freya a nevetéstől sóhajtva, mégis sokat jelentett. Rámosolyogtam és lenéztem a krumplikra, miközben azon gondolkoztam,

hogy nekem is mennyire hiányzott a lány. Meg úgy minden. – Na, jól van. Tegnap Claytonéknál vacsiztam és megígértem Charlottenak, hogy átnézek ma este is, szóval gyorsan átugrok. Hazaérek, mire kész lesz a kaja, jó?

- Jól van.

- Úgyis meg akarom nézni a bátyád idétlen szétvert fejét, hogy mi a helyzet vele – megcsúszott a kés a krumplin és egyenesen az ujjamba szaladt, mikor meghallottam a mondatot. A vér egyből elkezdett szivárogni a bőröm alól, ledobtam a kést a vágódeszkára és káromkodva a víz alá tartottam a kezem.

- A picsába – morogtam fájdalmamban, de aztán eszembe jutott, hogy miért is sikerült elvágni az ujjam és máris elfelejtettem, hogy mi történt. – Hogy érted, hogy a *szétvert* fejét?

- Ó, baszki, te nem tudod, mi? – látszott Freyán az ijedtség és a bűnbánat, ami azért keletkezett, mert elárulta a bátyámat, de annyira nem érdekelt most a rossz érzése, hogy azt nem tudom elmondani. Csak magyarázatot akartam, mielőtt felhívom Claytont és tőle kérem. – Tegnapelőtt összeverekedett egy csávóval az őrs előtt – *tessék?* –, de légyszi, ne mondd el neki, hogy tőlem tudod! Mondd azt, hogy láttad a neten, vagy ilyesmi – *tessék?!*

Fent van a neten?!

- Fent van a neten?! – szinte üvöltöttem, annyira ideges voltam. Elzártam a csapot és felnyitottam az asztalon pihenő laptopomat, kérdés nélkül felmentem a hinsdale-i hírek oldalára, hogy megnézzem azt, hogy hogyan verik szét a bátyámat.

A cikk a lap tetején virított pontosan Clayton képével és a következő címmel: *Mr Williams agresszivitása irányíthatatlan? Az illegális szereket fogyasztó csaló újságírót bántalmazott!*

Ó, hogy a dühöm mekkora volt, nem lehet kifejezni...

Természetesen videó is készült, egy harminc másodperces videó, amiben Clayton nekirugaszkodik egy férfinek és egy ütéssel a földre küldi – erre a választ egy másik fiatalember adta egyenesen Clayton arcának, aki nyilván

úgy gondolta, hogy tovább kell a saját helyzetét rontani és ennek a tagnak is be kell egyet húzni.

Tehát tegnap, mikor beszéltem ezzel az idiótával, már kék volt az arca? Kihagyott egy apró részletet a történetből a szemétláda!

- Oké, akkor én megyek – kuncogott feszültem Freya, mire én összeszorított fogakkal ránéztem és olyan mély levegőket vettem, amennyit szerintem nem is bírna el normális esetben a tüdőm.

- Hozd ide a bátyámat – tudtam, hogy nem mehetek el Madditől és a kajától, és azt is tudtam, hogy ha Clayton a mai nap folyamán nem ad valamilyen magyarázatot erre a videóra, én magam verem pofán.

Mikor megjelent, a következő tizenöt perc az üdvözlés helyett kiabálással telt természetesen.

- Clayton, kamerák előtt ugrottál rá egy újságíróra, tudod, hogy ez mit jelent? Fel tudod fogni? Konkrét bizonyítékuk van arról, hogy bántalmaztál valakit! Ha feljelentenek, bűnösnek fognak találni! – tudtam, hogy nem kell ezt megértetnem a bátyámmal, mert pontosan tudja, de egyszerűen el kellett neki mondanom, mert felrobbantam az idegtől. Ez nem viccjáték, az a csoport újságíró már így is ki van ránk éleződve és szinte adjuk nekik az anyagot.

- De nem érted, hogy kiprovokálták belőlem? – szajkózta Clayton az igazságát, mire én a pultnak támaszkodva megcsóváltam a fejem. Teljesen mindegy, okosabbnak kellett volna lennie. – Persze azt kivágják a videóból a kurva kis nyomorékok! Legszívesebben bemennék és...

- És mit csinálnál, megütnéd őket? – már lassan én fogom megütni őt, komolyan mondom! – Clayton, legszívesebben én is megütöttem volna a vezetőjüket. Ki akartam tépni Anika hajszálait, de nem csinálhatjuk ezt, mert csak több okot adunk nekik arra, hogy miért kell minket lehúzni! És most nézz magadra, családapa vagy, az isten szerelmére! Jó érzés volt így hazamenni Charlottehoz? A gyerekeidhez? Jó érzés volt hallgatni a kérdést tőlük, hogy mi van az arcoddal? Ez elcseszett, Clayton, kibaszottul elcseszett, teljesen mindegy, hogy kiprovokálták-e belőled, vagy nem!

- Nem akartam megütni azt a csávót, jó? – kezdte halkabban Clayton, majd lecsukta a szemeit és sóhajtott egyet. A baloldali arcán lilás folt húzódott és kicsit feldagadt az ütéstől a szeme is. Nem annyira vészes látvány, de igen kivehető és észrevehető. – Először csak kioktattam őket, utána pedig csak nyomták és nyomták, és anyáról és apáról beszéltek, és-és, és felhozták utána Milliet, Nancy, és téged is! Felhoztak téged is, és olyan dühös lettem, Nancy, nagyon csúnyán beszéltek rólad és nem hagyhattam egyszerűen!

Tudom, milyen stresszor tud lenni a család. Egy piros gomb, amit ha megnyomnak, bekapcsolnak valamit az elménkben és teljesen elborul tőle az agyunk. Ismerem ezt a fajta állapotot és tudom, hogy Clayton kétszeresen intenzíven éli meg, mert ő a nagy védelmezőnk, akinek senki nem mer rosszat mondani a húgairól – éppen ezért kifogytam a szavakból, mert nem szólhattam le azért, mert védett engem és Milliet.

- Apáék mit mondtak?

- Nyilván lecsesztek, de apa látta a teljes videót, Nancy, elkérte a tévésektől és tudja, hogy nem az én hibám volt. Azt mondta, hogy ha vádat is emelnének, anya úgy is védene és nem lenne belőle semmi – mondta Clayton, én pedig bólintottam egyet és lecsuktam a szemeimet.

Alig értem haza, és már úgy érzem magam, mint akit eltaposnak éppen.

[T I Z E N H E T E D I K R É S Z]

Claytont feljelentették.

Várható volt, hiszen azok az igen kedves újságírók minden létező lehetőséget megragadnak, hogy ártsanak nekünk, de természetesen nem fognak sikerrel járni. Sem apa, sem anya nem veszi nagyon komolyan ezt az ügyet, mert a teljes videót látva rá lehet jönni, hogy nevetséges. Én magam is megnéztem – a provokáció hatalmas és letagadhatatlan benne. Valószínűleg még a tárgyalásig sem jut el ez a kis nonszensz.

Akárhogyan is, apa megkérte Claytont, hogy ne menjenbe dolgozni pár napig, így mivel az iroda üresen tengett, én foglaltam el benne a helyem Oliverrel az oldalamon. Egyik részről azért mentem be, mert csend kellett és nem volt kedvem ütközni a kamerákkal az őrs előtt, másik részről meg csak egyszerűen hiányzott már ez a kis lyuk.

- Észreveszel valamit rajta? – kérdezte Oliver előttem ülve a széken, miközben a Millaray nyomozó által felírt kihallgatás utolsó percét néztem. Megcsóváltam a fejem, jelezve a nemleges válaszomat, Oliver pedig felhúzta a vállát. – Na, ez az. Milliószor megnéztem már, és egyszerűen nem látok rajta semmit. A világ legunalmasabb és legklisésebb kihallgatása.

- Ez tényleg így van. Szerintem Millaray is tudja ezt, más lesz itt a válasz. Rájött, hogy ez is zsákutca. Mármint, lehetetlenség, hogy ne az legyen – mondtam, Oliver pedig sóhajtott egyet. Elege van már a zsákutcákból. – Meg kéne kérdezned Millaraytől, hogy mi ez.

- Meg fogom – ígérte meg magának a férfi, majd beletúrt homlokára lógó tincseibe. – Hívott már Max?

Nem.

Max felhívta az irodámat, mikor nem voltam az államban, Clayton megadta

neki a privát telefonszámomat, mégsem hallottam felőle. Két nap, két nap eltelt már azóta és nem keresett, ami egyszerűen csak érthetetlen – ha valami olyan fontos volt, hogy felkeressen és nem talált, nem alapvető, hogy felhív azon a telefonszámon, amin tuti, hogy elér?

- Nem, de azon gondolkozom, hogy nekem kéne felhívni őt – mondtam egy hatalmasat sóhajtva, aztán az asztalomra könyököltem és két tenyerembe ejtettem a homlokomat. Lassan téptem bele saját hajamba, próbáltam minden stresszt kiadni magamból, hogy elszálljon a valóvilágba valamerre, messze tőlem. – Nem tudom, mit kéne tenni.

- Szerintem ne hívd fel. Hagyd, hogy ő nyúljon érted. Sokkal hamarabb nyílik meg saját akaratából – tudtam, hogy igaza van Olivernek, mégis úgy érzem, mintha cserben hagytam volna Maxet. Nem voltam hibás semmiben ezen a téren, teljesen tisztában voltam ezzel, de annyira zavart, nem voltam ott neki akkor, amikor szüksége lett volna rám, hogy az már nem feltétlenül egészséges. – Viszont a Sadie Addingtonos üggyel kapcsolatban... – kanyarodott vissza az előző témánkra a férfi, én pedig felnéztem rá és figyeltem feszültségét. Nyelt egyet, aztán lecsukta kék szemeit és vett egy mély levegőt. – Nem gondoltam volna, hogy valaha is kimondom ezt, de beszélnünk kell Sadievel.

Nem kicsit lepett meg Oliver kijelentése, de teljesen egyetértettem vele. Az a probléma az ügyekkel, hogy ha belegabalyodsz, nem tudsz addig kijönni a friss levegőre, amíg választ nem kapsz. Felemészt teljesen, belemászik az álmaidba, a mindennapjaidba, a kávédba, amit megiszol reggelente és a Hold varázslatos fényébe, ami bevilágít az ablakodon éjszaka. Pontosan ezt láttam ma Oliveren; megszállottságot. Olyan megszállottságot, ami engem fojtogat Gaerrenékkel kapcsolatban hónapok óta.

- Jó – egyeztem bele bólintva, majd az előttem lévő laptopomon megnyitottam a naptáramat, hogy lássam a napokat. – Hétvégén kell mennünk, hogy biztosan otthon legyen Sadie. Egy szombati napon. Holnap.

- Nem, be kell hívatni őt és az édesanyját az őrsre. Nem fogunk betörni a házukba úgy, hogy már lezárták az ügyet, amit mellesleg nem is mi vezettünk – habár láttam rációt abban, amit Oliver mondott, ellenvetéseket véltem felfedezni és ezt szemöldököm ráncolásával közöltem a férfivel.

Persze, ne törjünk csak úgy rájuk, hívjuk be őket az őrsre és kötelezzük őket a beutazásra, hogy még több traumatikus élménye legyen a kislánynak.

- Az jobb, ha egy csomó rendőr és nyomozó közé dobjuk újra egyetlen ártatlan beszélgetés miatt? – kérdeztem meg, majd felálltam a székemből és a vízforraló mellé sétáltam. Még pont volt benne víz két adag kavarós kávéra, amit elkészítettem. – Különben is, te magad mondtad, hogy ez nem a mi ügyünk. Ha Millaray meglátja, hogy beszélünk Sadievel, következményei lesznek.

- Nancy, ez nem Millaray háta mögött fog menni. Behívjuk az őrsre holnap Sadiéket és ott beszélünk velük, ha engedi Millaray – nem engedett Oliver, én pedig már ismertem annyira, hogy tudjam: nem is fog. Így nem is erőlködtem többet annak ellenére, hogy kicsit sem volt kedvem bemenni az őrsre. Régóta nem léptem be arra a helyre, mert ki nem állhatom a gyilkos pillantásokat, mellesleg még mindig ott állnak a tévések és az újságírók, akikkel nem lenne olyan csodálatos összefutni. Mégsem mondtam semmit, mert tudtam, hogy áldozatot kell hozni azért, amit akarunk. Beszélni akarok Sadievel, és ha ezt csak így lehet megoldani, akkor hát legyen. Nem félek a kameráktól. – Tudom, mire gondolsz, de nem lesz semmi baj. Felcsapsz egy napszemüveget, hogy ne lássák a szemeiden keresztül, hogy mit gondolsz, aztán besétálunk – nyugtatott Oliver anélkül, hogy mondtam volna neki valamit, én pedig megfogtam a két csésze kávét és mosolyogva odaadtam neki az egyiket.

Tudtam, hogy pontosan ezt kell majd csinálnom, mégis izgultam már előre. Egész délután azon agyaltam, hogy mi lesz holnap – még otthon is, akármennyire is szerettem volna a munkámat az irodában hagyni. A mai napra asztalt foglaltunk Mikeila és Sean éttermébe, hogy jelenlétünkkel tudjunk nekik gratulálni a hely megnyitása miatt, így próbáltam teljesen elvonatkoztatni Sadie Addingtontól és a sajtótól. Anya a hétvégén tipikus unoka-barlangot rendez a házából, így ma ő vette fel az oviból Maddit. Mikor hatot ütött az óra, nyugodtan kiválasztottam a legelegánsabb ruhámat, egy feketét, ami teljesen rám simult, és csendben reménykedtem, hogy megy már a fűtés is az étteremben, mert hiába léptünk át a márciusba, valahogy úgy érzem, hogy a pántos ruhában anélkül még mindig megfagynék. Kivasaltam a hajam szögegyenesre, sötétvörös rúzst kentem az ajkaimra és felhúztam

fekete bokacsizmámat. Néha jó érzés kiöltözni úgy, mint egy nos, hát nő.

- Szóval – szólalt meg a már teljes felszerelésben, azaz egy magára erőltetett fekete szoknyában, egy hálós harisnyában és egy azokba tűrt bordó hosszúnyakú felsőben pihenő Freya, miközben sietősen kilépkedtem a konyhába és egy karikafülbevalóval küzdöttem, amit egyszerűen csak nem sikerült belegyömöszölnöm a fülembe. Christopher cakkpakk öltönyben ült a húga mellett minden bizonnyal egy ideje, ajkai halvány, alig észrevehető mosolyra húzódtak, mikor végig nézett rajtam. – Vettem még egy plusz helyet mára, mert úgy gondoltam, hogy jó ötlet lenne, ha végre bemutatnám úgy igazán Markot a családnak.

- Például ha ezt megosztottad volna velünk is, még jobb ötlet lett volna – morgott Christopher egyből, miközben felállt és mellém lépett. – Add azt ide, mielőtt új lyukat szúrsz a füledbe – igazából amilyen szerencsétlen vagyok, könnyen láttam ezt megtörténni, úgyhogy hagytam, hogy Christopher elvegye az ujjaim közül a fülbevalómat, gyengéden arrébb seperje a hajamat és gond nélkül megtegye azt, amit én próbáltam menet közben. – Nem kedvelem Markot.

- Igen, ezt elégszer tudtára adtad már, de kérlek, megpróbálnál egy kicsit is emberként viselkedni? – szinte már könyörgött Freya a bátyjának, elege volt ebből a védelmezésből és szegényt úgy megsajnáltam, hogy már nem láttam más megoldást, beleszóltam a kis csetepatéba, mielőtt kialakulhatott volna.

- Freya, nagyon örülünk Marknak, a testvéred le fogja vetni ma estére a bunkó és rideg stílusát, és megismerkedünk a barátoddal, ne aggódj – rendeztem le, Christopher pedig úgy nézett rám, mintha egy démont eresztettem volna az életére. Megforgattam a szemeimet, ahogyan elhaladtam mellette, aztán felvettem fehér szövetkabátomat és a vállamra akasztottam a táskámat. Kettőt tapsolva ébresztettem fel a családot, mert ha én nem teszem, akkor senki sem fogja és gyönyörűen lekéssük a fél nyolcas foglalásunkat. – Gyerünk, indulás!

Az étterem gyönyörű, elegáns és hangulatos volt, a szituáció pedig nevetségesen feszült. Mark megtalált minket a bejáratnál, illedelmesen köszöntött minket, ami természetesen nem ért semmit Christopher szemében – olyan szigorúan csendben ültünk az asztalnál, hogy meg sem

mertünk Freyával szólalni. Mindannyian az étlapot vizslattuk magunk előtt és nem mertük lerakni, nehogy egymásra kelljen nézni. Jaj, istenem, komolyan! Christophert ilyenkor meg tudnám fojtani.

- És Mark, merre tervezel tovább tanulni? – dobtam fel egy témát, aztán lapoztam egyet. Az árak meglehetősen barátinak tűntek, az ételek pedig választékosnak. Mikeila és Sean tényleg kitett magáért és nem is lehettem volna büszkébb rájuk.

- A Chicagói egyetemet jelöltem meg elsőnek, Mrs Burns. A gazdaság és menedzsment szakot – elmosolyodtam a magázásra, miközben eldöntöttem, hogy paradicsomlevest eszek és lazacot salátaágyon. Még sosem ettem olyat, de bízom Mikeilában, hogy elsőre megszeretteti velem. – Úgy tudom, Ön is arra az egyetemre járt.

- Igen, és jó választás. Remek a társaság és a professzorgárda – mondtam, aztán letettem a kezemből az étlapot és rámosolyogtam a nem kicsit megszeppent fiúra. – És csak Nancy.

- Mrs Burns – javított ki Christopher anélkül, hogy felnézett volna a lapokból, én pedig szúrós szemekkel felé fordultam, aztán az előzőnél egy csöppet erőltetettebb mosollyal vissza Mark felé.

- De te hívhatsz Nancynek – mondtam neki, ő pedig nyelt egyet és bólintott. Hát, ez egy csodálatos este. – Christopher egy kicsit...

- Neki Mr Burns – uramatyám, meg kéne fojtatni ezt az embert ilyenkor egy kanál vízben, hogy érezze a saját flegmaságát!

- *...gyerekes* – fejeztem be a mondatomat csak azért is, amire Christopher lejjebb engedte maga elől az étlapot és egy olyan pillantást adott nekem, amivel az összes hisztijét és makacsságát átadja. Ajkaimra, aztán éppen feltűnő dekoltázsomra vezette égszínkék pillantásait, majd megcsóválta a fejét és újra az étlapba merült. Hogy zavarba hozott-e? Persze. Hogy ideges voltam-e rá még mindig, amiért nem bír úgy viselkedni, mint egy felnőtt? Nagyon is. – Szóval a lényeg, hogy a Chicagói egyetem tényleg egy jó suli. Nagyon szurkolok, hogy bekerülj!

- A jelenlegi tudásával erősen kétlem, hogy ez meg fog történni – nyilván megszólal ez a barátutáló troll. – Higgye el nekem, Mark, végtelenül jobban járna, ha lejjebb rakná az igényeit. Nem sérülne úgy a drága önbizalma.

- Oké – vettem egy mély levegőt és eltoltam magamat a székkel az asztaltól, mert elegem volt ebből és az egyetlen, ami most csökkenti ennek a gyereknek az önbizalmát, az Christopher Burns viselkedése. – Christopher, gyere velem, legyél szíves, köszönjünk Mikeiláéknak!

Egészen a konyha fémajtajáig mentem és megálltam előtte, hogy nyugodtan és privátban ki tudjam osztani Christophert a jelenlegi flegmaságáról. Keresztbe fontam a karjaimat a mellkasomnál és szúrós szemekkel néztem az előttem teljesen gondtalanul álló férfit – zsebre vágta mindkét kezét és a halványbarna falnak dőlt, várva azt, hogy mit fogok neki mondani.

- Christopher, nem viselkedhetsz így egy tizennyolc éves gyerekkel. Főleg nem a húgod barátjával, te jó ég! – suttogtam, nehogy jelenetet rendezzünk, hiszen valljuk be, szokásunk. Elindult *Paul Anká*tól a *put your head on my shoulder* című szám, kedvesen csengett a háttérben és kontrasztot vont az én türelmi szintemmel. – Mégis mi a bajod van ezzel a fiúval? Nagyon kedvesnek és illedelmesnek tűnik!

- Kicsit sem illik Freyához, és...

- Ezt nem te döntöd el egyszerűen, Christopher – igazából tudtam, hogy nem ez a problémája a férfinek. Egyszerűen nem tudja elfogadni, hogy a húga már nem tizenkét éves, ennyi az egész. – Tudom, hogy nehéz megemészteni, de Freya már felnőtt nő. Nézd meg, milyen boldoggá teszi őt Mark – mondtam halkan a lehető legtöbb empátiával a hangomban, majd szemeimet a tőlünk pár asztalra ülő párocskára vezettem. Freya apró csókra hajolt, amit Mark meg is adott neki, mosolyt varázsolt barátnője arcára, aztán valamit mondott és meg is nevettette. – Nincs semmi baj vele, és nem érdemli meg azt a ridegséget, amit adsz neki. Még csak egy gyerek, és... – sóhajtottam, mert mikor visszanéztem Christopherre, ő még mindig a húgát mustrálta. Tudta, hogy igazam van, de egyszerűen nem volt hajlandó ezt beismerni magának. – Szerintem te azt gondolod, hogy Freya még tizennyolc évesen nem feltétlenül tudja eldönteni, hogy ki a hozzá való, és hogy ki fogja összetörni a szívét, és ez igaz, de neki kell majd megtapasztalni. Christopher, én tizennyolc sem

voltam, mikor beléd szerettem.

- Az más volt! – kapta rám a tekintetét a férfi, én pedig egy kérdő pillantást adtam neki, ami arra kéri, hogy magyarázza ezt meg. – Ismertem magam és tudtam, hogy nem fogom összetörni a szíved.

- De összetörted – emlékeztettem arra az igen fájdalmas időszakra Christophert, mikor kijelentette, hogy a karrierre fontosabb számára, mint én. Ez azt eredményezte, hogy sóhajtott egyet és már kezdte volna az érveléseit, amit nyilván nem engedtem meg neki. – Mindegy, hogy miért. A jelenlegi témában mindegy a körülmény. Összetörted. És szenvedtem, Christopher, mint a legtöbb kamasz. Freya és Mark nagyon régóta szenvednek egymás mellett és ha te nem vagy hajlandó elfogadni azt, hogy végre hivatalosan is összejöttek, nem fogsz vele elérni semmit, csak Freya csalódását. Csalódni fog benned. Mert Freya, Christopher, Freya nagyon szerelmes jelenleg és ha az égtől a földig pattogsz, akkor sem fog hallgatni rád, ezt te is tudod. Csak rosszul fog neki esni a viselkedésed. Nem érsz el vele többet.

Christopher sóhajtott. Látszik az, hogy küzd magával. Az az igazság, hogy habár nagyon idegesített, nem haragudtam rá, mert először van ebben a szituációban. Nem az apja Freyának, de úgy neveli, mintha az lenne, és tudom, hogy minden szülőnek meg kell élnie bizonyos dolgokat először úgy, mint a gyereknek. Nyilván nem tudja, hogy hogyan kezeljen egy ilyen helyzetet, mert szülőként még sosem élte át. Ahogyan én sem; csak találgatunk, hogy mi lenne a helyes, mert nem tudunk többet tenni.

A férfi rám mosolygott, én pedig viszonoztam tettét.

- Végtelenül szeretnék erre a zeneszámra táncolni magával, Mrs Burns – a mosolyom szélesebbre húzódott, fel egyenesen a szememig. Tudja, hogyan kell levenni egy hölgyet a lábáról és elsimítani a konfliktusokat vele, már nem azért. Egy *Paul Anka* számra ilyet mondani, ráadásul pont erre, nahát! Igazán megtisztelő. – És remekül áll ez a rúzs, mondtam már?

- Még nem mondta, Mr Burns. Hiányoltam is – mondtam, Christopher pedig megemelte a karját és fülem mögé tűrte pár kivasalt hajtincsemet, aztán nagy tenyerébe vette az arcomat.

- Mi lenne velem nélküled?

- Nos, annyira bunkó lennél, hogy a sok beszólásodból épülne egy vár, és ülnél a flegmaságodból készült trónodon és senki nem merne a közeledbe menni – húztam fel a vállam mindentudóan, Christopher pedig megcsóválta a fejét, lecsukta pilláit, eltakarva előlem égszínkék szemeit, mert pontosan tudta, hogy ezt még tovább fogom vinni. – És te lennél a végén az a zsémbes király, akit mindenki utál a mesékben.

- Na, akkor még jó, hogy van egy napsugár szülte királynőm, menjünk most már és köszönjünk be Mikeiláéknak – zárta le gyorsan a csesztetésemet a férfi, én pedig beadtam a derekamat és végre bevonultunk a konyhára, mint két protekciós.

Az este gyönyörűen telt ezután. Christopher egy csöppet kedvesebb lett Markkal – vagyis, hát, legalább már hajlandó volt kommunikációt folytatni vele –, az ételek nagyon finomak voltak és kaptunk ingyen desszertet is. A gond akkor látszott érlelődni, mikor helyet foglalt mellettünk egy idősebb házaspár és olyan halálos tekintettel figyeltek minket, hogy még gondolkodnunk sem kellett azon, mit hallottak rólunk. A bámulásuk felébresztette bennem a tényt, amit erre a pár órára elfelejtettem, felfedeztem a suttogásokat körülöttünk és jobbnak láttuk, ha még a vihar előtt eltűnünk. Christopher megengedte, hogy Mark nálunk töltse az éjszakát – milyen kedves –, így négyen kocsikáztunk haza. Kicsit szomorkásan szedtem ki a fülemből a fülbevalót, hámoztam le magamról a ruhát és álltam be a zuhany alá. El tudja venni a kedvet az, ha rájössz, hogy nem is mehetnél ki a házból, mert egy egész város utál téged és a családodat tulajdonképpen jogtalanul.

Természetesen sikerült szorongással elaludnom Christopher mellkasán azon az este is, és annak ellenére, hogy a márciusi nap kellemesen átvágta az útját a lehúzott redőnyünkön és megsimogatott minket reggel, igen morcosan sikerült ébrednem. Tudtam, hogy milyen nap van és mi következik ma: Sadie Addington. Oliver a reggel folyamán küldött egy üzenetet, hogy Millaray azt mondta a felvételről, hogy nagy zsákutca, valamint kettőre hívta a lányt és az anyukáját, én meg idegességemben felhívtam Claytont, mert tudnom kellett, hogy mire számítsak a kamerásoktól.

- Azt néznek ki rajtad, amit tudnak, szóval még véletlenül se mutass semmi

mást, csak magabiztosságot – egy sötétbarna kockás ruhát vettem fel. Fehér blézer a vállaimra, fekete magas sarkú a talpam alá. Magabiztosság. – És akármivel próbálnak megállítani, Nancy, ne állj meg. Csak menj át rajtuk, ne állj meg, ne tudjanak megállítani – a tegnap kivasalt hajam még mindig egyenesen omlott a vállaimra. Összefogtam alul egy szigorú lófarokba, bordó rúzst vittem fel ismét és eltakartam a tegnap éjjeli gyomorgörcs okozta karikákat a szemeim alatt. – Lesz pár, aki nyomulni fog, de ne engedd, hogy megtörjenek. Egy gyenge érzelmet se lássanak rajtad, Nancy. Komolyan mondom.

Egy gyenge érzelem sem.

Mivel nem lenne szerencsés sem Christopher, sem Clayton megjelenése ott, Oliver jött értem és fuvarozott el az őrsig. Mélyet sóhajtottam az autójában, mikor megálltunk – az ablakon keresztül láttam, ahogyan Millaray lesiet a lépcsőről, a mikrofont szorító újságíró és az összes többi nem csak a szavaikkal próbálták marasztalni, hanem elállták az útját is. A nő hamar kiszabadult a kezeik közül, lehajtott fejjel ült be a saját kocsijába és gyorsan elhajtott. Nagyot sóhajtottam, lehajtottam az anyósülés tükrét és belenéztem; féltem. Nagyon féltem. Úgy vert a szívem, hogy féltem, kiugrik a helyéről. Tízen, talán tizenöten is ott álltak, mint az oroszlánok, akik alig várják, hogy húst kapjanak. Nem először álltam egy ilyen helyzet előtt – sok ügy volt, amit felkapott a média és ügyvédként belekerültem a kamerák kereszttüzébe, de sosem ennyire és sosem egy olyan helyzetben, amiben gyűlöl a nép.

- Sima lesz, hidd el – szólalt meg mellettem Oliver, aztán átadott nekem egy fekete napszemüveget, egy olyat, ami az ő pillantásait már eltakarta. Elfogadtam tőle és felraktam, aztán vettem még egy levegőt és kinyitottam az autó ajtaját. – Ne válaszolj semmire.

Oliver mellém lépett, aztán gyors és határozott lépésekkel megindult – velem együtt. Hamar észrevettek minket, a kamerások ránk irányították a kamerát és csak minket vettek. Nyeltem egyet, csak a talajt néztem és a beton szabad helyeit, amerre lépni tudok. Mikor bekerítettek, elkapott a pánik, mégsem álltam meg egyetlen másodpercre sem. A kérdéseket nem is tudtam értelmezni, véletlenül sem azért, mert bonyolultnak bizonyultak, hanem mert annyira izgultam, hogy nem tudtam működésre bírni az elmémet.

- Mrs Burns, mit gondol arról, hogy a bátyja nem tudja kontrollálni az agresszióját? – ütötték meg a szavak a fülemet, én pedig még erősebben szorítottam a kezemben lévő laptoptáskám fogóját. Nem, nem állhatok meg. – Igaz, hogy elmenekültek pár napra a családjával az államból? Hogyhogy visszajöttek? Nem érzi pofátlanságnak, hogy a férje még szabadlábon van? – úgy éreztem, felrobbannak az idegeim a fejetlenségtől és a feszélyezettségtől. Újra nyeltem egyet, csak lépkedtem és lépkedtem Oliver cipője után és egy másodpercre sem álltam meg, mégsem láttam még az őrs lépcsőit annak ellenére, hogy nem messze álltunk meg tőle. – Hallott már a stockholm szindrómáról, Mrs Burns? Meglehet, hogy azért érez szimpátiát a férje iránt, mert az évek alatt kialakult ez Önben? Lehetséges ez, Mrs Burns?

- A stockholm szindróma a kínzók és fogvatartók áldozatainál jelenik meg, és nem nyilatkozom semmivel kapcsolatban – mondtam az egyik elém tolt mikrofonba anélkül, hogy felnéztem volna, majd megpróbáltam kizárni a teóriákból fakadt kérdéseket, amik az összes pontból érkeztek felém.

- Mrs Burns, hogy fogja elmondani majd a lányának, hogy az apja valójában egy pedofil? Nem fél, hogy őt is bántalmazni fogja? – *ne engedd, hogy megtörjenek, Nancy. Ne engedd, hogy megtörjenek.*

- Hagyják a hölgyet átsétálni, hagyják átsétálni! – kért helyet Oliver, amit nyilván nem kaptunk meg egyből, de valahogy sikerült kivergődni magunkat a tömegből, egyenesen a lépcsőkre.

Mikor végre bementünk az őrsre, levettem magamról a szemüveget és felsóhajtottam, köhögni kezdtem az előbbi nyomorgástól és mikor végre emberire kapcsoltam és hagytam, hogy eljussanak a kérdések a fejemig, hányingerem lett. A gyomrom csak úgy hullámzott, biztos voltam benne, hogy elhányom magam ettől a sok behatástól.

- Túlélted anélkül, hogy újabb cikkcímet adtál volna nekik – bólintott Oliver, én pedig lecsuktam a szemeimet és újabbat nyeltem. Nem akartam megszólalni, mert féltem, hogy elájulok. Kétségkívül életem egyik legrosszabb élménye volt ez. És még ki is kell mennem ebből az épületből egyszer, uramatyám! – Megcsináltad. Minden oké már. Gyere, Sadie és az anyja várnak minket a kihallgatószobában.

- Kell egy perc – mondtam, felmutatva a mutatóujjamat, aztán anélkül, hogy még egy kicsit is beljebb léptem volna, nekidőltem az ajtó melletti falnak és kifújtam magam. Erőt kell gyűjtenem ahhoz, hogy bemenjek egy szexuálisan bántalmazott kislányhoz és azt kérjem tőle, hogy mondja el újra, mi történt vele. – Csak egy perc.

Oliver hozott nekem vizet, amit meg is ittam. Stabilizáltam a légzésemet és a gyomrom igen kellemetlen érzését, aztán kiegyenesedtem és a kihallgatószoba felé kezdtem sétálni Oliverrel – természetesen megkaptam az utálatos pillantásokat, de az előbbihez képest ez lószar már, de tényleg. Mikor az ajtó elé léptünk, határozottan nyúltam volna a kilincs felé, de Oliver elkapta a karomat. Sóhajtott, mikor kék szemeibe néztem, én pedig magam mellé engedtem a kezem és értettem néma szavaiból, amik bizonytalanságát tükrözik.

- Tudod, miért Millaray kapta az ügyet? – tette fel a kérdést, ami nem fogok hazudni, igen váratlanul ért, mégsem mondtam. Nemet intettem a fejemmel és reménykedtem, hogy a férfi megválaszolja nekem saját kérdését. – Ez a kislány valószínűleg rettegni fog tőlem, Nancy, még ha nem is fogja mutatni annyira, mert férfi vagyok. Nem fog megnyílni előttem, nem fog bízni bennem. Azért Millaray kapta az ügyet, mert ő nő. Egy ilyen esetnél a férfiak számát próbálják lecsökkenteni és inkább nőket alkalmazni helyettük azért, hogy ne érezze magát az áldozat fenyegetve – bólintva jeleztem értésemet Olivernek. Teljesen jogos minden, amit mond, és ha belegondolunk, igazán szomorú is. Szomorú, hogy ez a kislány élete végéig tartózkodni fog valamilyen szinten a férfiaktól még akkor is, ha esetleg sikerül kialakítania egy egészséges kapcsolatot valamelyikükkel. – És tudod, Millaray... Millaray egy kedves nő, de ő... ő, hogy is mondjam...

- Olyan hirtelen – segítettem ki Olivert, aki egyből helyeselt. Nem volt nehéz kisegíteni, elég Millarayre gondolni és úgy siet, hogy még a gondolataimból is kifut.

- Igen, ő olyan hirtelen, heves. És nagyon racionálisan heves, és azt hiszem, hogy ez is benne van abban, hogy miért nem értett teljesen szót Saidevel. Te meg ilyen kis – *most jön a dicséret?* – Ilyen kis szánalmas vagy – *oké, mindegy* –, aki inkább humánosan heves, nem racionálisan. Ezért szeded össze a kóbor fiatal bűnözöket, akik keresnek téged, ha baj van, mint a

kiskutyák – *na, jó, most bókolni akar vagy sértegetni?* – Szerintem jó lenne, ha felhasználnád ezt a nagy mértékű empátiádat Sadienél is.

- Oké. Köszönöm, most tulajdonképpen megdicsérted a személyiségemet.

- Nem, ez nem igaz – tagadta le Oliver a feltevésemet egyből, majd mielőtt kifejthettem volna neki, hogy miért is volt ez dícséret, lenyomta a kihallgató szoba ajtajának kilincsét és előre engedett engem.

Sadie Addington hatalmas, karikás szemekkel nézett fel rám, mikor beléptem elsőként. Barna, hosszú haja fáradtan keretezte arcát, ami annyira sápadt volt, mint mögötte a fehér fal. Még ajkai sem azt a csillogó rózsaszín árnyalatot vették fel, amilyen a gyerekeknek szokott lenni – cserepesedett, halvány volt. Mintha fázna még az is.

Ha tehettem volna, kifordultam volna a szobából már most, mert rájöttem, hogy nem bírja ezt a lelkem. Eszembe jutott az, hogy miért is fektettük le azt a bizonyos szabályt Claytonnal, hogy nem foglalkozunk gyermekbántalmazós ügyekkel.

- Szia, Sadie – mosolyogtam rá a lányra, aztán az anyukájára néztem és kezet nyújtottam felé. – A nevem Nancy Burns – igen. Biztosan hallotta már a nevemhez fűződő pletykákat, ez kétségtelen, de még annyira sem érdekelte, hogy esetleg elfintorodjon. Túl sok problémája van ahhoz ennek a nőnek, hogy érdekeljék a városi drámák, és senki nem hibáztatja érte.

- Én pedig Oliver Grayson, üdv – ismételte meg a tettem Oliver is, aztán helyet foglaltunk a székeken egymás mellett. Nem tudtam levenni a tekintetemet Sadieről, megtörtése kívülről is látszott. Túlméretezett cipzárosfelsőjének ujját birizgálta, úgy bámulta azt, mintha az élete múlna rajta. Annyira, annyira kényelmetlenül érezte magát! – Szia, Sadie. A társam itt, Nancy szeretne veled egy kicsit beszélgetni. Okés az neked?

Sadie bólintott egyet, aztán gyanakvó tekintettel végigmért – hagytam, aztán rámosolyogtam. Fogalmam sincs, mit kellene tőle kérdeznem, vagy hogy hogyan kéne elkezdenem vele a kommunikációt. Akármennyire is bele tudok mélyedni egy-két nyomozásba, nem vagyok nyomozó. Úgy lefagytam ezt a kislányt látva, hogy alig működtem.

- Sadie, szeretném ha tudnád, hogy megértem a bezárkózásodat felénk és az, ami történt veled, senkivel nem kéne, hogy megtörténjen. El sem tudom képzelni azt, hogy te mit érzel jelenleg – kezdtem lágyan, mire a kislány lesütötte a szemeit és nyelt egyet. Tizenkét évesen még tisztában sem kéne lennie az intimitással, azt sem kéne tudnia, hogy mit jelent szeretkezni, még foglalkoznia sem kéne a szexszel, mégis itt ül úgy, hogy megerőszakolták. – És tisztában vagyok azzal, hogy nem akartad, hogy ez kiderüljön és azt akartad, hogy csak el tudd ezt felejteni, de hidd el, hogy jobb ez így! Nagyon sok ember azon dolgozik, hogy megtalálják azt, aki ezt tette veled és el akarják zárni nagyon sok évre, és... – felesleges. Felesleges minden szavam, mert pontosan azokat mondom el minden bizonnyal, amit Millaray mondott el neki. Sadiet nem érdekli, mit akarnak a nyomozók kezdeni ezzel az üggyel. Egyszerűen már az is zavarja, hogy ügy lett belőle. – És téged ez nem is érdekel, igaz? Csak azt akarod, hogy mindenki hagyjon békén téged és végre ne keressenek. Ugye? – Sadie bólintott, én pedig mindentudóan bólintottam utána, aztán keresztbe fontam a lábaimat az asztal alatt és sóhajtottam egyet. – Tudod, én nem is vagyok igazi nyomozó. Ügyvéd vagyok.

- Akkor miért foglalkozik rendőrségi ügyekkel? – nézett rám a kislány, én pedig elmosolyodtam és feltettem két karomat az asztalra, majd összekulcsoltam az ujjaimat.

- Mert szeretném, ha az ügyekhez kapcsolódó gyerekek jól lennének – mondtam ki az őszintét, miközben a Gaerren fiúk is eszembe jutottak. Azt hiszem, ezért jók a szabályok és a határok: józanon tartanak, és amint átléped őket, belecsavarodsz egy csomó mindenbe, akár a pókhálóba a légy. – És tudod, Sadie, ahogyan az előbb is mondtam, ügyvéd vagyok. Az egyetemen megtanultam olvasni a testbeszédet is és én úgy látom, Sadie, hogy te nem vagy jól kicsit sem. És ez érhető és senkinek nincs joga azt mondani, hogy legyél jól, mert ez nem ilyen egyszerű. És senkinek nincs joga kiborulni rád, amiért nem vagy hajlandó beszélni erről. És látom, ahogy rettegsz, Sadie, annyira nagyon rettegsz és annyira feszélyezetten érzed magad ezen az egész őrsön – hatalmas erő kellett ahhoz, hogy amikor Sadienek bekönnyeztek azok a nagy, barna szemei, az enyéim ne tegyék ugyanazt. Hatalmas, hatalmas erő, lelkierő kellett hozzá. – Látom, hogy ettől az egész helytől irtózól, de Sadie, a lehető legnagyobb biztonságban vagy itt, szó szerint mindenki, aki ebben az államban meg akar védeni téged, megtalálható ebben az épületben. Ennél

nagyobb biztonságban nem is lehetnél.

- Nem, ez nem igaz – elszorult hanggal szólt közbe a kislány, megcsóválta a fejét bizalmatlanságában és kézfejére húzta felsőjének ujját, hogy le tudja vele törölni arcára potyogott könnyeit.

- De, de igaz, esküszöm neked – magamnak bólintottam, meg akartam győzni erről az előttem ülőt, de tudom, hogy nem fog sikerülni. Olyan bizalmi problémák alakultak ki benne, amik kettétépték a lelkét. Túl ismeretlenek számára a kint lévő emberek, és fél az ismeretlentől. – Oké. Akkor szűkítsük le a kört. Itt vagy ebben a kihallgatószobában az anyukáddal, Grayson nyomozóval és velem. Senki más nincs körülötted és azt nagyon is erősen tudom állítani, hogy itt teljesen biztonságban vagy. Ezt elhiszed? – Sadie rám nézett, de tekintetét szinte egyből átvezette Oliverre. Felmérte, minden szegletét megvizsgálta az arcának, minden apró mozdulatát és lélegzetvételét. Aztán visszanézett rám és bólintott egyet. – Szuper. Tudod, Sadie, én tényleg komolyan gondoltam, amit az elején mondtam. Ami történt veled, senkivel nem kéne, hogy megtörténjen. És gyalázat, gyalázat, hogy veled megtörtént és annyira, annyira sajnálom, hogy semmit nem tudtunk tenni. Azért is rácsok mögött akarom tudni a tettest, hogy bűnhödjön miattad, és azért is, hogy senki mással ne tudja ezt megtenni, egyetlen kislánnyal sem – Sadie okos lány. Okos és értelmes, és úgy kell vele beszélni, mint egy okos és értelmes lánnyal. Nem dolgozta fel az eseményeket és valószínűleg borzasztó hosszú ideig nem is fogja, de azt megérti, hogy mi történt. – Mert tudod, Sadie, én félek, hogy egy csomó kislánnyal megteszi még! És nekem is van egy kislányom, ő még csak három éves és nagyon nem szeretném, hogy egy olyan városban kelljen felnőnie, ahol félnie kell a veled egyidős gyerekeknek. Nagyon szeretném, hogy félelem nélkül járkáljatok az utcán és ha te meg én összedolgozunk, ha segítesz Grayson nyomozónak, szerintem ez sikerülhet.

Sadie mélyet sóhajtott. A szemei annyira, annyira fátyolosak voltak a könnyektől, istenem! Küzdött magával, ahogyan a plafon felé pillantott, küzdött minden porcikájával és a két észérv, ami vezényelte jelenleg a testét, harcolt egymással.

Aztán ránézett Oliverre.

Még egy sóhaj.

- Volt egy... volt egy öve – mondta olyan halkan, hogy alig lehetett hallani, Oliver pedig azonnal felcsapta a kis jegyzetfüzetét és leírta az egyébként igen aprócska részletet.

- Egy öve? Okés. Tudsz még róla mondani valamit? Erről az övről akár – óvatosan faggatta Oliver, nehogy túltolja, én pedig hallgattam és néztem a lányt, ahogyan nyel egyet. Olyan volt, mintha lenne valami a nyelvén, amit nem tud kimondani.

- Nagyon vastag volt az öv és... sosem vette le – a végét szinte már suttogta Sadie, de Oliver tökéletesen hallotta és leírta. Bólintott Sadienek és úgy tett, mintha a legnagyobb segítség lenne ez, pedig mindketten tudtuk, hogy nem az. – És... a cipője is nagyon vastag talpú volt és... fekete volt, mindkettő fekete volt az öv és a cipő is. Ennyi.

- Oké, Sadie. Ez remek, tényleg – mosolygott Oliver a lányra, aki bólintott egyet és újra megtörölte két arcát. – Ha esetleg bármi eszedbe jutna még, vagy beszélni szeretnél velünk, bármikor felhívhatsz minket – mondta a férfi, miközben elővett a zsebéből egy névjegykártyát. Mielőtt átadhatta volna Sadienek, elém tolta és rám nézett. – Ráírod a számod?

- Persze – előkotortam a laptoptáskám zsebéből egy tollat és Oliver telefonszáma alá írtam a sajátomat, majd Sadie felé nyújtottam a kártyát. – Köszönöm szépen a bizalmadat, Sadie.

Sadie bólintott, majd közelebb húzódott az anyjához, aki egy puszit adott a fejére. Őt is nagyon megviselte a szituáció és nem is csodálom. Már tudom: a gyerek egy szülő egész élete. Fizikálisan fáj, ha valami történik velük, ha szenvednek, vagy ha fáj valamijük. Borzasztó érzés, amit a legrosszabb, legromlottabb embernek sem kívánnánk.

Oliver megkért egy járőrt, hogy kísérje át Sadiet és az anyukáját a tévéseken és vigye is haza őket, amíg mi kimentünk a teremből végre – a megyfigyelő szobában felállított kiskamerából Oliver kivette a memóriakártyát és felmutatta nekem; ő is felvette most ezt, mint ahogyan Millaray szokta a kihallgatásait. Jó döntés.

Leültünk az asztalához elővettük a laptopomat, aminek van memóriakártya-

beolvasója, majd beraktuk a felvételt a helyére és vártuk a csodát. Nem volt hosszú ez a beszélgetés – csupán négy perc, amit egyből végig is néztünk. Látszik Sadien még kamerán keresztül is, mennyire fél és mennyire gyűlöl itt lenni. Annyiszor végig rágtuk azt a rohadt négy percet, hogy még egy órával később is ott gubbasztottunk egymással szemben, előttünk egy-egy pohár gépi kávéval.

- Egyszerűen nem tudok túllendülni a tényen, hogy mennyire végigmért, mikor megkérdezted, hogy elhiszi-e, hogy biztonságban van – tényleg nem tud rajta túllendülni Oliver. Harmadjára hozza fel ezt a jelenetet és kezdem azt gondolni, hogy csak azért, mert bántja az egóját.

- Nos, te magad mondtad, hogy fél a férfiaktól. Ez elég szépen látszott is.

- Igen, de nem csak félt, mikor végigmért. Olyan volt, mintha keresett volna rajtam valamit. Még a ruháimat is alaposan megnézte – magyarázta Oliver, majd visszapörgette oda a felvételt, ahhoz a jelenethez. Tudom, mert hallottam a saját hangomat, ahogy felteszem a kérdést Sadienek, hogy elhiszi-e, hogy velünk biztonságban van.

- Lehet, hogy az övet kereste – húztam fel a vállam, mire Oliver megcsóválta a fejét.

- Ültem. Az asztal eltakarta az övemet – mondta, én pedig beharaptam az ajkaimat gondolkozás közben. Annyira érdekelte ez a pár másodperc Olivert, hogy már engem is elkezdett zavarni. – Keresett valamit rajtam, és megtalálta. Ezért volt a válasza a bólintás.

- Vagy keresett valamit rajtad és nem találta. És éppen ezért döntött úgy, hogy nem vagy az ellensége – ötleteltem tovább, Oliver pedig egy olyan mély levegőt vett, hogy hallani lehetett. Hátradöntötte a fejét a székén és lecsukta kék szemeit, aztán mintha belécsapott volna a tudás villáma, mintha megvilágosodott volna, lassan kiegyenesedett és rám nézett. – Mi van?

- Tudod... – kezdte, majd újra elkezdte nyomkodni a laptopomat – A rettegése ijesztően túlhaladt a szokásos rettegésen, amit ez az eset hoz magával.

- Szerintem egy ilyen esetnél rohadtul nem tudod felmérni a rettegés mértékét, Oliver – mondtam, mire a férfi csak megcsóválta a fejét. Szürcsöltem egyet a gépi kávémból, majd vettem a fáradtságot és átgurultam a székemmel mellé, hogy lássam, mit néz. Ahhoz a részhez pörgette, amelyiknél meg akartam győzni Sadiet arról, hogy biztonságban van itt.

- Látod? *Nem, ez nem igaz* – ismételte meg Sadie szavait Oliver, majd megvakarta a homlokát és hátrébb pörgette a felvételt. Oda, ahol mesélt neki az övről és a cipőről. – Sadie szerintem pontosan tudja a támadója arcát is. Pontos leírást tudna adni róla, mégis csak az övét és a cipőjét emelte ki, miért?

- Mert félt – ugyanazt mondtam, amit a pszichológusok közöltek Millarayjel, és amit Millaray beleírt az aktába. Nem nyílik meg, nem vall, mert fél.

- De mitől, ha elmagyaráztuk neki, hogy abban a kihallgatószobában csak mi vagyunk? – nyeltem egyet, mert egyszerűen nem tudtam értelmezni, mire akar kilyukadni Oliver és a tudatalattim rettegett attól, amit ő már felfogott, de még nem volt hajlandó átadni a tudatomnak. – Úgy magyarázta nekem azt a kurva övet, mintha a számba akarná rágni a választ. Retteg, és nem érdekli, hogy a szobában csak mi vagyunk, és szerintem azért, Nancy, mert Sadie látta már az erőszak után a tettest, nem is egyszer – Oliver csak újra és újra és újra lejátszotta azt a jelenetet, ahol Sadie elkezd neki beszélni, aztán megállította pontosan annál a kockánál, ahol a kislány a plafonra néz. – Nem merte kimondani, hogy ki volt, ezért jeleket adott. Mielőtt elkezdett magyarázni az övről, ránézett a sarokban lévő kamerára.

- Nem, nem a sarokba nézett, miért nézett volna a s... – és akkor leesett. Kihúztam magam a széken ülve és végig néztem az őrsön és azon a rengeteg emberen, aki dolgozik itt. Végigpörgettem Sadie szavait a fejemben, bámultam az egyenruhás járőröket, a derekukon lévő fegyvertartót és az egyforma fekete cipőjüket, aminek elég vastag a talpa ahhoz, hogy éjszakai megfigyelés közben se fázzanak. Mindig rajtuk van az egyenruha, nem úgy mint a nyomozókon. – Itt van velünk valahol – suttogtam Olivernek, ő pedig lecsukta a laptopot és kivette belőle a memóriakártyát.

- Egy rendőr az.

[T I Z E N N Y O L C A D I K F E J E Z E T I.]

Már akkor tudtam, hogy zűrös vasárnapunk lesz, amikor Christopher az elhasznált kávézacc kukába öntése közben megtalálta a szemét között Freya bukásértesítőjét irodalomból. Tegnap éjjel borzasztóan későn ért haza a lány és minden bizonnyal délig aludt volna, ha a testvére nem ront be a szobájába és kérdezi fel, hogy mikor szándékozta ezt a hírt megosztani vele, mire ő álmosan kifejtette, hogy igazából soha, mert nem számít, tekintve, hogy úgy is át fog menni és felesleges aggódni ezen.

- Freya, buksz irodalomból! – jelentette ki újra szájbarágósan Christopher, miközben a húga még mindig kábán elsétált mellette és meg sem állt egészen a pultig, ami mögött a világ legnyugodtabb módján öntött magának egy csésze kávét. – Buksz!

- Nem bukok, hanem bukásra állok. A kettő nem ugyanaz – mondta Freya szó szerint a bátyja idegein táncolva. Az az igazság, hogy ez a téma nem olyan, mint például Mark. Teljesen meg lehet érteni Christopher kirohanását és egyetlen részem sem hibáztatja azért, amiért dühös a húgára és amiért jót akar neki. – Mellesleg nem akarok egyetemre menni, akkor nem mindegy, hogy mivel végzek?

- Ha így folytatod, nem fogsz tudni végezni sem, egy kicsit legyél már érettebb! – Christopher ki volt borulva. Nem tudom pontosan, hogy mikor láttam ennyire mérgesnek. Jobbnak láttam, ha nem is szólok most közbe ebbe a drámába. – Mellesleg most még úgy gondolod, hogy nem akarsz egyetemre menni, de mi van, ha megunod a lézengést és rájössz, hogy valamiből meg is kell élned? Akkor mit fogsz kezdeni magaddal? Alapítasz majd Mark barátoddal egy bandát?

- Szállj már le Markról, atyaég! – Freya a pultra csapta a kávés csészéjét

olyan erővel, hogy csodálkozom, hogy az egyben maradt és nem tört aprócska szilánkokra. Tudtam, hogy ideges, mert láttam az arcán, láttam a nézésén és minden aprócska mozdulatán, amit művelt. Megemelte a hangját a testvérére és mintha egy óvodással beszélgetne, olyan hangnemmel adta Christopher értésére azt a mindenséget, amit gondol. – Fogalmad sincs, mi megy az életemben és mit érzek, és úgy próbálgatsz nekem parancsolgatni, hogy tisztában vagy vele, hogy boldogulok nélküled, Christopher! Egész életemben a magam ura voltam, iskoláztattál és etettél, de én, *én* döntöttem az életem felett és most, hogy betöltöttem a tizennyolcat és liheg a nyakadban a tény, hogy felnőttem, beparáztál és úgy kezelsz, mint egy tizenkét éves gyereket! – éreztem, hogy ez a vita kezd kicsúszni az irányítás alól, mikor Freya szemeiben könnyeket láttam megcsillanni, Christopher izmai pedig megfeszültek attól a ledöbbentségtől, amit a lány hangereje és dühe váltott ki belőle. Az utóbbi eszelősen magára mutatott, szóra nyitotta az ajkait, de nem kezdte el egyből azt, amit közölni szeretett volna. Tudta, hogy veszélyes. Mégis felhozta. – Tizenkét évesen szembe kellett néznem a ténnyel, hogy meghalt az anyukám! Nincs anyukám, Christopher, egyedül választom ki a szalagavatós ruhámat, egyedül mentem át az első szakításomon, az első szerelmemen, nem tudtam elmondani anyának, mikor lefeküdtem először egy fiúval, nem tudtam elmondani neki semmit, mindent egyedül dolgoztam fel, mindent egyedül és akármennyire is itt voltál, nem tudtad helyettesíteni anyát, mert nem vagy ő! És én ezt feldolgoztam, feldolgoztam és a magam ura vagyok és semmi, semmi beleszólásod nincs abba, hogy megyek-e egyetemre, vagy nem!

A csend tovább folytatta az üvöltést a házban, miután Freya befejezte. Abban a pillanatban, hogy kimondta az utolsó szavát, mélyet sóhajtott – talán azért, mert látta a bátyja szemeit, talán azért, mert egyből meg is bánt mindent és érezte, hogy tovább ment a kelleténél. Hozzá nem illően zavarba jött, a földet bámulta és nyelt egyet. Fejét csóválva kezdett volna magyarázkodni, de Christopher megelőzte: bólintott egyet, majd az ajtóhoz lépett és kiment a házból. Freya a szobájába zárkózott.

Nem tudtam hirtelen, kit kellene vigasztalnom. Kívülről egyértelműnek látszik a szituáció: Freya kegyetlen szavai Christopher szívébe markoltak. Ez igaz is. Ha mélyebbre megyünk viszont, tudjuk, hogy a lány a nyers fogalmazása mellett borzasztóan szenved az édesanyja nélkül, még ha ezt

nem is mutatja. Senki nem hibáztathatja ezért. Christopher persze mindent megadott neki, mindent, amit csak tudott – teljesen nyilvánvaló, hogy félti és a legjobbat akarja neki. Mindkettejük oldalát megértem, mindkettejük fájdalmát látom, és ezért fagytam le egy az egyben, mikor döntés elé kerültem, hogy kihez kéne fordulnom. Mikor van egy családod, a legjobbat akarod nekik. Utálod sírni vagy szomorúnak látni a tagokat és felelősségednek érzed, hogy segíts nekik – én legalábbis pontosan ezt érzem, amióta saját családom van.

- Kimehetek apához? – nézett fel rám Maddi az ölemben, én pedig rámosolyogtam és megsimítottam a fejét, mielőtt válaszoltam volna neki.

- Apa szerintem most egy kicsit egyedül akar lenni, szívem – igazából teljesen biztos voltam ebben. Christopher nem ment volna ki a házból, ha nem így lenne. Ami csak hozza magával a tényt, hogy valószínűleg Freya is pontosan így érez, tekintve, hogy amúgy olyanok azok ketten, mint két tojás.

Csak akkor sikerült újra összegyűlnünk a konyhában, mikor elkészültünk anya vasárnapi nagycsaládos ebédjére, amire valahogyan most egyikünknek sem volt kedve menni. Az én elmém valahol a Sadie Addingtonos ügyön járt, Christopher és Freya pedig magukba zárkózva próbálták feldolgozni az egymáshoz vágott szavakat. Szerettem volna Christopherrel beszélni; tudom, hogy mit érez most, tudom, hogy gyűlöli magát és azt gondolja, hogy nem tett eleget édesanyja kérésének. Azt hiszi, hogy nem adott meg mindent Freyának és nem biztosította neki azt, amit kellett volna, ez pedig egy óriási badarság. Meg akartam nyugtatni, de egy privát percünk sem volt – némán ültünk be délben az autóba és ugyanolyan némán kocsikáztunk el gyerekkori otthonomig. A hangulat a házon belül sem volt egy picikét sem nyugodtabb, tekintve, hogy mostanában Clayton sincs a legjobb kedvében; amióta összeszólalkozott azzal az újságíróval, elég mogorva. Anyáról meg ne is beszéljünk, borzasztóan haragszik rá, amiért kamera előtt ment neki valakinek és minden harmadik szavával a földbe tiporja személyéhez hűen.

- Sam, ha nem lassítasz le, nem fogom engedni nagyanyádnak, hogy adjon neked desszertet! – ez volt az első mondat a bátyám jóvoltából, ami fogadott, mikor beléptünk az ajtón, meg egy villámgyorsan elrohanó gyerek előttem, akit szerintem fel sem ismertem volna, ha Clayton nem mondja a nevét, mert olyan sebesen távozott a látókörömből, hogy be sem tudtam azonosítani.

- Még milyen jó, hogy nagyanyádnak nem parancsol senki – válaszolt egyből anya a konyhából, én pedig halkan elmotyogtam egy köszöntést és reménykedtem, hogy senki nem hallotta. Levettem a kabátomat és a cipőmet, de mire megtettem, Maddi már be is állt a játékba és azt sem tudtam, hogy hol van. Freya otthonosan mozogva felszaladt az emeletre Milliehez, Christopher pedig kezet fogott a kanapén ülő apával és bátyámmal.

- Még milyen jó, hogy én vagyok a kölyök apja és ha azt mondom, hogy nem kap desszertet, akkor az égtől a földig is pattoghat mindenki, mert a kölyök anyján kívül senki nem parancsol nekem abban, hogy hogyan neveljem – igen. Kétségkívül feszült Clayton, kétségkívül.

- Jaj, de jó itt a hangulat – erőltetetten nevettem, ahogy lehuppantam apa és Clayton közé. Ha nagyon őszinte akarok lenni, kicsit sem akartam most itt lenni. Egyszerűen csak vannak olyan napok, mikor érzed, hogy nemigen szerencsés, ha emberek között töltöd az idődet, és pechemre ez pontosan egy ilyen nap volt. – Mi a helyzet?

- A kurva kibaszott élet a helyzet, Nancy – válaszolt Clayton szókimondóan, apa pedig heves tenyérmozdulatokkal jelezte, hogy ő is itt van és még mindig nem szereti, ha káromkodunk előtte.

- Vigyázz a szádra! – mondta, aztán megcsóválta a fejét és a kezébe vette a kanapé előtti asztalon fekvő újságot. Fogadjunk, hogy most is az akciós élelmiszereket figyelte!

- Miért hív át anya, ha csak szét akarja csesztetni a személyiségemet? Azt megoldhatja üzenetben is, baszd meg –masszírozta a halántékát a bátyám, mire én mélyet sóhajtottam és a velem szemben lévő fotelen helyet foglalt Christopherre néztem. Mintha nem is itt járt volna fejben, úgy nézett ki, ami valószínűleg tökéletesen reprezentálta a hogylétét. És a hollétét is. Nem tudott máson gondolkozni, csak Freyán.

- Akkor én megnézem anyát – nem volt jó ötlet, mikor felálltam és átsétáltam a konyhába, és ezt már akkor tudtam, mikor megtettem az első lépést. Anya ideges és frusztrált, ilyenkor általában indulatossá válik és olyanokat vág a fejünkhöz, amiket nem is akar.

Mármint, hát most, na. Nem kell őt bemutatni.

Michelle baba és Charlotte ott ültek az asztalnál, az utóbbi próbált egy átlagos beszélgetést folytatni drága édesanyámmal, ami a tekintetéből és engem látva a megkönnyebbült arckifejezéséből ítélve nem igazán sikerült.

- Segítenél megteríteni, Nancy? – tökéletes köszöntés, tíz per tíz. Nagyszerű. – Ezek a férfiak a házban képesek egy csecsemőre vigyázó nőre bízni a segítségnyújtást, mert el vannak foglalva a leárazott termékek bámulásával az újságban.

- Apa szívesen segítene neked, ha szólnál, de tudod még mindig nem vagyunk gondolatolvasók, anya – emlékeztettem a nőt arra, hogy nem rendelkezünk szuperképességekkel még most, évekkel később sem, mire ő motyogott valamit az orra alatt és kezembe adta a szalvétákat, amiket én gondosan háromszögbe hajtottam és letettem a székek elé. – Feszültnek tűnsz.

- Nos, Nancy, két gyerekemet ebben a másodpercben is ócsárolják a világhálón, a harmadik pedig még mindig alig tud menni a lábára, egy kicsit természetesen feszült vagyok ezek mellett, még ha nehéz is ezt felfognod – imádom, imádom ezeket a családi összejöveteleket akkor, mikor a nagy család hetven százaléka morcos. Egy csoda az egész nap ilyenkor. – Charlottenak éppen azt mondtam, hogy lehet eredményes lenne, ha kiállnátok egy nagyobb sajtó elé Claytonnal és tisztáznátok a neveteket – tessék? – Sőt, a legjobb lenne, ha én állnék ki, hogy elsimítsam a szálakat. Ti nyilvánvalóan úgyis csak jobban összekuszálnátok.

- Oké, anya, nagyon hízelgő az ajánlatod – kezdtem egyből, hogy még csírájában elfojtsam ezt –, de Clayton és én tudjuk kezelni a helyzetet és még véletlenül sem hiányzik, hogy te is belekeveredj, szóval légy szíves, hagyd ezt most ki.

Nem akartam, hogy anya tevékenykedésbe lendüljön, mert ha ő tevékenykedésbe lendül, az egyáltalán nem vicces. Lehet, hogy rólam szól egész Hinsdale, de Claytonnál még nem annyira vészes a helyzet. Ha Antonette Williams viszont kiáll és lehordja mindennek a népet a maga fennkölt stílusával, az egész családot tönkre teszi.

- Miért beszél mostanában velem úgy mindenki, mint egy gyerekkel? – motyogott magában anya, miközben kirakta az evőeszközöket a szalvétára. Sóhajtva a szekrényhez léptem és kivettem onnan pontosan tizenegy darab tányért. Csak ilyenkor jövök rá, mennyire rohadt sokan vagyunk ezeken a vasárnapokon, és mennyire introvertált vagyok egyébként.

Inkább nem válaszoltam a költői kérdésre, csak a pillantásaimmal elmeséltem Charlottenak, hogy fel fogok robbanni ezen az ebéden, aztán kimentem a nappaliba és szóltam a fiúknak, hogy jöjjenek enni, majd elordibáltam magam, hogy a gyerekek is hallják a hangomat.

Feszélyezetten ültünk asztalhoz és pontosan ugyanúgy ettük a levest. Csak apa kérdezgetett minket szokásához híven, de az a probléma, hogy még ő is ingerültté tett, mert eszembe juttatta a Sadie Addingtonos ügyet és azt, hogy titkolózom előtte.

Két hete tudjuk Oliverrel, hogy egy rendőr a bűnös, két hete tudjuk, és egyetlen egy előrelépés nem történt még azóta. Elkezdtük strukturálisan átnézni Hinsdale aktív és inaktív egyenruhás rendőreinek aktáit, a gond csak az, hogy a büntetőjogban dolgozó személyeknek megszokottan két fájlja létezik: egy munkahelyi és egy személyes, és mi bizony csak a munkahelyihez férünk hozzá. Egy felülvizsgálati személy engedélye kellene ahhoz, hogy esetleg megkaparintsuk azokat az aktákat, de az azt jelentené, hogy be kell avatnunk valakit abba, amit tudunk. Még Millaraynek sem szóltunk, és még apának sem mondtam el, mert nem tudom, hogy mit tenne vagy hogyan reagálna. Éppen ezért az ebéden ténylegesen úgy döntöttem, hogy csendben maradok és meg sem adom a férfinek az esélyt, hogy olvasson a szavaim között. Még akkor sem szólaltam meg, mikor már a másodiknál jártunk.

- Millie, be tudtad pótolni a kimaradásodat? – nézett apa a kisebbik lányára, miközben felcsavarta a tejszínes spagettitésztát a villájára. Anya ismét kitett magáért, borzasztó finom ebédet főzött és valószínűleg megint gurulva fogok hazamenni.

- Nagyjából. A franciával mondjuk erősen szenvedek – válaszolt Millie, majd grimaszba vágta az arcát. Még fáj egy kicsit a bokája, de már újra elkezdett járni a suliba egy tesifelmentéssel a kezében. Igazából ennek kifejezetten

örül, de nem hibáztathatjuk. Ki ne örülne Mr Stevensonnál? – Clayton, holnap értem tudnátok jönni majd Nancyvel? Freyának táncpróbája van reggel.

- Igen, de írj rám este is, mert elfelejtem – nyögte ki teli szájjal Clayton, majd végignyalta az ajkai körül az arcát, hogy eltüntesse onnan a szószt. Borzasztóan eszik, de tényleg.

- Millie, majd ha egyszer átjössz, segítek neked franciából – szólt közbe Charlotte, egyik kezével a mellette lévő babakocsit tologatta, míg másikkal enni próbált. Vörös haja egy nagyon is gyenge kontyba fogva esedezett a vállára, mert még arra sem volt ideje a három gyereke mellett, hogy rendesen felkösse. Nem irigylem szegényt. – Én is franciás voltam.

- Na, az szuper lenne például – örvendezett Millie, aztán teletömte a száját tésztával. Elmosolyodtam a kicsit sem etikus étkezésére, majd néztem ahogyan Freya elé tolja a telefonját, hogy mutasson neki valamit, és mindketten elvigyorodnak. Nem tudom elmondani, mennyire örülök, hogy megőrizték a barátságukat. Legfőbb bizalmasaik és legnagyszerűbb védelmezőik egymásnak, ez pedig rengeteget segített mindkettejüknek az elmúlt években. Freya könnyebben szocializálódott a húgom mellett, az utóbbi pedig hamarabb túllépett anya és apa válásán. – A többiből sikerült felzárkóznom.

- Azért ne túlozz, Millie. Biológiából még mindig csak négyes vagy – ó, édes drága jó anyám még mindig igazán szerepében van. Hogy őszinte legyek, könnyebb elviselni úgy, hogy nem élek vele. Teljesen harmonikus így a kapcsolatunk és csak akkor kell kibírni, mikor itt vagyok. – Nem lesz így jó, te is tudod. Hamar elszaladnak az évek és már mindjárt jönnek a vizsgáid, meg az egyetem.

- Jó, majd megkérem Markot, hogy korrepetáljon. Az a választottja – Christopher megforgatta mellettem a szemeit Freya barátjának nevét hallva, én pedig kedvesen ráléptem a lábára az asztal alatt, mielőtt valamilyen szellemes beszólással kirobbantotta volna a világháborút közte és a testvére között.

- Biztos vagy benne, hogy nem tudsz többet nála? – ennyit arról, hogy hat rá

a kínzásom.

- Szétsírom magam a vicceiden, Christopher, kicsit sem vagy unalmas – jegyezte meg az irónia legfenségesebb fokával Freya monoton hangon anélkül, hogy felnézett volna a telefonjából.

- Ne hozzuk a családi konfliktusainkat ehhez az asztalhoz, emberek – erőszakoltam magamra egy sokat mondó vigyort, miközben Freyára, majd a mellettem lévő Christopherre néztem, mire mindkettő pusmogott valamit az orra alatt és beletemetkeztek a tányérjukon lévő tésztába. Gyorsan elő kell rukkolnom valami más témával, mielőtt egymást fogják megenni. – Van valami nagyobb ügyed most, Clayton?

- Hogy lenne neki? – természetesen anya válaszolt a bátyám helyett, amire az utóbbinak még a villa is megállt a kezében. Miért érzem azt, hogy bármikor robbanható bombákkal ülök itt jelenleg? Miért érzem azt, hogy én is az vagyok? – A legtöbb ember egy agresszív kismalacnak gondolja, aki nem bírja kontrollálni magát, és aki mellesleg illegálisan járta ki az egyetemet. Nem akarom felhozni a múltat, de ha felhoznám, minden bizonnyal azt mondanám, hogy ha nem követte volna el azt a balhét tíz évvel ezelőtt és hallgatott volna rám, nem kellett volna nekem intézkedni és mindenféle szál megmozgatása nélkül megszerezhette volna a diplomáját egy évvel korábban.

Uramatyám...

- Pont most hoztad fel a múltat, ami kurva nevetséges, tekintve, hogy azóta lett három kölyköm. De oké, végül is miért ne, beszéljünk róla, nem én tettem tönkre lelkileg a nagyobbik lányomat, mert képtelen voltam elfogadni, hogy mások is rendelkeznek önálló döntéssel, nem csak jómagam – Clayton olyan erősen szólt vissza anyának, hogy majdnem megakadt a spagetti a torkomon. Még Freya is felnézett a telefonjából, annyira éreztük, hogy veszélyes vizekre evezett ez a szerencsétlen asztal.

- Nem mondom azt, hogy Nancy rosszul csinálta, mert akkor nem lenne ez a kis törpém – fordult anya Maddihez hatalmas mosollyal az arcán egy másodpercre –, de ha hallgatott volna rám ő is, valószínűleg nem lenne ez a dráma, ami körülötte leng. Ezt, kedves fiam, úgy hívják, hogy karma.

- Nem, ezt úgy hívják, hogy faszság, de könnyítsd a lelked, ahogy tudod, édesanyám – jegyezte meg Clayton, mielőtt szájához emelte volna a pohár vizét és kortyolt volna belőle egy nagy kortyot.

- Apa, már kétszer is káromkodtál – szólt rá Sam Claytonra, mire az utóbbi megcsóválta a fejét, majd letette a poharát maga elé.

- A felnőttek káromkodnak, az élet nehéz és kibírhatatlan, el kell fogadnod, Sam.

- Clayton! Megmondtam, hogy nem etetheted depresszív szöveggel a gyerekeket, mikor bunkó hangulatodban vagy – szólalt fel hitetlenül Charlotte, mire Clayton kényszerülten igazat adott neki és elmagyarázta Samnek, hogy csak kicsúszott a száján és nem szabad átvenni a szokását, mert az borzasztó dolog.

- Ez nem a lelkem könnyítése – nyilván tovább viszi anya, miért is ne tenné? – Én csak azt mondom, hogy az illegális jelzőt nem díszként használjuk. Ha nem keveredett volna Nancy illegális kapcsolatba, nem lenne most ez a felfordulás. Valószínűleg ez már az egész életére ki fog hatni. Maddire is minden bizonnyal, ki tudja, hogy így fel fogják-e venni a jogi egyetemre?

- Anya, Maddi négy éves, nem igazán gondolkozom még a karrierjén és az iskoláin – emlékeztettem anyát arra egyből, hogy a mellettem ülő gyerek még az óvodából sem ballagott el, mire ő csak leintett egy olyan pillantással, mintha nem venne komolyan. Tipikus. – És különben is, nem biztos, hogy jogi egyetemre akar majd menni. Arra megy, amire szeretne.

- Persze, hogy jogi egyetemre akar majd menni, úgy kell nevelni, hogy arra akarjon – igen, azt hiszem, itt kezdődik a probléma és itt látszik meg, mi is volt a gond az én nevelésemmel, vagy akár Claytonéval és Millieével. Anya nem hagyott nekünk soha választást, mert belénk nevelte a szakmáját. Szeretem azt a tényt, hogy ügyvéd vagyok, de ez még nem zárja ki az igazságot.

- Úgy fogom nevelni, hogy ne féljen leülni velem és elmondani azt, hogy mit szeretne kezdeni az életével, és biztosítani fogom róla, hogy ha nem jogi egyetemet szeretne járni, akkor az teljesen rendben van – nem hátráltam meg

a véleményemtől, mert pontosan tudtam, hogy hogyan akarom nevelni a gyerekemet. Sajnos már nem az a tizennyolc vagy huszonkét éves lányka vagyok, aki félt kilépni az édesanyja árnyékából. Nagyon régen nem vagyok már az árnyékában. – Neked is így kellett volna csinálni.

- Így csináltam. Millie is teljesen önszántából fog a jogi egyetemre menni, nem igaz, szívem? – fordult anya legkisebb gyereke felé, mire Millie teljesen tudatlanul felnézett a tányérjából és végigpásztáztatta tekintetét rajtunk. Szerencsétlen gyerek, istenem.

- Ó, én? – kérdezett vissza, miközben hátradőlt és felhúzta egyik térdét magához a székre. – Ja, én nem szeretnék jogra menni – olyan csend lett az asztalnál, hogy még a villák csapódását sem lehetett hallani már a gyerekek részéről, mert ők is anyára néztek inkább az evés helyett. Millie eleinte fel sem fogta, hogy mit jelent az, amit mondott; csak akkor esett le neki, mikor a bátyám és én tátott szájjal néztük a nyugalmát és a határozottságát. Akkor kimeresztette nagy zöld szemeit és mélyen beszívta a levegőt. – Ó, bocsi, anya. Azt hittem, már tudod.

- Nos – kezdte anya zavartan –, mehetsz államtudományira is, hogy apád nyomdokaiba lépj. Az is büntetőjog és nagy becsben tartom a munkáját.

- Én is, anya, de ki van zárva, hogy államtudományira menjek – húzta fel a vállát Millie, én pedig esküszöm, megijedtem, hogy anya leájul a székről. – Nem nagyon érzem ezt a büntetőjogot, bocsi.

- De akkor... – nem tudom, mikor volt utoljára az, hogy anya megakadt a saját szavaiban. Tudom, hogy ez nagyon szíven ütötte őt, annyira, hogy tagadni sem tudta. – Akkor mégis mihez akarsz kezdeni majd az életeddel?

- Jézus – szólalt meg hirtelen Christopher, majd megvilágosodva felém fordult és az undor összes formáját felvette az arcára olyan szinten, amilyen szinten még nem is láttam. – Olyan vagyok, mint az anyád!

- Tessék? – a férfi nem is figyelt anya hangjára, elmosolyodtam kétségbeesett tekintetén és minden erőmmel azon voltam, hogy ne nevessem el magam. Szegénykém tényleg azt hiszi, hogy képes bárki is felérni az anyám kegyetlenségi szintjére. Hát nem édes?

- Anya, nem csak büntetőjog létezik a világon. Nagyon szeretem a művészetet például, vagy az irodalmat. Szeretek írni is – magyarázta zavartalanul Millie, mire anya iszonyodottan összeborzongott még csak a tényre is, hogy az egyik gyereke kiejtette a művészetet és az irodalmat a száján.

- Nagyon távol vagy te az anyámtól, Christopher Burns – válaszoltam Christophernek sóhajtva, majd anélkül, hogy ránéztem volna, tarkójára tettem a kezem és gyengéden megsimítottam.

- És mikor azt mondja, hogy nagyon távol, akkor úgy érti, hogy *nagyon* távol – helyeselt rám Clayton is, gondosan ügyelve arra, hogy elnyomja a vigyorát. Halálosan viccesnek találta azt, hogy anyát vesztésre nyomta egy olyan kis hippi kinézetű lányka, mint a húgunk.

Mielőtt anyám sírásban tört volna ki, Freya telefonja hangosan megszólalt az asztalnál és sikeresen kizökkentette a társaságot abból a meghökkenésből, amit Millie pár ártatlan mondata okozott bennünk.

- Hát, ezt most nem tudom, hogy fel fogom-e tudni venni – szívta be a levegőt Freya, mire Christopher újra felém fordította azokat a rémületben úszó égszínkék szemeit.

- Látod? Már abban sem biztos, hogy felveheti-e a telefont az engedélyem nélkül. Ez végtelenül szánalmas rám nézve, Nancy Williams. Végtelenül szánalmas.

- Christopher, csillapodjál már, azért mondtam, mert mindjárt lemerülök. Ember, csak összevesztünk, fújd ki magad – szólt rá a testvérére Freya, miközben felállt tőlünk a telefonjával a kezében és átsétált a nappaliba.

Mondanom sem kell, hogy az ebéd hátralévő része csendben és kínosan telt. Már háromkor leléptünk, mert jobbnak láttam, ha nem maradunk – ismertem anyámat és ismertem Milliet is, a nagy durranás még hátra volt a mai napon és nem éreztem a szükségletét a maradásnak. Szerintem apa volt az egyetlen, aki nem ment haza, mert tudta, hogy valakinek le kell nyugtatnia majd anyát és pórázon kell tartania Milliet, mielőtt még nagyobb balhét csinál magának.

Otthon a nap hátralévő része nyugodtan telt. Nekiálltam vacsorát készíteni, Freya pedig elment valamerre természetesen bejelentés nélkül. Még este nyolcra sem ért haza, ezért a hűtőbe raktam neki a részét, aztán elvégeztem az esti teendőket először Maddivel, majd saját magammal is. Már kilenckor ágyban voltunk mindannyian, Christopher és én egymás mellett feküdve bújtuk a laptopunkat – a rendőrségi fájlokat böngésztem, de már összemosódott előttem a képernyő a sok olvasástól. Már majdnem feladtam, mikor találtam egy járőrt, akit két évvel ezelőtt felfüggesztettek a tanúk zaklatásáért. Azóta már újra aktív, ez az egyetlen érdemleges infó van feljegyezve róla, mégis nyitottam egy cetlit a gépemen és bepötyögtem a nevét. Darren Turner.

Végül lecsuktam a laptopot, az éjjeliszekrényre tettem, aztán az oldalamra fordultam Christopher felé. Néztem a férfi erős állkapcsát, fáradt szemeit és addiktív cselekedetét, ahogyan nagy koncentrálásában megnyalja alsó ajkát. Biztosan munkát keres, de fejben egyáltalán nem itt jár. Freyán gondolkozik, és tele van önutálattal, mert élete legnagyobb célja, hogy a lehető legjobb apuka és testvér legyen.

- Szeretlek – szólaltam meg hirtelen, Christopher pedig rám nézett és lágyan elmosolyodott. Nem engedtem, hogy visszamondja, megelőztem. – És nem akarom, hogy azt gondold, amit jelenleg gondolsz.

Christopher sóhajtva lerakta az öléből a laptopját, majd velem szembe fordult és fülem mögé tűrte egy rakoncátlan hajtincsemet. Még mindig megmelengeti a lelkemet ezzel a cselekedettel. Kiűz minden problémát és negatív érzést belőlem, és megtölt ezzel az igen ártatlan és véget nem érő szerelemmel.

- Mégis honnan tudod, hogy mit gondolok, Nancy Williams?

- Látom a szemeidben – mondtam ki őszintén, majd közelebb húzódtam hozzá amennyire csak tudtam. Már-már az orrunk is összeért, annyira szorosan feküdtünk egymás mellett. – Freya nagyon nyersen fogalmazott ma délután.

- Lehet, de nem mondott olyat, ami ne lenne igaz – tudtam. Tudtam, hogy ez lesz. – Nem jól csinálom, és a legbosszantóbb, hogy nem tudom, hogyan kellene, ha nem így. Elvesztem őt, Nancy.

- Freya nagyon önálló ember, de ez nem azt jelenti, hogy el fogod veszteni – gondolkozás nélkül válaszoltam, mert tudtam, hogy úgy van a helyzet, ahogyan én mondom. – És nem csinálod rosszul, de abban igaza van, hogy nem tizenkét éves már. El kell fogadnod, hogy kezd felnőni. Nem védheted meg mindentől, Christopher.

- Jó lenne, ha anya itt lenne és megmondaná, mit kezdjek vele – vallott Christopher, én pedig bólintottam és végigsimítottam kellemesen borostás arcát. Nem sokszor van emlegetve Adeline sajnos; sem Freya, sem ő nem beszél róla, így a mai nap igen megterhelő mindkettejüknek, úgy gondolom. – Annyira boldog lenne, ha tudná, hogy elvettelek. Sziporkázna.

- Imádná Maddi – jelentettem ki, miközben elmosolyodtam. Borzasztóan szomorú, hogy Adeline nem érte meg első unokájának születését. Biztos vagyok benne, hogy nagyon élvezte volna a nagymamáskodást és megszakad a szívem, hogy ezt már soha nem fogjuk látni. – Szerintem többet kéne beszélned róla Freyával.

- Gondolod? – bólintottam. Szerintem Freya legfőképpen azért is ilyen privát Christopher előtt, mert fogalma sincs a férfinek arról, hogy a lány hogyan viszonyul az édesanyja elvesztéséhez. Dühöngött sokáig, lerontotta a jegyeit és volt egy olyan fázisa, mikor semmi más nem érdekelte, csak a rajzolás. Aztán egy időben beletemetkezett a tanulásba, hogy ne kelljen csinálnia semmi mást, majd megtalálta a bulik és az alkohol világát, a zenét és minden mást, ami segített neki felépíteni egy pontosan ugyanolyan falat, amilyet Christopher húzott fel maga elé réges-régen. – De mégis hogy hozzam fel?

- Ülj le mellé és kezdj el vele beszélgetni – tanácsoltam, aztán a férfi karjára férkőztem és átöleltem a mellkasát. Magamba szippantottam jellegzetes illatát, lecsuktam a szemeimet és hagytam, hogy magunkra húzza a takarót. – Megoldjátok ezt is.

Így aludtam el, ebben a pozícióban. Talán reggelig fel sem ébredtem volna, annyira kényelmesen feküdtem, ha nem kelt fel egy olyasfajta rémálom, amiben Sadie Addington a főszereplő – játszik velem a tudatalattim és borzasztóan élvezi. Christopher mélyen álmodott, mikor felálltam az ágyból és kimentem a konyhába vizet inni. Hajnali egy óra volt már, Freya szobájának ajtaja alól mégis kiszűrődött a lámpa fénye. Vettem a bátorságot

és bekopogtam, csak hogy megnézzem, mi van vele és miért van még fent ilyenkor. Igaz, körülbelül kettőt láttam mindenből a fáradtságtól, de lényegtelen. Megkaptam az engedélyt, így lenyomtam a kilincset és beléptem a nem kicsit kaotikus szobába. A lány az ágya közepén ült egyik lábát magához húzva, egy vonalas füzettel és az irodalom könyvével maga előtt.

- Freya, mit csinálsz? – gyengéden, nulla dühvel a hangomban kérdeztem rá a lány jelenlegi tevékenységére, miközben leültem elé az ágyra. – Már aludnod kéne, holnap nem fogsz tudni felkelni.

- Nincs olyan nap, hogy hajnali kettő előtt elaludnék, mégis mindig Millie miatt kések a suliból – elnevettem magam a megjegyzésre. Eszembe jutott Mikeila, meg az, hogy szegény sosem ért be az első órára időben, mert nem voltam hajlandó elkészülni. Most, hogy belegondolok, Freya nagyon sokban hasonlít gyerekkori barátnőmre. – Ezeket a rohadt beadandókat írom, hogy jobb legyen egy kicsit a jegyem.

- Majd megírod őket holnap – tudtam, hogy Freya nem maga miatt akar javítani, hanem Christopher miatt. Nem érdekli az, hogy milyen jegyeket kap, mert nem akar egyetemre menni.

- Emlékszel még arra a karkötőre, amit adtam neked évekkel ezelőtt? – derült égből villámcsapásként kaptam ezt a kérdést, Freya fel sem nézett a füzetéből, csak akkor, mikor befejezte azt az esedékes mondatot, amit írt éppen.

- Persze, el is raktam – hogyne emlékeznék a barátságkarkötőjére! Akkor adta oda nekem, mikor öt évvel ezelőtt átmentem hozzájuk vacsorázni, mert Adeline meghívott. Azon az estén mondta el, hogy rákos, azon az estén kért meg, hogy ne hagyjam, hogy Freya az édesapjához kerüljön. Én pedig azon az estén ígértem meg neki.

- Nagyon sokat jelentett nekem az a karkötő, miután anya meghalt, mert te és Mrs Williams voltatok és vagytok is az anyaalakok az életemben – magyarázta Freya komolyan és határozottan, én mégsem tudtam reagálni. Először is azért nem, mert hajnali egy óra volt és azt sem tudtam, hol vagyok, másodszor pedig azért nem, mert hirtelen ért ez a beszélgetés. – A lényeg, hogy amit mondtam Christophernek délután... szóval, nem teljesen igaz, hogy

nem volt senki, akivel megoszthatnám az életemet. És nem vagyok egyedül, mert tudom, hogy itt vagy. Nem akartam, hogy úgy érződjön, hogy... tudod. Hogy nem értékellek.

- Nem érződött úgy – megmosolyogtatott Freya zavartsága, nincs hozzászokva az ilyesfajta megnyilvánulásoktól saját magától vagy akár bárki mástól. Egyáltalán nem vettem magamra azt, amit mondott délután, mert nincs jogom magamra venni. Talán anyaalak vagyok az életében, de sosem leszek igazán az, mert ez lehetetlenség. Mi inkább mindig is barátok voltunk, nem szülő és gyerek. – És nem kell bocsánatot kérned azért, mert nem tudom helyettesíteni benned édesanyádat. Nem is akarom ezt. És Christopher sem. De ezt majd vele megbeszéled.

- Én nem akartam őt megbántani, nem akartam... nem akartam, hogy azt higgye, hogy nem szeretem, vagy ilyenek – nyelt egyet Freya, majd megpihentette állát a térdén és sóhajtott egyet.

- Ne felejtsd el ezt elmondani neki is, jó? – olyan nehezen álltam fel az ágyról, mintha rá lennék ragasztva a takaróra. – Aludj most már!

- Jó – mindketten tudtuk, hogy nem fog még aludni Freya, de azért igen cuki volt, hogy rám hagyta.

- És egyébként – fordultam hátra egy utolsó szóra – nem fogod egyedül kiválasztani a szalagavatós ruhádat.

Elmosolyodott Freya a mondatomra és nem vitte tovább a témát, mert pontosan tudta, hogy nem szükséges. Hagyta, hogy kimenjek az ajtaján és én pontosan ezt tettem.

A nappaliban tökéletesen belerúgtam a kanapé sarkába, a kislábujjam pedig sikított egyet – helyettem is, tekintve, hogy valamiért úgy gondoltam, hogy nem lenne jó az éjszaka közepén káromkodni. Egy másodpercre összegörnyedtem a fájdalomtól, aminek hatására észrevettem a kanapé párnáin hagyott telefonom kéken jelző fényét, ami értesít, hogy nem fogadott hívásom van. Nem is értem, miért hagytam kint a nappaliban a mobilt, tekintve, hogy mindig beviszem magammal a hálószobába még estére is. A kezeim közé vettem, aztán felnyitottam. Mielőtt bármit is megnéztem volna,

lejjebb vettem a fényerőt, mert féltem, hogy kiégeti a retinámat, aztán leolvastam az értesítéspanelről Oliver nevét. Rámentem a nem fogadott hívásra, hogy lássam a részleteket; egy órával ezelőtt keresett.

Nem kicsit ijedtem meg, hogy miért.

Miért hívsz te engem éjfélkor? – tettem fel a kérdést sms-ben. Egyik részem reménykedett benne, hogy még fent van és válaszolni fog, a másik borzasztóan félt a késői órák ténye miatt. A telefonom egy igen szűk perc után kijelezte az újabb hívását, rezgett a kezemben pontosan úgy, ahogyan én a rettegéstől. Azonnal megnyomtam a zöld gombot, de mikor felvettem, nem tudtam egyből megszólalni. A szívem a torkomban dobogott, nyelnem kellett egyet, hogy helyet hagyjak a szavaimnak.

- Valami baj van? – tettem fel végül a kérdésemet halkan, miközben meredtem magam elé a sötétségben; csak a hűtő ajtajába épített hőmérő piros fénye törte meg azt, ami megmutatja, milyen a hűtő belsejében a hőmérséklet és jelez, ha túl magas vagy alacsony. Az én hőm biztosan leszaladt, mert dideregtem.

- Audrey Gaerren itt ül a nappalimban – Oliver hangja egyáltalán nem volt nyugtató, olyannyira nem, hogy eleinte nem is jutott el az elmémig, hogy mit mondott. A megnevezett személy vezetéknevére felkaptam a fejem, mégsem tudtam, kiről van szó. Audrey, Audrey... Audrey Gaerren. *Max és Ben...* – Max és Ben nővére.

nővére.

Egyetlen egyszer láttam Audrey Gaerren nevét, az pedig akkor volt, mikor Max hamisan vallott Benért és megpróbáltam kideríteni, hogy kit véd. Egyből tudtam, hogy a nővére nem lehet az, mivel az elkövető férfi volt, így ki is zártam az édesanyja mellett őt is attól függetlenül, hogy karácsony idején itt tartózkodott. Egyébként már elköltözött nem is tudom, melyik államba.

- Az hogy lehetséges? – annyira lesokkolt a hír és Audrey létezése, hogy nem voltam képes rendes gondolkozásra, sőt még egy mondatot is nehézségnek véltem összerakni. A fénytelen környezet magához ölelt és fojtogatott, én

magam sem tudom, miért. – Oliver, mi történt?

- Figyeltem Gaerrenék házát és láttam, hogy bemegy. Tudtam, hogy már láttam valahol az arcát, ezért rákerestem Mrs Gaerrenre az adatbázisban és a gyerekei között ott volt Audrey neve is. Körülbelül húsz percet lehetett a házban, és mikor kijött, egyből leszólítottam – komolyan mondom, nehezemre esett értelmezni azt, hogy miről beszél Oliver, de csak azért, mert körülbelül öt perce keltem fel. – Hogy felejthettem el őt? Szánalmas nyomozó vagyok.

- De várj egy kicsit, egyáltalán mit keres itt? Audrey nem is itt él – lerogytam a kanapéra, úgy beszéltem tovább Oliverrel. Fejemet fogtam, mert fájt az agyalástól, és mert nem tudtam, mi történik. Az éjszaka közepe van. – És miért van nálad?

- Mert elkezdtünk beszélgetni és nem akartam abbahagyni. Azt mondta, hogy vallani fog a szüleiről, ha megtalálom neki Maxet – tessék? Hogy érti, hogy megtalálja?

- Hogy érted, hogy megtalálod?

Hogy érti?

- Azért jött vissza Illinoisba, mert nem éri el Maxet napok óta – kicsit úgy éreztem, mintha felfordult volna a világ.

Max eltűnt?

[T I Z E N N Y O L C A D I K R É S Z II.]

Nem tudtam felállni a kanapéról. Hallgattam Oliver hangját, mégsem figyeltem rá, úgy ültem ott a nappaliban, mint egy gépezet, ami kezd lemerülni és semmire nem képes reagálni ezáltal. Nem tudom, mit mondott pontosan a férfi, és nem tudom, meddig beszéltünk – miután letettük, visszamentem a hálószobába és halkan, hogy Christopher fel ne ébredjen, kihoztam a laptopomat magammal. Visszaültem a kanapéra és a rendőrség hivatalos weboldalára léptem, tovább a titkosított részlegre és az aktarendszerre. Audrey Gaerren nevét írtam be, de nem találtam róla semmit pár gyorshajtási felszólításon és egy tizenhat éves korában elkövetett bolti lopáson kívül. Négy évvel fiatalabb nálam, mindössze huszonhárom éves. Két állammal odébb, Pennsylvaniában él. Az övéről Max aktájára csúsztam és próbáltam a helyén tartani a szívemet – féltem, féltettem őt és gyűlöltem magam, amiért nem hívtam fel akkor, mikor fel szerettem volna. Az éjszaka folyamán természetesen háromszor is próbáltam, de egyből hangpostára kapcsolt. Azon agyaltam, hogy hol lehet, hogy hova mehetett és hogy mit csinálhat jelenleg – elvégre, ha a nővére nem találta, nyilvánvalóan otthon sincs. Pörgött az agyam és nem tudtam megállítani; ha elszökött otthonról, minden bizonnyal messze ment a szüleitől, mert valami történt. Ha messze ment a szüleitől, nincs az államban. Repülővel nem mehetett sehova, mert nincs annyi pénze, úgyhogy holnap majd le kell csekkolnunk a vonat-és buszállomásokat. Vagy stoppolhatott is.

Nem.

Miket beszélek?

Max bevállalta volna a börtönt azért, hogy biztonságba tudja az öccsét. Nem fog eltűnni az államból, addig nem, amíg magával nem viheti Bent. Nem hagyná itt.

Csak akkor eszméltem fel, mikor a laptopom piros színű értesítéssel jelezte nekem, hogy le fog merülni az akkumulátor – nem tudtam leolvasni az órát róla, mielőtt kikapcsolhatott volna. A telefonomon néztem meg, hat óra két percet mutatott. A sötétséget felváltotta a házban a félhomály, amit az ablakokon beszűrődő napsugarak adtak. Freya halkan lépett ki a szobájából; pizsamája és fáradt, nyűtt tekintete hirdette álmosságát és azt, hogy nem régen kelt fel. Majdnem megkérdeztem, hogy miért van fent már hatkor, de eszembe jutott, hogy keringőpróbája van nulladik órában.

- Jézus úristen, ne mondd azt, hogy egész éjjel fent voltál – nézett rám hitetlenül, én pedig hátradőltem a kanapén és lecsuktam kiszáradt szemeimet.

- Ne mondd el a bátyádnak, jó? – ha Christopher megtudná, hogy hajnali egytől reggel hatig bújtam egy ügyet, borzasztóan kiakadna és minden bizonnyal elválna tőlem.

- Nem szükséges, hogy elmondjam, mert úgy nézel ki, mint aki most mászott ki egy koporsóból – Freya nem finomkodott a kinézetemmel kapcsolatban. A pult mögé lépett a kávéfőzőhöz, kicserélte a kávézaccot, vizet engedett a gépbe és bekapcsolta azt. – Mit csináltál?

- Próbáltam megtalálni valakit – motyogtam, aztán egy mélyet sóhajtottam. Tudtam, hogy felesleges elaludnom egy órára. Inkább halkan visszaosontam a szobába, összeszedtem pár ruhadarabot, amit majd felszenvedek magamra, és elmentem zuhanyozni annak reményében, hogy egy kicsit frissebb leszek.

Természetesen nem lettem frissebb. Képes lettem volna állva elaludni, emellett a kinézetem tényleg borzasztó hatást keltett: a laptop bámulásától bevörösödött szemeim alatt mély táskák húzódtak, amiket még a korrektor sem szeretett volna teljesen elfedni, sápadt voltam és igen láthatóan álmos. Arról ne is beszéljünk, hogy a koordináta rendszerem sem volt éppen toppon és alig bírtam egy helyben megállni. Egy fekete farmert vettem fel egy hasonló színű magasnyakú pulóverrel, amit a nadrágba tűrtem. Nem nekem való az egész éjszakai virrasztás, az az igazság – még a színek is zavarták a szememet, elővettem a fekete szövetkabátomat a fehér helyett és azt akasztottam ki a cipőm felé a fogasra. Mire Christopher felkelt, én már a harmadik pohár kávémat ittam, ami azt eredményezte, hogy felpörgött a szívem üteme, amíg én ugyanolyan fáradt maradtam.

- Jó reggelt. Lassan kelteni kell Maddit – mondtam, miközben hátat fordítottam a férfinek, hogy egy adag kávéval üdvözöljem. Ahogyan magamhoz vettem a kávékiöntőt, ujjaim elgyengültek, fogásom bizonytalanná vált és olyan hamar engedte el az üvegből készült tárgyat, amilyen gyorsan esett a földre és tört szilánkokra. A francba!

Ha nem látnék kettőt, ez nem feltétlenül következett volna be.

- Megvágtad magad? – Christopher egyből elém állt, felfordította két tenyeremet, hogy megbizonyosodjon testi épségemről, majd lehajolt és óvatosan összeszedte a nagyobb szilánkokat. – Fel kell porszívózni, mielőtt Maddi belelép véletlenül.

- Menj be hozzá, biztos, hogy felkelt a hangra. Én hozom a porszívót.

Nyűggel-bajjal takarítottam fel az eltört kiöntőt, aztán megpróbáltam úgy viselkedni, mint aki életben van. Régen szenvedtem ennyire reggel, és minden bizonnyal Christopher is megállapította, hogy igen keveset aludtam. Mikor megérkezett értünk Clayton, gyorsan elköszöntem tőle egy szájára adott csókkal, hogy minél kevesebbet lásson belőlem, aztán felvettem a kabátomat és a cipőmet, majd ki is siettem a házból Maddivel és Claytonnal meg a gyerkőceivel együtt.

- Jó szarul nézel ki – annyira, annyira örülök, hogy ilyen erősen él a kedves bátyámban a testvéri szeretet. Annyira, de tényleg. – Ennyire jól telt az estéd?

- Persze, igazán kielégítően hatott rám az, hogy próbáltam kitalálni egy tizenkilenc éves gyerek hollétét – válaszoltam szarkasztikusan, amiből rájöttem, hogy a Burns testvérekkel való együttélés hatása álmosan elég erősen kijön rajtam.

- Hogy micsoda? – a hátsó ülés felé intettem a fejemmel válaszként, jelezve, hogy nem a legjobb ötlet erről beszélni jelenleg, éppen ezért az óvodáig néma csendben ültünk egymás mellett. Olyan néma csendben, hogy egy pár másodpercre el is aludtam.

Miután kiraktuk a gyerekeket, Clayton egyből letámadott, én pedig töviről-hegyire elmeséltem neki a Gaerren-ügy fejleményeit addig, amíg lefordultunk

Milliért. Kiemelte ez idő alatt, hogy veszélyes játékot játszok és nem kellene beleavatkoznom olyan rendőrségi ügyekbe, amiket valószínűleg fel fog kapni a sajtó, én pedig ennek lendületében úgy döntöttem, hogy a Sadie Addingtonosba bele sem kezdek, mert megeszi a fejem. Írtam Olivernek, hogy egy fél óra múlva érek oda és szeretném, ha kijönne elém, mert képtelen vagyok egyedül átverekedni magam a tömegen.

- Na, mi volt tegnap anyánkkal? Kaptad az ívet? – nézett hátra Clayton a húgunkra, aki felhúzta a vállát és az ablak felé fordult. Eszerint elvette anya az ő életkedvét is, remek. – Ne törődj vele, én azt mondom, hogy csináld azt, ami jól esik. Kivéve ha az, ami jól esik, valamilyen pszichedelikus drog. Vagy fű, vagy alkohol. Vagy valamilyen kis nyomorult hímringyó.

Clayton sikeresen elérte, hogy Millie elnevesse magát és egy kicsi életszínt kapjon két pufók arcába. Nem szerettem őt szomorúnak látni, szerintem a bátyám sem, és ez nem csak azért volt, mert a kistestvérünk, hanem azért, mert Millie mindig olyan vigyori. Egy alapvetően jókedvű embert mindig nehezebb lelombozottnak látni.

- És mi van, ha valami lánnyal jönnék össze? Az ő ringyóskodását hagynád a közelemben? – Claytont annyira váratlanul érte a kérdést, hogy csak kuncogni tudott, miközben lefordult az iskolához vezető útra. Igazából engem is meglepett, mert tudtam, hogy Millie viccelődése mögött bujkál egyfajta igazság, elvégre ezt a lányt szerintem annyira nem érdekli, hogy fiúba vagy lányba szeret-e bele, hogy még el sem gondolkozott rajta.

- Cicuka, a legkisebb mértékben sem érdekel, hogy leszbikus vagy heteró vagy-e, ha valaki összetöri a szíved, én összetöröm az illető mindkét térdkalácsát – elmosolyodtam a bátyámon és a védelmezésén, majd a visszapillantó tükrön keresztül figyeltem, ahogyan a húgom vigyorogva nyújtózkodni kezd hátul és elnyom egy ásítást.

- Talán mindkettő vagyok, talán egyik sem. Az univerzum a szerelmem.

- Jól van, Miss Univerzum, ezt biszexualitásnak hívják, de ahogy érzed – jegyezte meg Clayton kötekedve, miközben leparkolt az iskola előtt. Talán több kamerás emberke állt itt, mint az őrsnél, két biztonsági őr segítette a gyerekek bejutását az épületbe, de sajnos nem voltak annyira hatékonyak,

mint kellett volna, hogy legyenek. – Kösd fel a hippigatyádat. Nem lesz egyszerű bevergődni magad.

Hihetetlen. Hihetetlen, hova fajult ez a város, de komolyan mondom, gimnáziumok előtt állnak az újságírók, zaklatják a diákokat és egy nyugodt percet nem hagynak az embernek. Nem törődnek azzal, hogy mit tesznek, nem törődnek azzal, hogy teljes szorongásban tartják a rajtuk átmenni kényszerülőket. Persze, nekem nehéz, de egy tizennégy-tizenöt éves gyereknek még nehezebb. Minden bizonnyal Freyát is százszor megtalálták már.

- Nem első alkalom lesz – mondta Millie, aztán középre húzódott a hátsó ülésen és előrébb hajolt közénk. – De nem lehetne az, hogy megyek ma veletek ma mondjuk? Anyának nem fáj, ha nem tud róla.

- Nem fogod ellógni a napot azért, mert néhány seggfej vérben forgó szemekkel vár rád – szólalt meg előttem Clayton, mire én hevesen bólintottam, jelezve az igazát. – Nem fognak ki a Williamseken.

- Ők nem érdekelnek, Clayton. Még pózolni is szoktam nekik, hogy idegesítsem őket – nem hiszem el ezt a lányt, de tényleg. – Csak ma nincs kedvem bemenni. Légyszi, srácok!

- Nem. Be kell menned az iskolába – makacsoltam meg magam én is, mire Millie nyelt egyet, hátradőlt a kocsiban és magához szorította sötétzöld hátizsákját. Itt nem csak arról volt szó, hogy lustának érezte magát és nem akarta végig ülni az órákat, és ez nem csak nekem tűnt fel, hanem Claytonnak is. Látszott Millie szemein, hogy fél bemenni, a gond csak az, hogy amíg én tudtam, hogy miért, Clayton nem.

- Miért nem akarsz bemenni, Millie? – tudtam. Tudtam, hogy rákérdez. A kamerásokra néztem, a szívem egyből gyorsabban kezdett verni, mert már előre éreztem a balhé keserű szagát, ami mindig marja egy kicsit az orrom. – Valami baj van?

- Nem, dehogy is. Felejtsd el – mondta Millie, de nem sikerült kijutnia az autóból. Mielőtt kinyithatta volna az ajtaját, a bátyánk egy gombnyomással lezárta azt.

Clayton jó ügyvéd. Mikor felkérik egy ügyre, már egy konzultáció után is meg tudja állapítani szinte, hogy a védett bűnös-e – figyeli a testbeszédet, a mimikákat, a hangszínt. Észreveszi, ha egy asszertív ember agresszívvé vagy szubmisszívvé válik, észreveszi a félelmet, az ingerlékenységet, a személyen kívüli viselkedést. Jól végzi a munkáját, és jelenleg ez a legszörnyűbb tényünk.

- Millie, ha nem mondod el, miért nem akarsz bemenni, bemegyek helyetted és Isten látja lelkem, kiderítem magamtól – tudta Clayton, miről van itt szó, egyszerűen csak hallani szerette volna Millietől is. Nem hülye, tudja, hogy nem valami baráti dráma a helyzet itt, tudja, hogy nem kamaszkori félelem az, ami Millieben olyan keservesen túlteng. Összerakta a darabkákat nagyon hamar és forrt, egyenesen forrt az idegtől. – Nem magadtól estél el a múltkor, mi?

Csend.

Nem kellett válaszolni erre a kérdésre ahhoz, hogy Clayton megerősítést kapjon. Elég volt neki annyi, hogy Millie szólásra nyitotta a száját – a mellettem lévő feloldotta a zárat a kocsin és olyan gyorsan vágta ki annak ajtaját, hogy mikor ijedtségemben felvettem a tempóját és nagy hévvel utánaugrottam, majdnem kiestem az ülésből, mielőtt a talajra léphettem volna. Olyan hamar megtaláltak minket a kamerák, hogy elvesztettem Clayton alakját egy másodpercre, a kérdések elnyomták a hangomat és nevének ismétlését, hogy figyeljen rám. A pánikom hamar előtört, a nyomorgást fizikális fájdalomnak éreztem már és olyan ütődéseket kapott a testem a mikrofonoktól és kameráktól, hogy majdnem a könnyeim is előtörtek.

Jaj, ne, nem jó ez, nem-nem!

- Clayton! – kiabáltam a bátyám után, majd erőszakosan eltoltam az embereket magamtól és valahogyan átvergődtem magam rajtuk. Clayton mellé futottam, sietősen megfogtam a karját és megállásra akartam kényszeríteni, de erősebb volt nálam. – Clayton, ha jelenetet rendezel, a kamerások úgyis tudni fognak róla és ki fognak készíteni, ez nagyon durván nem jó ötlet!

Miért? Miért ilyen impulzív a családom összes tagja?

A testvérem ismerősen mozgott az iskolában és meg sem állt, mikor felismertek minket a diákok és a lehető legilletlenebb módon megbámultak minket. Sutyorogva haladtak el mellettünk és csak figyelték Clayton dühtől kiéleződött állkapcsát.

- Kérlek, menjünk el innen, ebből óriási baj lehet! – próbálkoztam be újra, mire azt hiszem, hallottam az előttem lépkedőtől valami olyasféle motyogást, hogy az biztos is, hogy baj lesz és garantálja, hogy még egy ilyen megnyilvánulása nem lesz senkinek sem Millievel szemben.

Ha most odamegy valami tizenöt éves kisgyerekhez és felpofozza, le fogom ugrani az emeletről.

A gond ennél egy csöppet nagyobbnak bizonyult, és csak akkor jöttem rá, mikor Clayton felviharzott a harmadikra és az igazgatói iroda felé vette az irányt – anélkül kicsapta annak az ajtaját, hogy esetleg kopogott volna, borzongva fogtam a fejem, ahogyan utána szaladtam és komolyan, minden imát elmondtam azért, hogy csak innen jussunk ki bilincs nélkül. Julien Descarnak csak arra volt ideje, hogy felnézzen az asztalán pihenő számítógépéből, mielőtt Clayton az öltönyénél fogva talpra állította és erőteljesen a fal és saját teste közé préselte.

- Clayton!

- Akkor most el fogunk beszélgetni arról, hogy mennyire kurva nagy szarban van – a bátyám teljesen átnézett rajtam, egyik fülén bement, másikon kijött a hangom. Julien rémülete kiütközött az arcán, amivel természetesen még véletlenül sem foglalkozott az előtte álló. – Nem érdekel, ki maga, nem érdekel, milyen pozícióban van. Kibaszott nyomorékul végzi a dolgát, de még ez sem érdekel. Csakis a maga hibája, hogy kipécézték a húgomat, szó szerint csak a magáé. Jobban törődött a kis szerencsétlen iskolája hírnevével, mint néhány gyerek és felnőtt lelki állapotával, ami már magában is undorító lenne, de így, hogy egyébként nem egy és nem kettő szerettem is beletartozik ebbe a néhányba, egy csöppet személyessé vált a dolog. Tud eddig követni, Igazgató úr?

- Ha nem enged el a következő három másodpercben, a távozása után hívni fogom a rendőrséget zaklatásért és bejelentem...

- *Zaklatásért*? – Clayton még erősebben nyomta a férfi mellkasát, én pedig nyeltem egyet és azt sem tudtam, mit csináljak. Istenem, hogy kellene ezt leállítani? – Zaklatva érzi magát? A húgom két hétig nem bírt a lábára állni mankó nélkül!

- Ha valakit hibáztatni akar, csakis a nagyobbik húgát és a múltbéli döntéseit hibáztathatja, Mr Wi...

- Nem tudom hallotta-e, de azt mondják, hogy mostanában képtelen vagyok kezelni az agressziómat – szűrte Clayton a fogai alatt, majd egy másodpercre enyhített a fogásán csakis azért, hogy újra a falhoz taszítja a kezei között egy aprócskát elveszett férfit. – Néha csak olyan dühös leszek és nem bírom leállítani magam – nyomta a burkolt fenyegétseit a bátyám, majd összeszorította a fogait és megcsóvalta a fejét saját gondolataira. Jó, ez nem mehet tovább, ha erősebben nyomja, el fog ájulni Julien.

- Clayton, állj le, mielőtt baj lesz, kérlek szépen – szóltam neki, sőt már könyörögtem. Borzasztóan féltem, nyeltem egyet és mikor Clayton nem hallgatott, vehemensen mellé léptem és megpróbáltam lefejteni őt a férfiről. – Clayton össze fogod nyomni a mellkasát!

- Ha nem tudja kordában tartani a diákokat azután, amit tett, nem fogok addig nyugodni, amíg le nem váltatom magát és egy olyat rakok a helyére, aki majd képes lesz rá – ez volt az utolsó fenyegetés, mielőtt beadta volna a derekát nekem a bátyám és elengedte Julient a faltól. A férfi egyből a mellkasához ért, köhögve állt Clayton előtt és rá sem nézett, mikor az utóbbi kisétált az irodából. Azonnal utána mentem, a nyitott ajtón keresztül félig-meddig látták a harmadikon lézengő diákok a történteket, némán figyeltek minket a körasztaloknál és a padoknál ülve, a szekrényeknek dőlve és házi feladatok másolását abbahagyva. Freyát és az időközben felérő Milliet is megtaláltuk Mark mellett, egy terem ajtaja mellett álltak és meg sem szólaltak. Freya kérdő tekintettel akarta kideríteni, mi történt, én pedig megcsóváltam a fejem inkább és Clayton karját fogva próbáltam menetelésre bírni magunkat. A másik ellépett tőlem, magabiztosan körbenézett, aztán a két lányra mutatott. – Adjátok tovább a lenti társaitoknak is, hogy ha egy haja szála is meggörbül a

két hölgynek, vagy ha megtudom, hogy verbális zaklatás éri bármelyiküket is bárkitől, kitöröm az ujjaitokat és megetetem veletek. Szó szerint így adjátok tovább, köszi szépen. Jó tanulást, csak ügyesen!

Meg fogom fojtani ezt a gyereket, de tényleg.

- Te normális vagy? – kérdeztem tőle, miközben sétáltunk lefelé a lépcsőn, de Clayton nem volt hajlandó reagálni akkor sem, mikor egy egész monológot lenyomtam neki arról, hogy mennyire idiótának gondolom az előbbi kis jelenetei miatt és bármikor feljelentheti Julien, ami csak azért probléma, mert rendelkezik körülbelül harminc tanúval, akik meg tudják erősíteni, hogy majdnem eszméletlenre szorította.

Egyszerűen nem érdekelte, hogy mit mondok neki és nem érdekelték a következmények. Ez a legnagyobb átkunk és áldásunk nekünk Williamseknek: nem ismerünk határokat, ha a családról van szó.

A fényképezőgépek rengetegszer kattantak a suli előtt amíg el nem hajtottonnan. Adtam az ívet neki végig, amíg az őrsre nem értünk, de Clayton nem volt hajlandó veszekedni velem és olyan gyorsan rakott ki, amilyen gyorsan csak tudott. Csupán azt várta meg, hogy feltegyem az arcomra a napszemüveget, amit lenyúltam múltkor Olivertől.

Hihetetlen.

A szövetkabátom zsebébe mélyesztettem kezeimet és mikor Oliver elém lépett, hagytam, hogy lapockámat fogva beleléptessen a tömegbe annak érdekében, hogy átjussunk a lépcsőkig. Borzasztóan ingerült voltam a kialvatlanság és az előbb történtek miatt, a kérdések irritálták a fülemet és a bőrömet, a hangok pedig úgy zengtek körülöttem, hogy képes lettem volna bármit megtenni, hogy elhalkuljanak.

- Mit tudnak a Sadie Addingtonos ügyről? Igaz, hogy maguk ketten hívatták be az áldozatot kihallgatásra? Már megvan a tettes? Nem úgy volt, hogy lezárják az ügyet? – nem volt meglepő, hogy tudnak erről, elvégre akkor is itt nyomorogtak, mikor Sadie bejött hozzánk. Nem figyeltem, legalábbis próbáltam nem figyelni.

- Az ügy nincs újra nyitva és változatlanul nem én viszem – zárta le ennyivel Oliver, miközben lecsúsztatta ujjait a derekamra, hogy szorosabban tudjon tartani, ami egyáltalán nem volt ellenemre, mert úgy éreztem, hogy bármikor eleshetek a folyamatos ütközésektől.

- Mrs Burns, hogyan szállt be az ügybe, ha Ön nem is nyomozó? – na, itt vagyunk... – Nem gondolja, hogy a szexuális ragadozó Christopher Burns is lehet? Elvégre régen is kedvelte a diáklányokat.

- Maga viccel velem? – nem tudtam visszafogni magam, azelőtt reagáltam, hogy átgondoltam volna. Oliver szorosan fogta a derekamat, nem engedte, hogy megálljak vagy hátraforduljak, fejemet mégis a szemüveges, mikrofont tartó férfi felé fordítottam és úgy forrtam a dühtől, hogy legszívesebben ellöktem volna magamtól Olivert, hogy oda tudjak lépni az újságírók és a tévések elé és szembe köpjem őket. – Hallja ilyenkor azt, amit beszél, vagy csak hagyja a szájának, hogy mozogjon?

- Nancy, elég – suttogta a fülembe Oliver, aztán az egész karját körém fonta és addig nem engedett el, amíg fel nem sétált velem a lépcsőre és onnan be az őrsre. Dühösen levettem magamról a napszemüveget és összehúzott szemekkel figyeltem az ajtót. Mi állít meg abban, hogy visszamenjek oda és beolvassak nekik? – Nem csinálhatsz ilyeneket, nem hagyhatod, hogy hasson a provokációjuk, mert neked lesz tőle rosszabb. Ne legyél szánalmas.

- Én vagyok a szánalmas? Én? – akkora hévvel fordultam Oliver felé, hogy egy kicsit talán meg is ijedt tőlem. – Hallod, miket kérdeznek tőlem? Le kéne csukni őket!

- Amíg nem jönnek be az őrsre, nem sértenek törvényt – idiótaság! – Inkább ülj le. Hozok neked egy kávét, mert úgy nézel ki, mint akit elütött egy teherautó. Aztán beszéljük át ezt a Gaerren-ügyet.

Elfogadtam Oliver ötletét és aztán a gép kávét is, amit vett nekem. Annyira feszülten éreztem magam az őrsön, hogy rugóztak a lábaim – és nem, nem csak a sok koffeintől, amit a szervezetembe vittem –, mindenkit ellenségesnek véltem, minden egyenruhás rendőrt. Nem tudtam elhinni, hogy itt lehet velem egy légtérben egy szexuális ragadozó. Szinte alig figyeltem Oliverre.

- Minden bizonnyal eladta kajáért – *mit adott el kajáért és ki? Nem vagyok itt, istenem.*

- Tessék? – kérdeztem vissza, Oliver pedig megcsóválta a fejét.

- Nancy, szedd már össze magad – mondta, mire lecsuktam a szememet és sóhajtottam egyet. Kaotikus, kaotikus napnak érzem ezt a mait is. – Azt mondtam, hogy gondolkoztam tegnap éjjel, miután Audrey elment, és szerintem Maxszel nincs semmi baj, magától lépett le. Ami viszont egy kicsit zavar, hogy Audrey mondta, hogy minden nap beszéltek telefonon, hogy tudja, hogy Max jól van, ezért is kezdett aggódni, mert egy hete nem válaszol a hívásaira. Tehát vagy elhagyta a telefonját, vagy ha utcán van, lemerült neki. Vagy eladta.

- Gondolod, hogy utcán van? – még a gondolat is fájt. Biztos vagyok benne, hogy történt valami nagy a szüleivel. Akkor keresett fel engem, én pedig nem voltam elérhető neki. Borzasztó érzés ez.

- Máshol nem lehet. Kihez ment volna?

- De még hideg van kint, hiába van március közepe. Estére lehűl a levegő – igazából reménykedtem, hogy Max nem az utcán van, mert jogos volt, amit mondtam. Ha egy hete kint van, igen erősen szenvedhet, mellesleg nem hiszem, hogy hozzá van szokva a hideghez és a járkáláshoz. Abban sem vagyok biztos, hogy egy hétig túlélné-e a kint. – Ami ezer százalékban biztos, hogy nem hagyta el az államot, mert itt van Ben.

- Igen, és az is biztos, hogy valószínűleg rendszeresen látogatja – vitte tovább a gondolatmenetemet Oliver, miközben felemelte és a füléhez tette a vezetékes telefon kagylóját, miközben bepötyögött már számot.

A Fiatalkorúak Börtönét hívta, és megkérte, hogy legyenek szívesek emailben átküldeni a látogatók listáját egy hétre visszamenőleg egy ügyben való nyomozás miatt. Percek alatt megérkezett az, amit vártunk, és be is igazolódott, amit sejtettünk: Max szó szerint minden nap meglátogatta Bent.

- Oké, gondolkozzunk. Tizenkilenc éves fiú vagyok, akivel annyira nem törődnek a szülei, hogy még azt is elnézték volna, ha börtönbe kerülök –

kezdte Oliver saját magát helyezve Max cipőjébe. Bólintottam, ő pedig folytatta. – Nyilván akkor pénzt sem adnak, ha ilyen kapcsolatom van velük. Szóval, nincs egy fityingem sem. Hogy fizetek minden nap buszjegyet magamnak Chicagóba?

Egy buszjegy nem drága, de ha minden nap oda-vissza ingázol, megérzed a tárcádon, különösen, ha nincs tele tömve. Olivernek igaza volt.

- Stoppolsz – húztam fel a vállam, de aztán eszembe jutott, hogy Max fél a szüleitől, elvégre nem mer vallani sem ellenük, tehát a tőlük a lehető legmesszebbi pontot választja, amit megengedhet magának az öccse miatt. – Vagy odamész Chicagóba.

Hogy nem jutott eszembe hamarabb?

- Igen. Chicagóban vagyok, de még mindig nincs pénzem. Miből eszem? – a válasz magától értetődő.

- Lopsz.

- A saját lábamban elesek, nem tudok lopni – ez igaz, Max túl esetlen a lopáshoz.

- Hajléktalanszálló – Oliver bólintott a gondolatomra, aztán nagy hévvel felállt a székéről és magára húzta az időközben levett kabátját. Én még eddig sem jutottam el, mert a kialvatlanságtól egyenesen didergek.

- Ki kell gyűjtenünk a Chicagóban lévő összes hajléktalanszállónak a címét – sietősen követtem, feltettem a napszemüveget, mielőtt újra kiléptünk volna az őrsről és lehajtott fejjel vergődtem át magamat a tömegen.

Énekeltem a fejemben, hogy ne halljam a kérdéseket. Csak Oliver ujjait éreztem a dekeramon, és nem engedtem magamnak, hogy másra koncentráljak. Christopher neve a folyamatos említéstől itt csengett a fülemben, de tudtam, hogy nem állhatok meg és akármennyire is szerettem volna, nem hódoltam be a kísértésnek – addig meg sem szólaltam, amíg be nem ültem Oliver autójába. Elég egy napra egy Williams-dráma.

Chicago városa egy weboldalra gyűjtötte az összes hajléktalanszállót. Meglepően sok volt, de szerencsére megáldott minket egy kicsike logikával is az ég – Max nem kereste a hajléktalanszállót, mert nem volt célja, hogy ott éljen. Ő nem ennyire tervező típus, valószínűleg elment meglátogatni az öccsét, aztán bolyongott a városban és meglátta, hogy meleg ételt osztogatnak. A börtönhöz való legközelebbi hajléktalanszállóhoz tartottunk.

Egy hatalmas, hosszú épület volt az, nagybetűkkel kiírva a tetejére, hogy meleg étellel és meleg ággyal rendelkeznek az ajtón belül. Elkapott a rossz érzés, mikor lenyomtuk a kilincset és bementünk, mert rádöbbentem, milyen sok otthonát vesztett ember van a világon. Egy hatalmas terembe kerültünk, ahol nagy lábasokból mérték a reggeli meleg teát és zsömlével adták ki. Az ügyetlenül összebarkácsolt asztal mögött a reggelit osztogató lányka igen elfoglaltnak tűnt, ezért Oliver egy idős nénit kapott el – felmutatta neki Max képét és megkérdezte, hogy látta-e, ő pedig a terem végébe irányított minket.

Annyira, annyira sajnáltam ezeket az embereket! Tényleg volt fűtés, mégis alig egy-két fokkal javított a kinti helyzeten. A forró tea biztosan sokat segített nekik, de el sem tudom képzelni, milyen lehet egy olyan igazán téli éjszaka január közepén.

Max valóban ott ült hátul a földön a falnak dőlve. Egy szál pólót és egy farmert viselt csupán, még cipő sem volt rajta, csak egy vékonyka zokni; kezében a fehér műanyagpohár, amit félig a tea miatt tart, félig azért, hogy felmelegítse a kezét. Kegyetlen látvány volt ez, de a legkegyetlenebb, hogy az egész arca tulajdonképpen szét volt verve. A szája felszakadt, a bal szeme feldagadt úgy, ahogyan az arca is. A másik szeme lila árnyalatba színeződött és ezer százalékban biztos vagyok benne, hogy a pólója alatt is hasonló a helyzet.

- Max! – gyorsítottam a lépteimen, aztán mikor a fiú elé értem, leguggoltam hozzá. Nyeltem egyet, mikor rám emelte tekintetét, a bűntudat előtört bennem, amiért nem voltam itt, mikor szüksége volt rám. Tudom, hogy nem tehettem volna semmit, mégis rettentően fájt. – Mit csinálsz itt? Mi történt veled? Hol vannak a ruháid, a cipőd?

- Neki adtam – bökött a fejével Max előre, én pedig követtem a tekintetét és egy alig tizennégy-tizenöt éves kislányt pillantottam meg minden bizonnyal

Max kabátjában és cipőjében. Istenem.

- Gyere, elviszünk innen – guggolt le mellém Oliver is, miközben levette hosszú ujjú ingéről kabátját és Max ölébe rakta. – Ezt vedd fel. A nővéred nagyon aggódik már érted.

- Tessék? – Max gyorsan, meglepődve kapta fel a fejét. Rémület, ez látszott fátyolos szemeiben. – Audrey itt van a városban? Nem, nem, az nem jó, hol van? Otthon?

- Egy motelben szállt meg. Gyere és elviszlek hozzá – Max nem ellenkezett, mikor Oliver talpra állította. Én igen elveszettnek és feleslegesnek éreztem magam, mert annyira lefagytam ettől az egész szituációtól, hogy képtelen voltam reagálni.

Útközben vettünk Maxnek egy új cipőt és adtunk neki normális reggelit – látszott azon, ahogyan falta a sonkás szendvicset, hogy régóta nem sikerült jól laknia. Meg sem szólalt az autóút alatt, csak evett és ivott, én meg hátra sem mertem nézni, mert féltem, hogy elsírom magam.

- Elmondod, mi történt Max? Mi történt az arcoddal? – szólalt meg Oliver, mikor megálltunk a piros lámpa előtt, aztán a visszapillantó tükörből ránézett a fiúra. – Hogy kerültél arra a szállóra? – semmi válasz. Hogy félhet valaki annyira, hogy még mindig nem képes vallani? – Miért ijedtél meg, mikor azt hitted, hogy Audrey a házatokba ment vissza? – csend. Újra csend. – Miért nem vetted fel neki a telefont?

- Mert ellopták tőlem – tipikus, arra válaszol, ami nem releváns a helyzetben. Oliver csak tesztelte. – Mikor érkezett Audrey?

- Tegnap este. Az őrsön vár téged.

Ejha, erős és mérhetetlenül rossz húzás.

- Az őrsön? Miért az őrsön? – annyira megijedt Max, hogy féltem, kiugrik az autóból. Nem akart az őrsre menni, mert félt, hogy csinált valamit. Egy másik részről viszont lehet, hogy jobb, ha ezt hiszi, mert ha megtudja, hogy a nővére vallani készül, meg fogja akadályozni. – Azt mondta, hogy egy

motelben van.

- Azt mondtam, hogy egy motelben szállt meg. Nincs semmi baj, Max. Hamarosan vége – habár nyugtatásnak szánta ezt Oliver, nem igazán ért el vele sikereket.

Az út további része feszülten és némán telt – harapni lehetett a pánikot, az idegességet és a kényelmetlenséget a levegőben, főleg akkor, mikor Oliver kapott egy üzenetet és elolvasta, majd átadta nekem a telefont. Audrey írt neki, hogy a szülei megtudták, hogy Maxszel találkozik és jöttek vele az őrsre. Nem akartam, hogy Max találkozzon velük. Bárcsak, bárcsak ne kellett volna! De muszáj volt, és ezt mindketten tudtuk Oliverrel. Meg kell szüntetni ezt végre, nem mehet így tovább egy alig húsz éves gyereknek az élete.

- Az őrs előtt kamerások lesznek. Ne állj meg előttük és próbálj utat törni magadnak közöttük – világosította fel Oliver a fiút, aki természetesen szokásához híven nem igazán reagált rá, csupán értésünkre adta, hogy felfogta.

Nyilvánvalóan hatalmas volt a zaj és igen intenzív a hevesség, mikor beazonosították Maxet az újságírók – olyanokat kérdeztek tőle, amiket nem kellett volna, felhozták az öccsét és a múltbéli tetteiről faggatták, arról, hogy miért akarta bevállalni a tettes szerepét és hasonlók. Mire átvergődtük magunkat a tömegen, még jobban tönkrement lelkileg szegény fiú, arról meg ne is beszéljünk, hogy mit élhetett át, mikor meglátta a szüleit Oliver asztala mellett állni. Megfagyott a mozdulataiban, mintha a földbe szögelték volna a lábait, és olyan nagyot nyelt, hogy látszott ádámcsutkájának mozgása. Saját szívverésemben éreztem az övének gyorsulását.

- Én nem... képtelen vagyok erre, Mrs Burns – suttogta nekem, én pedig ránéztem a másik oldalán álló Oliverre, és mikor egy bólintás keretében megkaptam az engedélyét, a fiú hátára irányítottam a tenyeremet és elvezettem onnan.

- Oké, nem megyünk oda hozzájuk, nem kell – mondtam, miközben kerestem egy üres kihallgatótermet és bevezettem oda. Sosem láttam még ennyire megtörve Maxet. Esetlenül állt az asztal előtt, én pedig leültem és kihúztam a magam mellett lévő széket neki jelzésként. Vonakodva foglalt helyet

mellettem, teljes testemmel felé fordultam és keresztbe raktam a lábaim. Azt sem tudtam, mit kellene mondanom. A csend üvöltött közöttünk, mert mindketten tudtuk, hogy akár némasági fogadalmat is tehet, akkor is nyilvánvaló már, hogy mi itt a helyzet. Ezért mert szólni nekem, hogy nem mer odamenni a szüleihez. – Ők vertek meg ennyire?

Max úgy meredt maga elé egyetlen pontra, mintha valami olyan kegyetlenül érdekes lenne, amiről nem tudja levenni íriszeit. Nem bólintott, nem intett nemet, nem csinált semmit, csak nyelt és vett egy mély levegőt; beszédre nyitotta a száját, de képtelen volt egyből megszólalni.

- Mrs Burns, nekem ez... – kezdte, aztán megcsóválta a fejét. Összeszorult a lelkem is, mikor rám nézett, barna, szétvert szemei könnyektől áztak és minden szenvedést elmondtak, amit tulajdonosuk átélt. – Nem bírom már tovább, nem bírom már – suttogott, mintha nehezére esne kimondani a szavakat. Mintha fizikálisan fájna neki, mintha érezné az összes gyenge csontjában a súlyát. – Nem bírom egyszerűen, azt hiszem, hogy... én csak képtelen vagyok arra, hogy... Mrs Burns, nem bírom már – saját szavait ismételte meg, mielőtt kitört belőle az a hangos sírás, amit akármennyire is próbált folyamatosan visszafogni, nem tudott.

Óvatosan odahajoltam hozzá és átöleltem, körül fonta karjait a hátamon és vállamra hajolva ismételgette azt az egy keserves mondatot, ami minden érzelmét tökéletesen közvetítette felém. Egy szülő a gyerek lehető legbiztosabb pontja kéne, hogy legyen. Akkor is, ha kiabál vele, akkor is, ha haragszik rá, ha rossz a viszony, ha nem beszélnek – akkor is ott kellene lennie annak a ténynek a gyerekben, hogy a szülője szereti, hogy sosem emelne rá kezet és bármit megtenne érte. Minden nap szeretet hiányában élni kifacsarja a lelkedet és azt eredményezi, hogy tizenkilenc évesen teljesen összeverve sírsz egy másik ember vállán, mert már nem bírod tovább. Ez pedig nincs rendben.

Nem tudom, meddig ülhettünk abban a kihallgatóteremben ketten. Nem tudom, hogy tíz perc vagy fél óra telt el, de azt igen, hogy borzasztóan éreztem magam attól, hogy Max mindezt átéli. Oliver benyitása zökkentett csak ki a kellemes némaságból, meg a feje mozdulata, amivel kihívott engem magához. Kértem Maxtől egy percet és kimentem a tárgyalóból a férfihez, majd becsuktam az ajtót, hogy még véletlenül se hallja Max, miről beszélünk.

- A szülei voltak azok most is, a szülei verték meg – kezdtem, Oliver pedig mindentudóan bólintott. – Tulajdonképpen vallott, egy óra múlva papírra is leírja. Bántalmazók a szülei, abúzus elkövetők.

- Tudom. Audrey is beszélt, le is adta a vallomását nekem – megkönnyebbülten sóhajtottam. Olyan volt ez, mintha egy óriási kő végre elporladt volna a tüdőmön és a szél arrébb fújta volna, hogy újra lélegezni tudjak. Felszabadultság, ez volt az az érzés, ami most olyan gyönyörűen körüllengett. – De a szülők ezt nem tudják, és találkozni akarnak Maxszel.

Ki van zárva.

- Az nem lehet. Max nincs olyan állapotban, hogy találkozzon velük – hevesen megráztam a fejem, mire Oliver dühösen sóhajtott és behúzott a kihallgatóterem melletti ajtón, ami mögött tulajdonképpen még maga a kihallgatóterem folytatódott a kétoldalú ablakkal. Tökéletesen átláttunk Maxre.

- Ha megmondjuk nekik, hogy nem találkozhatnak Maxszel, gyanakodni kezdenek és kötelességem lesz nekik elmondani a vádat, ami azt fogja okozni, hogy egyből ügyvédet hívnak és érinthetetlenek lesznek. Te is tudod, hogy megy ez, te is tudod, hogy korlátozott az egész beszélgetés, ha ügyvédet hívnak a vádlottak. Te pontosan tudod ezt. Gondolj arra, hogy mennyire elcseszed a kihallgatásaimat – magyarázta Oliver, és mivel tulajdonképpen teljesen igaza volt, nem is tudtam rá semmit mondani. Ha ügyvédet kérnek Gaerrenék, kutyakötelessége Olivernek megadni nekik ezt a lehetőséget és akkor az egész dolog félig le van húzva a vécén, mert védve lesznek. – Csak hadd beszéljenek vele, beküldjük őket a kihallgatóterembe és ezen az ablakon keresztül figyeljük, hogy ne legyen semmi baja Maxnek. Ha túl nagy a stresszor, egyből kihozzuk onnan, de nem kelthetek gyanút Gaerrenékben, mert le kell őket csukatnom, Nancy. Van egy vallomásom, sőt kettő is lesz majd, ha Max vall, de ha szereznek egy jó ügyvédet, megúszhatják annyival, hogy elveszik tőlük a gyámságot. Ha viszont még az ügyvéd érkezése előtt vallomásra bírom őket, ha a saját szájukból jön, hogy abúzust követtek el, elzárhatjuk őket évekre, Nancy. De ehhez kell egy kis taktikázás és egy picike idő ügyvéd nélkül.

- Jó – nehezen egyeztem bele, de bőven találtam rációt abban, amit Oliver

mondott. A gyerekek szava sokat ér egy ilyen helyzetben és abszolút következményekkel jár a szülőre nézve, de egy iszonyú jó ügyvéddel bőven megúszhatják a börtönt. Tudom, elvégre ha védenék bűnösöket, ez lenne a munkám. A bíróságon úgy ki tudják forgatni az ügyvédek a szituációt, mintha egy másikról beszélnénk, és ezt nem engedhetjük meg magunknak jelenleg. – Jó, de előbb beszélek Maxszel.

- Majd a nővére beszél vele – és így is lett.

Az üvegen keresztül néztem, ahogyan Audrey és Max megölelik egymást, majd figyelmesen hallgattam, ahogyan Audrey felvázolta a szituációt az öccsének és értesítette arról, hogy be fognak jönni a szülei. Aztán kiment és átjött hozzám, kezet fogott velem és bemutatkozott.

- Nagyon szépen köszönöm, hogy megkeresték – mondta hálásan a lány, én pedig rámosolyogtam. Ezekért a pillanatokért megéri a szenvedés. – Nagyon aggódtam érte.

- Miért nem vitted magaddal, mikor elmentél? – nem voltam hülye. Audrey valószínűleg azért lépett le, mert kapott egy esélyt és nem bírta otthon. Minden bizonnyal ő is ugyanazt élte át, mint a testvérei, viszont nem értem, hogy miért nem tett valamit. Elvihette volna magával őket, vagy legalább feljelenthette volna a szülőket.

- Mert még mindketten kiskorúak voltak, mikor elmentem, és anyáék megfenyegettek, hogy perre viszik az ügyet, ha az ő gyámságuk alatt elviszem őket tőlük, és ráfogják, hogy elraboltam őket – magyarázta Audrey majd füle mögé tűrte egyik göndör barna fürtjét. Max és Ben hasonlított rá. Az arcvonásaik igen jellegzetesen megegyeztek. – Egyik részem nagyon bánja azt a napot, mikor ott hagytam őket. Sőt, az összes részem bánja és örökre gyűlölni fogom magam érte. De apa, Mrs Burns – Audrey sóhajtott egyet, aztán megcsóválta a fejét, miközben az öccsét nézte –, apa nagyon indulatos. Anya pedig... nem is tudok megfelelő szavakat rá, nincs benne anyaösztön egyszerűen. Tudtam, hogy ha ott maradok egy kicsit is tovább, nem biztos, hogy túlélem. Ettől függetlenül életem legnagyobb hibája volt és lesz, hogy abban a házban hagytam az öcséimet. Sosem fogom megbocsátani magamnak, hogy nem küzdöttem eléggé.

Nem voltam ilyen szituációban. Nem ismerem ezt a fajta muszájt, fogalmam sincs arról, hogy milyen érzés létszükségletként kezelni azt, hogy el kell tűnnöm anyám és apám közeléből. Nem ítélkezhettem Audrey felett, pedig akartam, ráadásul nagyon is, de amíg nem éljük át azt a konkrét helyzetet, amit egy másik ember, szó szerint nincs jogunk ítélkezni felette és a tettei felett. Talán jól tette, hogy elmenekült onnan. Talán nem.

Megszüntettük a beszélgetést, mikor megláttuk Mr és Mrs Gaerrent belépni Maxhez. Oliver egyből csatlakozott hozzánk és mellém lépett; figyelmesen néztük azt, ahogyan a két ember leül Maxszel szembe, nekünk háttal. Tökéletesen ráláttunk a fiú arcára, a gyűlölet, a félelem, az undor jelent meg rajta és összekeveredett gyötrődő szemeiben.

- Hol voltál, Max? – Mr Gaerren hangja halkan és mélyen csengett a teremben, vészjóslóan halkan és mélyen. – Aggódtunk érted.

- Nem, ez nem igaz, magad miatt aggódtál – talán azért volt ennyire magabiztos Max, mert tudta, hogy figyeljük, vagy talán azért, mert már annyira, de annyira fáradt volt, hogy esze ágában sem volt gondolkozni a következményeken. Talán leengedte a pajzsot, ami eddig nem hagyta, hogy visszaszóljon, leengedte, mert már nem érdekelte semmi. – Magad miatt aggódtál apa. Nem miattam. Aggódtál a szabadságod miatt, ami nem kéne, hogy legyen.

- Feleselsz? – szinte alig hallottam az egyszavas kérdést. – Nekem, *fiam?*

Mr Gaerrenben annyi erőszak van, mint két átlagos emberben sem együttvéve. Láttam megfeszülni a hátát, láttam, ahogyan az asztalon ökölbe szorulnak az ujjai a dühtől, amit a fia jogos szavai idéztek elő benne. Nem csak én vettem észre ujjainak összeszorítását, hanem Max is – automatikusan léptem az ajtóhoz, hogy leállítsam ezt az egészet, mielőtt elkezdődne, de Oliver megfogta a karomat és akkor sem engedett, mikor igen ellenszenvesen ránéztem.

- Még ne – ennyit mondott, miközben figyelte Gaerrent. Hittem a tudásában, mégis mérges voltam rá.

- Nem feleseltem – mondta Max, majd nyelt egyet és egyenesen a számára

csak tükörnek tűnő ablakra nézett. Tudta, hogy ott állunk mögötte és bármit megadott volna, hogy mentsük meg. – Ne haragudj.

- Mit mondtál nekik? – szólalt meg újra az apa, Max pedig megcsóválta a fejét ahelyett, hogy válaszolt volna neki. Nem mert már mondani semmit, nekem meg megszakadt a szívem azt látva, hogy mennyire fél. – Szerintem ha válaszolsz, jobban jársz.

- Én nem mondtam, nem mondtam... én nem mondtam... – felszakítottam az ajtót, mikor Mr Gaerren nagy hévvel eltolta magát az asztaltól és székének lábai hangos csikorgással hátrébb rugaszkodtak a padlón.

Úgy rohantam át a szomszéd terembe, hogy nem láttam és nem hallottam senki és semmi mást, gondolkozás nélkül belöktem az ajtót és még azelőtt elkaptam Mr Gaerren csuklóját, mielőtt bántalmazó keze elérhette volna Max pólóját és magához ránthatta volna annak tulajdonosát.

- Komolyan azt hitte, hogy egy rendőrörs kellős közepén meg fogja verni a gyerekét, Mr Gaerren? – nem beszéltem hangosan, de csak azért nem, mert ha hangosabban beszéltem volna, a dühöm is megmutatkozott volna, ami a jelenlegi ingerlékenységem mellett nem éppen egy pozitívum. Mr Gaerren ellenséges tekintettel nézte az enyéimet, olyan erősen szorítottam a karját, hogy lefehéredtek az ujjaim. Elkaptam, most megvan! Rájöttem, hogy Oliver miért küldte be ide: tudta, hogy nem fogja bírni megállni, hogy a fia után nyúljon, és mivel kamera van minden kihallgatóteremben, az ügyvéd tulajdonképpen nem fogja tudni úgy kiforgatni az ügyet, hogy ne csukják le ezt a két szerencsétlent két vallás és egy bizonyíték mellett. Közel hajoltam a férfihez, hogy ne hallja Oliver vagy Max, mert tudtam, hogy Claytonhoz hasonlóan én sem vagyok a legetikusabb. De egyszerűen ki kellett mondanom, szükségem volt arra, hogy kimondjam. – Most megvannak – suttogtam a férfi fülébe, ahogyan körmeimet a bőrébe véstem a csuklóján. Fájjon neki, azt akarom, hogy fájjon. – És most el fogják zárni magukat, de Istenre esküszöm, ha kijönnek onnan és még egyszer kezet emel bármelyik gyerekére a három közül, tönkre fogom tenni magát és a feleségét is, nem érdekel, hogy hány év fog eltelni addig.

Elengedtem őt, Oliver mellé léptem és hagytam, hogy az utóbbi kitessékelje és átvezesse őket egy másik terembe. A nyerés fenséges hatalmát éreztem, a

sikert és megkönnyebbülést. Hónapok, hónapok óta húzódik ez a történet, éjszakákat ültünk át Oliverrel, hogy megfejtsük, és végre most elértünk ide is. Ez nem csak olyan beteljesülés volt, mint mikor ügyvédként megnyerek valamit – nem, ez másabb, és mikor Maxre néztem, még a lelkemben is éreztem, mennyivel több.

- Köszönöm szépen, Mrs Burns – mondta, én pedig nyeltem egyet a hála kinyilvánítására, mert annyira megérintett, hogy nem tudtam többet tenni.

Sikerült.

Bólintottam, aztán hagytam, hogy Audrey bejöjjön a terembe és privát időt hagyva nekik, elmentem tőlük. Meg akartam várni Olivert, ezért leültem az asztalához és elolvastam Audrey Gaerren vallomását; szinte mindent megtudtam. Megerősítette azt a gondolatot bennem, hogy legfőképpen Mr Gaerren itt a bántalmazó, de az édesanyjuk sem ártatlan – a legtöbbször inkább bíztatta a férjét, felgerjesztette és igazat adott neki, de rengetegszer emelt ő is kezet a három gyerekére. Volt, hogy csontjuk is tört. Audrey ahogy betöltötte a tizennyolcat öt évvel ezelőtt, elköltözött és mára már van egy takaros háza és egy jól fizető állása. Minden nap beszélt Maxszel és minden nap megkérte, hogy költözzön hozzá, de a fiú addig nem akart menni, amíg az öccse ki nem jön a börtönből.

A szavak fájtak, de mikor az utolsót is elolvastam, mosolyogtam – mosolyogtam, mert ez a kis papírka, ez a sok fájdalom és a múlt kegyetlen tettei fognak a legnagyobb javunkra járni. Hátradőltem Oliver székén és elégedetten lecsuktam a szemeimet.

Nem tudom elmondani, mit éreztem.

A mai napon nagyobb problémát generáltunk Claytonnal magunknak, mint eddig – tudtam, hogy Julien köpni fog és azt is tudtam, hogy következményei lesznek a bátyám tettének és fenyegetésének. A Sadie Addingtonos ügy még mindig a levegőben lógott, a kamerások még mindig úgy vártak engem, mint egy darab húst, de abban a pillanatban, ott azon a széken ülve szemlecsukva, nem érdekelt semmi.

Nyertünk.

[T I Z E N K I L E N C E D I K R É S Z]

- Volt már ezen a bíróságon, Mr Gaerren, de bemutatkozna még egyszer, ha megkérhetem? – csend honolt a tárgyalóteremben, mikor Max helyet foglalt a tanúszékben, és csak a bíró mély és rekedtes hangja törte meg azt.

Egy hét telt el azóta, hogy elkaptuk a Gaerren szülőket. Bizonyíték és két vallomás mellett esélyük sincs, és ezt ők is tudták – meg sem szólaltak a tárgyaláson, de minden bizonnyal azért nem, mert az ügyvédjük tisztában volt azzal, hogy csak rontani tudják a saját helyzetüket és megparancsolta nekik, hogy ha kérdezik is őket, kizárólag szűkszavúan válaszoljanak.

Mint megfigyelő ültem a leghátsó sorban; nem is emlékszem, hogy utoljára mikor volt ilyen, de egyszerűen nem hagyhattam ki. A bíróság előtt tömegesen álltak a tévések, de kivételesen nem miattam – a Gaerren-ügy nagy visszhangot kapott. Már a lövöldözést is kegyetlenül szétrágták, teljesen várható volt, hogy a médiában ez is jelentős szerepet fog kapni.

- A nevem Max Gaerren – szólalt meg Max, majd megköszörülte a torkát. – Tizenkilenc éves vagyok. Van egy... van egy öcsém és egy nővérem, és – közelebb hajolt a mikrofonhoz, miközben nyelt egyet. Izgult. – És mindhármunkat bántalmazás ért a szüleink által.

Kilenc évet kaptak. Ha én lennék a döntéshozó, még ezt is kevésnek ítélném meg, de sajnos sokszor nem számít az a törvények világában, hogy mi a humanisztikus megközelítés szerint a helyes. Pár nappal később Audreyval felvette a kapcsolatot egy családjogi ügyvéd az államtól, aki felajánlotta, hogy segít megszerezni Ben gyámságát – Max már nagykorú –, ami igen hamar lezajlott, tekintve, hogy nem voltak ellenfelei a lánynak egyáltalán. Max nem volt hajlandó elmenni az államból addig, amíg Bent ki nem engedik, ami évekre ide kötötte; Audrey nem akarta itt hagyni, nem akarta

újra elkövetni ugyanazt a hibát, ezért lezárta pennsylvániai házát, felmondott a munkahelyén és visszaköltözött gyerekkori otthonába. Közös erővel rávettük nagyobbik öccsét, hogy menjen vissza az egyetemre, ami nem kicsit nyugtatta a lelkemet, ha őszinte akarok lenni. Csodálatos érzés volt látni hétről hétre, hogy Max szépen-lassan megszerzi az irányítást az élete felett.

Ellenben a másik részem azzal párhuzamosan, pontosan ugyanúgy hétről hétre amortizálódott lefelé valahova a pokol bugyrába, ahol a kis pokolmanócskák jókat kacarásznak rajtam. Még egy hónappal később sem találtunk semmit, amit meg tudnánk fogni a Sadie Addingtonos üggyel kapcsolatban. Oliverrel éjjel-nappal a rendőrségi aktákat bújtuk, de nem mentünk semmire a személyes fájlok nélkül.

Ráadásul, ha ez nem lenne elég, Julien Descar engedett az iskolája előtt tengődő nyomásnak a kamerások által és töviről hegyire – természetesen ismét arra hivatkozva, hogy neki a legfontosabb a gimnázium jó hírneve és becsben tartása – elmesélte Clayton kis akcióját, a miértjét és az esetleges jogi következményeit is, amiket ő jó szívvel elengedett, mert távol áll tőle az erőszak és nincs kedve perekre járni. Meg a jó büdös francokat, egyszerűen csak fél a bátyámtól és nem meri feljelenteni.

Akárhogyan is, de az interjúval mellékelt cikket már negyvenezren látták Hinsdale hivatalos weboldalán, ennek köszönhetően Clayton elvesztette a legtöbb ügyfelét és kerülik a boltban. Tulajdonképpen egy cipőben kezdtünk evezni, de fogalmunk sincs, hogy merre.

- És vigyél meleg ruhát is – Christopher hangja ébresztett fel a felszíni depresszióból. A Freyával való ominózus veszekedése után igen visszafogta magát, ez látható és érezhető is, nagyon jól csinálta, de ahogy eljött Freya osztálykirándulásának ideje, visszaesett. Egész vacsora alatt arról papolt, hogy mit ne hagyjon itthon Freya holnap és mire figyeljen. Már egy kicsit én is untam. – És a legjobb lenne, ha nem is mennél bele a vízbe. Olyan mocskos, mint egy lepukkant motel véres lepedője.

- Christopher – sóhajtott csukott szemmel Freya –, a Michigan-tóhoz megyünk. Szó szerint oda megyünk, nincs az a pénz, amiért én kihagynám a fürdést. Csak négy napra megyek, ne parázz már.

Christopher természetesen parázott, arról meg ne is beszéljünk, hogy mennyire befeszült következő bejelentésétől, amit hetek óta tervezget és amire emlékeztettem azzal, hogy belerúgtam az asztal alatt a lábába, mikor Freya végzett a vacsorával és mögénk sétálva belerakta a mosogatóba a tányérját és evőeszközeit.

- Szóval, a kirándulás után tavaszi szünet – kezdte kimért hangon anélkül, hogy hátrafordult volna a húgához. Irigyeltem kicsit Freyát, mert neki ezerszer jobban megoldották ezt az időszakot, mint nekünk anno. Az osztálykirándulás után közvetlenül kezdődött a szünet, így extrán kipihenhették magukat a diákok a vizsgahét előtt. Nekünk a kirándulás után még vagy két hétig szenvedni kellett, sokkal jobb lett volna, ha későbbre csúsztatják és tömbszerűen a képünkbe nyomják a pihenés lehetőségét. Mondjuk, én végig tanultam a szünet hetét, de lényegtelen. – Amit végtelenül szánalmas amerikai szokásnak gondolok egyébként.

- Christopher, mindenhol van tavaszi szünet – mondtam mosolyogva, aztán megtöröltem Maddi krumplipürés állát.

- Igen, de az Államokban végtelenül szánalmas hagyomány, ami csak arról szól, hogy a kedves elvtársak illuminált állapotban futkorásznak az utcákon és a hotelek medencéi körül hajnali háromkor olyan igénytelen zenékre, amiket egyébként pofátlanság zenének nevezni – *hát persze.* – A lényeg, hogy nem tudom emlékszel-e, Freya, de mielőtt Nancy Williams úgy döntött, hogy a drámaiság kedvéért fogja magát és egyik napról a másikra elmegy Bostonba, én meg mint valami nyavalyás hősszerelmes, követtem, négy jegyet vettünk a tavaszi szünet idejére, hogy meglátogassuk együtt Jasper kollégát. Ebből ugye odalett három, de a tiéd még él és virul.

- El akarsz küldeni egyedül Bostonba a tavaszi szünet idejére? – nos, ez igazából tényleg rosszul hangzik és jogos a kérdés Freyától, de ez csak azért van, mert amúgy Christopher is rohadtul olyan, mint egy drámakirálynő és nem képes egy mondatban összefoglalni egy egyszerű kijelentést.

- Nos, nem egyedül. Az úgy értelmetlen lenne, mellesleg ki van zárva, hogy felengednélek egyedül egy repülőgépre, és...

- Jézusom, a bátyád azt akarja kibökni, hogy fizeti a jegyet Marknak, csak

képtelen kimondani, mert az azt jelentené, hogy lejjebb engedte a büszkeségét – elégeltem meg Christopher makogását, amire értelmetlenül rám nézett és egy olyan tekintettel, ami azt jelzi, hogy a megjegyzésemmel elárultam, megcsóválta a fejét.

- Komolyan? – Freya hozzá nem illően magas hangon kérdezett vissza, majd azelőtt, hogy megvárta volna a választ, hátulról átölelte a testvérét és visítva a nyakába borult.

Igazából ez nem Christopher ötlete volt, hanem az enyém. Nem akartam, hogy Freya jegye elvesszen, de Christopher nem akarta egyedül engedni, így feldobtam ezt a csodás ötletet. Eleinte nem örült – még most sem örül igazából –, de rosszul érezte magát a veszekedés és a viselkedése miatt, és valahogy tudatni akarta Freyával, hogy sajnálja. Jasperék nagyon is benne voltak és alig várták ezt a kettőt, sőt jönnek majd velük haza, mert Jasper apukájának hatvanadik születésnapja lesz.

Tekintve, hogy Freya nem lesz itthon másfél hétig, csupán egy pár órát amíg hazajön a kirándulásról és felül a repülőre, úgy döntöttem, hogy lecsökkentem az Oliverrel való interakciómat, mert teljes mértékben tisztában vagyok azzal, hogy Christopher haldokolni fog az aggódástól. Több napra is szerveztem valamilyen házon belüli vagy kívüli programot magunknak, hogy elvonjam a figyelmét. Holnap például elmegyünk a Burlington Parkba Maddivel, amit már közöltem két napja a férfivel. Nem fogadta annyira örömtelien, de lényegtelen. Holnapután filmezünk, szerdára pedig sikerült asztalt foglalnom Hinsdale egy igen kifinomult és véleményem szerint nevetségesen drága éttermébe. Az egész hetemet a társaságában akarom tölteni, hogy ne kelljen annyit Freya hogylétén aggódnia.

Másnap hajnalban mindketten keltünk az utóbbival, hogy el tudjunk köszönni tőle. Igen korán indultak az osztállyal, ennek köszönhetően már hajnali ötkor kávéztam és hallgattam azt, amit drága Christopher Burns visszafogott magában a húga jelenléte miatt, és néztem ki a fejemből azon gondolkozva, hogy melyik öngyilkossági mód lenne a legegyszerűbb. Csütörtök hajnal van, atyaég. Freya jövőhét szombaton érkezik haza végleg Bostonból. Minden hajszálam ki fog hullani addig.

Reggel kilenckor már az őrsön ültem és Oliverrel azon agyaltam, hogy

milyen metódussal jutnánk előrébb a rendőrbűnössel kapcsolatban. Talán be kéne avatnunk valakit. Sokat gondolkoztam apán, de ő nem hiszem, hogy segítene nekünk, mert marhára illegális egyébként, amit csinálunk.

- Beszélnünk kell még egyszer Sadievel. Adhatna egy leírást vagy bármit, mielőtt beleverem a fejem a falba – mondta nyűgösen Oliver, mire én határozottan nemet intettem és erőszakosan csattogtattam a tollam. – Az egyetlen nyomunk eddig az a rendőr volt, akit találtál. Az is olyan hamar kihűlt, hogy nem is volt ideje felforrósodni.

Darren Turner járőr érdekes múlttal rendelkezik, de szilárd alibije van az eset éjszakájára, nem is tartózkodott az államban.

- Biztos, hogy nem beszélünk még egyszer Sadievel. Nem akarom, hogy feltépjük újra a sebeit – mondtam, Oliver pedig sóhajtva egyetértett velem és fáradtan az ég felé emelte kék íriszeit. Komolyan gondoltam azt, hogy békén kell hagyni Sadiet, mert mi csak felzaklatjuk, tekintve, hogy kicsit sem értünk a traumák óvatos feltépéséhez. Nem vagyunk pszichológusok. *Viszont...* – Viszont van egy gyerekpszichológus ismerősöm, aki lehet, hogy beszélhetne vele.

Charlottera gondoltam. Nem voltam biztos benne, hogy elvállalja, de működteti otthon Michelle mellett is a praxisát és egy próbát megér, már ha Sadie hajlandó rá persze.

- Jó, csináld – nahát, Oliver Grayson engedélyt adott egy ötletemre és győzködnöm sem kellett? Tényleg kétségbeesett lehet. – Én azon gondolkozom, hogy van-e valaki a felülvizsgálati szakosztályok valamelyikén, aki szívesen tenne nekem egy szívességet.

- Ez elég illegálisnak hangzik, Grayson nyomozó.

- Fogd be – nevettem a férfin, pedig kicsit sem volt vicces a helyzet. Na, jó. Az, hogy megrontottam, egy kicsit az volt. – Ha szereznénk hozzáférést a személyes aktákhoz, könnyebb lenne ez a rohadt ügy. Az elkövető egy összeszedett ember, aki az államot szolgálja. Nincs az az Isten, aki el tudja velem hitetni, hogy minden rendben van vele. Ha egy ilyen lépést megtett, akkor vagy beteg, aminek megvannak a maga ismertetőjelei, például gondok

a családban, vagy pedig kegyetlenül agresszív. Az meg látszana a kiértékelésében. Mindenhez az út a személyes akták.

Nem beszéltünk többet erről – az őrsön óvatosan kezeljük ezt a témát. Inkább a saját otthonában faljuk a rendőrök sárgaszínű mappáját vagy éppen annak digitális verzióját. Ma is ezt tettük, rájöttünk, hogy rengeteg járőr dolgozik Hinsdaleben, éppen ezért felemelő érzés volt, mikor kihúztuk a listánkról az utolsót is. Szinte mindenkihez írtunk egy-két megjegyzést, így sikerült az összeszámolás után huszonkettő főre leszűkíteni a kört. Kicsit mindketten feleslegesnek éreztük ezt, de egyikünk sem jelentette ki.

Délután felvettük Christopherrel Maddit az oviból és onnan egyenesen a Burlington Park mesterségesen kialakított szépségei felé vettük az irányt. Húsz éve nem jártam itt, mert Hinsdale másik oldalán van és csak apa hozott el minket Claytonnal, mikor kicsik voltunk. Egy füves területről van szó egy hatalmas játszótérrel, virsliárussal, egyenesre vágott fűvel, szökőkúttal és minden széppel. Az idő gyönyörűnek hatott, leültünk egy terebélyes, már virágozni kezdő fa alá Christopherrel és elengedtük Maddit az előttünk húzódó szabadjátszóra. Az egész park körül kerítés húzódik, így egyáltalán nem féltem.

- Mi van, ha az osztálytársai beledobják a vízbe? – szólalt meg hirtelen Christopher, én pedig kelletlenül felé fordultam és összehúzott szemekkel néztem, ahogyan a nap sugarai tökéletesen megvilágítják és kiemelik erős állkapcsát. – Ismerem az osztálytársait. Kicsit sem cizelláltak.

- Ha beledobják a vízbe, azt poénból teszik, és ott van vele Mark, aki vigyáz rá. Meg Cody is.

- Mi van, ha Mark és Cody dobják bele a vízbe? – feladom.

Maddi jól érezte magát. Én nem annyira. Akármennyire is szerettem volna elterelni Christopher figyelmét, olyan volt, mintha a falnak beszélnék. Ráadásul a délutáni órák késői időszakában egyre több család jelent meg, akik előszeretettel terelték el tőlünk a gyerekeiket. Természetesen inkább leléptünk és úgy feküdtünk le este aludni, hogy egy szót sem szóltunk egymáshoz. Meg fogok őrülni az elkövetkezendő pár napban. Bele sem merek gondolni, milyen lesz, ha Maddi odanő és lesz egy szerelme.

Reggel ugyanaz a monotonitás kezdődött. Christopher ma délre állásinterjúra volt hivatalos, ami egy kicsit elvonatkoztatta a ténytől, hogy a húga élete utolsó gimis osztálykirándulásán van és minden bizonnyal halál részeg. Szerintem azért félti egyébként Freyát, mert jelen volt az én osztályom utolsó kirándulásán és közülünk például voltak olyanok, akiknek egy józan pillanata is alig volt. Sean ruhák helyett alkoholt hozott szó szerint.

Egyszerűen feszültté tett, hogy március eleje óta pontosan abban a mókuskerékben botladozunk Oliverrel szinte minden áldott nap. A main is tehetetlenül poshadtunk a házában újra és újra átbeszélve azt, amit újra és újra átbeszélünk szokás szerint. Megőrültem, de tényleg. Mikor hazaértem, nekiálltam ebédet főzni és reménykedtem, hogy Christopher boldogan fog hazajönni.

Nem így történt.

- Nem sikerült? – kérdeztem lehangoltan, ahogyan néztem a férfit kibújni fekete kabátjából. Ingerülten felakasztotta a kocsikulcsát a kulcstartóra, aztán letaposta a sarkáról a cipőit. Tényleg ideges lehet, mert ő az egyetlen a házban, aki mindig lehajol és gondosan kiköti a fűzőt, mert szerinte végtelenül igénytelen az, ahogyan mi hajtjuk végre ezt a tevékenységet.

- Majd hívnak – mondta unottan, majd felült a pult előtt lévő székek egyikére és fáradtan elém könyökölt. – Nancy, miért vagyunk még ebben az államban?

Tessék?

- Mert itt van az életünk...? – kérdésnek hangzott ez inkább tőlem, mint kijelentésnek. – Itt dolgozom, Maddi itt jár oviba, Freya suliba, mellesleg közel vannak Claytonék is. Eddig te is itt dolgoztál.

- Igen. Azóta nem tudunk elmenni a boltba egy csomag tésztáért anélkül, hogy ítélkeznének felettünk – mondta Christopher, majd feszülten végignyalta alsó ajkát, elfordult egy pillanatra, végül rám terelte égszínkék tekintetét. – Freya májusban végez. Maddi mehet másik oviba. Te magánpraxisban vagy. Engem nyilvánvalóan szívesebben látna a város hajléktalannak, mint dolgozó embernek, a bátyád és te pedig jobban össze vagytok ragadva, mint a rágó, ami a padok alatt tengődik, mert képtelenek

leszedni onnan a takarítónők. Úgyis megoldanátok a találkozást.

Nem hittem a fülemnek, egyszerűen képtelen voltam értelmezni azt, amit Christopher próbál mondani. El akar költözni Hinsdaleből?

- Christopher, szó szerint itt vettünk házat, és...

- Eladhatjuk és vehetünk egyet egy másik államban. Nancy, nem akarom végig nézni azt, ahogyan Maddi egy ilyen környezetben nevelkedik – érvelt egyből Christopher, én pedig összegörnyedve a pultra könyököltem hozzá hasonlóan. Köpni-nyelni nem tudtam. Maddit felhozni igazán övön aluli volt, de azt hiszem, ez volt a lényege. – Miért nem megyünk el innen?

- Én nem akarok elmenni innen.

- Nancy, gyűlölöd ezt a várost.

- A jelenlegi helyzetet gyűlölöm, a várost szeretem. Itt nőttem fel – Christopher egy sóhajtással rám hagyta, aztán kijelentette, hogy felveszi Maddit ma alvás előtt és haza hozza, mert megígérte neki tegnap este.

Zavartan főztem tovább és azzal magyaráztam meg az előbbi beszélgetésünket, hogy Christopher teljesen ki van ma borulva Freya és a rosszul sikerült állásinterjú miatt. Mire hazaért Maddivel, szépen megterítettem az asztalt és tálaltam, amit ő egy gyenge mosollyal reagált le, mielőtt leültünk volna enni. Akkora izgalommal próbálom őt kicsit felvidítani, atyaég, és annyira nem érdekli! Csendben ettünk, aztán hagytam, hogy elvonuljon Maddivel játszani – annyira lefáradt az utóbbi, hogy már hétkor kidőlt, én pedig bekapcsoltam a Netflixet a nappali tévéjén, csináltam popcornt és magam mellé kényszerítettem Christophert. Fáradt nevetéssel adta be a derekát, hagyta, hogy teljesen hozzá húzódjak és magunkra terítsek egy plédet.

- Ma szokatlanul sokat itthon voltál, Nancy Williams – jegyezte meg Christopher, én pedig mosolyogva felnéztem rá és puszit adtam a szájára.

- Bizony. Félredobtam az elfoglaltságaimat, amik lekötnek, amióta be van fagyasztva az ügyvédi szerepem és úgy döntöttem, hogy hallgatom a

beszólásaidat – mondtam szarkasztikusan, aztán újra a tévére szegeztem a tekintetemet és tovább keresgéltem a Netflixen.

- Az ott, a bal alsó. Arra menj rá – ha valaki megkérdezi, hogy szeretek-e filmezni Christopher Burnsszel, az lenne rá a válaszom, hogy őszintén nem tudom.

Hogy szeretek-e hozzábújni, a takaró alatt csókolózni vele és érezni nyugtató pajzsát, amit az ölelése tesz teljessé? Igen. Hogy szeretem-e nézni az általa kiválasztott unalmas filmeket, amiket csak ő ért és élvez, ugyanis mindig valami hülye háborús vagy történelmi szar mellett dönt? Hát...

Lényegtelen.

Megéri az első érv miatt a második elszenvedése.

A *Király* című filmet választotta ki ma, én meg nagyokat sóhajtva akartam érzékeltetni vele, hogy szenvedek. Az egyetlen érdekes csupán *Timothee Chalamet* volt ebben és a francia megszólalásai. Egy fél órát bírtam, amíg volt popcorn, utána Christopher vállamon lévő ujjai is érdekfeszítőbbnek hatottak. Játszani kezdtem velük és a sajátjaimmal, össze-összekulcsoltam őket néha, majd ajkaimhoz vettem az ujjperceit és gyengéd csókokat hintettem rájuk. A szemei a tévére voltak tapadva, mikor felé fordultam – nyakát és arcát csókolgatva terveztem elvonni a figyelmét, éreztem az állán, ahogyan mosolyra húzódnak azok az édes ajkai és beszédre nyílnak.

- Ez egy jó film, Nancy Williams – jelezte sokat mondóan, én pedig hümmögéssel helyeseltem rá. Egyszerűen csak jót szeretnék éreztetni vele. Kezeim megtalálták pólójának korcát és benyúltak az alá, végig simogattam a férfi hasizmait és minden apró rándulására erősebben szívtam a nyakát. Az övével babráltam, majd egy fordulattal lovaglóülésben elfoglaltam a helyem a combjain és heves csókba hívtam. Annyira nem lehet jó a film, mert még csak nem is ellenállt, ujjaival végig szántott a felsőm alatt felhevült derekamon és ütemesen mozgatni kezdte a csípőmet saját magán. Szerettem volna megtudni, hogy mi lett volna, ha nem szólal meg a telefonja, vagy ha meg is szólal, nem veszi fel úgy, mint ahogyan történt. – Ez az állás, fel kell vennem.

- Háromnegyed nyolc van – dühöngtem magamban, de azért lefordultam róla a kanapéra és hallgattam szűk válaszait. Hát ez egy negatív hívás volt, mit ne mondjak. – Visszautasítottak, igaz?

- Sajnos már betelt – csöpögött az irónia Christopher hangjából. Az irónia és a szomorúság.

Vettem egy mély levegőt, mikor felállt mellőlem és bement a fürdőszobába, hallottam, ahogyan megengedi a vizet és zuhanyozni kezd. Gyönyörűen meghalt a hangulat, én meg itt maradtam *Timothee*val meg a francia szavaival egyedül.

Az elkövetkezendő napok igazából borzalmasan teltek. Minden reggel próbáltam valami meglepetéssel kelteni Christophert, ami egyébként nagyon is jól hatott rá, amíg közbe nem jött valami és el nem vette az életkedvét. Vasárnap este hazajött Freya a kirándulásról a lehető legsápadtabb arccal és olyan fekete karikákkal a szeme alatt, amik üvöltik a vodka kellemes hatásait. Ha tippelnem kéne, jelenleg negyednapos, de eszméletlenül boldognak tűnt. A pár itthon töltött órája jól is hatott Christopherre, de aztán ki kellett vinnünk a reptérre és végig kellett néznünk, ahogyan felszáll Markkal a repülőre. Christopher borzasztóan aggódott és előtört belőle az, hogy még mindig nem kedveli Markot. Kicsit nyugodtabb lett, mikor Freya jelezte nekünk, hogy már Jaspernél van – szóltam az utóbbinak, hogy ne említse majd Christophernek azokat az alkalmakat, amiken Freya és Mark megy éjjel és felfedezi a várost, mert meg fogok őrülni máskülönben.

Hát így ment az élet. Legszívesebben felvágtam volna az ereimet minden egyes alkalommal, mikor Oliverrel összeültünk és próbáltunk valami áttörést keresni, úgy mentek az órák napról napra, hogy közben szépen-lassan vándorolt felfelé bennem a pumpa.

Szerda este a tükör előtt állva mélyen beszívtam a levegőt, aztán próbáltam vele kifújni az összes negatív energiát, ami a testemben lakozik. Egy sötétvörös koktélruhát viseltem és begöndörített hajamat két oldalon gondosan feltűztem. Előrehajoltam egy csöppet és óvatosan felvittem a ruhámmal megegyező színű rúzsomat, aztán lecsuktam a szemeimet.

A ma este jó lesz – leadtuk Maddit anyának és asztalfoglalásunk van a *Devon*

nevezetű étterembe, ami túl puccos ahhoz, hogy idegesen menjek oda. Ez kell nekem is és Christophernek is, tökéletes lesz.

- Újra és újra meglep, Nancy Williams – nézett végig rajtam Christopher, mikor kiléptem hozzá a nappaliban. Tökéletesen nézett ki ő is. Fekete öltönye alá hasonló színű inget vett, aminek első két gombját széteresztve hagyta; fűszeres parfümének illata körüllengte egész lényét, sötét haja tökéletesen beállítva tette igazán elbűvölővé megjelenésének minden apró részletét.

Rendesen melegem lett.

- Maga is elviselhető, Christopher Burns – dicsértem meg a férfit, mire ő közelebb lépett hozzám és derekamat megfogva csókot nyomott a számra. Nyilván nem volt erőm megállítani, a franc vigye el a sármját! – Elkented a rúzsomat.

- Pokolba velem – csettintett a nyelvével drámaian Christopher, én meg nem tehettem róla, az ajkaira vigyorodtam.

Miután sikeresen rendbe hoztam a számat, el is indultunk az étterembe. Tényleg nem nekünk való volt, ha őszinte akarok lenni – még a kabátomat is segítette levenni a portás. Az étlapra négy különböző ízesítésű víz volt felsorolva, nem viccelek, az ételek feléről pedig nem is hallottam.

- Most unintellektuálisnak érzem magam – szólalt meg Christopher a menüt vizsgálva, én pedig fejemet csóválva elnyomtam a mosolyomat. – Biztosan így érezhetett az osztályod is az óráimon.

- Tudod, ha nem kéne fizetni az extra vízért, külön azért rendelnék, hogy belenyomjam a fejedet, amiért sosem vagy hajlandó lemosni magadról a mocskosan ironikus beszólásaidat – jelentettem ki nyugodtan anélkül, hogy felnéztem volna az étlapból, amire Christopher gondolkozás nélkül, pontosan ugyanolyan hangtónussal válaszolt.

- Tudod, ha nem lennénk publikus helyen, letörölném azt a végtelenül gondosan felkent rúzst azokról a mocskosan csábító ajkaidról – az egész testemen végigfutott a hideg, amit csak a testemben keltett forróság kompenzált. Titkon felpillantottam Christopherre a magam előtt tartott

laminált füzetből és a férfire vigyorogtam még úgy is, hogy ő nem látta. Jó, most talán sikerült elhallgattatnia, de lényegtelen. – Mennyi az időeltolódás Boston és Hinsdale között?

Ééés, ennyit erről.

- Elég intellektuális vagy ahhoz, hogy megválaszold ezt a kérdést magadnak – mondtam ridegen, majd mikor megérkezett a pincér, leadtam a rendelésem, aztán Christopher is.

- Egy óra, ha jól emlékszem. Van egy olyan érzésem, hogy Freya és Mark nem fognak Jaspernél ülni egész éjszaka és egyáltalán nem tetszik a gondolat, hogy egyedül bandukolnak. Könnyen el is tév...

- Na, jól van, elég volt ebből, Christopher, ne haragudj, de nem bírom tovább – sikerült teljesen feltolnia Christophernek azt a pumpát az agyam legtetejére, idegesen csaptam le az asztalra az étlapot és vettem egy nagy levegőt, mielőtt nekiálltam volna kiosztani. – Lassan egy hete próbállak jobb kedvre deríteni, te pedig nem vagy képes egy kicsit sem értékelni ezt. Nagyon sajnálom, hogy spoilerezek neked, de igen, a húgod biztos, hogy nem fog egy házban ülni úgy, hogy először jár Bostonban, el fog menni szórakozni és be fog rúgni és le fog vetkőzni a barátja előtt és nem fogod tudni megakadályozni. Mikor én az ő korában voltam, kiszöktem otthonról a vizsgáimra való tanulás helyett azért, hogy lefeküdjek veled, neked pedig semmilyen ellenvetésed nem volt. Álszent vagy ezen a téren, nagyon sajnálom, de ki fogja megmondani neked, ha nem én? Freya nagylány már, tud magára vigyázni és ideje lenne elengedned a kezét. A lányoddal is így leszel? Az Isten szerelmére, Christopher, észre sem vetted, hogy miket csináltam, hogy jobb kedved legyen, egész héten pár perces kivételekkel átnéztél rajtam és még akkor sem vagy képes kiszabadulni ebből az egészből, mikor egy étterem kellős közepén ülünk! A francba már! – dühös voltam, nagyon dühös voltam és azt akartam, hogy Christopher is érezze azt, amit jelenleg én érzek. Folyamatosan ez van, mikor ő egy csöppet kedvetlen állapotban van, folyamatosan átnéz ilyenkor felettem és hagyja, hogy bohócot csináljak magamból. – Mindig ezt csinálod, mindig egyszerűen! – mondtam fújtatva érdeklődő tekintetébe, akkor meg majdnem felrobbantam, mikor véletlenül átnéztem a válla felett és megláttam egy ránk irányuló minikamerát. Le fogom szúrni magam egy villával. – És fotóznak is minket, hát persze, hogy fotóznak is minket!

- És Carmen is itt van – *tessék?*

- Tessék?

- És Carmen is itt van – ismételte meg kijelentését Christopher a távolba meredve, én pedig nagy hévvel hátrafordultam és egyenesen a tőlünk nem is közel, de nem is messze ülő nő fényes hajkoronájára néztem, amit most kedvem támadt megtépni egy picit. – Sanda gyanúm, hogy előjöttek a dühkezelési problémáid az elmúlt öt perc történései miatt és végtelenül kevés választ el attól, hogy jelenetet rendezz.

- Nincsenek dühkezelési problémáim – szűrtem a fogaim között természetesen akkora dühvel az ereimben, hogy még én magam sem hittem el a tagadásomat. – Ha észrevesz minket és idejön, könnyen lehet, hogy fel fogom pofozni.

- Ha a városban tervezel maradni, nem kellene még több anyagot adnod a cikkíróknak, Nancy Williams. Uralkodj magadon – tudtam, hogy igaza van Christophernek és utáltam ezt. Nagyon erősen kértem az égieket, hogy ne kerüljek ma interakcióba Carmennel, mert egyáltalán nem lenne előnyös. Neki sem, de nekem sem. – Hogy érted azt, hogy mindig ezt csinálom?

Christopher az előző témát visszahozva érte el, hogy forduljak újra felé és vegyem le a tekintetemet az exe idegesítő szépségéről.

- Tudod mit? Nem kell erről beszélnünk. Kimegyek a mosdóba és kezdek valamit magammal, hogy lenyugodjak és ne szúrjam senki szemébe a villát – mondtam sóhajtva, aztán felálltam és egy kis kínos lézengés után megtaláltam a mosdót.

Tisztább volt körülbelül, mint az otthoni, de lényegtelen. A hosszú, törtszínű vörös márványfolyosóról szinte külön fürdők nyíltak egy-egy beépített mosdótállal és felette lévő tükörrel, valamint külön ajtóval lévő vécével. Ez felettébb kellemesen hatott rám, mert így be tudtam zárkózni és a márványpultba épített mosdótál felé tudtam támaszkodni anélkül, hogy bárki látott volna. Rátekertem az ajtóra a zárat és megmostam a kezeimet abban reménykedve, hogy leállnak azok a remegéssel. A tiszta tükörből egy ingerült, befeszült, dühkezelési problémákkal rendelkező Nancy nézett vissza

rám. Nem tudom elmondani, milyen érzés folyamatosan minden áldott nap ennyire szorongani, mint amennyire én szorongok.

Túl sokat fizettünk ezért a foglalásért, nem fogja elvenni a kedvünket egy rohadt kamera vagy egy csinos hölgy, aki egyébként megcsókolta a páromat alig két hónapja. Ennek az estének tökéletesnek kell lennie.

Magamnak bólintottam, aztán kihúztam magam és elfordítottam a zárat. Nem kicsit lepődtem meg, mikor megpillantottam Christophert a folyosón állni – végülis ez nem a női mosdó, vagy ilyenek –, mellém lépett és az ajtó mellé dőlt a falnak.

- Hogy érted, hogy mindig ezt csinálom? – *most komolyan?*

- Christopher, a női mosdóban állunk egy étteremben. Tényleg most akarod ezt megbeszélni?

- Nos, te hoztad fel és most zavar, hogy nem tudom, miről beszélsz – hát, ez remek.

Sóhajtva behúztam Christophert a privát mosdóba, aztán ránk zártam az ajtót, hogy még véletlenül se nyisson be senki. Keresztbe fontam a karjaimat, de magam sem tudtam miért – azt hiszem, túlságosan intimidáltan éreztem magam a férfi társaságában jelenleg.

- Csak azt mondom – kezdtem, majd nyeltem egyet és Christopher égszínkék szemeibe néztem –, hogy akármikor rossz kedved van, vagy aggódsz, felhúzod a hülye kis faladat és kizársz. Nem hagyod, hogy segítsek és értéktelennek éreztetsz.

- Ez csak rágalom, Nancy Wil...

- Nem, Christopher, mert ezt csinálod tíz éve! – nem akartam hangosan beszélni, de esküszöm, hogy már éreztem feltörni a saját könnyeimet. Annyira, annyira próbálkoztam ezen a héten és egyszerűen semmi nem jött össze. – Mindig privát voltál az érzelmeiddel és ennek mindig én ittam meg a levét, mert segíteni akarok, te meg ellöksz és nem tudom, mit kezdhetnék veled. Miért nem tudunk normálisan kommunikálni rólad, ahogy szokás

minden házaspárnál?

Christopher nyelt egyet, miközben gondolkozott. Megszüntette a szemkontaktust, a mögöttem lévő márványfalat és a gondosan lecsiszolt faajtót nézte, miközben kereste a szavakat, aztán megnyalta halvány rózsaszínű ajkait.

- Elrepültem hozzád Bostonba...

- Most tényleg, Christopher?

-... és azt mondod, hogy értéktelennek érzed magad mellettem?

- Hány évig fogod ezt emlegetni?

Annyira dühös voltam, hogy fel tudtam volna robbanni, mert Christopher nem feltétlenül érti azt, hogy mit akarok mondani. Tudom, hogy szeret és rengetegszer kimutatja ezt, most nem erről van szó egyáltalán; arról van szó, hogy ő elzárkózik, mikor baja van és én akárhogy próbálom felvidítani, teljesen kizár engem és úgy bánik velem, mint egy cafat romlott hússal, amit már ki kellene dobni. Jó, ez talán túlzás, bevallom – hagyjuk ki ebből a tényszerű hisztimet –, de az igenis igaz, hogy ha az égtől a földig pattogok, akkor sem fogad be ilyenkor.

- Igazad van – hagytam rá sóhajtva, majd nyeltem egyet és eltemettem a drámát, amit létrehoznék kettőnk között. – Igazad van, bocsánat. Jobb, ha megyünk, mielőtt megérkezik a kajánk.

Nem kell mondani azt, hogy a vacsora borzasztóan telt. A fotósok nagyon rosszul csinálták az egész *lepel alatti* szituációjukat és körülbelül háromszor ki akartam őket oktatni, de csak Clayton és tulajdonképpen a környezetemben lévők szava ismétlődött a fülemben, miszerint nem szabad, hogy megtörjenek és jobb, ha nem állunk ki eléjük. Ezt eddig igen jól megoldottam, biztos vagyok benne, hogy sikerülni fog most is – ezért ettem csendben a tányéromon lévő falatokat és ezért nem néztem Christopher válla vagy Carmen miatt a sajátom mögé.

Nem akartam jelenetet és ezt meg is tartottam, amíg meg nem kaptuk a

csekket és ki nem fizettük az egyébként fenséges vacsorát. A bejárat előtt hagytam, hogy a portás illedelmesen és igen odafigyelően rám adja a kabátomat. Christopherbe karolva az ajtóhoz léptem és már majdnem felsóhajtottam, hogy végre sikerül eltűnnöm a sok negativitástól, de nyilvánvalóan ez nem jött össze, mert bele kellett ütköznöm az étterembe lépő nővel, aki természetesen Anika Yolenne volt, mert miért ne lenne ő? Miért ne lenne még rosszabb ez a rohadt este?

- Hát, ez remek – szaladt ki az ironikus örvendezés a bajszom alatt, majd nyeltem egyet és egyenesen a szemüveges nőre néztem. Most majdnem elérte azt a magasságot, amit én, így, hogy az enyémnél kétszer magasabb sarkú cipellőt viselt.

- Nocsak, milyen kellemetlen meglepetés – mosolygott erőltetetten a nő, aztán végig nézett rajtunk. Nem tudom, mi játszódhatott le az arcomon, de Christopher a derekamra csúsztatta a kezét és igen erősen küzdött azzal, hogy rávegyen az indulásra. – Csodálkozom, hogy még ki mernek jönni a kuckóból.

- Mitől ijedjek meg, Ms Yolenne? A Macbookjától? – egyáltalán nem voltam veszekedős hangulatomban. Nem, ez így nem igaz. Nagyon is abban voltam, de úgy éreztem, hogy jobb lenne, ha ezt senki nem tudná meg. – A kamerás barátai nem ijesztenek meg minket. Nem végzik a legjobban a paparazzi munkájukat, de ezt leszámítva maximum csak zavarják a nyugodt vacsoránkat a jelenlétükkel.

Anika hamiskás nevetést engedett el, ahogyan közelebb lépett hozzám. Szabad oldalamhoz lépett, és olyan közel hajolt a fülemhez, hogy éreztem elegáns parfümének illatát, sőt még azt is meg tudtam állapítani, hogy almás sampont használ. Vagy mangósat.

- El kell, hogy szomorítsam, Mrs Burns, az én barátaim biztos, hogy nincsenek itt – mondta halkan, én pedig lecsuktam a szemeimet. Ettől féltem. – Nem csak mi utáljuk magukat ebben a városban. Mindenki gyűlöletet érez, ha a Williams vagy a Burns névre gondol.

Hogy felment-e bennem a pumpa? Persze. Hogyne ment volna! A családomat kritizálja. Szerettem volna jelenetet? Nem. Ügyesebb vagyok ennél, de

egyszerűen képtelen voltam eltűnni innen visszaszólás nélkül.

- Ez egy végtelenül bájos csevej volt, ami csak érzékelteti a maga és a hasonlóan cizellált társai intelligenciáját, de jobb, ha ezt most befagyasztjuk – szólalt meg előttem Christopher, amire Annika egy igen büszke és magabiztos vigyorral eltávolodott tőlem és kecses léptekkel megindult a tároló felé.

Illetve, megindult volna, ha nem kapok a karja után.

Fel akartam pofozni, de komolyan! Mégis csak olyan közel húztam magamhoz, ahogyan ő belerondított az előbb a személyes terembe.

- Az jó szar lehet – kezdtem szinte suttogva –, mármint, magának, mert mindkettő nevet viselem – utaltam az előbbi kijelentésére, aztán elengedtem és hagytam, hogy elsétáljon tőlünk. Legalább a vigyort letöröltem a képéről.

Semmit nem akartam már, csak haza kocsikázni, venni egy forróvizes fürdőt és elolvadni a habok között, nem törődve az életemmel és azzal az egyébként tényszerű mondattal, amit Annika intézett felénk. Mindenki utál minket.

Természetesen nem kell foglalkozni azzal, hogy mások mit mondanak rólunk, de ha egy egész város kinézi a családodat és téged, az borzasztóan megterhelő. Nem tehettem róla, az autóban rákerestem újra Hinsdale weboldalára és lejjebb pörgettem a heti időjárás jelentésen és a programajánlókon egészen addig, amíg bele nem ütköztem az anyám nevébe.

Antonette Williams illegális viszonyt folytat felettesével? A Williams-dráma ismét egy új szintre lépett!

Nagyon elfáradtam.

Nem lepett meg a hír, mert emlékeztem arra, amit Annika mondott, mikor felkerestem az irodájában. Nem beszéltem még erről az egészről anyával és habár fájt, hogy látom ezt a cikkcímet, nem éreztem magam képesnek arra, hogy a mai napon felhozzam neki. Rá sem mentem erre az idióta bejegyzésre, mert nem vagyok hajlandó anyám szerelmi életéről egy pletykán keresztül értesülni.

Leoldottam a telefonomat, aztán kinéztem az autó ablakán – Christopher a házunkkal ellentétes irányba fordult, először azt hittem, hogy anyáék felé megy, hogy fel tudjuk venni Maddit, de nyeltem egyet a nosztalgiára és a gyomromban pillangóként feléledő érzelmekre, mikor megállt egy aprócska ütött-kopott, a graffititől már az utcai lámpa fénye alatt sem megállapítható színű házikó előtt.

A fánkbolt.

Egy cinkos vigyorral dőltem hátra az ülésben és mosolygó szemekkel fordultam a férfi felé. A sok emlék jólesően elárasztott, elém vetítette a végzős évem káoszát és minden aprócska jelenetét, ami ehhez a helyhez köthető. Christopher borzasztóan feszülten érezte magát, nézte a kormányon pihenő ujjait és alsó ajkát beharapva kereste azokat a szavakat, amiket nem talál gondolataihoz. Szerintem még sosem láttam ennyire koncentrálni, pedig ez az ember mindig koncentrál.

- Emlékszel erre a nevetségesen szánalmas fánkboltra? – tette fel a kérdést, ami szerintem költői volt még tőle is. Hogy felejthetném el? Bólintottam és halkan motyogtam egy igent, mire Christopher rám emelte azokat a gyönyörű, gyönyörű szemeit. Halvány mosolya hirdette újbóli magabiztosságát, mégsem éreztem azt a megszokott dominanciát, ami körül lengi testének minden milliméterét. – Ez az a hely, ahol rájöttem, hogy szerelmes vagyok beléd – hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem lepődtem meg. Szerintem még a szám is elkerekedett egy alig észrevehető módon, ugyanis túlságosan váratlanul érintett ez a vallomás. Nyeltem egyet, mikor Christopher rólam a mellettem húzódó fánkboltra vezette tekintetét, mélyen sóhajtott és megcsóválta a fejét. Egy autó suhant el mellettünk, közben meg ránk is dudált, amiért megálltunk az út közepén. – Pár nappal azután volt, hogy szakítottunk, én csak... lelassítottam itt, mielőtt elfordultam volna a kereszteződésnél és egy végtelenül szánalmas részem azt kívánta, bárcsak itt állnál úgy, ahogy az első alkalommal, mikor felvettelek a vihar elől, vagy azon a napon, mikor elhúzódott a papírmunkám és azt hitted, hogy itt hagytalak, mert dühös lettem rád, amiért Charlotte tudomást szerzett rólunk – idézte fel a múltat Christopher zavartan, nem várva arra, hogy reagáljak rá. Nem is tudtam volna, minden egyes momentumra emlékszem. Emlékszem az óriási viharra, emlékszem a házamhoz vezető út lezárására és a konyhapultján

megesett első csókunkra. Arra is emlékszem, mennyit vártam rá, miután Charlotte ránk nyitott a földszinti mosdóban. Emlékszem, hogy átfagytak a csontjaim, emlékszem, mennyire izgultam, emlékszem, hogy beültem az autójába és elsírtam magam, mert azt hittem, hogy itt hagyott. Emlékszem mindenre. – Annyira... *annyira* mérges voltam magamra. Tudtam, Nancy, tudtam, hogy csak akkor vagy hajlandó feladni engem, ha lekezelően bánok veled és azt érzékeltetem, hogy értéktelen vagy és nem gondollak fontosnak. Tudtam, mert ismertelek és figyeltem arra a kapcsolatunk alatt, hogy ne bántsalak meg, mert nem akartam, hogy azt kapd tőlem, amit akkor otthon kaptál. Anyád elég értéktelennek éreztetett és kompenzálni akartam mindig ezt, hogy ne fájjon neked annyira. De mikor a bátyád odajött hozzám beszélni és elmondta, milyen kegyetlen a helyzeted az iskolában a pletykák miatt, egyszerűen... egyszerűen meg akartam szüntetni. És gyűlöltem magam, amiért kimondtam azt a mondatot, egy szánalmas szaralak voltam, semmi más. Életem egyik legrosszabb döntéseként raktároztam el azt az elmémben, hogy tudatosan értéktelennek éreztettelek téged – lassan, mélyen bólintott magának Christopher, nekem pedig nem tudom, hogy a pislogás hiányától vagy az igen intenzív érzelmektől, de fátyol került a szemem elé könnyeim megjelenése végett. Vannak percek, mikor nem tudsz gondolkozni. Ez egy olyan perc volt. – Szóval, vezettem azon az estén és leparkoltam itt, és... nem is tudom, Nancy Williams, csak úgy hiányoztál. Szenvedtem nélküled, ha nagyon őszinte szeretnék lenni. És igen, néhány ember úgy vélekedik, hogy rideg vagyok és bunkó – nyilván túl rideg és bunkó ahhoz, hogy ne emelje fel ehhez a mondathoz az orrát, mint egy rohadt büszke páva –, ami talán egy kicsit fedi az igazságot – mondta ki nehezen –, de a te társaságodban szeretnék ezen változtatni. És folyamatosan próbálkozom is, csak... csak valahogy... valahogy nem megy, Nancy Williams – láttam már törékenynek Christopher Burnst.

Láttam már törékenynek, nem is egyszer. Láttam sírni, jelentette ki már nekem, hogy nem tudja, hogy fogja tovább folytatni. Láttam bizonytalannak, láttam gyengédnek az újszülött gyermekével, láttam mindenhogyan. Ismerem őt és rájöttem, hogy meg tudom válaszolni azt a kérdésemet, miszerint mi miért nem tudunk úgy kommunikálni róla, mint ahogyan szokás minden házaspárnál.

Elmosolyodtam, aztán kinyújtottam a karomat és belemélyesztettem ujjaimat

barna tincseibe a tarkójánál – fáradt pillantásokkal fordult felém, én pedig nem tudtam ellenállni: közelebb hajoltam hozzá és gyenge csókba hívtam. Nem hiszek a halálig tartó szerelemben, mert hinni abban szokás, aminek validitásáról senki nem tud közölni konkrét tényeket.

Én száz százalékig biztos voltam benne, hogy a halálomig szeretni fogom Christopher Burnst. Sőt még azután is.

Nem várhatjuk el, hogy úgy éljünk, mint a tökéletes pár, akik minden délután megbeszélik az érzelmeiket egy forró tea mellett, mert a valóság peremén csücsülünk és ilyen pár nem létezik. Ha létezik is, mi sosem fogunk hozzájuk felérni – veszekszünk, és a másik számára elviselhetetlen tulajdonságokkal rendelkezünk, és annyira, de annyira idegesítjük egymást, atyaég! Sokszor nem bírunk egy légtérben meglenni, heves csókcsatából vérre menő vitába vágtatunk át akár három másodperc alatt, flörtölünk a harag közben és szappanoperákba illő hisztiket vágunk le.

És ez nekünk rendben van.

- Valahogy nem megy, és ez nem baj – suttogtam az ajkaira anélkül, hogy eltávolodtam volna tőle. – Mert nem azért házasodtunk össze, hogy megváltoztassuk egymást, hanem mert képesek vagyunk megbírkózni azzal, hogy erre nem vagyunk képesek.

- Nem biztos, hogy beléd szerelmesedtem volna, ha képes lennék rá, Nancy Williams – jegyezte meg szellemesen Christopher, mire én egy csalfa vigyorra húztam a számat és drámaian sóhajtottam.

- Nehéz ezt beismerni, de most nagy egyetértésben vagyunk – mondtam ki, aztán Christopher követte tettemet és elmosolyodott, mielőtt újra megcsókolt volna. – Már megint elkenődött a rúzsom, mi?

- Mondtam, hogy letörlöm rólad – tényleg mondta.

Gyűlölnek minket a városban, de kit izgat, ha egymást ennyire kibírhatatlanul szeretjük?

[H U S Z A D I K R É S Z]

Nem értem sokszor, hogy hogyan alakulnak ki olyan kaliberű családi drámáink, amilyeneket három család sem él át összesen.

Komolyan mondom, nem értem.

Anya némán öntözte a virágait a nappali sarkában és olyan morcos pofát vágott, mint amilyet Maddi szokott, mikor közlöm vele, hogy nem rajzolhat mindenhová zsírkrétával, csak a papírra. Clayton a világ legridegebb módján ült a kanapén, jól a szélére húzódott, hogy még véletlenül se legyen közel hozzám, amíg Mikeila Sean ölébe kuckózta magát a fotelben és törölgette a sírástól vizes szemeit. Az ablakon keresztül láttam Freyát rágyújtani, és hallottam a konyhából az eltört tányér darabkáinak összecsörrenését, ahogyan Millie sepregetett. Charlotte nem bírta a feszültséget és inkább felment az emeletre, hogy lerakja Michellet aludni, a gyerekek pedig a lépcsőt elzárva, akár a galambok az utcai vezetékeken, sorban ülve burkolództak némaságukba. Christopherről azt sem tudtam, hogy hol van.

- Na, jól van. Jobb lesz, ha intézkedek – állt fel apa a Mikeiláékkal szemben lévő fotelből, majd asztalra dobott jelvényét magához véve az ajtó felé loholt, gondolom azzal a szándékkal, hogy végre elküldje a ház előtt bujkáló két fotóst.

Ha tényleg meg szeretném érteni, hogy hogyan alakult ki ez a gyászos hangulat a családban, végig kell járnom az elmúlt két hét eseményeit, amik mint a pillangóhatás magától értetődő fogalmának fizikai bebizonyítója, kártyavárként ledöntöttek minden stabilitást a családunkban. Nem is tudom pontosan, hogy mivel kezdődött. Talán azzal, hogy voltunk olyan szerencsétlenek a végzős évemben az osztályommal, hogy elüldöztük Ms Wayne tanárnőt az egész iskolából és egy olyan történelem tanárt kaptunk, akire ránézett a Sorsom és azt gondolta, hogy igazán jót szórakozna, ha életem szerelmévé varázsolná.

Na, jó. Ennyire vissza nem kell mennünk – az elmúlt két hét eseményein kell, hogy legyen a hangsúly. Azokon az eseményeken, amik elérték, hogy a házban tartózkodó szinte összes személy a nullára kerüljön, azokon az eseményeken, amik még jobban felforgatták az életünket.

A hibát én viszem el.

Freya hazaérkezett és átbattyogott a vizsgáin, a rend visszatért Christopher és közém, a tavaszi időjárás feldíszítette a fákat zöld lombkoronával és szebbnél szebb virágokkal, Michelle baba egyedül átfordult hasra, a Sadie Addingtonos ügy pedig május hetedikén vett egy igen kikerülhetetlen és egyáltalán nem várt fordulatot.

Vettem egy mély lélegzetet apa irodájának ajtaja előtt. Kaptam tőle egy üzenetet, hogy látogassam meg az irodában, de az a jókedvet hirdető stílus egyetlen percig nem volt érzékelhető hideg és szakmai szavaiban. Mielőtt lenyomhattam volna a kilincset, Oliver ledöbbenve mellém lépett és megformálta azt a kérdést, ami nekem járt a fejemben.

- Te mit keresel itt?

- Apa írt, hogy látni akar – mondtam, majd nyeltem egyet. Apa Olivernek is írt volna? – Neked is írt?

- Nem, ő nem. Millaray. Az apád irodájába hívott – kétségkívül a Sadie Addingtonos ügyről van szó és ezt mindketten tudtuk. Remegtem az izgalomtól, legalábbis ha nem uralkodtam volna magamon, biztosan remegtem volna.

Mikor bekopogtunk és a megkapott engedély után kinyitottuk magunk előtt az ajtót, megtaláltuk az asztal sarkán keresztbe tett karokkal helyet foglaló Tara Millaray nyomozónőt és a vele hevesen beszélgető apámat a székében.

- Csukjátok be az ajtót – intett a fejével Millaray felénk, Oliver teljesítette a kérést, amíg én leültem az asztal előtti két szék egyikére. A férfi követte a tettem, mire Tara teljes testével felénk fordult és szilárd tekintettel a miénkbe bámult. – Hogy vagytok, gyerekek?

- Nem érzem magam a legkényelmesebben, mit ne mondjak – motyogtam, miközben apa pillantásait vizslattam. Általában elmosolyodik a szellemességemre, de most egy izma sem rezzent.

Miért van ilyen meleg ebben a rohadt irodában?

A csend fojtogatott, de Tara Millaray mosolya még jobban. Mindentudóan szemlélt engem és Olivert, aztán végül megakadtak szemei az utóbbin és szórakozottan megszólalt, mintha egy könnyű és egyszerű téma hívott volna össze minket.

- Sikerrel jártál a felülvizsgálati részlegen, Grayson? – tette fel a kérdést, én pedig Oliver helyett is nyeltem egyet. Meg akartuk szerezni a rendőrök személyes fájljait és a felülvizsgálati ügyészséghez fordultunk, illetve csak Oliver, ahol a lehető legnemesebb egyszerűséggel elutasítottak minket. Ahogy látom, ez ki is derült. – Mit kerestél ott?

- Problémát, úgy látom – kiismertem Olivert a hónapok alatt, feszült és fél, mivel szarkazmussal próbál kibújni a válasz alól.

Felesleges. Millaray mindent tud.

- Ebben egyetértünk, kölyök – bólintott a nő, aztán szemöldökét felhúzva jelezte Olivernek, hogy továbbra is várta a választ, amit nem kapott meg még véletlenül sem. – Oliver, barátkozós ember vagyok, de ha nem kezdesz el dalolni tíz másodpercen belül arról, hogy mik voltak a terveid a felülvizsgálati részleggel és a Sadie Addingtonos ügyemmel, egy olyan szintre fogom vinni ezt a beszélgetést, ami talán veszélyeztetni fogja az állásodat.

Oliver helyett is megijedtem. Tudtam, hogy Millaray nem viccel és azt is tudtam, hogy ő és az apám vannak olyan pozícióban, ami megengedi nekik, hogy csupán szavakkal elérjenek olyan kutatási parancsokat, amik ránk irányulnak.

- Egy rendőr az – én szólaltam meg Oliver helyett, mert gyáva módon beijedtem. Az az igazság, hogy az utóbbi időben már nagyon éreztem a szükségét annak, hogy beavassuk Millarayt a nyomozásunkba, mert több van

a birtokában, mint nekünk. Oliver nélkül nem akartam semmit sem tenni, de úgy érzem, hogy a jelenlegi helyzet végre megkívánta. Az igazán váratlan bejelentés mégsem én hozzám kötődött, hanem Millaray és apa tekintetéhez, amik meg sem rezzentek és teljes nyugodtsággal figyeltek minket. – De ez már nem újdonság ebben az irodában. Ugye?

Viszketett az elmém, annyira nem értettem ezt az egészet. Apa hogy jön ide?

- Tessék? – lepődött meg velem együtt Oliver is, majd feljebb ült a széken és hevesen előre dőlt. Alkarját megpihentette apa asztalán, úgy nézett fel az azon ülő Millarayre. – De akkor miért fagyasztottad be az ügyet? Ez egy nyitott ügy, van egy nem csak forró, de egyenesen égő nyomod, és... – megállt saját gondolataiban a férfi, mikor egy másikkal ütközött. – És ezért fagyasztottad be.

- Ha tovább nyomoztam volna, gyanút fogott volna a rendőr. Ezért hivatalosan befagyasztottam, igen – a hangsúly a hivatalos szón volt, és ezt mindannyian tudtuk. – Azért adtam engedélyt az átnézésére, mert az is gyanús lett volna, ha nem engedem. A kollégák alapvetően érdeklődhetnek az ügyek iránt, és furcsa lett volna, ha ezt megtagadom előled. De ti technikailag újranyitottátok az egészet és ezt mindenki tudja. A sajtó is. Az volt a cél, hogy a média kimaradjon ebből. Ez egy kisváros és egy nagyon is durva bűncselekmény, ráadásul egy kiskorú ellen. Megint felkapták és minden egyes rendőr tud erről.

- Itt az ideje leállnotok az ügyről, gyerekek – mondta apa határozottan és ellenvetést nem tűrően, ami minden bizonnyal egy olyan embert teljesen a helyére küldött volna, aki vele dolgozik, ezért láttam már Oliver mozdulatain is, hogy mindjárt rábólint a parancsra. Még jó, hogy én Daniel Williams gyereke vagyok és szokásom nem hallgatni rá.

- Tessék? Nem, nem, most nem állhatunk le! Apa, ne már, nagyon közel járunk, és...

- Nancy, megvan a tettes – vágott a szavamba apa, én pedig hirtelen azt sem tudtam, hogy hogyan üljek meg a helyemen. Látszólag Oliver sem, mert ő is úgy helyezkedett, mintha tű szurkálná.

- Nem konfrontálhatjuk bizonyíték nélkül – vette át a szót Millaray egy percet sem hagyva nekünk, hogy feldolgozzuk a hallottakat. Egyszerűen nem tudtam elhinni, hogy név szerint tudják, ki az, és még mindig itt mászkál közöttünk. – Azért léptem kapcsolatba apáddal, mert van elég befolyása ahhoz, hogy hozzáférést kapjon a személyes aktákhoz.

- És megvan? Megvannak a személyes akták? – meg tudtam volna ütni Olivert. Komolyan ez a legfontosabb?

- Nem mindegy, hogy megvan-e nekik? – néztem rá értetlenül, majd újra apáék felé fordultam. – Ki az?

- Egy járőr, akinek az alibije volt az, ami elárulta, mert... – kopogtatás az ajtón. Tényleg? Tényleg?! – Szabad!

Meg akartam fojtani azt a nyomozót, aki megzavart minket és kihívta apáékat. Már mindent túlgondoltam – őt is beavathatta Millaray? Többen tudják ezt már és senki nem mond semmit, mert óvatosan kell lépkedni? Vagy csak apa és Millaray munkálkodtak mindenki háta mögött, titokban?

A két hívott felállt tőlünk és megindultak kifelé anélkül, hogy megválaszolták volna igen égető kérdésünket.

- Gyertek, hadd zárjon be Mr Williams – az apáékat kereső nyomozó felé fordultam. Kihívott a saját apám irodájából?

- Nancy a lányom, Perez. Több joga van itt lennie, mint neked bármikor is lesz – jegyezte meg viccesen apa, miközben az ajtóhoz sétált és behúzta azt maga és Millaray után.

- Ki lehet az? – költői volt ez a kérdés Olivertől, de egyszerűen fájdalmat okozott már a tény, hogy csak költői. Kattogott az agyam, kattogott és zakatolt, akár a gyorsan suhanó vonat a síneken, ami egy rosszul heggesztett vasrúd miatt ki is sodródhat. – Apád az alibiről beszélt valamit. Kiválogattuk a leggyanúsabb alibiket, nem?

- A bűnösnek az alibije nem volt hazugság, mert az árulta el – gondolkoztam én is hangosan, mégis előszedtem a táskából azt a gyűrött papírlapot, amire

felírtunk pontosan huszonkettő gyanúsítottat. – Ki az, akinek árulkodó az alibije?

Azt mi nem tudtuk meg akkor sem, mikor harmadjára is átmentünk a neveken. A végén már apa íróasztalára támaszkodtam két tenyeremmel, fejemet lehajtva csuktam le a szemeimet, amíg az idegeim már pattanásig feszültek. Nem tudtam úgy kimenni ebből a teremből, hogy bármikor elmehet mellettem a bűnös és nem tudok róla. Úgy éreztem, az ereim ki akarnak törni a testemből, mintha már ők sem bírnák ezt a stresszt, ezt az üldözési mániámat, ami már lassan félelemmé alakul.

- Jó, gondolkozzunk – támaszkodott meg az asztal másik oldalán, velem szemben Oliver ugyanúgy, mint én. – Gondolkozzunk. Millaray befagyasztotta az ügyet, mert megtudta, hogy egy rendőr a bűnös és tudta, hogy a fű alatt kell nyomoznia. Aztán apád segítségét kérte. Honnan tudta meg, hogy egy rendőr az? Eléggé úgy tűnt, hogy Sadie velünk közölte elsőként azt a kis információ töredéket, nem tudhatta meg tőle.

- Akkor csakis a nyomozásából jöhetett rá – agyaltam tovább, mire Oliver csak megcsóválta a fejét. Nyeltem egyet koncentráló szemeit nézve, barna tincsei még mindig azok elé lógtak, de jelenleg egyikünket sem érdekelt.

- Láttuk a nyomozását. Hónapok óta a nyomozásán élünk, Nancy – mondta ki a nyilvánvalót a férfi, amire én fújtatva a tenyeremről a könyökömre dőltem és idegesen beletúrtam a hajamba, ahogy az asztalra hajtottam a fejemet. Le akartam ülni apa székébe, de tudtam, hogy úgyis felugranék, mert nem tudom, mit kezdjek magammal.

Újra előttem volt Millaray összes jegyzete. Előttem volt a sok zsákutca, a pirossal áthúzott szavak, a nagy kérdőjelek, a felkiáltójelek, az Oliver házában felállított rendőrségi tábla, az azon szereplő haladásunk, a nyomaink, az egész esemény, Sadie félelme, a rengeteg kudarcba fulladt remény és gyanúsított.

És akkor eszembe jutott.

- Tudom, ki az – beharaptam erre az általam kimondott három szóra az ajkamat olyan erősen, hogy megéreztem a vér fémes ízét a számban.

Őrülten dobogott a szívem, féltem, hogy kiugrik a helyéről, miközben csak azon rágódtam, hogy hogy nem tudtam rájönni hamarabb. Leültem apa székére, már eleve feloldott számítógépének egeréhez nyúltam és gyorsan beléptem saját e-mailjeimhez. Oliver mögém állt, végig nézte, hogy mit csinálok, és még mielőtt kattintásaim végére érhettem volna és megadhattam volna neki is a választ, benne is tisztázódott a helyzet.

Tudjuk, ki a tettes.

Tara Millaray nagyon is alapos nyomozó, és alkalmazza azt az igen praktikus technikát, hogy minden egyes ügyéhez tartozó kihallgatást felvesz videóra annak érdekében, hogy bármikor újra élhesse őket még akkor is, ha nem ő volt éppen akkor a tárgyaló, hanem az egyik partnere. Csak feljegyzi a felvétel számát magának egy gyűrött cetlire és megkeresi a gyűjteménye között, pontosan úgy, mint a Sadie Addington környékén tevékenykedő betörőről készült felvételt is.

Néztük ezt a videót Oliverrel, de még véletlenül sem láttuk. Millarayt nem a betörő érdekelte, hanem az őt kihallgató egyenruhás rendőr, akinek viselkedése feszült, agresszív és unprofesszionális. A Sadie Addingtonnal történtek idejére tökéletes és bármikor lecsekkolható alibivel rendelkezik: járőrködött a környéken.

Albert Burton.

- Ő lesz az, nézd, mennyire be van feszülve – jegyezte meg Oliver, ahogyan a képernyőre tapadva újra lejátszottuk az ő általa átküldött videót. Ha rá összpontosítunk és nem a kihallgatottra, teljesen világos minden. A kép összeállt. – Meg kell mutatnunk Sadienek egy fotóját és tudni fogja, hogy rájöttünk, tudni fogja és vallani fog, Nancy.

Olivernek igaza volt, mégis kételkedtem. Nem abban, hogy Albert Burton a tettes, hanem abban, hogy meg kéne-e lépnünk ezt a lépést. Apa és Millaray képzettek és racionálisak – Oliver nagyon jól végzi a munkáját, de borzasztóan nyilvánvaló a tény, hogy az érzelmei pontosan úgy irányítják már az üggyel kapcsolatos döntéseiben, mint engem. Belevonódtuk úgy, ahogyan nem kellene, és nem látjuk azokat a visszatartó erőket, amiket Daniel Williams és Tara Millaray lát. A lepel alatt lépkednek, mert tudják,

hogy egy rossz cselekedet és szétrágja a sajtó a szituációt azelőtt, hogy börtönbe kerülne a tettes. Egy kiskorú ellen elkövetett szexuális bűncselekmény, amiben az elkövető ráadásul egy rendőr? Egy csöppet erős.

- Minden egyes döntésünkről egyeztetni kell apáékkal, mert elronthatjuk az egészet – csóváltam meg a fejem, aztán kikapcsoltam a videót, kiléptem a fiókomból és alvó állapotba raktam apa gépét. Úgy éreztem, fojtogat az a tény, ami most a birtokomba került. Megőrültem, megőrültem a tehetetlenség miatt. – Ki kell mennünk innen.

És kimentünk. Kimentünk bezsongva, a megvilágosultságtól hiperaktívan, úgy, mint akik nem tudják, mit kezdjenek magukkal a sokktól és az izgalomtól. Remegtek a kezeim, szó szerint remegtek, főleg, mikor megláttam apát és Millarayt egy nyomozó asztalánál ülni és fájlokat bújni. Nem ezzel az üggyel foglalkoztak, túl okosak ahhoz, hogy nyilvánosan azzal foglalkozzanak.

- Muszáj normálisan viselkednünk – mondtam, majd nyeltem egyet és letettem a táskámat Oliver asztalára. – Hozok egy kávét. Kérsz?

- A lehető legfeketébben.

Fájt a fejem, szétnyomta a sok gondolat és a sok kép, amiket öntudatlanul gyártottam Albert Burtonről és arról, amit tett Sadie Addingtonnal. Úgy éreztem, miközben vártam a kávégép előtt Oliver kávéjára, mintha ki akarna szakadni a szemem a gödréből, mintha kellene valamilyen ultraerős ragasztó, hogy a talajon tudjak maradni és ne szálljak el az elmémben.

Anélkül fordítottam hátat a kávégépnek, hogy magamnak vettem volna egy pohárka koffeinbombát. Sóhajtva letettem Oliver adagját a férfi elé, aztán visszabattyogtam oda, ahonnan jöttem.

És ott volt, ott volt és a méreg gyorsabban vágtatott végig újra és újra az ereimben, mint a vérem. Hányszor, istenem, hányszor rámosolyogtam erre az emberre! Hányszor találkoztunk össze a kávégépnél, hányszor ütköztünk össze a bejáratnál az utóbbi hónapokban, édes, *édes* istenem!

Egyenesen gombszemeibe néztem, mikor szórakozottan hátranézett rám.

Ökölbe szorultak az ujjaim az oldalamnál, nyeltem egyet és csak arra gondoltam, hogy nem szabad jelenetet rendeznem.

- Te nem most voltál itt? – kérdezte nevetve, két gödröcske megjelent középidős, ránctalan arcán, amit rendezetten keretezett aranybarna fürtjeinek sokasága. Egy tizenkét éves kislánynak, *minimum* egy tizenkét éves kislánynak tette tönkre az életét.

- Elfelejtettem magamnak venni – olyan kimérten válaszoltam, hogy a tőlünk nem messze ülő apám rám emelte a papírokról a tekintetét. Hamar levágta, hogy megfejtettem azt, amit nem volt idejük elmondani. Hogy tud ilyen nyugodt maradni? Hogy?

- Megesik. Mit kérsz bele? Tej, cukor? – alig értettem a szavait, csak a fülemben lüktető szívemet hallottam és úgy elöntött a forróság, hogy igazából teljesen elnyomta az érzékeimet. Apa nemet intett nekem a fejével előttem, tudtam, hogy nem szabad semmit tennem, tudtam, hogy ki kell szállnom Oliverrel és apáékra kell hagynom.

Tudtam, tudtam, az isten szerelmére!

- Mindkettőt – mondtam végül, aztán lenyeltem a többi gondolatomat. Nem szabad. De mégis, egyszerűen nem tudtam megállásra kényszeríteni az elmémet, folyamatosan láttam magam előtt, hogy mit művelt. A retinámba égtek a Sadie zúzódásairól készült képek, a nyakán lévő kéznyomok, az ő kéznyomai! Csakis az övéi! Egy életre elvette annak a kislánynak a rendőrségbe és mindenki másba vetett bizalmát! Nem bírtam megállni, mikor kivette a kávémat a gépből és felém nyújtotta, a véletlenszerűséget megjátszva ráöntottem a pohárka tartalmát, ahogyan azután nyúltam. Sajnálkozva léptem közelebb hozzá és bepiszkolt egyenruhájához értem, hogy meg tudjam szüntetni a köztünk lévő távolságot. – Tudom, mit tett – suttogtam a fülébe, aztán erőt vettem magamon és újra kiegyenesedtem, mindezt olyannyira rövid idő alatt, hogy még egy kicsit sem keltettem gyanút. Kivéve apában, Millarayben és Oliverben persze.

Apa dühös volt, nem is kicsit. Csalódottan csóválta a fejét és én megértettem az érzelmeit teljes mértékben. Nem kellett volna, de azt akartam, hogy ahogyan elsétálok Albert Burtontől és ő néz utánam, ugyanúgy féljen,

ahogyan Sadie Addington félt. Nem, ez így nem helyes – olyan intenzivitással nem tud félni, de legalább megérzi egy kis töredékét. Azt akartam, hogy legyen olyan kilátástalan a helyzete legalább egy percre, mint amilyen Sadienek volt, mikor bemocskolta és összetörte kegyes ártatlanságát. Azt akartam, hogy szenvedjen és éppen ezért nem sajnáltam a mondatomat. Nem akartam hallgatni, mennyire rosszul tettem, meg sem álltam Olivernél csak annyira, amíg magamhoz vettem a táskámat.

Minél előbb el akartam tűnni erről az őrsről, hányingerem lett a sok elképzelt szenáriótól, egyenesen felfordult a gyomrom, annyira undorítónak gondoltam azt a férfinek sem nevezhető szemetet. A lépcső előtt a kamerások változatlanul letámadtak – a napszemüveget is elfelejtettem feltenni, körülvettek és bekerítettek, nyomorogtam középen és lehajtott fejjel próbáltam szabadulni.

Ahogy kijutottam, nem bírtam tovább, a sarkon lévő kuka elé álltam és felöklendeztem a bennem lévő kevés reggeli tartalmát. Irritált minden, a szellő, a ruháim anyaga, még a bőröm is – legszívesebben lemartam volna magamról. Azonnal hazamentem, és anélkül, hogy köszöntem volna Christophernek, ledobtam a táskámat a kanapéra és egyből a fürdőbe mentem. Nem tettem semmit, mégis piszkosnak éreztem magam, a zuhany alá állva még a hajamat is kibontottam és olyan forró vizet engedtem magamra, hogy még szinte az izomzatom is leégett a csontomról. A melegtől függetlenül úgy vacogtam, mintha tél és hó lenne, egyszerűen nem tudtam, hogy kezeljem ezt a szituációt.

Itt a válasz arra, hogy miért döntöttem úgy, hogy nem vállalok ügyvédként sem gyerek áldozatokkal kapcsolatos ügyeket. Nem bírom őket. Szeretek nyomozni, élvezem, ahogyan összefutnak a szálak és élvezem, mikor nyerek, mint Gaerrenéknél, de nem tudnám végezni ezt a munkát, mert megőrjít. Nincs hozzá olyan erős lelkem, amilyen kellene, hogy legyen.

Gyávaság volt tőlem, de ignoráltam apa hívásait, és csak a hangpostát hallgattam, amiben közli velem, mennyire dühös rám. Megértettem, de nem tudtam mit csinálni. Jobbnak láttam, ha vissza sem megyek az őrsre – öt napig még a közelébe sem léptem, Oliver pedig minden bizonnyal tudta, hogy azért, mert nem bírom elviselni Albert Burton látványát. Nem is keresett, és nem is kérte, hogy menjek be hozzá, de ha belegondolunk, már

nem is volt szükséges.

Szánalmasnak gondolom azt a módot, ahogyan feldolgoztam ezt az egészet, de öt napon keresztül szinte senkivel nem foglalkoztam Maddin kívül. Egyszerűen csak nem tudtam. Nem léptem ki a házból, nem beszéltem senkivel és óránként frissítettem Hinsdale hivatalos oldalát, mert reménykedtem, hogy egyszer csak felbukkan ott egy olyan cikk, amiben azt boncolgatják, hogy lezárult a Sadie Addingtonos ügy és egy rendőr a tettes.

Csak az rángatott ki a házból, hogy Freya megkért arra, hogy kísérjem el ruhát kölcsönözni, mert tekintve, hogy jövőhét szombaton lesz a szalagavatója, nem ártana szereznie magának egy ruhát. Emlékszem, én is utolsó pillanatban gondolkoztam és alig találtam magamnak, ezért pontosan tudtam, hogy sokáig leszünk – felhívtam Charlotteot és Mikeilát, hogy csatlakozzanak hozzám, mert nem fogom kibírni egyedül, ráadásul a húgom is hozzánk csapódott. Mikor még csak a fürdőben készülődtem, már akkor hallottam a hangzavart, amit Clayton és Charlotte csemetéi okoztak. Korrektort tettem fáradt szemeim alá és szoros lófarokba fogtam a hajam a nyakamnál, aztán csatlakoztam a többiekhez.

- Nem nagyon értem, hogy nekem miért kell itt lenni – húzta el a száját a kanapémon ülő Sean, miközben a rajta keresztül verekedő Samet és Lunát próbálta távol tartani egymástól.

Ja, igen. A gyerekek nem jönnek. Ki van zárva.

- Mert gyengék vagyunk ketten három három éven felüli gyerekre és egy újszülött csecsemőre vigyázni, dolgozd fel, tesóm – hadarta el a válaszát Clayton, aztán áthúzta a vállán kapucnis felsőjét és tetovált karjai közé vette legkisebb gyerekét.

- Én csak gyengítem a társaságot, ez fogva tartás – nyafogott tovább Sean, amire inkább gyorsan elhadartam, hogy mit hol találnak, ha Christopher sem tudná, Charlotte pedig pontos utasításokat adott Claytonnak azt illetően, hogy mikor kell megetetni Michellet. Megkértük a gyerekeket, hogy viselkedjenek jól, aztán gyorsan el is száguldottunk a házunktól, nehogy meggondolják magukat a fiúk.

Két sikertelen élményeket adó ruhakölcsönző után Mikeila átvezetett Chicagóba, ahol a harmadik és a negyedik bolt közé Freya és Millie úgy gondolta, hogy be kell iktatniuk egy ebédszünetet. Nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz Freyával ruhát kölcsönözni, de kijött belőle a lányos énje. Hurrá.

- Szóval, tegnap voltam Jasperéknél – kezdte Mikeila, amivel már egyből előidézett nálam egy sóhajtást. Jasper és Olivia a fiú édesapjának hatvanadik születésnapja hazautazott Freyával, tehát már másfél hete, de még nem sikerült velük találkoznom. Erre a hétre terveztem, hogy benézek barátom gyerekkori otthonába, de az elmúlt öt napban még saját magamat is elfelejtettem volna, nemhogy mást. – Mondta, hogy beszélt Aliceszel a napokban és hogy jön haza tizenhetedikén.

- Úristen, imádom Alicet – szólalt meg tömött szájjal Freya, Millie pedig saját véleményét kinyilvánítva megcsóválta a fejét.

- Számomra egy kicsit ijesztő – mondta, amit eleve nem értettem, tekintve, hogy Freya a legjobb barátja.

Alice egyébként nagyon ritkán jár haza Európából, de olyankor mindig találkozunk. Utoljára az esküvőmre jött vissza Hinsdalebe, még Maddit sem látta élőben, de a közösségi hálók mindegyikén gratulált. Sőt azt hiszem, fel is hívott. Freya és Millie körülbelül háromszor láttak, és mindhárom valamilyen lagzi volt – Jasperéké, Claytonéké, meg az enyém –, de hát valljuk be, Alice nagyon könnyen eléri, hogy rövid idő alatt véleményt formáljanak róla.

- Szerveznünk kéne valamilyen random osztálytalálkozót – dobta fel az ötletet Charlotte, majd ajkaihoz emelte kólás dobozát és kortyolt kettőt abból. – Michelle születése óta ez az első alkalom, hogy a családi alkalmakon kívül kimozdulok. Komolyan, úgy érzem magam, mint egy remete – igazából ez meg is látszott Charlotteon. Persze, még mindig gyönyörű volt; az arca husisabb, szeplősebb lett és a három gyerek után egy tényleg bosszantóan kevés felesleg is maradt a pocakján, ami egy csöppet sem rontott megjelenésén, sőt. A szépségéből egyáltalán nem vesztett, de szemei hatalmas fáradtságot tükröztek és üvöltött a szünet iránti vágy róla. – Ne értsétek félre, Clayton öt éve tökéletes apuka és ez mostanra sem változott, de

ettől függetlenül még mindig róla van szó és egy alig öt hónapos gyereket nem feltétlenül merek ráhagyni sokszor Luna és Sam hiperaktivitása mellett.

- Áthozhatod hozzám is, ha akarod – húzta fel a vállát Mikeila, miközben Freya és Millie felálltak tőlünk és elmentek a mosdóba. – Seant jobban leköti az étterem, mint engem, és tök sokszor vagyok egyedül.

- Miért nem vállaltok be egy gyereket? Pénzügyileg álltok már úgy, hogy fel tudjátok nevelni, és amúgy is nagyon stabilak vagytok Seannal – igen, tényleg biztattam Mikeilát arra, hogy szüljön, de nem azért mert úgy éreztem, hogy kifut az időből, hanem mert szerintem tényleg képesek lennének már egy baba felnevelésére. Fiatal még, van ideje, de tudom, hogy nagyon jó anyuka lenne. Elmosolyodva lesütötte a szemeit, én pedig leintettem valószínű gondolataira. – Mármint, hidd el, az nem jelent semmit, hogy folyamatosan veszekedtek. Christopherrel tíz éve csak veszekszünk és egyszer elhagytam négy évre.

- Igen, csak...

- Mellesleg nincs arra esély, hogy bármikor is külön menjetek, öt éve együtt vagytok, együtt éltek és együtt vezettek egy éttermet. A veszekedéseitek csak a spanyol vérednek köszönhetőek, Mikeila, mert Sean a legnyugodtabb vérű ember, akit ismerek – mutatott kihívóan Charlotte Mikeilára, akinek mosolya még nagyobbra húzódott mert pontosan tudta, hogy ez igaz. – Sajnálom, de így van. A veszekedéseitek hetven százalékáért te vagy a felelős.

- Lányok, értékelem a biztatásaitokat – kezdte Mikeila –, de tudom, hogy Sean és én stabilak vagyunk. Egyszerűen csak nem szeretnék gyereket.

- De miért nem?

- És ő szeretne? – Charlotte és én egyszerre tettük fel a kérdésünket, és habár én nem akartam megkérdezni, amit ő, mégis az jobban érdekelt. Nyilván mindenkinek a saját döntése, hogy akar-e gyereket vagy nem, de egyszerűen nem értettem, hogy hogy lehet anélkül élni. Tudom, könnyen beszélek, mert ott van Maddi már, de akkor is.

- Ő szeretne, igen, de én nem szeretnék, mert... nem is tudom, megvagyok

gyerek nélkül is – húzta fel a vállát a barátnőm, én pedig annyiban is hagytam a kérdezgetést. Charlotte még egy pár percig áradozott arról, hogy igen, talán fárasztó az anyaság, de a legnagyobb öröm az életben, majd aztán ő is elengedte a témát, amint megérkeztek Milliék.

- Ugye kapunk meghívót mi is a szalagavatódra, Freya? – hát, elérkeztünk ide is. Tudtam igazából, hogy Mikeila lesz az, aki felteszi a kérdést.

Az az igazán abszurd Freya életében, hogy ő az, akit valahogyan mindenki nevelt egy kicsit. Anyáék, Claytonék, basszus, még Mikeiláék is, és így mindenki jelen szeretne lenni a bankettjén. Ez mind szép és jó, csakhogy Freyával már beszéltünk erről és kapott az osztálya egy százötven fős vendéglistás limitet, amit nem léphetnek át. Ez fejenként öt főt jelent. Mint kiderült, már a mi időnkben is életben volt ez a limit, csak a közvetlen környezetemben senki nem akarta átlépni. A szalagavató ideje után az iskola szokásához híven megtartja a bált, amire mindenki mehet belépői fizettség fejében, de a konkrét keringőt sajnos nem fogja tudni mindegyikünk látni. Freya szemében Christopher és én vagyunk a szilárdan álló kettő, de ez több sebből vérzik még akkor is, ha nem akarom mondani neki: nem hiszem, hogy jó ötlet lenne, ha mi Christopherrel belépnénk az iskolába.

- Csak öt főt hívhatok meg a táncra – húzta el a száját Freya sajnálkozva, majd sóhajtva elkezdte felsorolni az általa kiválasztott neveket. – Nancyn és Christopheren kívül hármat. Kettő jegyet nagyon oda szeretnék adni Mr és Mrs Williamsnek, a maradék egyet pedig nem is tudom, talán Claytonnak.

- Szerintem ez egy jó ötlet – nem az. Borzalnas ötlet, de hagytam Charlottenak, hogy folytassa. – Én amúgy is visszautasítottam volna, mert nem hagyhatom magukra a gyerekeket. Be tudom így vállalni Maddit is, ha kell.

- Igen, Maddire is gondoltam, nyilván, de nem hiszem, hogy jó ötlet lenne, ha jönne – Freya nem volt hülye. Tudta, hogy milyen veszélyekkel jár a döntése, miszerint az egész Williams családot egy helyre hívja. Szét fognak rágni minket, ha megjelenünk mindannyian. – De nem akarok kihagyni senkit, úgyhogy majd beszélek Mrs W-vel és megkérem, hogy a szalagavató előtt dobjon össze valami nagy ebédet.

- De várj, akkor én nem kapok meghívót? – szólalt meg Millie szemeit ráncolva, én pedig sóhajtottam Freya helyett is és elmormoltam egy imát annak érdekében, hogy a húgom fogjon ki valami gazdag párt magának.

- Millie, te az iskolába jársz, neked nem kell meghívó ahhoz, hogy részt vehess a rendezményeken – világosította fel Freya a barátnőjét, amire az utóbbi meg is nyugodott és folytatta be nem fejezett hamburgerét.

A negyedik ruhaboltban már elértük azt, hogy legalább elgondolkoztassuk Freyát az egyik választáson, az ötödikben pedig felállt a dobogóra és csípőre tett kézzel vizslatta magát a tükörben. Egy gyönyörű, mélykék ruhát viselt, ami terebélyessége ellenére a letisztultságot képviselte. Nyakba akasztó pántja megfelelő mennyiségben felturbózta a látványát, kivágott háta pedig megadta azt a merészséget, ami jelképezi Freyát.

- Jó, ez nem olyan rossz – ismerte be a lány, aztán egy fél órás monológ után, amit én szándékoztam neki adni, le is tette a foglalót.

Délután két óra volt, mire visszaértünk Hinsdalebe. Otthon Sean kiterülve feküdt a kanapén az arcán egy csomag popsitörlővel, a lábánál ült mozdulatlanul Clayton, mellkasán a teljesen kimerülten szuszogó Michellel – igazából elég édes látvány volt, nem fogok hazudni –, a többi gyerek pedig Christopherrel pihent a hálószobában, hatalmas koncentrációval bámulva a tévét egy nagy tál popcorn társaságában. Most őszintén, tényleg meglepő, hogy Christopher Burns a legfelelőségteljesebb férfi itt?

Nem hiszem.

Lassan újra kiürült a ház, Claytonék és Mikeiláék elmentek, az esti órákban pedig csatlakozott hozzánk Mark is vacsorára. Christopher megemberelte magát és hajlandó volt normális beszélgetést folytatni vele, és még a szarkasztikus megjegyzéseit is elhagyta – egyet kivéve, de ez már haladás. Mikor már ágyban feküdtünk, láttam, hogy Mikeila által feléledt a körülbelül nyolc éve nem használt gimis osztálycsoportunk, amit levakarhatatlan mosollyal olvastam végig.

Mikeila Stridge: *na, egy osztálytalálkozót például adnék azokkal, akik az államban vannak a jövőhéten*

Elnevettem a köszönésmentes írásán, ami még ennyi év után is a világ legközvetlenebbjének hatott.

Philip Griffin: *JÓ, JÓ, JÓ, SZANASZÉT ADOM ÉN IS, JÓ*

Jasper Floyd: *Valld be, hogy azért szervezed ezt most, mert itthon vagyok és nem tudsz nekem ellenállni.*

Jasper Floyd: *Valld be, Mikeila, valld be nyugodtan*

Alice Delgado: *Nem miattad van, hanem miattam!!!*

Sean Meyers: **mondta Olivian kívül minden lány Jaspernek a kioffolása közben**

Nem túlzok, ha azt mondom, hogy elérzékenyültem ennek a bugyuta társaságnak a csevegését olvasva és boldogan mentem bele egy csütörtöki találkozóba. Mivel túlságosan hirtelen és váratlan volt ez a dolog, a legtöbben nem értek rá, vagy a közelünkben sem voltak, így megbeszéltünk egy nyári osztálytalálkozót is, amit mindenki gondosan beírt a naptárba, hogy el ne felejtődjön. Tíz év alatt a legtöbben megházasodtunk, családot alapítottunk és állást vállaltunk – akármennyire is nehéz ezt feldolgozni, már nem vagyunk tinédzserek, akik csak úgy mindent eldobhatnak.

- Min mosolyogsz ennyire, Nancy Williams? – kérdezte meg jókedvem okát a mellettem fekvő Christopher, én pedig felmutattam neki mutatóujjamat és gyorsan megjegyeztem egy szellemes beszólást Sean és Mikeila kapcsolatára, amit néhány osztálytársunk még most sem tudott felfogni, de akadtak olyanok is, akik fogadtak arra, hogy össze fognak jönni.

- Összefutok pár régi osztálytársammal jövőhét szerdán – válaszoltam végül, aztán félretettem a telefont és a férfi felé fordultam. Nagyon izgatott lettem emiatt a kis történés miatt, és végre a pozitív értelemben. Azt hiszem, erre volt már végre szükségem. – De nem leszünk sokan, mert későn csaptuk össze. Úgy várom! Vannak olyanok, akikkel utoljára a szalagavatón találkoztam.

- Nos, technikailag ha nem visz el az akkori barátod arra a bizonyos galériai

megnyitóra, velem is akkor találkoztál volna utoljára – én ezt nem hiszem.

Teljesen biztos vagyok benne, hogy a Sors úgyis egymás mellé lökött volna minket valamilyen úton-módon. Lett volna valamilyen ürügy, valamilyen esemény, ami megkívánta volna a találkozásunkat, és valljuk be, igazából csak egy találkozás kellett nekünk négy évvel ezelőtt – feljöttek az emlékek vele, az érzelmeink, és hirtelen már nem bírtuk megállni azt, hogy egymáshoz érjünk.

Elkövettük azt a hibát Christopherrel, hogy bekapcsoltuk a tévét és sajnos végigszenvedtünk egy igen gyenge horrorfilmet – egyszerűen csak olyan rossz volt, hogy már érdekelt a vége. Éjfél után öt perccel, a stáblista felsorolásánál nyomtuk meg újra a távirányító piros gombját és habár Christopher tíz perccel később már csendben szuszogott mellettem, engem az a fránya film fenntartott. Nem tehettem róla, utáltam a horrorokat és még egy ilyen béna rendezés is beférkőzött a tudatalattimba.

Azt hiszem, éppen ezért ijedtem meg, mikor hatalmas hangerővel megszólalt a telefonom csengőhangja, de az is lehet, hogy közrejátszott a félholt állapotom, ami jórészt annak volt köszönhető, hogy egy részem még mindig álmodott, mert nem sikerült felkelnie. Annyira hirtelen vert fel a hangos ricsaj, hogy a lábam belecsavarodott a takaróba, és csak akkor vettem észre, hogy a földre estem, mikor egy tompa ütés érte a testemet.

- Igen? Haló? – ezek a helyes köszöntések, ugye?

- Öltözz. Három perc és ott vagyok érted – komolyan mondom, hogy nem tudtam beazonosítani a hangot hirtelen. Felmásztam az ágyra és kitapogattam az éjjeli szekrényemen lévő lámpa kapcsolóját, hogy egy kis világosságot szüljek magam köré. – Most elkapjuk, elkapjuk Albert Burtont.

Oliver?

- Ki az, ki halt meg? – Christopher álmos hangja zaklatottan szólt mellettem, csak hátra intettem egyet magam mögé, hogy maradjon csendbe, mert így is alig hallok.

- Oliver?

- Oliver meghalt? – *uramatyám, miért?*

- Nem, Nancy, a mikulás – három, hajnali három óra van, miért nem lehet normálisan válaszolni ilyenkor? – Leszedtem Burton telefonjának a hollétét, hogy mindig tudjam... várj, nem tudok érted menni, be fog menni a házba!

- Oliver, várj már! – olyan gyorsan kapcsolta szét a férfi a hívást, mintha nem is beszéltünk volna. Úgy vert a szívem, mintha ki akarna ugrani a helyéről, felpattantam az ágyról és a hajamba túrtam idegességemben. A három másodperccel ezelőtti álmosság már sehol sem volt, mert tudtam, hogy Oliver Sadie házánál van és minden bizonnyal Burton is. Aki bement a házba. Ha Oliver követi, súlyos problémákat okozhat magának, mert ha hajnali háromkor is frissen és üdén tengődik az autójában egy áldozat otthona előtt, sanda gyanúm van rá, hogy igen durván megszállottá vált és nem tud tisztán gondolkozni.

- Nancy, mondj valamit – megcsóváltam a fejem Christopher aggódására, miközben újra és újra tárcsáztam Oliver számát. A hívásaimat természetesen ignorálta, minden bizonnyal kint hagyta a telefonját az autóban, ő pedig berohant a házba.

A rohadt életbe!

Nem jó ez, nem jó ez – nagyon nem jó ez! Igen természetellenes és dühítő, hogy Burton az Addington-ház közelébe merészkedett és volt pofája be is menni abba, és egy szerencse, hogy Oliver ott van, de ez nem jó, egyáltalán nem az. Ebből óriási gondok lehetnek és nem tudom szavakba önteni, mennyire féltem.

- Nancy! – Christopher olyan hangosan próbálta felhívni magára a figyelmet, hogy Freya is belépett a szobánk ajtaján teljesen felöltözve, és kérdően érdeklődött, hogy mi a baj. Részeg volt, most érhetett haza. Látszott rajta.

- Tudom, ki a tettes a Sadie Addingtonos ügyben – vallottam végül, aztán az ágyamra dobtam a telefont és ujjaimat tördelve néztem Christopherre. Senki nem tudja, hohy nyomozni kezdtem azzal az üggyel kapcsolatban, mert tudtam, hogy mindenki ellenezné. – És Oliver ott van a háznál, atyaég, és Burton is, és valami történni fog, Christopher, érzem!

- Nancy...

- El kéne mennem oda! El kéne? El kéne! Úgy érzem, meg kell állítanom valamit, ami nem tudom még, hogy micsoda, és...

- Nancy! – Christopher nagyobb és erőteljesebb hangerővel szólt rám újra, ahogyan felállt az ágyról és elém lépett. Két vállamat erősen szorítva próbált felébreszteni, úgy viselkedtem, mint egy idióta, egyenesen remegtem az ijedtségtől. – Oliver Grayson egy nyomozó. Tud magára vigyázni és semmivel nem lesz jobb, ha odamész.

- De igen, mert...

- Hogy képzelted azt, hogy nyomozni kezdesz egy olyan ügyben, ami még ügyvédi értelemben sem tartozik rád? – tapintani lehetett a düh szilárdságát, ami Christopher hangjában lakozott. A szemeiről ne is beszéljünk. – Nancy, ezt nem hiszem el! Nem látod az abszurditását ennek a helyzetnek?

- Először is, az ügyeim nem tartoznak rád, mellesleg...

- Ez nem a te ügyed! – biztos voltam benne, hogy felkelt Maddi is, Freya ezért vonult ki tőlünk és fordult el a kislány hálószobája felé. Christopher hátrébb lépett tőlem, elengedte a vállaimat és kivörösödött arccal próbálta megértetni velem, hogy mi a rossz a tettemben. De nem, ezt nem én nem értem, hanem ő nem érti. – Csodálkozol, hogy nem hagynak békén a kamerák, félsz a drámáktól, de belesodrod magad valószínűleg az egyik legnagyobbikba, ami ebben a városban rohad!

- Egy rendőr az, Christopher, tudod, mekkora befolyása és hatalma van? Nem tudhatod, hány gyerekkel akarta még azt tenni, amit Sadievel, és nem hagyhattam, hogy megússza, és lehet, hogy Millaray és apa is rájöttek, de biztosra kellett mennem, mert ez nem játék, nem ülhettem tétlenül! – nem is tudtam, min veszekszünk és miért próbálom bizonyítani az igazamat. Christophernek semmilyen joga nem volt beleszólni abba, hogy mit csinálok a munkámmal kapcsolatban. – Nem tudtam megállni!

- Hallod magadat ilyenkor, Nancy? – kérdezte Christopher, majd heves kézmozdulatokkal folytatta a kioktatásomat. – Hajnali három óra van és egy

bűncselekményen veszekszünk úgy, hogy egyikünk sem bűnös és egyikünk sem rendőr. Nem kötődünk semmilyen formában sem hozzá, érted? Belekeveredtél, mint mindenbe, mert nem bírsz kívül maradni, ha egy számodra érdekes dolog történik! Mindenbe bele kell szólnod és a lelkedet hagyod rámenni, pedig pontosan tudod, hogy sem képzettséged, sem erőd nincs ezekhez! Ez őrültség!

- Fogalmad sincs, miről beszélsz...

- Neked nincs fogalmad, miről beszélsz, mert bele vagy őrülve az ügyeidbe!

A veszekedésnek úgy lett vége, hogy egyáltalán nem lett vége. Maddi tényleg felébredt, átmentem hozzá és megnyugtattam, hogy nincsen semmi baj – mikor visszaértem a szobánkba, Christopher a külső oldalára fordulva némán jelezte nekem, hogy nem hajlandó tovább beszélni az éjszaka folyamán. Nem aludtam jól, folyamatosan nézegettem a telefonomat és reménykedtem minden alkalommal, hogy kapok valami életjelet Oliverről. Nem kaptam.

Csak akkor csörgött újra a telefonom, mikor már a reggelit csomagoltam Freyának a suliba. Azonnal a mobil után ugrottam és mikor megláttam Oliver nevét a képernyőn, egyből elhúztam a zöld gombot.

- Oliver, jól vagy? Mi volt? – szóltam bele a telefonba feszülten, majd nyeltem egyet és egy mély levegővétellel vártam a választ.

- Igazából arra gondoltam, hogy elmeséléném személyesen – bólintottam úgyis, hogy nem látta a férfi, közben pedig az ajtóhoz léptem és felhúztam a magas sarkút az egyik lábamra. – De először nincs kedved egy kicsit újra működésbe léptetni az ügyvédi praxisodat?

Annyira meglepően ért Oliver kérdése, hogy hirtelen reagálni sem tudtam rá, pedig pontosan tudtam, hogy minden bizonnyal felhasználta az egyetlen darab engedélyezett telefonhívását rám, mint védőügyvédre. Eszeveszett gyorsasággal vitettem el magam az őrsre és az érzelmeim intezivitása végett egy csöppet agresszívabban sikerült reagálnom az ott lévő kamerásokra is – bár azt hozzá kell tenni, hogy így sokkal hamarabb átjutottam rajtuk. Az épületben hamar kiderítettem, hogy merre van Oliver, és kopogás nélkül beléptem abba a kihallgatóterembe, amiben ő és Albert Burton ültek

egymással szemben. Helyet kellett volna cserélniük, Burtonnek kellett volna a vádlotti oldalon ülnie, még sem ez fogadott.

- Mr Grayson nem hajlandó semmit mondani, amíg én azt nem hagyom jóvá – csak azért beszéltem kimérten, mert tudtam, hogy a sarokban lévő kamera mindent vesz. Dühös voltam, legfőképpen azért, mert nem tudtam a teljes történetet és nem tudtam, mi fog történni. Nem tudtam, mitől védem Olivert és hogy ténylegesen bűnös-e, vagy csak Burton akarja, hogy kikerüljünk a képből.

- Az ügyfele megzavarta egy büntetőjogban tevékenykedő magánszféráját és fizikai bántalmazást alkalmazott, amiért egy perc alatt bevonhatom a felülvizsgálati szerveket ebbe a szituációba és nagyon könnyen megoldhatom, hogy leszereljék – magyarázta Burton gúnyosan, ahogyan leültem vele szembe.

Össze tudtam rakni a darabkákat: Oliver éjjel azt mondta, hogy leszedte Burton telefonjának a hollétét, ami már alapvetően bűncselekmény, ha egy rendőrről beszélünk. Biztos vagyok benne, hogy követte a házba, és abba is biztos vagyok, hogy túlságosan forrófejűen adta Burton tudtára, hogy nem kellene itt lennie.

- Leszerelni katonákat szoktak, Mr Burton – jegyeztem meg gúnyosan, mire a férfi összehúzta apró szemeit és minden ellenszenvet, amit irántam érzett, tudtomra adott. – Elég meggondolatlan döntés lenne ebbe a... hogy is mondta? *Szituáció*, igen. Elég meggondolatlan döntés lenne ebbe a szituációba belevonni a felülvizsgálati szerveket. Nem gondolja? Elvégre, Ön mit keresett Sadie Addington házánál?

- Azon a környéken hónapokkal ezelőtt betörések voltak, az a dolgom, hogy biztonságban tartsam a...

- A betörőt lecsukták – nem voltam professzionális, nem csináltam jól. Olivert kellett volna védenem, mégis Burtont támadtam. Köd homályosította a feladatomat, egy olyan köd, amin csak a düh és az undor tud csak utat vergődni magának. – Ha nem emel vádat Mr Graysonra, kötelessége elengedni. Ha vádat emel, én fogom az egész ügyet egy nagyobb szituációba keverni. Ha vádat emel, elérem, hogy magára is vádat emeljenek, és amíg ki

nem derül az igazság, azt is el fogom érni, hogy Grayson nyomozót csak egy előzetes letartóztatásba rakják, ahonnan óvadék fejében maximum egy órán belül ki fogom hozni. Bizonyítékot szerzek, hogy okkal figyelte meg magát, Mr Burton, és akkor Grayson nyomozó nevét tisztázni fogom, maga pedig börtönbe kerül és higgye el, meg fogok bizonyosodni róla, hogy senki ne tudja kiváltani a büntetését óvadékkal.

- Maga egy jó ügyvéd Mrs Williams, mégis csak dobálózik most a szavakkal – fölényben volt a férfi, és ezt tudta. Büszkén és öntelten húzta mosolyra a száját, ahogyan az asztal felett közelebb hajolt hozzám. Nyeltem egyet, de nem a félelemtől, hanem az undortól. – Jól értem, hogy meg akar vádolni egy köztisztviselőt? Tényleg játszani akar azzal a már most is igen labilis karrierével?

- Tudjuk, hogy te voltál az, Albert – Oliver lábába rúgtam, mikor megszólalt. Igaza van Burtonnek, akármennyire is fájt ez. Nem keverhetünk ennél is nagyobb kalamajkát. A kamera mindent vesz, és ha most kimondjuk a vádat, egy olyan káoszt teremtünk, amiből nem fogunk tudni kimászni. – És le fogunk csukni téged. Rács mögé kerülsz, akkor is, ha beledöglök.

- Illegálisan követted egy kollégádat, Oliver. Add le a pisztolyodat és a jelvényedet – a fölény kétségkívül nála pihent, Burtonnél, és ezt érzékeltette is Oliverrel. Ki akarta hozni a sodrából, és az utóbbi állkapcsának kiélesedését és szemeinek elborult pillantásait elnézve igen jól haladt.

- Ne felejtsd el, hogy feletted állok, Albert, és...

- Ha nem emel vádat, megkérném, hogy engedje el az ügyfelemet – szóltam közbe Oliver vészjósló szavaiba, amivel sikeresen megtörtem a közte és Burton közötti hatalmi játékot.

- Ki mondta, hogy már nem emeltem vádat? – jaj, istenem. Nem, nem, nem, ez nem jó! – Mr Grayson, adja le a fegyverét és a nyomozói jelvényét. Az ügyet kivizsgálásra bocsátom, így nem én fogom vinni. Három perc privát időt tudok adni a védőügyvédjével.

Úgy dobogott a szívem, hogy még a vér lüktető mozzanatait is éreztem a fülemben. Csak néztem, ahogyan az egyenruhás férfi – már ha lehet annak

nevezni – felállt tőlünk, hogy a minket megillető három percet megadja nekünk, de még el sem ért az ajtóig, mikor az kinyitódott és belépett rajta apám és Millaray nyomozó.

Már csak erre volt szükségem.

- Majd megkapják a három percet később – szólalt meg apa. – Nancy, beszélhetnék veled odakint?

Remegett a lábam is, mikor felálltam, de én magam sem tudom, miért. Nem féltem apámtól, pedig lehet, hogy kellett volna – még mindig ideges volt, látszott az arckifejezésén és a tekintetén, amik szigorúan kapcsolódtak az enyémmel. A kihallgatószoba másik felébe vitt át a detektív tükör mögé, ahol kamerák nélküli privát szférát kaptunk.

- Apa, mielőtt bármit mondanál...

- Akármit akarsz csinálni, nem rendezhetsz jelenetet – apa nagyon is okos volt. Tudta, hogy csak úgy húzhatom ki Olivert a pácból, ha egy nagyobb pác létezését közlöm a publikummal, mondjuk egy olyat, amiben a főszereplő Albert Burton. – Ez egy olyan komoly ügy, hogy fel sem bírod fogni. Nincs arany-középút. Ha nem tudjuk elrendezni és lezárni titokban, akkor robbanni fog, ráadásul nagyot. Szét fogják szedni ezt az őrsöt, ellenőrzések fognak indulni és a sajtó minden résztvevőt le fog támadni. Téged is, Nancy, és mivel már amúgy sem vagy kedvenc közszereplő ebben a városban, ki fognak csinálni. Adj egy hónapot és elrendezünk Tarával mindent.

- Egy hónapot? – nem hittem a fülemnek! Egy ragadozó mászkál körülöttünk, aki kislányokat erőszakol és még véletlenül sem tűnik úgy, hogy bánja, visszajár a helyszínre és jogtalanul lecsukatja az egyik kollégáját, aki nem mellesleg a barátom. Egy hónap? – Oliver nem fog egy hónapig börtönben ülni, ezt most megmondom neked, apa.

- Megérdemelte, hogy ide került, mert megmondtuk neked, hogy...

- Nem látod itt a problémát? Egy ártatlan megy börtönbe a bűnös helyett! – kiabáltam a saját apámmal és habár egyik igen eldugott részem szégyellte magát, mégsem bántam. Mindjárt felrobban a fejem! – Ez nem maradhat így,

eljárást kell indítani ellene!

- Nancy...

- Apa, már aludni is alig tudok ettől az ügytől! Meg fogok őrülni, pedig tehetnénk ellene valamit, szó szerint lecsukhatjuk Burtont és véget vethetünk ennek az egésznek, igazságot szolgáltathatunk! – szájbarágósan magyaráztam apának, aztán túlságosan nagy hévvel feltöltve felszakítottam az ajtót és azelőtt kiléptem azon, hogy meghallgattam volna az ellenérvet.

Ha ténylegesen meg akarjuk fejteni, mi a fő okozója annak, hogy kialakult talán az egyik legnagyobb családi veszekedésünk, épp a holtpontról beszélünk. Hogy miért? Mert életemben először nem hallgattam apára, aki egy tőlem jóval nagyobb, ügyesebb és profibb nyomozó – tekintve, hogy én nem is vagyok az. Ha mondjuk hagyom az ő gondolatait érvényesülni, minden bizonnyal egy elcsendesedett, fű alatti folyamatként zárult volna le ez a történet. Erre még nem gondoltam akkor, mikor az őrs közepére kerülve ránéztem Albert Burtonre, aki egy igen nagy szerencsétlenség folytán pont akkor lépett ki a kihallgatószobából, mint én a másikból.

- Albert Burton megerőszakolta Sadie Addingtont – jelentettem ki elég hangosan ahhoz, hogy a legtöbb jelenlévő hallja, majd mint egy őrült, rámutattam Burtonre. Nem tudom miért teltek meg könnyekkel a szemeim, nem tudom, milyen hatalmas erő parancsolta meg az érzelmeimnek, hogy sírásra késztessenek, de nem örültem. – Millaray nyomozó azért fagyasztotta be az ügyet, mert rájött, hogy egy rendőr a tettes. Mi is rájöttünk Oliverrel és elméleti bizonyítékkal alá tudjuk támasztani, hogy igazunk van.

- A hangsúly az elméletin van – kezdte saját maga védelmét Albert, mire én megcsóváltam a fejem, el akartam hallgattatni, még a száját is betömtem volna annak érdekében, hogy csendben maradjon. – Jó dolog, hogy ennyire a szívén viseli az áldozatok lelkét úgy, hogy semmi köze nincsen az ügyekhez, Mrs Burns, de megvádolni valakit egy ilyen szintű bűncselekménnyel nem éppen józan gondolat. Talán a kedves férje személyében kellene keresnie a tettest.

- Hogy lehetsz ennyire... – tényleg nem gondolkodtam józanul, és ezt az is alátámasztotta, hogy Christopher említésével elszakadt minden vékonyka

cérna, ami esetleg tartotta bennem a hidegvért és olyan indulattal nyúltam Burton felé, hogy ha apa nem fogott volna meg, kikapartam volna a szemeit. Forrtam, forrtam az idegtől, éreztem, ahogyan a tűz nagyon is negatív értelemben tombol az ereimben és alig hallottam bármit is tőle. – Véged van, véged van! Be fogjuk hozatni Sadie Addingtont és vallani fog, és hivatalosan is első számú gyanúsítottként az ügyészség felül fog vizsgálni mindent és ki fog derülni, hogy bűnös vagy, le fognak csukni!

Borzasztóan viselkedtem, lejárattam magamat, apát és még egy kicsit Millarayt is, de tudtam, mit miért tettem. Apa bevonszolt Oliverhez a kihallgatóterembe, rám rivallt és bezárta az ajtót, hogy ne tudjak kimenni hozzájuk – fortyogott azért, amiért nem hallgattam rá és ennyire kiborultam Hinsdale rendőri tartományának háromnegyede előtt, de meg volt ennek az eredménye a pozitív oldalról is.

Lehet, hogy elindítottam egy lavinát, de a lavina ide fog sodorni nagyon sok embert, és kétezer százalék, hogy legkésőbb ma estére bilincsben fogják innen elvinni Albert Burtont.

- Őrült vagy – jelentette ki Oliver az asztal mögött ülve, én pedig annyira egyetértettem vele, hogy csak bólogattam. Mindketten tudtuk, hogy itt vége van. Vége van, mert hiába vagyok őrült, hiába gondolják azt a kint lévők, hogy nincs ki a négy kerekem, a hivatalosan befagyasztott ügy most lett tűzforró, ugyanis megadtam egy igen erős gyanúsítottat. Millaraynek kötelessége lesz előbújni, kötelessége lesz kihallgatni Burtont, kötelessége lesz behívni Sadiet és kötelessége lesz nagyon gyorsan iparkodnia.

- Lehet – mondtam, majd nyeltem egyet és leültem Oliver elé az asztal másik oldalára. Kisepertem hajam elé hullott tincseimet, majd büszkén megemeltem a fejemet és egy nagy sóhajjal kifújtam magamból az ezelőtt pár perccel felgyülemlett mérget. – De nyertünk.

Nyertünk.

Nyertünk bizony.

Délután öt óráig elhúzódott az a káosz, amit habár meggondolatlanul, de eredményesen megteremtettem az őrsön. Tara Millaray szembesítette a

szerzett elméleti bizonyítékokkal Albert Burtont, aki nem tudott kibújni a vádak alól – mindent beismert és elmondta, hogy azért ment vissza tegnap éjjel Sadie házához, hogy a betörésekre hivatkozva be tudjon menni az ajtón és a kislánnyal le tudja beszélni négyszemközt, hogy semmit ne mondjon a hatóságoknak. Meg akarta ijeszteni, tulajdonképpen. Ezzel Olivert egyből elengedték, a felülvizsgálati szerveket értesítve pedig rákattintották a bilincset Albert Burton csuklójára.

Nem lehet elmondani azt a vihart, ami kialakult az őrs előtt. Megháromszorozódott a kamerák mennyisége, ahogyan az öltönyös tisztek magük közé fogva kihurcolták Albertet az épületből. Hunyorítottam a sok vakutól, ahogyan a velük sétáló apa mellett lépkedtem – az ő parancsára, mert nem akart szem elől veszíteni –, szorosan kapaszkodtam a másik oldalamat el nem hagyó Oliverbe, aki próbált utat törni nekünk és most az egyszer sikerült is, mert minden tévés és újságíró le volt döbbenve. Arra persze volt lélekjelenlétük, hogy jobbnál jobb kérdésekkel zaklassanak mindannyiunkat, de az már teljesen lényegtelen.

- Beülsz Oliver autójába és hazamész – parancsolta ridegen apa, ahogyan Millarayjel együtt helyet foglalt a hatalmas nyomozói terepjáró hátsó ülésén a tisztekkel és Burtonnel együtt.

- Apa, én...

- Mondom hazamész, most – nem tudom, hogyan fejeztem volna be a mondatomat. Sajnálom, bocsánatot kérek, nem akarom, hogy haragudj. Valahogy így, de bólintottam kimért szavaira és belültem Oliver autójába a férfivel együtt.

Csendben utaztunk, de egyikünk sem tudta, miért. A szürke idő is nevetett rajtunk a saját maga szürkeségével, még csak ötöt mutatott az óra, de úgy elsötétült a terhes felhőktől az ég, mintha nyolc lenne. Valahogy nem voltam olyan boldog most, mint a Gaerren-ügy lezárásánál. Illetve boldog voltam nagyon is, és jónak érződött, de apa haragja és a nagy kavar, ami utórengésként rázta meg aprócska életünket, nagyon is aggasztott.

Mikor Oliver leparkolt az otthonom előtt, sóhajtva néztem fel az udvarra. A kis piros motorra, ami előkerült a tavasz kivirágzásával, a cseresznyefa

zöldellő lombkoronájára, ami alig várja, hogy nyáron megteljen cseresznyével. Az alatta lévő kerti asztalra és székekre, és a sok emlékre, amiket az évek alatt megszereztem a családommal.

Gondolnom kellett volna rájuk, mielőtt ekkora problémát teremtek magunknak.

- Kösz szépen, hogy kimentettél – szólalt meg mellettem Oliver, én pedig felé fordítottam a fejemet és gyengén rámosolyogtam. – Az én hibám volt ez. Nem lett volna ilyen nagy kalamajka, ha leállok.

- Elég biztos vagyok benne, hogy ha úgy viselkedtem volna, mint egy normális emberi lény, aki tud előre gondolkozni, kikerülhettük volna a jelenlegi helyzetet, úgyhogy nagyobb hibás vagyok ebben, mint te – habár szellemesen fogalmaztam, ami mindkettőnket egy kicsit jobb kedvre derített, ez a jobb kedv csupán pár másodpercig tartott. Felszínes boldogság, amit felszínes értelemben kaphatunk csak meg. – Mindegy, már megtörtént.

- Az ügy lezárult – helyeselt bólintva Oliver, majd vett egy mély levegőt és ujjaival dobolni kezdett a kormányon. – Nincs Addington-ügy, nincs Gaerren-ügy... azt hiszem, itt végeztünk, partner.

Bele sem gondoltam ebbe. Tulajdonképpen lezárult minden, amibe mi ketten belekezdtünk, így semmi sem akadályozza meg azt, hogy nyomozási értelemben elváljanak útjaink Oliverrel. Nem mondom azt, hogy ez nem érintett egy kicsit fájdalmasan, mert akkor hazudnék. Igazán megkedveltem ezt a tuskót.

- Vicces kis kaland volt, Grayson nyomozó.

- Távolról sem volt az, fogcsikorgatva húztam magam közben, de volt néhány élvezetes pillanat – igen, még mindig irritál, jól van. Szememet forgatva reagáltam a szarkazmusára, ő pedig végre elmosolyodott és úgy bólintott újra magának, mintha gondolataiban megformálódott volna egy kérdés, amire tudta a választ. – Akkor majd találkozunk a kihallgatószobákban és a tárgyaló termekben, hogy tovább keserítsd az életem – akármennyire is vicces volt ez a megjegyzés, egyikünk sem nevetett rajta. A közeljövőben nem állhatok be újra dolgozni, és ezt azt jelenti, hogy egy ideig el fogjuk kerülni egymást.

Sőt.

A városban tényleg a tetőfokára hágott a káosz és az őrület, és akármennyire is fáj, el kell gondolkoznom azon, amit Christopher mondott. El kell költöznünk innen, mert nem lesz munkahelyünk és nem fogunk tudni megélni.

- Nem hiszem, hogy sokáig maradok itt – mondtam ki Olivernek, majd nyeltem egyet, mert annyira megilletődtem saját kijelentésemtől, hogy végigfutott a borzalom a testemen. – Freya elballag és elköltözünk valószínűleg. Jobb így.

Nem gondolta volna Oliver sem, hogy ezt kijelentem. Azt hiszem, ő sem nézett olyannak, aki megfutamodik egy kis kinézés miatt, de az a probléma, hogy ez már nem a megfutamodásról szól, hanem az életemről és a gyerekem életéről. Oliver szerves része az életemnek, de vannak emberek, akik szervesebbek, és ha már az ő itt hagyására ilyen szomorú érzések töltenek el engem, nem tudom, hogy a hozzám közelebb álló emberektől való eltávolodás mit fog előidézni bennem.

- Hát ez... – törte meg a csendet Oliver, majd megköszörülte a torkát – Akkor most látlak utoljára?

- Lehet – mondtam, aztán beharaptam az alsó ajkamat. Nem tudtam, hogy kellene elköszönnöm Olivertől. Nem tudtam, hogy meg kellene-e ölelnem, vagy csak mosolyogva inteni neki egyet, miután kiszállok az autóból.

A búcsú sosem egyszerű, még akkor sem, ha akaratlagos. Van benne valami keserű, ami akkor is a nyelveden marad, ha nem akarod. Olyan borús lett a hangulatom a felismeréstől, miszerint talán már nem fogok találkozni Oliverrel, mint a felettünk elterülő ég. Nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz megválni tőle, de az utóbbi öt hónapban szinte minden nap találkoztunk és túlságosan megszoktam, hogy vele töltöm el igen fájdalmas óráimat.

- Hát – kezdte, majd felhúzta a vállait, mintha ő sem hinné el, hogy mit gondol –, biztos vagyok benne, hogy hiányozni fogsz az őrsről.

- Nekem is fog hiányozni az őrs – *meg te is*, tettem hozzá magamban, mégsem mondtam ki, mert pontosan tudtuk, hogy mire gondol a másik. Nem vagyunk elég érzelgősek egymással ahhoz, hogy ezt tovább vigyük. – Vigyázz magadra, Oliver!

- Te is – búcsúzott a férfi, mire én rámosolyogtam, majd magam elé meredtem ki a szélvédőn, mert nem tudtam, mit kellene még tennem.

Valószínűleg semmit. Vettem egy adag bátorságot, kinyitottam az autó ajtaját és kiléptem a hideg májusba azon.

Én sem tudom, mi volt ez, de valaminek mindenképpen a kezdete. Valami fájdalmasnak, amit nem feltétlenül akarok átélni, de tudom, hogy át kell.

Fáradtan sétáltam fel az udvaron és ugyanúgy nyitottam be a házba. Biztosan átragadt Freyára valami rólam, mert nagyon finom illatok vártak rám, amiket boldogan fogadtam, mert tudtam, hogy a mai napra leszakadt rólam a vacsorakészítés. Nem tudom, hogy mennyire terjedtek el a hírek, nem tudom, hogy az arcom árulta-e el Christophernek, hogy nem bírom tovább, de mintha nem is emlékezne a tegnap éjjeli veszekedésünkre, lassan közelebb lépett hozzám és erős karjai közé zárta az én kimerült testemet.

És ennyi volt.

Leültünk négyen enni, Freyával közösen elpakoltunk, megfürdettem Maddit és aztán beálltam a zuhany alá én is. Jól kiélveztem a forróvizet, mert tudtam, hogy most már nem sietek sehova – nincs dolgom. A hetes híreket a nappaliban néztük, de nem tudom pontosan, hogy ki kapcsolta be. Freya és Maddi a kanapén ülve figyelték, ahogyan kiviszik Albert Burtont az őrsről, nézték apát és engem, nézték zavart tekintetemet és végig hallgatták a többi újságíró által feltett borzasztó kérdéseket, amik nem is csak az ügyről szóltak. Egymás mellett álltunk Christopherrel, szakadatlanul figyelte a tévét, én pedig szakadatlanul néztem őt és Maddit.

Most éreztem először azt, hogy nem tudom megmenteni magunkat.

- El kell költöznünk – mondtam ki anélkül, hogy Christopher felé fordultam volna. Nem, a közös gyerekünket néztem és csak arra gondoltam, hogy a

lehető legboldogabb jövőt akarom neki, de azt itt nem kaphatja meg.

Győztem ma, de vesztesnek éreztem magam.

A következő napokban a házban maradtam. Még Maddit sem vittem az óvodába, Clayton jött érte és ő dobta be a gyerekeivel együtt. Lemondtam az osztálytalálkozót is, mert tudtam, hogy ha én megjelenek, úgyis megtalálnak a kamerák és nem hagynak békén minket. Borzasztóan nagy letargiába estem és egész nap csak házakat kerestem. Nem csak az őrs és az iskola előtt vártak már az újságírók, figyelték a mi házunkat is és anyáét is, sőt még Clayton is felfigyelt egy-kettőre.

Nem tudom elmondani, mi ment Hinsdale városában, de az biztos, hogy most túl sokat kapott. Az elmúlt fél év eseményei, a karácsonyi lövöldözés, a kiskorú ellen elkövetett szexuális bántalmazás, aminek elkövetője ráadásul egy rendőr, a St Eliotti botrány, aminek közepébe az illegális tanár-diák kapcsolat főszereplőjeként Christopher és én tartoztunk... mindez ide vezetett, ide a végéhez, ide az utolsó rugásokhoz, amik most egyszerre találják meg az oldalamat, hiszen mindháromnak szerves része voltam.

Apával nem beszéltem, és mivel anya is igen dühös hangüzeneteket hagyott nekem, vele sem. Mindenkitől elzártam magam, és csak akkor voltam hajlandó felöltözni, mikor készültünk Freya szalagavatói ebédjére a családhoz. Ki akartam hagyni, de több oka is van annak, hogy miért nem tettem: Freyáról van szó és megérdemli azt, hogy mindenki ott legyen a családból, aki neki számít. Azért jött létre ez a találkozó, hogy mindenkivel meg tudja ünnepelni a ballagást, azokkal is, akik nem tudnak eljönni a bankettre.

Lenyűgöző kialvatlansággal és kedvtelenséggel nézett vissza rám a tükörképem a fürdőszobában. Egy nyűtt kék kötött pulcsit viseltem már harmadik napja és egy nagyon is kényelmes szürke melegítőnadrágot. Kezdenem kell majd valamit a hajammal is, mert egy ideje nem mostam meg és pontosan azóta ki sem bontottam a lófarokból.

Nem tudom, hogy engedhettem így el magam.

Megláttam magam mögött Christophert. Ő már felöltözött, fekete öltönyt és

sötét kék inget viselt, ami káprázatos párhuzamot vont gyönyörű szemeivel. Úgy gondoltuk, hogy az ebéd után nem jövünk haza, megvárjuk anyáéknál a hat órát és majd onnan indulunk Claytonnal, Millievel és a szüleimmel az iskolába. Meg sem próbáltam kihúzni magam alóla – kétlem, hogy ennél lehetne már rosszabb, mellesleg fontos Freyának és Christophernek a jelenlétem. Kinek tegyek a kedvére, ha nem nekik?

- Nem sokára vége, Nancy Williams – mondta Christopher, ahogyan mögém állt és megfogta két vállamat. – Ígérem neked.

- Oké – suttogtam, mert mást nem tudtam tenni. Hittem Christophernek, de csak azért, mert bíztam benne. Egyébként nem gondoltam azt, hogy ebben lesz valami pozitívum is Freya táncán kívül. – Gondoltad volna tíz évvel ezelőtt, hogy ez az instabil idióta lesz a feleséged, aki mindent elront?

- Reménykedtem benne – elmosolyodtam Christopher válaszán, aztán lecsuktam a szemem, mikor előre hajolt és adott egy puszit az arcomra. – Elkészítem Maddit. Kezdj el te is készülődni, mert így megmutatkozik az instabil idiótaságod.

Elnevettem magam, de mivel igaza volt a férfinek, hallgattam rá. Kiválasztottam egy aranyszínű, térdig érő ruhát, ami deréktól lefelé szétterülve esett el az alakomtól. Zuhanyoztam, megmostam a hajam, és próbáltam kiöblíteni belőle a sok keserűséget, amit összeszedtem az elmúlt napokban, aztán besütöttem és a göndör tincseket egy laza kontyba tűztem. Alapozó, korrektor, szempillaspirál, sötétbordó rúzs. Aranyszínű karikafülbevaló és egy nagy sóhaj.

Készen állok.

Nem tudom, hogy melyiktől féltem jobban: a családi ebédtől, vagy magától a szalagavatótól.

Mi voltunk az utolsók, akik anyáékhoz értek – alig tudtunk leparkolni. Clayton bazinagy kocsija fent állt az udvaron, a ház előtt Mikeiláé és apáé pihent. Csak a szomszéd elé tudtunk beállni, ami egyébként területsértés, de úgy érzem, már ez a legkevesebb. Hangosan köszöntem, mikor beléptünk a házba, a finom ebéd illata betöltött minden helyiséget és a sütemény a

tejszínhab édeskék esszenciájával keveredett. Maddi elszaladt a gyerekekhez, Freya egyből leült a kanapéra Charlotte elé, mert habár megkért engem, hogy csináljam meg a haját, jobbnak láttam, ha inkább a barátnőmre bízom.

Christopher csatlakozott a szintén a nappaliban tanyázó Claytonhoz és Seanhoz, én pedig a konyhába lesve megtaláltam Mikeilát, anyát és apát. Mikeilán kívül körülbelül senki nem örült nekem, de semmi gond.

- Sziasztok – köszöntem, majd nyeltem egyet és apa elé álltam ujjaimat tördelve. – Apa, még mindig haragszol rám?

- Nem haragszom rád, Nancy – hála istennek! –, csak csalódtam.

Halványan bólintottam apa szavaira, mert ez rosszabb volt, mintha kiabálna. Szerintem még sosem okoztam neki csalódást, és úgy éreztem magam, mint egy kamasz, akit most kaptak el először kiszökésen és borzasztóan csalódtak benne a szülei.

- Én nem csalódtam benne – szólalt meg anya, mire én felé fordultam és figyeltem, ahogyan rám se nézve kihelyezi a tányérokat az asztalra. – Tudtam, hogy az érzelmei vezérlik és egyszer tönkre fog ezzel valamit tenni.

- Az nem jó, hogy sikerült lecsukni egy bűnöst? – kérdeztem halkan és túlságosan is erősen reménykedve a szüleim egyetértésében. Anya szánakozva rám mosolygott, miközben közelebb lépett hozzám. Hirtelen újra tizenhét évesnek éreztem magam, aki el akar bújni az édesanyja óriási hatalmától.

- Két újságíró jelenleg is kint mászkál a házunk körül, Hinsdale weboldala tulajdonképpen csak rólunk szól, nem tudunk kilépni a házból és mindez azért, mert nemcsak belevontad magad egy ilyen hatalmas ügybe annak ellenére, hogy már eddig is volt egy egyáltalán nem jóféle hírneved, hanem gondoskodtál róla, hogy apádra nem hallgatva kialakíts egy lavinát, ami csak több esélyt ad a médiának, hogy még jobban betaláljanak téged és a családodat – foglalta össze egy hosszú mondatba anya a jelenlegi problémánkat, ami annyira megütötte a lelkemet, hogy még visszaszólni sem tudtam.

- Bocsánat – mondtam halkan, anya pedig bólintott egyet és kikerült engem. Úgy néztem utána, mint egy kislány, aki reménykedik valamiben.

- Már megtörtént. Rendezni kell, és erre tökéletes alkalom az, hogy együtt megjelenünk majd a szalagavatón. A pletykákat legfőképpen azzal lehet beszüntetni, ha megmutatod a gyártóinak, hogy nem tudnak megtörni. Ki kell állni és büszkén végig sétálni a kamerák előtt – mondta anya, én pedig lerogytam az asztalhoz tartozó székek egyikére és sóhajtottam. Nem mertem már közbeszólni, inkább hagytam, hogy a szüleim azt csináljanak, amit akarnak.

Mikeila helyet foglalt mellettem és barátian megfogta a vállamat, mikor anya és apa kiment a konyhából. Nagyon elveszve éreztem magam, és ezt nem is tudtam titkolni.

- Majd lecsendesül ez is – nyugtatott a barátnőm, én pedig bólogattam úgyis, hogy nem hittem el semmit. – Ismered anyudékat. Néha dramatikusak tudnak lenni.

- De igazuk van most. Lavinát indítottam – vallottam be, bár az az igazság, hogy ha újracsinálhatnám ezt az egészet teljesen másmilyen döntésekkel, nem feltétlenül csinálnám máshogy. Albert Burton börtönben van és csak ez számít.

- Igen, de egyszer minden lavinának vége lesz. Freya mondta, hogy elköltöztök, és szerintem ez...

- Hogy mi? – lecsuktam a szemem, mikor Clayton belépett a konyhába és a lehető legsértettebb fejet vágta Mikeila mondatára. Ismerem Claytont; nem az elköltözés miatt volt dühös, hanem azért, mert ő nem tudott róla. – Elköltözöl és még csak nem is szólsz róla?

- Clayton, még azt sem tudjuk, hogy hova fogunk menni, csak az a biztos, hogy el innen – magyaráztam a bátyámnak, de nem láttam a szemében semmi mást, csak árulást. Jaj, nagyon megbántottam!

- Szóval, az már biztos, hogy elköltözöl és amúgy ezt úgy tudom meg, hogy véletlenül meghallom Mikeilától? – az asztalra könyököltem és a tenyerembe

ejtettem az arcomat. Nagyon, nagyon nem akartam ezt most Claytonnal. – Nem gondoltad volna, hogy ezt meg kellett volna említened?

- Senkinek nem említettem – feleslegesen érveltem. Az, hogy valamit magamban tartok, általában nem egyenlő azzal, hogy a bátyámnak nem mondom el. – És nem tudtam, hogy mondjam el.

- Baszki, a száddal? – ironizált védekező mechanizmusként Clayton és innen tudtam, hogy derült égből villámcsapásként érte ez a hír. – Te elvárod, hogy mindent megosszak veled és mindent mondjak el, de képtelen vagy megemlíteni, hogy egyébként fogod magad és itt hagyod a közös irodánkat és lelépsz innen.

- Bocsánat – másodjára mondtam ezt, miközben masszíroztam az orrnyergemet. Nem álltam készen erre a beszélgetésre, még nem.

- Mintha ez kurvára megoldaná – vágta oda nekem Clayton, aztán kiment a konyhából, sőt inkább kiviharzott.

Már itt érezhető volt, mi lesz csupán pár perccel később. Talán ha anya engedte volna, hogy Clayton kimenjen a házból és lenyugodjon, másképp alakult volna. Ha nem állítja meg és tessékeli be a bandával együtt enni, elkerülhettük volna a vitát.

Egy ideig csendben ettünk – csendben és némán. Csak az evőeszköz és a tányér össze-összecsattanása okozott némi zajos pillanatot, vagy a gyerekek játékos szólásai egymásnak.

- Várod már a keringőt, Freya? – tette fel a kérdését apa a lehető legváratlanabb pillanatban, ennyi pedig elég is volt ahhoz, hogy kirobbanjon a harmadik világháború.

- Biztosan várja, elvégre ennél több programja úgy sem lesz már Hinsdaleben – jegyezte meg a bátyám, mire én leraktam a kezemből a villámat és magamhoz vettem a poharamat. Egyből lehúztam a bort, ami félig töltötte ki csupán azt, és vártam, hogy a fejembe szálljon gyorsan, de még véletlenül sem éreztem meg.

- De ott van még az én szalagavatóm is – reagálta le a mondatot tudatlanul Millie teli szájjal, de a bátyám túl dühös volt ahhoz, hogy józanul gondolkozzon. Ironikus vigyorral felemelte a mutató ujját, azzal intett nemet.

- Esetleg ha jön meglátogatni, mert már nem fog itt lakni, ugyebár. Gondolom nektek is megemlítette Nancy, hogy megfogják a sátorfájukat és elköltöznek.

- Elköltöztök? – először Millie...

- Hogy érti ezt a bátyád? –... és aztán anya nézett rám.

Ebből már nem bújok ki.

- Gondolkoztunk Christopherrel – kezdtem, ahogyan újra letettem az ujjaim közül a villát – és arra jutottunk, hogy jobb lenne nekünk és legfőképpen Maddinek, ha elköltöznénk.

- A városból?

- Az államból – válaszoltam gondolkozás nélkül Millie kérdésére, mire ő is letette az evőeszközét és fejét fogva próbálta feldolgozni a hallottakat. Átnyúlt a mellette ülő Freya oldalára, és lehúzta barátnője vörös borát, Mikeila pedig inkább hagyta saját poharát és egyből az üveg után nyúlt.

- Te mégis mit csinálsz? – emelte fel a hangját anya a lányára nézve, majd vett egy mély és gondterhelt levegőt. – Ki engedte meg neked, hogy alkoholt igyál? Nem hiszem el, hogy minden gyerekem egy csalódás.

- Nancy és Christopher saját döntése, gyerekek, hogy elköltöznek-e. Mellesleg szerintem ez jó...

- Nem vagyok csalódás azért, mert lenyeltem három korty bort – vágott apa szavába Millie, aztán bátran előrehajolt, hogy anya szemébe tudjon nézni. – Talán ha nem úgy nevelted volna fel a két másik gyerekedet, hogy mindig azt érzékeltetted velük, hogy mindkettő egy csalódás, lehet, hogy most boldogabbak lennének és nem függnének úgy egymástól, hogy nem bírják ki, ha a másik elköltözik.

- Én boldog vagyok – mutatott magára igen sértődötten Clayton, aztán rám vezette ujjait és felhúzta a vállait. – Oda megy, ahova akar. Nyilván nem vagyunk jelentős részei egymás életének, szóval felőlem Európáig is repülhet.

A legjobb, ha nem szólalok meg. Igen.

- Ha nem neveltem volna így őket, lehet, hogy nem lennének ilyen nagyon elismert ügyvédek, ami nyilván te nem leszel, mert túl makacs vagy, hogy kövesd a családi hagyományt.

- A szakmának nem egy hagyománynak kéne lennie! – egyenesen kiabált anyával Millie, aminek hatására már nem is ettem, mégis csak az ételt néztem, mert nem akartam belekeveredni ebbe a drámába is. Millie egyenesen Freya szemeibe nézett, mielőtt újra megszólalt. – Elköltözöl? És nem is mondtad?

- Nem fogok bocsánatot kérni, amiért neves és tisztelt embereket neveltem a testvéreidből, Millie – nevetett hitetlenül anya, majd figyelmét az ebédnek szentelte és gondosan beleszúrta a villát a csirkébe, hogy fel tudja vágni. – Legalábbis, régen azok voltak. Arról nem tehetek, hogy a nővéred ezt elrontotta magának. Igaza van apádnak, jót is fog tenni nekik, hogy elköltöznek, mert Nancynek a szerepzavara miatt sikerült elérnie, hogy akkora figyelmet kapjon, hogy az esetleges emberek, akik eddig szerették őket, elpártoljanak tőlük.

- Oké, elég volt – nem letettem, hanem lecsaptam a villát a kezemből, mikor megelégeltem anya szarkasztikus megjegyzéseit. Miért csinál úgy, mintha ő tökéletes lenne? – Lehet, hogy elrontottam, de nem fogok bocsánatot kérni azért, mert azt akartam, hogy lecsukjanak egy undorító bűnözőt. Felfogtad, hogy Sadie Addington majdnem annyi idős, mint a kisebbik gyereked? Akkor mit csináltál volna, ha Sadie helyett Millie lett volna az áldozat?

- Felégettem volna az egész őrsöt, de neked Sadie nem a gyereked, Nancy – válaszolt pislogás nélkül anya, én pedig erőltetetten mosolyogtam, mert nem hittem el, hogy mit mond. – Ki kellett volna maradnod belőle. Nem a rokonod. Egy senki számodra.

- Bocsánat, hogy én nem vagyok olyan érzéketlen, mint te, és megviselnek az ilyen esetek.

- Éppen ezért kértem, hogy hagyd rám az ügyet – szólt bele a veszekedésbe apa is, miközben Millie nemes egyszerűséggel átnyúlt az asztalon és Mikeila poharát magához véve lehúzott még egy adag bort. Ha most nem lenne mindenki felhúzva, egy csöppet kiakadnának rá anyáék. – Igaza van anyádnak.

- Persze, mert neki mindig igaza van – motyogta a húgom, az oldalán ülő Clayton pedig elvette tőle a maradék egy korty alkoholt és jó messze tette, hogy nehogy elérje. Jó döntés. Mondjuk Mikeila teleöntött neki egy másikat, de úgy érzem, ez a legkisebb probléma. – Szerintem Nancy jól csinálta, csak fáj anyának, hogy nem volt beleszólása. Mert apa, te jogosan haragszol rá, csalódtál benne, de anya, neked mégis mi közöd van ehhez?

- Vigyázz a szádra, kisasszony, mert...

- Mert miért? Nem fog leesni a helyéről – igen, Millie berúgott.

- Már ott elrontottam Nancy nevelését, hogy hagytam, hogy a tanárával hemperegjen.

- Gyerekek vannak az asztalnál, atyaég! – hangosan kiabáltam anyámra, ahogyan eltoltam magam az asztaltól és felálltam a családtól. – Nem oktathatsz ki egy tíz éve lejárt dologról, ami unokát adott neked! Mellesleg te nem jöhetsz nekem azzal, hogy kivel helyes összejönni és kivel nem, mikor illegális kapcsolatot folytatsz a feletteseddel!

- Hogy van merszed felhozni nekem az én szerelmi életemet? – anya is felpattant és két tenyerével erősen az asztalra csapott. – Egy szavad nem lehet rám, mert én mindent azért tettem egész életedben, hogy neked jó legyen! Azért bántottalak meg, azért beszéltem veled csúnyán, mert a jövődet tartottam a szemem előtt, neked mi mentséged van arra, hogy felkérdezel? – anya köpte a szavakat, amiknek annyi validitása volt, hogy meg sem tudtam szólalni. Egy csöppet szégyelltem is magam. – Azért illegális a *kollégámmal*, nem a felettesemmel, hanem a *kollégámmal* való kapcsolatom a média szerint, mert nem tudják, hogy már elváltunk apáddal!

Hogy micsoda?

- Már vagy öt éve elváltatok, mi az, hogy nem tudják? – fogalmazta meg a gondolataimat Clayton, majd összehúzta a szemeit, mikor összerakta azokat a darabkákat, amiket nekem még nem sikerült. – A picsába is, nem is csak azért tartottad meg apa vezetéknevét, mert már így ismernek az emberek, hanem azért, hogy ne tudják meg, hogy elváltatok apával!

- Azért tartottam meg a nevemet, mert nektek is ez a nevetek és azért, mert attól, hogy elváltunk, még mindig Williams vagyok – magyarázta egy kicsit sem csökkenő hangsúllyal anya, aztán kihúzta magát és kényszerített, hogy tűzgolyónak tűnő méregzöld szemeibe nézzek. – Fele annyi dráma nem lett volna, ha megtudják, hogy mi különváltunk, mégis a lepel alatt tartottuk, mert meg akartunk óvni titeket és nem akartuk, hogy a sajtó még ha egy kicsit is, de rátok szálljon! Te mit tettél, hogy megóvd a gyerekedet?

Az utolsó mondatot anya szinte suttogva kérdezte, rendesen kivett belőlem egy darabot és annak a helyét megtöltötte bűntudattal és önutálattal. Hamar megteltek a szemeim könnyekkel, megcsóváltam a fejem és összeszedtem magam. Életem minden döntését kritizálhatja, de azt nem, hogy hogyan nevelem a gyerekemet. Megkerültem az asztalt és elé álltam igazán közel, hogy hallja akkor is minden szavamat, ha nem mondom hangosan.

- Megaláztál egy iskola előtt a szalagavatómon – kezdtem –, összetörtél egynél jóval többször. Irányítottad az életemet minden létező téren. Irányítottad, kibe szerethetek bele és melyik barátomnál aludhatok ott. Csak akkor mutattad ki, hogy büszke vagy rám, ha valamilyen karrierbeli sikerem volt – felsoroltam a legnagyobb fájdalmaimat anyának és nem is érdekelt, hogy elrontottam a sminkemet azzal, hogy hagytam lefolyni pár könnycseppet az arcomon. – Soha nem fogom ezt tenni a lányommal és ez már jóval több, mint amit te adtál nekem.

Anya nem tudott mit mondani. Senki nem tudott semmit mondani, és csak az törte meg a csendet hogy egy tányér hangos csattanással a földre esett, majd szilánkokra tört. Azonnal az asztal felé fordultam, hogy lássam, melyik gyerek volt, de Mikeila guggolt le saját tányérja darabkáiért egy kicsit szédülten.

- Bocsánat – mondta, aztán remegő ujjakkal elkezdte felszedni a nagyobb darabokat. Keze reszketését egész teste követte, jelezte nekünk, hogy nem csak a pár pohárka bor hatását láthatjuk. Mielőtt megkérdezhettem volna, hogy mi a baj, Mikeila Stridge olyan hangos zokogásba kezdett, amilyet tíz évente hallani csak. Elkerekedtek az ajkaim a hirtelen sírásra, meg sem tudtam mozdulni és azt is elfelejtettem, mi volt ezelőtt. – Nem lehet – szűrte a fogai között kéretlen magyarázatát, de sajnos nem értettem teljesen, mit mond. Mit nem lehet? – Nem lehetnek gyerekeim – nehezen formálta a szavait, és mikor eljutott az elmémig, hogy mit jelentenek, kifutott belőlem az összes vér. Nem csak belőlem, de Seanból is. – Nem lehetnek gyerekeim, annyira sajnálom – mondta a fiúnak, aki egyből leguggolt hozzá és úgy is átölelte, hogy Mikeila meg sem mozdította arcát takaró tenyereit. – Mikor felhozódott a lányok között és köztem a gyerekvállalás elmentem egy orvoshoz, mert te annyira szeretnél egy... annyira szeretnél egy kisbabát és én nem tudom neked megadni, annyira sajnálom – teljesen elvékonyult Mikeila hangja a vallomása végére, engedett Sean ölelésének és hagyta, hogy betemessék a fiú karjai.

- Semmi baj, Mikeila – mondta, majd megfogta barátnőm könnytől áztatott arcát, hogy, hogy lássa a szemeit. – Semmi baj! Tudunk örökbe fogadni, nem? Majd adoptálunk, vagy van egy csomó modern megoldás, megoldjuk, jó?

És ez volt a végszó, ami még véletlenül sem rejtett békülést magában. Egy hangos, keserves zokogással és több témás vitával fejeződött be Freya szalagavatós ebédje. Az utóbbival nem állt szóba az egyébként elég kótyagos Millie, akivel nem állt szóba anya, akivel nem álltam szóba én – engem meg a Williamsek közül mindenki ignorált.

Anya némán öntözte a virágait a nappali sarkában és olyan morcos pofát vágott, mint amilyet Maddi szokott, mikor közlöm vele, hogy nem rajzolhat mindenhová zsírkrétával, csak a papírra. Clayton a világ legridegebb módján ült a kanapén, jól a szélére húzódott, hogy még véletlenül se legyen közel hozzám, amíg Mikeila Sean ölébe kuckózta magát a fotelben és törölgette a sírástól vizes szemeit. Az ablakon keresztül láttam Freyát rágyújtani, és hallottam a konyhából az eltört tányér darabkáinak összecsörrenését, ahogyan Millie sepregetett. Charlotte nem bírta a feszültséget és inkább felment az

emeletre, hogy lerakja Michellet aludni, a gyerekek pedig a lépcsőt elzárva, akár a galambok az utcai vezetékeken, sorban ülve burkolództak némaságukba. Christopherről azt sem tudtam, hogy hol van.

- Na, jól van. Jobb lesz, ha intézkedek – állt fel apa a Mikeiláékkal szemben lévő fotelből, majd asztalra dobott jelvényét magához véve az ajtó felé loholt, gondolom azzal a szándékkal, hogy végre elküldje a ház előtt bujkáló két fotóst.

Így indultunk el nem sokkal később az iskolába. Anya, Millie, Clayton és én apával mentünk, amíg Freya Christopherrel, mivel még a lány ruháját is cipelni kellett, mert nem volt hajlandó otthon felöltözni. Emlékszem, értem még Jasper jött, de hát változnak az idők. Hétkor kezdődött a tánc, mi negyed hétkor elindultunk, hogy hamar oda érjünk és legyen helyünk. A naplemente rózsaszínűre és narancssárgára festette az eget, tudom, mert csak azt figyeltem a kocsiút alatt. A családi dráma okozta feszültséget hamar felváltotta a kameráktól és a sok kérdéstól való irtózás – egyre jobban éreztem, hogy nem szeretnék bemenni a gimnáziumba. Sőt annak közelébe sem.

- Féltek? – szólt hátra apa nekem és Claytonnak, miközben befordult a suli utcájára. A szalagavató miatt már hosszú méterekkel az épület előtt állt a sor, de apa bepofátlakondta magát egészen elé, azzal szembe.

- Nem – válaszolt Clayton egyből, mire nyeltem egyet. Rettegtem.

- Én egy kicsit – mondtam, Clayton pedig rám nézett és egészen a lelkemig kontárkodott a tekintetével, hogy rájöjjön, hogy mindjárt összeesek.

- Na jó, talán egy nagyon kicsit – javította ki magát, de tudom, hogy még véletlenül sem azért, mert félt. Izgult talán, de nem félt. Miattam hazudott, hogy jobban érezzem magam.

- Csak együtt kell maradnunk és nem lesz baj. Meg kell mutatnunk, hogy nem törhetnek meg – magyarázta anya, amire én úgy is bólintottam, hogy tudtam: nem látja.

Ebben az egyben hittem neki.

- Mindjárt elhányom magam – mondta Millie az ablaknak dőlve olyan sápadtan, mintha belefejelt volna egy adag lisztbe. Jobbnak láttuk, ha őt rakjuk kívülre, így nyilván én kerültem nem csak Clayton mellé, hanem középre is, mint egy óvodás.

Hangosan csörgött a telefonom a bátyám zsebében – nekem nem volt a ruhán –, kelletlenül letapiztam a lábát és előhúztam a mobilomat, hogy fogadni tudjam Christopher hívását, miszerint Freya beszaladt öltözni, de neki vissza kellett menni otthonra, ugyanis a lány megmutatta ismét, hogy mennyire végtelenül szánalmas, mert elfelejtette a magas sarkúját.

Remek, akkor még meg is kell várnom az ajtónál, mert nincs az az isten, amiért hagyom, hogy egyedül lépjen be abba a pokollyukba.

- Na, essünk túl rajta – mondta apa, ahogy leállította az autót, majd vett egy mély lélegzetet és kiszállt. Őt követte Millie, majd anya, Clayton és végül én.

Szerencsére volt pár másodpercünk, amíg nem vettek észre minket a tömeg miatt, de ez nem tartott sokáig – hamar ránk szegeződtek a szempárok, felénk fordultak a kamerák és vártak, hogy közelebb lépjünk.

Esküszöm, hogy pánikrohamom lesz.

- Haza kéne mennünk, Freya meg fogja érteni – mondtam, miközben azon erőlködtem, hogy ne dadogjak, aztán egy olyan láthatót nyeltem, mintha lett volna valami a torkomon.

- Nancy, Williams vagy, viselkedj is úgy – mondta anya, ahogyan lesimította fekete ruháját. – A Williamsek nem futnak.

Muszáj még ilyenkor is ez a drámaiság?

Elmondtam két imát, mikor anya megindult, aztán a család többi tagjával együtt követtem. Nem volt jó élmény – a mikrofonok letámadtak és olyan kérdésekre várták a válaszunkat, mint hogy hogyan vélekedik apa arról, hogy anya megcsalja, hogy mit gondolok a Sadie Addingtonos ügyről, hogy mostantól nyomozói pályán fogom-e folytatni, hogy Clayton nem fél-e, hogy meglátja az igazgató őt és úgy dönt, hogy bepereli, és hasonlók.

Természetesen nem maradtak el a Christopheres kérdések sem, megfojtottak velük, mégsem szóltam egy szót sem, mert anyáék sem tették. Sőt – felszegték fejüket, büszkén törtek utat maguknak és nekünk, így követtem minden tettüket és lépésüket.

Meg akartam várni Christophert, de képtelen voltam rá – bementem az üvegajtón és azon keresztül figyeltem a kinti káoszt, majd mikor megláttam a metálszürke autót leparkolni, integettem Christophernek, hogy itt vagyok. Lehajtott fejjel verekedte át magát az embereken, gyorsan kinyitottam előtte az ajtót és belekarolva siettünk el az aulából a tornaterembe.

Úgy éreztem, elhányom magam, annyira intenzív volt ez a megérkezés – borzasztó rosszul éreztem magam és csak örültem, hogy a tornaterem a földszinten található és nem kell lépcsőzni. Leültünk az anyáék által foglalt helyünkre és próbáltunk mindenkit kizárni – ha az embereket sikerült is, a gondolataimat nem. Az emlékek a kelleténél jobban feltörtek, az az utolsó tánc, az az utolsó érintés, mielőtt itt hagytam Christophert tönkre téve őt és magamat is. Anya egy egész évfolyam és egy egész tanári gárda előtt kényszerített arra, hogy a tánc közben szakítsak Christopherrel, mindenki minket nézett és nyilvánossá tette ezt a privátban is fájdalmas pillanatot számomra. Elrontotta a szalagavatómat, mondjuk ki.

A tanárok nyilvánvalóan észrevettek minket, de nem sokan döntöttek úgy, hogy idejönnek köszönni – csak Mr Stevenson és Mr Digby váltott velünk pár szót és szellemesen megjegyezték, hogy mennyire szükségszerűtlen ez az egész, ami körülöttünk megy. Igen, belőlük nem hiányzott az emberség.

A tánc hamar elkezdődött, Freya és Cody gyönyörűen festettek egymás mellett. Charlotte nagyon szépen feltűzte a lány hajkoronájának egy részét míg a másiknak engedte, hogy a vállára omoljon. A választott ruhát mintha ráöntötték volna, úgy nézett ki, Cody pedig a lépéseket tökéletesítve forgatta jobbra-balra. A miénknél mindenképpen szofisztikáltabb kinézetet öltött ez a tánc, tekintve, hogy nálunk a fiúk szó szerint a keringő előtt jó ötletnek tartották a kajacsatát és mire a színpadra álltunk, mindegyik süteményben úszott.

- Nem akartalak megalázni a szalagavatódon – hajolt hozzám anya a széken, én pedig levettem Freyáról a szemeimet és rá vezettem. Nem volt hajlandó

felém fordulni, de ezt annak minősítem, hogy nem tud a szemembe nézni. – És nem akartam, hogy egy rossz emlék legyen neked. Azt hiszem, erre pont nem gondoltam akkor. Az egy hiba volt és sajnálom.

Anya kimérten mondta ki a szavakat, mégpedig azért, mert ő sosem kér bocsánatot. Hirtelen azt sem tudtam, mit kellene erre válaszolnom. Tényleg megalázott akkor és tényleg hibázott, de egyébként az teljesen igaz, hogy ő mindig jót akart nekem. Nem feltétlenül fordult jó eszközökhöz azért, hogy ezt elérje, de a szándéka sosem volt más, csak az, hogy a gyerekeinek minden meglegyen.

- Köszönöm szépen – mondtam végül, majd ránéztem Freyára. Nagyon jó munkát végzett vele is, hiszen ha azt nézzük, ő volt az aki betöltötte nála az anya szerepet. – Én is sajnálom, ha azt éreztettem veled, hogy nem vagy jó anya. Minden vagy csak rossz anya nem, szóval... szóval remélem, nem gondolod ennek az ellenkezőjét.

És ki is halt a beszélgetésünk, mégis több volt ez, mint bármi más. Nagyon is burkoltan – olyan burkoltan, hogy ha nem figyelünk, észre sem vesszük –, közöltük egymással, hogy nem csak a másik a hibás. Én makacs és hisztis vagyok, ő pedig... nos ő is. Ha nem hasonlítanánk ennyire, talán jobban kijöttünk volna, mikor még gyerek voltam.

Akárhogyan is nézzük, a szülők azok, akik mindig is hatással lesznek ránk – akkor is, ha nem vagyunk velük jóban éppen, vagy ha nem tartjuk velük a kapcsolatot egyáltalán. Akkor is, ha a legrosszabb emberek a világon. Hatással lesznek ránk, mert tudat alatt mindent azért teszünk, hogy vagy olyanok legyünk, mint ők, vagy annak az ellenkezői. Azt hiszem, én egy kicsit mindkettőt szeretném: szeretném, ha olyan bátor lennék, mint anya, és szeretném, ha annyira megfontolt és türelmes, mint apa, de ezek mellett el akarom engedni anya irányításmániáját és sokkal naprakészebben akarom tenni a dolgomat apánál.

Állva tapsoltunk a keringősöknek, aztán megkerestük Freyát és össze-vissza pusziltuk. Christopher felkérte táncolni, mikor elkezdődött a szülő-gyerek tánc, Clayton vonakodva felkérte anyát, apa pedig Milliet. Egy nagy körasztalhoz ültem le, ami a nevünkkel díszített cédulákkal jelezte, hogy az a mi asztalunk. Egy-egy pezsgő várt mindannyiunkat, én lehúztam a sajátomat

és úgy döntöttem, hogy megiszom Claytonét és Milliét is, akié úgy is az enyém lett volna.

Borzasztóan elegem volt már. Gyönyörű a ceremónia és tényleg jó látni Freyát így, de egyáltalán nem élveztem ezt az egészet. Tudtam, hogy azt várják kint, hogy vége legyen és kilépjünk az ajtón, hogy felfaljanak. Ez pedig kegyetlenül zavart.

- Nancy, szia! – oldalra fordítottam a fejem, mikor a nevemen szólítottak, és egyből felszaladt a pumpa bennem. Carmen Roosevelt. Nem hiszem el, ez a nap nem is lehetne csodásabb! Nem szóltam semmit, mikor a nő, aki ezek szerint még mindig itt dolgozik, leült mellém, keresztbe fontam a lábamat és szemöldökömet felhúzva vártam azt, hogy mit akar. Nem volt kedvem jópofizni és nem éppen éreztem azt a nyugalmat, amit egy ilyen rendezvényen kellene. – Tudom, hogy nem vagyunk a legjobb viszonyba, és ígérem, mindjárt megyek is, de most kizárólag objektív okokból kerestelek – kezdte, én pedig magamhoz vettem még egy pohár pezsgőt az asztalról. Irritálva éreztem magam a nő fényes szőke tincseit és babasima bőrét nézve, nem fogok hazudni. Hasonló színű ruhát viselt, mint én, csak az övé a bokájáig ért. – Nézd, nem akarlak megbántani, de néhány szülőt nagyon zavar, hogy kint állnak a kamerások és lehetne az, ha megkérlek rá, hogy a táncok után csendesen elhagyjátok az épületet? – bűnbánó grimaszba vágta az arcát Carmen, én pedig elmosolyodtam, ahogy az ajkaimhoz emeltem a poharat. Hogy miért? Mert éreztem, hogy ki fogom osztani. – Ne haragudj, nem akarom megbántani a családodat és Christophert sem, de nyilvánvaló, hogy miattatok vannak itt és nagyon rossz fényt vet az iskolára. Nincs harag, ugye?

Egy levegővételre lehúztam a maradék pezsgőt, aztán lecsaptam a poharat az asztalra. Nem kellett a családomra néznem ahhoz, hogy tudjam, mennyire jókedvűen táncolgatnak most, és még Christopherre sem ahhoz, hogy tudjam, mennyire büszke a húgára. Akinek sem anyja, sem apja.

Ez a nő tényleg pszichológus?

- Hívhatlak már Carmennek, ugye? – kezdtem, mire ő kínosan elmosolyodott zavarában.

- Az nagyon unprofesszionális lenne – *mert az tökre nem volt az, hogy smároltál a férjemmel, de mindegy.*

- Rendben, Miss Roosevelt – javítottam ki magam, aztán előredőltem a széken és vettem egy mély levegőt. Csak a drámaiság kedvéért, na. Azért az anyám lánya vagyok, haló! – Rendezkedni fogok – *igen*? Egy kicsit a fejembe szállt a pezsgő. –, de egy lépést nem mozdul innen a családom, amíg tart az ünneplés.

- Nézd, teljes tisztelettel szeretnélek megkérni, hogy...

- Vicces, hogy tisztelettel kéri ezt tőlem, Miss Roosevelt, mert én az összes tiszteletemet elvesztettem maga iránt – jelentettem ki, mire Carmen... bocsánat, Miss Roosevelt nyelt egyet és tekintetét Christopherre vezette. Na, igen. – Most őszintén, Miss Roosevelt! Az egész város utál. Komolyan azt hiszi, hogy meg fogok ijedni egy kis felszólításra, vagy hogy esetleg hallgatni fogok pont magára? A szülők kedvéért szívesen intézkedek, de ha megközelíti bármelyik családtagomat is abban az időben, amíg én intézkedek, és elveszi a jókedvüket, nagyon mérges leszek – figyelmeztettem a nőt, miközben felálltam a székről és magamra húztam annak a háttámláján pihenő fehér szövetkabátomat. – És egyébként ha nem tegeződünk és Miss Rooseveltnek kell, hogy szólítsam, azt hiszem, hogy már elértünk arra a szintre, hogy maga is nyugodtan hívhat Mrs Burnsnek – mosolyogtam erőltetetten és még véletlenül sem kedvesen Carmenre, aztán hátat fordítottam neki, aminek hatására egyébként teljesen megszédültem, így vissza fordultam hozzá, mert nem akartam elesni és vissza akartam szerezni a stabilitásomat. – Ja, és ha ebből nem esett volna le, akkor csak szólok, hogy ha még egyszer meglátom magát Christopher közelében, egyesével fogom kitépni az összes hajszálat, ami a fején van.

Nem fogok hazudni. Igazán kellemes érzés volt ezt elmondani Carmennek.

Fogalmam sem volt egyébként, hogy mit akarok csinálni. Józannak éreztem magam, de az a három pohár pezsgő és az otthon lenyelt vörös bor megtette a hatását annyira, hogy felbátorodjak – ennek ellenére, mikor az üvegajtón keresztül megláttam azt a rengeteg embert, aki vár engem, elbizonytalanodtam és úgy fejen vágott a racionális gondolkozás, hogy még a félelmem is visszajött.

Nem tehetem ezt, azóta azt hallgatom, hogy nem szabad, hogy beszédre bírjanak és új anyagot kapjanak, amióta elkezdődött ez az egész. Minden egyes alkalomnál azon voltam, hogy megőrizzem a hidegvéremet és akkor se szóljak vissza, mikor a legfájdalmasabb és legdühítőbb kérdéseket tették fel nekem.

Visszafordultam a tornaterem felé.

Aztán megálltam, mert eszembe jutott az, amit anya mondott ma délután:

„A pletykákat legfőképpen azzal lehet beszüntetni, ha megmutatod a gyártóinak, hogy nem tudnak megtörni."

Vettem egy mély levegőt, aztán kilöktem az üvegajtót és egyenesen a tömeg közepére léptem. Nem tudnak megtörni, nem tudnak!

- Nézzék, megértem, hogy érdekesek vagyunk így, hogy mindannyian egy helyen tömörülünk, de rajtunk kívül rengeteg gyerek van, akiknek nagyon fontos ez az este úgy, ahogy a szüleiknek is – mondtam őszintén, természetesen ezt is a mikrofonokba, mert mindet elém tartották, mintha annyira számítana a szavam. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem féltem, mert ez nem igaz; rettegtem, de ők is emberek, és nem szedhetnek szét pár mikrofonnal és kamerával. – Lehetne, hogy mára szünetelnek?

- Mrs Burns, mit gondol a Sadie Addingtonos ügyről? Tartja még a kapcsolatot Max Gaerrennel? Helyesnek tartja, hogy a bátyja a saját irodájában támadta meg a gimnáziun igazgatóját? Miért szökött el az államon kívülre? – természetesen meg sem hallották azt, amit akarok, csak nyomták a kérdéseket, elárasztottak vele és hagyták, hogy fuldokoljak az óceánban, amit ők teremtettek nekem a kiváncsiságuk vizéből. – Nem tartja pofátlanságnak, hogy Mr Burns megjelent ma annak ellenére, hogy nem kívánatos személy itt? Folytatni fogja a praxisát a bátyjával úgy, hogy nincs is igény magukra?

- Pofátlanság megjelenni egy bátynak a húga szalagavatóján maguk szerint? – szólaltam meg, miközben visszapörgettem a fejemben a kérdéseket. Tudtam, hogy nem fogom őket megúszni, annyit idéztem fel, amennyit tudtam, és sorba állítottam az elmémben, akár a katonákat. – Talán nem tűnik helyesnek a bátyám tette, de nem tudják a teljes történetet és anélkül kevesebb joguk

van ítélkezni, mint nekem. És egyébként nem elszöktem, hanem meglátogattam egy barátomat.

- Tartja még a kapcsolatot Max Gaerrennel? – miután rájöttek, hogy hajlandó vagyok válaszolni, könnyítették a helyzetemet azzal, hogy egyesével rakták fel a kérdéseket. Nagyon pletykaéhesek lehetnek.

- Max egy volt ügyfelem, majd tartani fogom vele a kapcsolatot, ha szüksége lesz rám – fogalmaztam óvatosan, a határon belül, majd a fülem mögé tűrtem egy szőke hajtincsemet. Zavarba hozott a sok kérdés, a nagy figyelem és a tömeg, akárhova néztem, kamerák és mikrofonok fogadtak, éhes tekintetek és olyan emberek, akik túl okosnak képzelik magukat. – Tényleg szükséges lenne, hogy elmenjenek. Bent egy rendezvény folyik, és...

- Nincs bűntudata, amiért egy olyan embert véd, aki kiskorúak befolyásolhatóságát használja ki? Nincs bűntudata, amiért egy olyan embert véd, aki pedofil? – most tényleg?

- Na, jó, ha már támadnak, tisztában kellene lenniük a fogalmakkal, a pedofil nem attól lesz pedofil, mert kihasználja a gyerekek befolyásolhatóságát. A pedofil egy beteg ember és ha már ennyire megfelelően használják ezt a szót, a pedofilok többsége sosem cselekszik és megpróbálja megállítani a vágyait, mert tudják, hogy rossz az, amire gondolnak. És Christopher nem pedofil, valamint nem is él vissza a kiskorúak befolyásolhatóságával, ez csak a fejükben létezik, mert képtelenek megérteni és elfogadni az igazságot – hadartam egy csöppet idegesebben, aztán felnéztem a tőlünk pár utcányira lévő templom hatalmas órájára, ami nyolc óra öt percet mutatott. Már egészen sötét volt, de az iskola kinti díszei és az utcai lámpák nem engedték, hogy világosság nélkül maradjunk.

- Azt akarja mondani, hogy védi a pedofilokat? – nagyon agresszívnak éreztem magam, és ez a kérdés nem segített azon, hogy lenyugodjak.

- Nem védem a pedofilokat, csak kijavítottam magukat, mert végtelenül szánalmas az, hogy olyan szavakat használnak, amiknek nem tudják a jelentését – elmosolyodtam, mikor meghallottam a saját számból a végtelenül szánalmas jelzőt. Azért mégis csak Christopher Burnsszel élek öt teljes éve. – És most őszintén, tényleg nem unják ezeket a spekulációkat? Nem gondolják,

hogy mennyire nevetség az, amiket kitalálnak csak azért, hogy legyen valami téma?

- Nem gondolja, hogy milyen hatásai lehetnek ennek az illegális kapcsolatnak a lányára? – tessék? Tényleg Maddivel jönnek?

- Például megszületett a kapcsolat hatására, köszönöm szépen a kérdést – bólintottam szarkasztikusan, majd megcsóváltam a fejem, mert rájöttem, hogy ezek az emberek menthetetlenek. Hátat fordítottam mindennek, visszaindultam az iskolába és eldöntöttem, hogy soha többé nem próbálom ezekkel az emberekkel megértetni, hogy mennyire problémás az, amit csinálnak.

- Ha engem kérdez, én sajnálom azt a kislányt már csak azért is, hogy megszületett egy olyan kicsavart családba, mint a maguké – megdermedtem a lépéseimben, mikor meghallottam a világ egyik legundorítóbb mondatát egy férfi hangján. Éreztem, hogy felforrt a vérem, és még véletlenül sem az alkoholtól.

Hogy mondhatnak ilyet? Nem hallják, hogy ez mennyi értelemben elcseszett?

- Tudja, hogy mi a maguk baja? – léptem az illetékes kérdező elé, és még utolsó pillanatban emlékeztettem magam arra, hogy nem rendezhetek olyan jelenetet, amiben esetleg Claytonhoz hasonlóan megütök valakit. – Azt gondolják, hogy mindent annyira rohadt tökéletesen tudnak és családokat tesznek tönkre, kapcsolatokat és házasságokat, konkrét emberi lényeket fikáznak le, de tulajdonképpen azt sem tudják kik vagyunk.

- Nem kell tudni azt, hogy kik maguk ahhoz, hogy tudjuk, hogy a Williamsek és a Burnsök valami beteg embercsoport tagjai, akiket vonz az illegalitás – vágott vissza a nagyon is merész férfi, mire én megcsóváltam a fejem és próbáltam felfogni, amit mond. Szó szerint nem tudtam, mit mondhatnék erre, mert nem tudtam lealacsonyodni a szintre, ahol ez a mondat csücsült. – Olyan, mint a többi. Ismerem magát.

- Úgy érti, hogy ismeri a vezetéknevemet? – tettem fel a költői kérdésemet, majd körülnéztem, mindenkinek a szemébe bámultam, hogy megszerezzem a már amúgy is nekem adott figyelmet minden egyes résztvevőtől. Most én

kérdezek. – Úgy érti itt mindenki azt, hogy tudják, ki vagyok, hogy ismerik a vezetéknevemet? Vagy úgy értik, hogy tudják, mi a munkám? Esetleg arra gondolnak, hogy tisztában vannak néhány piszkos családi drámával? – ilyenkor persze mindenki hallgat, mert nem tudnak válaszolni! Az emberek csak addig tudnak pofázni más emberről, amik vissza nem kérdezünk. Ha rávilágítunk arra, hogy nem jól gondolkoznak, csendben maradnak, mert rájönnek, hogy nem fedi le a teljes valóságot az a sok hülyeség, amit összehordanak. – Az ismerés alatt azt értik, hogy tudják, kit szeretek? Hogy kit nevelek? Hogy kit tisztelek a végsőkig, hogy miket tettem és mennyi sok mindent vesztettem tizenhét éves korom óta? – tudtam, hogy nem törhetek meg, de már elfelejtettem azon gondolkozni, hogy ezt mindenképpen észben kell tartanom. Nem akartam megtörni, mert dühös voltam, nem is lettem volna rá képes. Fél éve érlelődő mérget adtam ki magamból és minden egyes szívfacsaró élményt, amit a sok pletyka szült nekem tíz évvel vagy éppen öt nappal ezelőtt. – Fogalmuk sincs, hogy ki vagyok, szó szerint nem tudják, hogy ki vagyok. Teóriákat és maguknak megfelelő ideákat gyártanak a fejükben, csak hogy érdekes legyen a szánalmas életük, ami mások piszkálásáról szól. Azt hiszik, hogy ismernek? Vagy ismerik a kapcsolatomat? A családomat? Nagyobbat nem is tévedhetnének. Nem tudnak semmit, nem tudják, hogy mi volt végzős koromban. Nem tudják, hogy mennyire szerelmes voltam már akkor is és nem tudják azt a hatalmas szenvedést, amit átéltem Christopherrel együtt. Nem tudják, hogy mit adtam fel annak érdekében kilenc évvel ezelőtt, hogy mindez, amit maguk pofátlanul megteremtenek, ne alakuljon ki. Nem tudják az érzelmeket átélni, ez az egy, amit soha nem vehetnek el tőlünk. Próbálták, higgyék el – azt sem tudtam, miről beszélek, mert nem figyeltem magamra. Talán a pezsgő, talán az, hogy túltelítették a poharamat és végre kicsordult. Talán az, hogy gyengének érzem már magam, amiért hagyom, hogy elvegyék tőlem minden boldogságomat. – Senkinek sem sikerült és maguknak sem fog, ezt garantálom, mert akármilyen pletykát találnak ki, nem tudnak megtörni sem engem, sem Christophert, sem a családomat. Semmi nem töri meg a családomat és a szó szoros értelmében, a szó szoros értelmében fogalmuk sincs arról, hogy meddig vagyunk képesek elmenni egymásért. A bátyám a falra nyomta az igazgatót és nem is lenne ügyvéd legális keretek között? Igen. Elmondta azt Mr Descar, hogy fizikálisan bántalmazták a kisebbik húgát Claytonnak és az iskola semmit nem tett, hogy ezt megakadályozza? Nem veszik észre, hogy az, amit maguk látnak, csak egy töredék? Talán

kicsavart a családom, de mi legalább összetartunk. Felteszem, hogy az itt kint lévők háromnegyedét várja otthon a gyerek és a család, akikhez van pofájuk úgy hazamenni, hogy porig aláznak egy másikat – megcsóváltam a fejem, aztán elfordultam, anélkül kisétáltam középről az ajtóhoz, hogy megállítottak volna. Még hátranéztem egy utolsó gondolatra, úgy követték minden mozdulatomat a kis felszerelésükkel, mint akiknek az életük múlna rajta. Arra a férfire vezettem a tekintetemet, aki elkezdte ezt az egészet, csakis őt figyeltem. – És ne aggódjon uram, nem kell a sajnálata, a gyerekem kifejezetten boldog a családban és mi nagyon örülünk, hogy megszületett. Undorodom magától, amiért ki mer jelenteni egy olyan mondatot, mint amilyet kijelentett. Szégyelljék magukat egytől egyig, amiért képesek az ilyenre!

Csak akkor vettem észre, hogy nem csak az egész családom, de néhány vendég is bámul az üvegajtó mögül, mikor teljes végezetül indultam be. Kinyitottam az ajtót és most az egyszer nem érdekelt, hogy néznek, mint akinek sorfalat álltak, úgy vonultam végig anyáékkal az aulán, és amíg ők visszamentek a tornaterembe, leváltam tőlük és mondván, hogy majd megbeszéljük, de most kell valami privát hely, ahol senki nem néz, felszenvedtem magam egészen a harmadikra. Sóhajtva sétáltam a kihalt folyosón, kabátzsebembe mélyesztettem az ujjaimat és az egész emeletet bejártam.

Hirtelen elöntött a sok emlék – a szertár előtt állva eszembe jutottak azok a heves csókcsaták, amiket Christopherrel vívtunk ketten, a lépcsőre nézve a folyamatos reggeli kapkodás Mikeilával, mert mindig elkéstünk, a szekrényünk, amiben a fél életünket tároltuk. Egyszerűen mindent megtaláltunk benne! A biológiaterem láttán elmosolyodtam, a Jasperrel való filozofálásaink nevetésre kényszerítettek és a matekterem előtt húzódó padon még most is láttam magam előtt azt, ahogyan Charlotte az ölében fekvő félében Lipnek magyaráz a másodfokú egyenletekről. Az osztálytermem még ezeknél is erősebben ütött. Ebben a kicsike helyiségben nőttem fel, itt kötöttem az életre szóló barátságokat és ez a retkes padló biztos vagyok benne, hogy nem egyszer köszöntötte a könnyeimet.

Leültem régi helyemre és mosolyogtam – elképzeltem magam mellett Mikeilát, előttem Alicet és Charlotteot, a másik oldalon pedig Jaspert és

Seant. A tanári asztalnál Christophert, ahogyan megkérdezi a nevemet, az első alkalmat, mikor kimondta annak teljes egészét, és azt az igen túlfűtött pillanatot, mikor először feleltem.

- Nem semmi beszédet nyomtál, hallod – Clayton hangjára az ajtó felé kaptam a tekintetemet és végig követtem azzal, ahogyan leül elém Alice helyére. – Ugye tudod, hogy ezzel csak anyagot adtál nekik?

- Tudom, de már nem bírtam – húztam fel a vállamat érdektelenül, Clayton pedig bólintott egyet, miszerint megérti. Sosem éreztem még ennyire feszülten magam a bátyám társaságában. Tudom, hogy megbántottam, és tudom, hogy rosszul esett neki az, hogy nem tőlem tudta meg a költözést. Emlékszem, mikor elmondta nekem, hogy meg akarja kérni Charlotte kezét; annyira, annyira féltem, hogy el fogunk távolodni, istenem! Ő is ettől fél most. – Clayton, sajnálom, hogy nem kértem ki a véleményedet a költözésről.

- Nincs gáz – húzta el a száját bánkódva a fiú, majd sóhajtott egyet és a plafonra nézett. – Jobb, ha elköltözöl. Én is tudom ezt, csak nem is tudom, Nancy. Vágod, ezek után olyan átlag alatti testvérek leszünk, akik alig találkoznak és csak egy hónapban egyszer telefonálnak.

- Clayton, ugye tudod, hogy nem egy másik földrészre akarok költözni?

- Igen, de egy másik államba, Nancy. Tehát minimum négy órára leszel innen, ami azt jelenti, hogy majd csak ilyen nagy nyaralásoknál fogunk találkozni, mikor az egyikünk úgy dönt, hogy milyen nagy kiruccanás lenne a gyerekeknek, ha meglátogatnák Clayton bácsikájukat, vagy Nancy nénikéjüket – az, ahogyan Clayton összefoglalta a tényeket, valóban kényelmetlenül hangzott. Felhozta bennem a stresszt, a visszakozást és a kétségeket, és egyáltalán nem élveztem őket. Jó ötlet ez? – Tudom, hogy el kell menned, én csak... nem is tudom, Nancy, kibaszottul hiányozni fogsz és a picsába is már, a legnagyobb rémálmomban sem képzeltem volna, hogy ennyire messze leszel majd tőlem. Ez ijesztő, vágod?

- Tényleg az – helyeseltem egy csöppet ledöbbenve, aztán hátradőltem a széken és azon kezdtem gondolkozni, hogy nem kellene mennem sehová. – De Clayton, eltekintve ettől az egész költözéstől, azt ugye tudod, hogy mi még ha próbálkoznánk sem tudnánk átlag alatti testvérek lenni?

- Igazad van, ahhoz túl nagy suttyók vagyunk – vigyorogva bólogattam Clayton megállapítására, aztán megnéztem az arcát, hogy ha ténylegesen elköltözöm és úgy lesz, ahogyan azt ő felvázolta, minden aprócska részletet az emlékeimbe temessek. – Na, mindegy. Amúgy azért jöttem le, mert hívnak.

- Istenem, komolyan mondom, ha nem a kamerák zaklatnak, akkor anyáék – nyögtem nehezen, ahogy felálltam, majd Claytonnal az oldalamon kisétáltam a teremből.

Még egy utolsó pillantás.

- Anyáék már hazamentek. Vége a szalagavatónak, kilenc óra. Elkezdődött a bál – magyarázta a bátyám, én pedig szememet ráncolva vártam a további szavait, amiket nyilván nem kaptam meg. A bálra általában csak az inni vágyó szülők, meg néhány tanár szokott maradni a végzősökkel, a legtöbben hazajönnek, mert átmegy ivósba az egész és a diákok ezt kihasználják. A legtöbb anyuka és apuka hagyja a gyerekét bulizni, mellesleg mivel nyílt rendezvénnyé válik a bankett, sok ismeretlen jön.

Aztán eszembe jutott Mikeila és Sean. Mondták, hogy majd jönnek Freyához, de nem gondoltam volna, hogy a történtek után kimozdulnak. Borzasztóan sajnáltam Mikeilát és nem tudtam elmondani, mennyire szerettem volna, hogy boldog legyen. Hiszek abban, hogy örökbefogadással egy kicsit enyhíteni tudja magában ezt a kegyetlen érzést, és abban is biztos voltam, hogy Sean jelenléte segíteni fog neki.

Mikor leértem a tornaterembe, nem Mikeila volt az első, akit megláttam, és még csak nem is Sean. Nem, a nagy körasztalnál, ami már nem csak kifinomult pezsgős poharakat tartott, hanem boros üvegeket is, Jasper szemeibe néztem bele először. Annyira örültem a fiú jelenlétének, hogy tovább nem is vezettem a tekintetemet – mikor felállt a székről, azonnal hozzá siettem és szorosan megöleltem, nevetve köszöntöttem és ahogyan a válla felett megpillantottam Alice igéző meggyszínű mosolyát, majd Lip göndör fürtjeit, könnyen megállapítottam, hogy a szerdai random osztálytalálkozó tagjai ülnek előttem. Még Charlotte is betévedt, gondolom anyánál vagy Mr és Mrs Blanchardtnál hagyta Michellet.

Clayton elköszönt tőlünk, hamar lelépett, és csak az osztály ezen kis része iszogatott régi tornatermünk egyik sarkában. Christopher Mr Digbyvel és Mr Stevensonnal jól elvolt a másik oldalon, a két tanár beszélgetésre kényszerítette és nem hagyták, hogy itt hagyja a húgát. Örültem is neki.

- Tesó, nem azért nem vagyok foglalt, mert nem kellek senkinek, hanem éppen azért, mert túl sokan akarják ezt a testet és nem tudok minden engem kívánó hölgyet kielégíteni, ha valamilyen hűséges kapcsolatban vagyok – magyarázta Lip Jaspernek, aki megértően bólogatott, miközben kiöntött nekem egy pohár bort.

- Ó, jaj, már bennem van három pohár pezsgő és egy pohár bor – jegyeztem meg, de *nagyon erős* nyomásra elfogadtam a nekem szánt adagot és koccintottam a többiekkel.

- Nancy, hadd emeljem ki, hogy Christopher Burns minden egyes alkalommal, mikor látom, jobb és jobb – vezette pillantásait Christopherre Alice, mire én elnevettem magam és helyeslően bólintottam. – Ígérd meg, hogy ha majd lesz egy esküvőm, elhozod, hogy flexelhessek azzal, hogy ilyen jól kinéző embereket ismerek.

- Megígérem – mondtam, majd emeltem poharamat ígéretem hitelesítésére.

- Jó, előbb ajánlom, hogy végre Seannak és Mikeilának legyen már esküvője – mutatott Jasper a mellettem ülő barátnőmre és az ő jobbján helyet foglaló Seanra. – Tanú akarok végre lenni.

Nem tudom, miért, de megfogtam az asztal alatt Mikeila kezét. Azt akartam talán, hogy rám nézzen, de az is lehet, hogy meg akartam vele értetni, hogy még mindig a legjobb barátnőm, és nem fogja egyedül átvészelni ezt az időszakot. Rám mosolygott, jelezve, hogy érti minden szavamat és köszöni szépen.

- Emlékszel, hogy a szalagavatónkon, mikor anyud megparancsolta neked, hogy kérd fel táncolni Christophert, rám néztél és intettél a fejeddel, hogy kérjem fel előtted? – kérdezte hirtelen Mikeila, majd mielőtt mondhattam volna neki, hogy teljes mértékben emlékszem rá, most ő intett nekem Christopher felé.

A férfire néztem és eszembe jutott, mennyire szomorúan végződött számunkra ez az este. Féltem, mert tudtam, hogy mindenki minket néz, a legtöbben suttogtak és tanúi voltak annak is, hogy sírtam. Annak is, hogy hátat fordítottam neki és elsétáltam nem csak a saját tanárom elől, de a saját szalagavatómról is.

Felálltam, aztán Christopherhez sétáltam, megköszörültem a torkomat és megpróbáltam elrejteni a mosolyomat, mikor azokba a gyönyörű égszínkék szemekbe néztem, amikbe annyira de annyira szerelmes voltam.

- Mr Burns, megosztana velem egy táncot? – kértem fel a férfit elé nyújtva a tenyeremet, ő pedig helyettem is felnevetett, mert pontosan tudta, hogy mit csinálok. Ellökte magát az asztaltól, aminek támaszkodott, megfogta a kezem és a táncparkett közepére vezetett. Rámosolyogtam, mikor megtalálta a derekamat, két karomat nyaka köré fontam és lecsuktam a szemeimet. A fejemet a homlokának döntöttem, és megkíséreltem azt, hogy kitörlöm az ezelőtti szalagavatót, amin megjelentem, hogy csak erre a táncra emlékezzek. – Figyelj csak, gondolkoztam ezzel a költözéssel kapcsolatban, és... szóval, mi lenne, ha az államon belül maradnánk és csak várost változtatnánk?

Egyszerűen nem hagyott nyugodni az, hogy minimum négy órányira leszek a bátyámtól, ha másik államba költözök, és ez a négy óra csakis akkor négy óra, ha szomszédosat választunk. Ez tényleg függés, de nem érdekel – nem találkozhatok vele csak akkor, mikor családi nyaralásokat tervezek.

- Tudtam, hogy feljön ez a kérdés, Nancy Williams. Azért mondtam államváltást, mert tudtam, hogy úgyis le akarod majd csökkenteni – mondta Christopher, én pedig elnevettem magam arra, hogy milyen jól ismer. – Rockfordra gondoltam. De majd körülnézünk.

Bólintottam, aztán a férfi vállára dőltem és átadtam magam a táncnak. Borzasztóan szerettem őt, és igen, talán egy illegalitásra épült ez a kapcsolat, de semmit nem veszít ettől még a validitásából. Ha minden történés mögött azt néznénk, hogy mi vezetett ahhoz a történéshez, a legtöbbet hibaként is felcímkézhetnénk. Annyit hibáztam életem során, hogy megszámolni sem lehet. A legviccesebb pedig az, hogy már előre tudom, hogy ennél többet is fogok még – akármennyire is szeretnénk tökéletesíteni az ember fogalmát, nem fogjuk tudni, mert az emberek hibáznak, és sajnálják, és szenvednek és

tanulnak örök életükben. Néhányan agresszívek, néhányan lázadnak és nem cenzúrázzak azt, amit kimondanak. Néhányan nem bírják kordában tartani a dühüket és néhányan a protektivitás legfelsőbb fokával próbálják megvédeni a szeretteiket. Nem mondom azt, hogy ezek jó tulajdonságok, csupán azt, hogy egyáltalán nem baj az, hogy léteznek. Ha sosem hibáznánk, ha sosem kockáztatnánk és egy túlromantizált világban élnénk, ahol minden tökéletes, mi értelme lenne magának az életnek?

- Christopher, én annyira, annyira... de tényleg, annyira szeretlek téged – néztem a férfi szemeibe a lehető legőszintébben, miközben azon gondolkoztam, hogy a szerelem általában pár év múlva elmúlik. Akkor hogy lehet, hogy tíz éve szüntelenül szerelmes vagyok a velem táncoló férfibe?

- Emlékeztetni szeretnélek arra, hogy akkor is ezt mondtad ezen a végtelenül szánalmas helyen, mielőtt kisétáltál volna innen, és csak szólok, Nancy Williams, hogy ennél cizelláltabbak vagyunk már – jegyezte meg Christopher szellemesen a múltat, mire én ajkaira nevettem.

Mielőtt megcsókolhattam volna, egyetlen mondatot súgtam neki, egyetlen mondatot, amit soha nem akarom, hogy elfelejtsen:

- Ne aggódj, Christopher Burns, az este végén csak veled fogok kisétálni innen.

[V É G E]

Köszönöm.
R.

[E P I L Ó G U S]

[KÉT ÉVVEL KÉSŐBB]

Egy kicsit bántotta a szemeimet a felkelő Nap nyári sugarai, és a kórházi ágy is kényelmesebb lett volna, ha egy kicsit lejjebb eresztik nekem, de annyira elenyésző problémáknak éltem meg ezeket, hogy szinte nem is érdekeltek. Nem vettem le a tekintetem a kezemben lévő csöppségről, akinek pár órája adtam életet. Mikor kinyitotta a szemeit, mosolyogva köszöntöttem és hagytam neki, hogy aprócska ujjaival az enyémre fogjon.

Kell ennél nagyobb boldogság?

- Szia, te drága – szólaltam meg halkan, majd közelebb hajoltam hozzá és egy gyenge puszit adtam a homlokára. Úgy érzem, egyszerűen nem tudok betelni vele. – Jól aludtál?

A szoba ajtaja halkan nyitódott ki, mikor lenyomták azon a kilincset, és óvatosan lépkedett be rajta az a csorda, ami az évek folyamán egyre csak bővül. Először Christopher, Freya, a barátja, Mark és Maddi társult mellém az ágyhoz, aztán Millie, anya és apa, majd Clayton Charlottetal és a gyerkőceivel, végül Mikeila és Sean, kezükben egy-egy adoptált újszülöttel. Kellett egy hosszabb idő, mire felálltak abból a tragédiából, hogy Mikeilának nem lehet gyereke, de három hónapja örökbefogadtak egy tüneményes ikerpárt, akiknek csodálatos szülei. A lényeg, hogy a kórházi ágyamat hirtelen körbe állta a családom és egymásnak mutogatva jelezték, hogy csendben kell lenni.

- Milyen kis csoda – jegyezte meg anya mosolyogva, miközben két kezét összekulcsulva hitetlenül megcsóválta a fejét. – Eldöntöttétek már a nevét?

- Igen. Thomas Gavin Burns – válaszoltam, aztán ahogy kimondtam a kisfiú nevét, újra rámosolyogtam. Igazából azért van két neve, mert nem tudtunk dönteni Christopherrel. Ő a Thomast akarta, én a Gavint.

- Na, hadd fogjam meg ezt a kölyköt – dörzsölte össze tenyerét a bátyám, aztán arrébb lökte a többieket, hogy közel tudjon hozzám férkőzni, majd óvatosan átvette Thomast. Szinte elveszett óriási karjaiban és csak a kék plédet lehetett látni, meg Clayton csillogó, koncentráló szemeit, ahogyan gügyög a babámnak.

Szinte minden héten találkozunk. Miután átköltöztünk Christopherékkel Rockfordba, egy kicsit döcögősen indult az élet. Hiányoztak az emberek, hiányzott, hogy minden nap összefussak velük, de szép-lassan beállt a rend. A másfél órás utat vagy Clayton, vagy én hetente megtesszük – ráerőszakoltam magam a vezetésre, úgyhogy egy fokkal könnyebben meg tudjuk ezt oldani. Mikeila az ikrek előtt szinte három naponta járt át, most már nem annyira. Ő a gyerekekkel, Sean az étteremmel bőven lefoglalja magát.

A szalagavatós kirohanásom után egyáltalán nem szüntek meg a pletykák – még azután is tartottak, hogy elköltöztünk, de aztán meghaltak és unalmassá váltak. Clayton visszaállította a praxisát és megkapta azokat az ügyfeleket, akiket én hagytam Hinsdaleben. Nem mindet, sokan visszajöttek hozzám, mondván, hogy a távolság nem akadály. Anya és apa halkan közölték még a médiaőrület végén, hogy elváltak, így anya tisztára mosta a nevét és már egy felvállalt kapcsolatban él az egyik kollégájával. Nem volt könnyű elfogadni, főleg Claytonnak, de mára már megszoktuk a helyzetet. Apát egy ideig kerülték az őrsös őrületem végett, de a rendőrfőnök nyugdíjba menetele után ő kapta meg a vezetői pozíciót és visszanyerte a megszerzett tiszteletét. Néha, mikor Hinsdaleben járok, beugrok hozzá, de igazából csak azért, hogy találkozzak Oliverrel és idegesítsem a jelenlétemmel. Vagyis, hát, nem is idegesítem, de szereti ezt mondani. Az évek során összegabalyodott Audrey Gaerrennel, mert megkértem, hogy ne hagyja elveszni a szeme elől Maxet és mindig tájékoztasson róla, ha találkozunk. A sok interakció végett teljesen belehabarodott a fiú nővérébe és boldog párkapcsolatban élnek. Minden tiszteletem Audreyé, amiért el bírja viselni azt a marhát.

Egyébként anya megbarátkozott a ténnyel, hogy Millie nem lesz sem ügyvéd, sem nyomozó és inkább úgy döntött, hogy hagyja neki a kibontakozást. Pár hónappal ezelőtt összeszedett magának a húgom egy barátnőt, amit anya borzasztóan nehezen fogadott – mármint, nem azt, hogy lány az illető, hanem

hogy egyáltalán kapcsolata van. Hála az égnek nincs ezzel egyedül Millie, Freya egy év után visszaköltözött Hinsdalebe és összebútorozott Markkal, így ők ott vannak neki. Christopher mára már megbékélt a tudattal, hogy Freya elment otthonról, de eleinte olyan leszokási stratégiákat kellett alkalmazni, mintha a herointól akartam volna, hogy megváljon.

Lipet és Alicet a szalagavató óta nem láttam, de azt tudom, hogy az utóbbi még mindig Európában él és ő is talált magának valakit, akivel az Instagram alapján nagyon boldog. Lip csak tengődik, de ő mikor nem?

Jasperrel általában fél évente találkozom és folyamatosan videochatelünk – Christopher után ő volt az első, aki látta Thomast. Már előre meghívtam a keresztelőre, pedig még azt sem tudom, mikor lesz.

És én... nos, azt hiszem, minden a helyére állt. Az elmúlt tizenkét évből végre sikerült felfognom valamit, ami talán még segíti is az életemet: teljesen mindegy, hogy milyen időszak adódik. Teljesen mindegy, hogy olyan rossz vihar kap el, amiből úgy akarsz kimászni, hogy inkább meghalnál, vagy olyan könnyedség emel az égig, ahonnan sosem akarsz elmozdulni, mert a valóság mindig pofon vág vagy éppen megsimogatja a hátadat és visszalök az átlagba. Vannak kilengések a negatív és a pozitív felé is, de a végén mindig ugyanoda lyukadunk ki.

Rockfordnak az volt a varázsa, hogy senki nem ismert minket. Talán egy-két ember hallott rólunk, de nem érdekelte őket annyira a múltunk, így mikor Christophert felvették történelem tanárnak a közeli gimnáziumba, én is elkezdtem a magán praxisomat. Maddi egy szuper oviba jár és még a szomszédok is kedvesek velünk. Minden visszabillent oda, ahol volt, az egyetlen különbség csupán a bátyám karján pihenő csöppség.

Nem mondom azt, hogy itt véget ér a történet, mert ez nem igaz. Ezer százalékban biztos vagyok benne, hogy lesz még vagy ezer buktató, ami miatt pofára fogok esni – Christopher Burnsszel élek, könyörgöm! –, de azt is tudom, hogy talpra fogok állni. Ha nem is fog menni magamtól, hála az égnek vannak emberek, akik felrángatnak majd. Mégis mi lenne az értelme, ha nem lenne?

Nem mondom azt, hogy itt véget ér a történet, de azt tudom, hogy egy ideig

megint megkapjuk a közepét az életnek, ami kihagy minden tragikusan rosszat a mindennapjainkból, de nem szűr ki minden problémát. Az biztos, hogy egy korszak lezárult, amit remélhetőleg sosem fogunk újra nyitni, csak keserédes mosollyal újra olvasni néhanapján, ha visszaemlékszünk rá Christopher Burnsszel, hogy mennyit is szenvedtünk azért, amiért szerettük egymást.

Nem mondom azt, hogy itt véget ér a történet, de a hidegháború, a szuperhatalmak annyira erős vágya az irányítás és a nyerés iránt, a folytonos rivalizálás azokkal, akik meg szerették volna akadályozni, hogy Christopher és én együtt maradjunk, a futótűzként terjedő szenvedés és a felhőszakadásként ránk zúduló pletykák sorozata... nos, az véget ért.

Hogy miért?

Mert az egyetlen szuperhatalom, ami még áll, az egyetlen szuperhatalom, ami egymás között versenghet és háborúzhat, hogy aztán a végén ugyanabban az édes szerelemben összeolvadjanak, amiben mindig szoktak, az már csak én és ő, senki más.

Köszönetnyilvánítás

Nem akartam, hogy ide elérkezzünk, őszinte leszek veletek. Már írtam ebbe a trilógiába egy köszönetnyilvánítást, de még mindig ugyanolyan keserédes érzés, mint az első alkalommal. Talán azért, mert most már sokkal biztosabb vagyok abban, hogy vége. A Futótűznél éreztem még a hiányt és három perc alatt el tudtam dönteni, hogy kell még egy folytatás. Most már nem érzem ezt.

Sosem mennek ezek a köszönetnyilvánítások, mert mindig elérzékenyülök, miközben írom őket.

Tizenhat évesen kezdtem el a Hidegháborút és akkor még egyáltalán nem volt a terveim között, hogy ennyire sokáig írom. Egy történetnek gondoltam, amit egy fogadás miatt kezdtem el. Fogalmam sincs, hogy vált ennyire az életem részévé.

Azért szerettem írni, mert számomra realisztikus. Voltatok páran, akik nem szerették Nancyt, akik nem szerették Christophert és akik sokszor haragudtak Claytonra – én örültem ennek, mert ez mutatta, hogy nem egy túlromantizált könyvet raktam elétek, amiben minden rózsaszín és tökéletes. A szereplők emberek voltak a szemeitekben, és ez már több annál, mint amit el akartam érni.

Szóval, köszönöm, hogy hagytátok, hogy az érzelmeitek irányítsanak titeket és köszönöm, hogy sokatok két éve itt van velem. Köszönöm azoknak is, akik nem régen csatlakoztak be – le a kalappal, hogy ilyen gyorsan bepótoltátok a fejezeteket.

A spotify nagyon sokszor hallgatta a könnyeimet, miközben zene közben írtam, a sok-sok ügyvédi oldalnak pedig minden bizonnyal már elegük volt belőlem, amiért vissza-visszatévedtem rájuk. Köszönöm nekik is.

Köszönöm a könyvnek, hogy megírhattam és átsegített a nehéz időszakaimon – mert átsegített, nem is egyszer. Sosem fogom elfelejteni, még idős

koromban is emlékezni fogok minden karakterre és az összes hóbortos hibájukra, amik megértették velem is, hogy teljesen okés, ha nem vagy tökéletes és elrontod néha.

Köszönöm, egyszerűen csak köszönöm.

R